Will Trent #3

KARIN SLAUGHTER

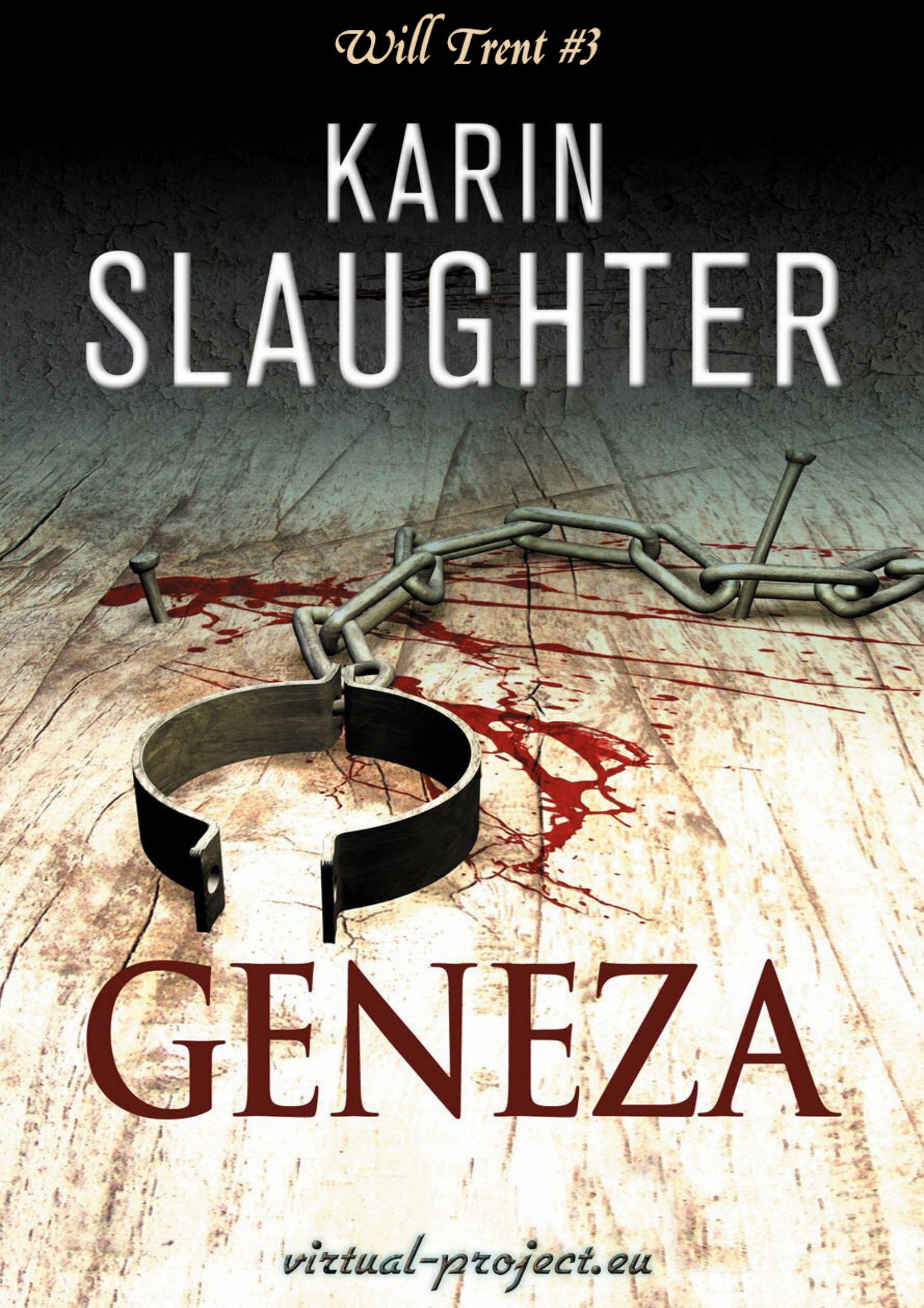

GENEZA

virtual-project.eu

KARIN SLAUGHTER

Seria Will Trent

Volumul 3

GENEZA

Original: *Genesis* (2009)

Traducerea:
RALUCA CONESCU

virtual-project.eu

Editura: HARDCOVER & PAPERBACK

2011

PROLOG

Erau căsătoriți de patruzeci de ani și totuși Judith simțea că nu știe chiar totul despre soțul ei. Patruzeci de ani în care îi gătise cina lui Henry, patruzeci de ani în care îi călcase cămășile și tot atâția ani în care dormise în patul lui, și totuși Henry încă era un mister pentru ea. Poate că acesta era motivul pentru care acceptase să facă toate aceste lucruri, fără să se plângă mai deloc. Erau multe lucruri de spus despre un bărbat care, după patruzeci de ani, încă mai reușea să îi atragă atenția.

Judith deschise geamul mașinii, lăsând să pătrundă aerul rece al primăverii. Centrul Atlantei era la numai treizeci de minute, dar numai aici, în Conyers, mai puteai găsi terenuri virane și chiar mici ferme. Era o zonă liniștită, iar Atlanta era suficient de departe încât ea să se poată bucura de liniște. Și totuși, Judith suspină atunci când își aruncă privirea spre zgârie-norii din orizontul îndepărtat, cu gândul *acasă.*

Fu surprinsă la gândul că Atlanta era acum un loc pe care ea îl considera casa ei. Până acum, viața ei fusese legată de suburbii, chiar de sătucuri, preferând spațiile deschise în detrimentul aleilor din ciment ale orașelor, chiar dacă singură recunoștea faptul că era frumos să locuiești într-un loc așa de central, unde puteai merge până la magazinul din colț sau până la cafenea dacă așa aveai chef.

Zilele treceau chiar și fără să fie nevoită să se urce în mașină – stil de viață la care nici nu ar fi visat acum zece ani. Putea spune că și Henry simțea la fel. Umerii acestuia se încovoiaseră în timp ce conducea Buick-ul pe un drum îngust de țară. După zeci de ani de condus pe aproape fiecare autostradă și magistrală din țară, știa fiecare străduță, curbă sau scurtătură.

Judith avea încredere în el să îi ducă acasă în siguranță. Se lăsă confortabil în scaun, privind pe geamul mașinii, mijind ochii astfel încât pomii de pe marginea drumului păreau mai degrabă o pădure deasă. Făcea săptămânal drumul la Conyers, și de fiecare dată se simțea de parcă ar fi văzut ceva nou – o căsuță pe care nu o observase înainte, un pod de care se lovise de atâtea ori, dar căruia nu-i dăduse prea mare importanță. Așa era viața. Nu realizai ce trecea pe lângă tine, decât atunci când încetineai puțin și te uitai mai atent.

Se întorceau de la o petrecere aniversară, dată de fiu, în cinstea lor. Sau, mai degrabă, organizată împreună cu soția lui Tom, care îi conducea viața ca un director executiv, menajeră, bonă, bucătăreasă și – cu siguranță – concubină, toate acestea la un loc. Tom a fost o surpriză fericită, nașterea lui a fost un eveniment la care doctorii nu se așteptau vreodată să se întâmple. De când l-a văzut, Judith l-a iubit exact așa cum era și l-a acceptat ca pe un dar divin. Făcuse orice pentru el, și chiar și acum, când avea în jur de treizeci de ani, Tom încă părea că mai are nevoie de multă atenție din partea ei. Judith fusese o soție prea convențională și o mamă prea săritoare, așa că-l crescuse astfel încât să aibă nevoie de o soție care să facă totul pentru el.

Cu siguranță că Judith nu-i era subjugată lui Henry. Se căsătoriseră în 1969, o perioadă în care femeile aveau și alte preocupări în afară de rețete de gătit, cea mai bună friptură sau modalități de a scoate petele din covoare. De la început, Judith fusese hotărâtă să își facă viața cât mai interesantă cu putință. Se implicase în diferite acțiuni, alături de învățătoare, la școala lui Tom. Făcuse voluntariat la un adăpost local pentru oamenii străzii și ajutase la înființarea unui centru de reciclare în cartier. După ce Tom crescuse, Judith își luase o slujbă de contabilă în oraș și făcea parte dintr-o echipă a bisericii care se antrena pentru

maraton. Acest stil de viață activ al ei era în totalitate opus față de cel al mamei sale. Aceasta se simțea sfârșită după ce crescuse nouă copii și era epuizată după atâta efort fizic depus în calitate de soție de fermier, încât erau zile în care era mult prea depresivă ca să mai scoată o vorbă.

Totuși, Judith trebuia să recunoască faptul că în primii ani fusese și ea într-o oarecare măsură o femeie normală. Jenant sau nu, ea era una dintre acele fete care plecaseră la facultate, tocmai pentru a-și găsi un soț. Crescuse lângă Scranton, Pennsylvania, într-un orășel prea mic ca să apară pe hartă. Singurii bărbați la care avea acces erau fermierii și aceștia abia dacă manifestau vreun interes pentru ea. Judith nu putea să-i condamne pentru asta. Oglinda nu mințea. Era un pic prea umflățică, dantura îi era prea deformată, avea câte puțin din fiecare, suficient cât să fie genul de femeie pe care niciun bărbat din Scranton să nu și-o dorească de soție. Și pe lângă acestea mai era și tatăl ei, un profesor sever pe care nimeni nu și-l dorea ca socru și mai ales în schimbul unei dințoase, fără forme și fără pic de talent înnăscut pentru munca la fermă.

Adevărul era că Judith fusese tot timpul ciudata familiei, cea care nu reușea niciodată să se integreze. Citea prea mult. Ura munca la fermă. Încă din copilărie, afișase o lipsă de preocupare față de animale și nici nu-și dorea să fie responsabilă cu creșterea lor. Niciunul dintre frații și surorile ei nu fuseseră trimiși să-și continue studiile. Doi dintre frați abandonaseră studiile în clasa a noua și o soră mai mare se măritase destul de devreme, dând naștere primului copil după șapte luni. Nu că vreunul dintre ei și-ar fi manifestat un interes cât de mic pentru matematică. Într-o continuă stare de negare, bunica ei a recunoscut într-un final că primul ei nepot fusese căpos încă de mic. Din fericire, tatăl lui Judith a presimțit nenorocirea care ar fi putut să i

se întâmple fetei sale. A hotărât că nu va consimți nicio căsătorie de complezență cu vreun băiat de-al locului, cu atât mai mult cu cât niciunul nu o găsea câtuși de puțin potrivită. Seminarul teologic, a hotărât el, avea să fie nu doar ultima, ci singura ei șansă.

La vârsta de șase ani, Judith fusese lovită în ochi de o bucată de pământ în timp ce alerga în spatele unui tractor. De atunci, purtase ochelari tot timpul. Din cauza ochelarilor, oamenii credeau că era inteligentă, când de fapt adevărul era cu totul altul. Într-adevăr, îi plăcea să citească, dar prefera romanele de doi lei, nu adevărata literatură. Totuși, deja fusese etichetată ca inteligentă. Și care era opinia generală? Că bărbații nu făceau avansuri femeilor cu ochelari. Astfel că a fost surprinzător, sau mai degrabă șocant faptul că în prima ei zi de facultate asistentul universitar i-a făcut cu ochiul.

Crezuse că avea ceva în ochi, dar a înțeles exact intențiile lui Henry Coldfield când, după ore, acesta s-a dus la ea și a întrebat-o dacă nu voia să-l însoțească până la magazin să își ia câte o apă minerală. Clipitul din ochi avea să fie, în esență, începutul și sfârșitul popularității lui. Henry era de fel o persoană foarte timidă; destul de ciudat, luând în considerare faptul că avea să devină unul dintre cei mai buni agenți de vânzări ai unei firme de distribuție de băuturi alcoolice – un job pe care l-a urât încă trei ani după ce s-a pensionat.

Judith a crezut că abilitatea lui Henry de a se adapta se datora faptului că acesta fusese nevoit să călătorească foarte mult prin țară. Fiind fiu de colonel, nu apuca să stea mai mult de câțiva ani într-un loc. Nu fusese vorba de dragoste pasională la prima vedere – aceea avea să vină mai târziu, în primă fază, Judith fusese atrasă de faptul că Henry era îndrăgostit de ea. Era o noutate pentru umflățica din Scranton, dar Judith fusese mereu excepția de la regulă în filosofia lui Marx, – Groucho, nu Karl: „Era mai mult decât dispusă să

facă parte din orice grup ar fi primit-o ca membră.”

Henry, de unul singur, făcea cât un club. Nu era nici frumos, nici urât; nici deschis și nici reticent. Cu cărare în păr și accent grav, termenul de „mediocru” îl descria cel mai bine. Același termen pe care chiar și Judith l-a folosit mai târziu într-o scrisoare adresată surorii ei mai mari. Replica surorii ei, Rosa, fiind ceva de genul: „Ei bine, presupun că acesta este maximul la care te-ai fi putut aștepta!” Ca o scuză pentru reacția ei, e de precizat faptul că Rosa era însărcinată cu cel de-al treilea copil, în timp ce al doilea încă mai era în scutece. Chiar și așa, Judith n-a schițat nici cea mai mică intenție de a o ierta, nu atât pentru ce i-a făcut ei, cât pentru ce-i făcuse lui Henry. Dacă Rosa nu realiza întocmai ce fel de om era Henry, era pentru simplul fapt că Judith nu era decât o scriitoare mediocră; Henry era un bărbat mult prea chipeș pentru a fi redat în cuvinte simple. Poate că așa era mai bine. Reacția lui Rosa nu făcu altceva decât să o îndepărteze pe Judith de familie și să o împingă în brațele acelui străin introvertit care-i făcuse cu ochiul.

Timiditatea lui Henry, disimulată de excesul acestuia de vorbire, a fost doar prima din multele lucruri pe care Judith avea să le descopere la soțul ei de-a lungul timpului. Avea rău de înălțime, dar își luase licența de pilot amator în adolescență. Vânduse alcool, dar niciodată nu pusese în gură vreo picătură. Era un om stabil, dar majoritatea vieții și-o petrecuse călătorind prin Northwest, apoi Midwest după cum erau promoțiile prin țară, cam ca atunci când era copil și trebuia să se mute de colo-colo.

Viața lui părea că era făcută exact din lucrurile care pe el nu-l atrăgeau. Și totuși, îi mărturisi lui Judith că prezența ei era singurul lucru care îi făcea plăcere cu adevărat. Patruzeci de ani și tot atâtea surprize.

Din păcate, Judith nu credea că fiul ei ar fi fost în stare să își surprindă soția în tot atât de multe feluri. În copilărie, Tom își vedea tatăl foarte rar. Henry era plecat trei săptămâni pe lună, fapt ce a determinat o mai mică implicare în educația lui Tom, iar asta nu a însemnat o accentuare a laturii afective. Drept urmare, Tom avea să devină exact persoana pe care tatăl său o întruchipa la momentul respectiv: un om strict, încăpățânat ca un robot.

Și totuși, asta nu era tot. Judith simțea o tensiune în discuțiile dintre Henry și Tom. Ea nu știa sigur dacă era din cauza faptului că Henry considera serviciul ca o simplă datorie față de familie și nicidecum o pasiune sau dacă el ura atât de mult timpul pe care îl petrecea departe de familie. Obișnuia să îi spună fiului său lucruri de genul: „Să nu repeți greșelile pe care le-am făcut eu.” „Nu te lăsa prins într-o slujbă pe care o urăști” sau „Nu face compromisuri doar ca să pui mâncare pe masă.” Singurul lucru pozitiv pe care i l-a recomandat băiatului a fost acela de a se însura cu o femeie bună. Măcar de-ar fi fost mai precis în exprimare. Măcar de n-ar fi fost atât de dur.

De ce oare bărbații erau atât de stricți cu fiii lor? Judith credea că ei își doreau ca băieții lor să reușească în domeniile în care ei dăduseră greș. Atunci, în primele ei zile de sarcină, gândul că ar fi putut avea o fetiță îi dădu un sentiment de liniște în tot corpul, urmat mai apoi de un fior rece. O fetiță exact ca Judith, apărându-și mama și lumea. Îi fu mai ușor să-i înțeleagă dorința lui Henry ca Tom să se descurce mai bine, să fie mai bun, să aibă tot ce și-a dorit și chiar mai mult.

Cu siguranță că Tom avuse succes în carieră, lucru ce nu se putea spune despre nevasta lui, care era o dezamăgire pentru toți. De fiecare dată când Judith se afla față în față cu nora ei, îi venea să-i spună: „Stai dreaptă! Vorbește clar! Gândește și tu, pentru numele lui Dumnezeu!” Un voluntar de la

biserică spusese săptămâna trecută că băieții se însoară cu mamele. Judith nu a vrut să o contrazică pe femeie, dar ar fi fost în stare să înfrunte pe oricine ar fi avut tupeul să afirme că ea și nora ei aveau vieți asemănătoare.

Judith putea trăi la fel de bine fără a-și întâlni nora, dacă nu era la mijloc dorința nestăvilită de a-și vedea nepoții. Ei erau adevăratul motiv pentru care se mutaseră în Atlanta. Și ea și Henry renunțaseră la viața de pensionari din liniștita Arizona și se mutaseră la trei mii de kilometri distanță, tocmai în acest oraș fierbinte, caracterizat de smog și răfuieli între bande, numai ca să fie mai aproape de două dintre cele mai alintate și nerecunoscătoare ființe din această parte a Apalașilor.

Judith se uită la Henry, care bătea cu degetele în volan, fredonând o melodie în timp ce conducea. Nu prea vorbeau despre nepoți decât în termeni de laudă și asta dintr-un sentiment ascuns că dacă ar fi fost să spună exact ce gândeau ar fi ieșit la iveală faptul că nu prea le erau pe plac – și atunci ce-ar mai fi rămas? Viețile lor fuseseră date peste cap de acești doi copilași care aveau restricție la gluten, ore stricte de somn și program de joacă atent stabilit.

Din punctul ei de vedere, țelul nepoților ei nu era altul decât să fie în centrul atenției. Își imagina că nu ai putea să faci un pas fără să întâlnești un copil care să nu aibă această părere, care să nu fie egocentrist, dar, conform opiniei norei sale, era o sarcină cu adevărat dificilă. Nu acesta era scopul celor tineri, să fie egocentriști? Și nu cădea în sarcina părintelui să îi educe? Cu siguranță că le era clar tuturor celor implicați că aceasta nu putea fi sarcina bunicilor.

Chiar și când Mark își vărsă sucul pe pantalonii lui Henry sau când Lilly mâncă toate bomboanele pe care le găsi în geanta lui Judith, amintindu-i acesteia de o femeie de la adăpost care era atât de

dependentă de amfetamină încât se scăpa pe ea, Henry și Judith abia dacă au zâmbit – au chicotit chiar –, de parcă erau simple năzbâtii de care copiii s-ar fi dezis odată cu vârsta.

Totuși, acest lucru părea să nu se întâmple suficient de repede și acum, că împliniseră șapte și respectiv nouă ani, Judith începea să-și piardă încrederea că într-o bună zi nepoții ei vor deveni niște oameni maturi politicoși și iubitori, care nu vor mai simți dorința de nestăvilit de a întrerupe în mod constant discuțiile celor mari și de a alerga prin casă țipând în așa hal că ar fi putut cu ușurință provoca urletele animalelor de peste mări și țări. Singura ei consolare era faptul că Tom ducea copiii la biserică în fiecare duminică.

Ea desigur că își dorea ca nepoții să fie crescuți cu învățăturile lui Hristos, dar mai ales își dorea ca aceștia să învețe pildele predate la școala de duminică: *Cinstește pe mama și pe tatăl tău. Tratează-l pe cel de lângă tine așa cum ți-ar plăcea să fii tratat. Să nu crezi că-ți vei irosi viața, renunță la școală și mută-te la bunici cât de curând.*

— Hei, strigă Henry când o mașină de pe sensul opus trecu atât de aproape de ei încât Buick-ul trepidă. Copii, bombăni el, apucând volanul mai strâns.

Cu cât se apropia mai tare de vârsta de șaptezeci de ani, cu atât semăna mai tare cu un bătrân ursuz. Uneori, era chiar simpatic. Alteori, Judith se întreba cât mai avea până să-și ridice pumnul în aer și să-i învinovățească pe „copii” de toate relele lumii. Vârsta acestor „copii” era undeva între patru și patruzeci de ani și reproșul lui la adresa lor era cu atât mai mare cu cât aceștia erau prinși făcând lucruri pe care la vârsta lor le-ar fi făcut și el, dar pe care acum nu mai avea cum. Judith fusese îngrozită în ziua în care îi suspendaseră licența de pilot, lucru care putea oricum să se întâmple, luând în calcul ultimele rezultate ale analizelor de la

inimă care indicau niște probleme. Acesta era unul dintre motivele pentru care se retrăseseră în Arizona, unde nu era nici zăpadă de curățat și nici gazon de tuns.

— Se pare că o să plouă, zise ea. Numa' bine să-mi încep cartea.

Henry își îndoi gâtul să se uite. Colțurile gurii i se curbară într-un zâmbet. Henry îi făcuse cadou de aniversare un roman istoric de dragoste, iar Judith îi dăruise un termos nou, pe care să-l ia la lecțiile de golf.

Își întoarse din nou privirea la drum, ajungând la concluzia că trebuia să-și mai facă un control la ochi. Nici ea nu mai avea mult până la șaptezeci de ani, iar vederea i se înrăutățea din ce în ce mai tare. La asfințit era perioada cea mai dificilă pentru ea, căci atunci vederea i se încețoșa pe obiectele aflate la o distanță mai mare. Fusese nevoită să clipească de câteva ori pentru a fi sigură de ce vede și nu apucă decât să deschidă gura și să-l avertizeze pe Henry, când animalul apăruse deja în fața lor.

— Jude, strigă Henry aruncându-și o mână în pieptul ei în timp ce trase cu putere de volan spre stânga, ca să evite biata creatură.

Judith avu o senzație ciudată, parcă desprinsă din filme. Totul încetini, timpul se dilată atât de mult încât secundele îi părură o veșnicie. Simți brațul lui Henry în dreptul pieptului și centura tăind în oasele bazinului. Mașina viră brusc, izbind-o cu capul de portieră. Animalul se lovi de parbriz spărgându-l, ricoșă pe capotă și apoi pe portbagaj. Abia după ce mașina se rostogoli la o sută optzeci de grade și se opri, sunetele prinseră contur: bolboroseli, acoperite de un țipăt prelung, o făcură să realizeze că acele zgomote îi ieșeau din gură. Era în stare de șoc, pentru că Henry trebui să o strige de câteva ori pe nume până își reveni.

Henry o ținea strâns de braț, provocându-i dureri în umăr.

— Sunt bine, sunt bine, spuse ea atingându-i mâna.

Ochelarii îi stăteau strâmb, iar vederea îi era înceţoşată. Îşi atinse tâmpla cu degetele. Simţi o umezeală lipicioasă şi văzu mai apoi că era sânge.

— Cred că a fost o căprioară sau…

Henry îşi acoperi gura cu mâna, înghiţindu-şi cuvintele. Inspiră şi expiră rapid, încercând să-şi recapete suflul. Airbagul se spărsese, acoperindu-i faţa cu o pulbere albă.

Judith privi înainte şi i se tăie respiraţia. Sângele era împrăştiat pe parbriz ca apa după o ploaie torenţială.

Henry deschise uşa, însă fără să coboare. Judith îşi scoase ochelarii şi se şterse la ochi. Ambele lentile erau sparte, lipsindu-i partea de jos a bifocalilor din dreapta. Observă că ochelarii se mişcau şi îşi dădu seama că de fapt îi tremurau mâinile. Henry coborî din maşină şi ea îl urmă, după ce îşi puse ochelarii.

Creatura era în drum şi încă mai zvâcnea din picioare. Pe Judith o durea capul acolo unde se lovise de uşă. Ochii îi erau acoperiţi de sânge. Aceasta era singura explicaţie pe care o găsea faptului că animalul – cu siguranţă o căprioară – părea să aibă picioarele albe ca ale unei femei.

— O, Doamne Dumnezeule, murmură Henry. Este… Judith, este…

Judith auzi o maşină în spatele ei. Roţile scârţâiră pe asfalt. Se deschiseră şi se închiseră portiere. Doi bărbaţi se opriseră în drum, unul din ei alergând spre animal.

— Sună la 911, ţipă unul din ei, îngenunchind lângă corp.

Judith se apropie din ce în ce mai mult. Picioarele se mişcară din nou – nişte picioare perfecte, de femeie. Era complet dezbrăcată. Avea vânătăi negre pe partea interioară a coapselor: vânătăi vechi. Cheaguri uscate de sânge îi acopereau picioarele. O peliculă roşie îi acoperea

toracele, în timp ce o rană adâncă îi descoperea osul alb. Judith îi privi fața. Avea nasul strâmb, ochii îi erau umflați, buzele uscate și crăpate. Părul negru al femeii era îmbibat în sânge și lipit de cap.

Judith se apropie și mai mult, neputând să se oprească – devenise dintr-odată un voyeur, după ce o viață întreagă învățase să fie discretă. Sticla se sfărâma sub tălpile ei, făcând-o pe femeie să deschidă larg ochii. Se holbă dincolo de Judith, cu o privire goală. Ca din senin, pleoapele i se închiseră, și Judith nu putu să nu observe spasmele corpului ei, de parcă cineva i-ar fi călcat pe mormânt.

— Dumnezeule sfinte, murmură Henry, ca într-o rugăciune.

Întorcându-se, Judith își văzu soțul speriat, cu mâna pe piept. Strângea pumnul așa de tare, încât pielea i se albise. Avea privirea unui om bolnav.

— Cum de s-a întâmplat una ca asta? șopti, cu fața schimonosită de oroare. Pentru Dumnezeu, cum de s-a întâmplat așa ceva?

PRIMA ZI

Capitolul 1

Sara Linton se afundă în scaun, șoptind un „da, mamă” în telefon. Se întrebă dacă o să vină iar o vreme când i se va părea normal să vorbească cu mama ei la telefon, când acest lucru o va face fericită, în loc să îi provoace o durere atât de puternică, de parcă cineva i-ar smulge inima din piept.

— Draga mea, șopti Cathy. Totul e în regulă. Să ai grijă de tine, e tot ce te rugăm, eu și tatăl tău.

Sara își simți ochii plini de lacrimi. Aproape că era pentru prima dată când plângea în sala de așteptare a Spitalului Grady, dar se simțea sătulă de plâns – sătulă de sentimente, mai exact. Oare nu acesta era motivul pentru care își părăsise familia, viața din Georgia, și se mutase în Atlanta – ca să nu i se mai reamintească mereu despre ceea ce fusese înainte?

— Promite-mi că vei merge la biserică săptămâna viitoare.

Sara murmură ceva ce suna a promisiune. Mama ei nu era naivă, și amândouă știau că șansele ca Sara să ajungă în duminica Paștelui la biserică erau aproape nule, dar Cathy nu insistă.

Sara aruncă o privire la teancul de fișe din fața ei. Era la sfârșitul turei și trebuia să își facă raportul.

— Mamă, nu te supăra, dar trebuie să închid.

Cathy smulse promisiunea unui nou telefon săptămâna viitoare și închise. Sara rămase cu mobilul în mână, privind numerele șterse de pe taste. Căută cu degetul mare cifrele șapte și cinci și formă un număr cunoscut, fără a apela însă.

Băgă telefonul în buzunar și simți scrisoarea atingându-i mâna.

Scrisoarea. Se gândi la ea ca la o entitate. Sara își verifica de obicei corespondența după program, pentru a nu mai fi nevoită să o care după ea. Totuși, într-o dimineață, fără un motiv anume, făcu acest lucru când ieși din casă. Un fior rece o cuprinse atunci când recunoscu adresa expeditorului de pe plicul alb. Își îndesă plicul sigilat în buzunarul halatului alb, cu gândul că-l va deschide la prânz. Prânzul venise și trecuse fără ca ea să deschidă plicul, ajunsese acasă cu el cu tot în buzunar și plecase cu el la muncă și a doua zi, tot fără să-l desfacă. Luni de zile, Sara a purtat plicul cu ea, când în haină, când în geantă la cumpărături sau prin alte locuri. Aproape că se transformase într-un talisman, și erau dăți când băga mâna în buzunar doar să-l atingă și să se asigure că era încă acolo. Cu timpul, colțurile plicului sigilat se roseseră, iar timbrul cu districtul Grant începuse să se șteargă. Cu fiecare zi ce trecea, Sara era tot mai departe de momentul deschiderii lui și de a afla astfel ce putea să îi spună femeia care îi ucisese soțul.

— Doctor Linton? Mary Schroder, una dintre asistente, ciocăni la ușă și, folosind limbajul specific camerei de urgență, îi zise: Avem o femeie care a sosit în stare de leșin, treizeci și trei de ani, slăbită și cu pulsul slab.

Se uită la fișe și apoi la ceas. O femeie de treizeci și trei de ani care leșină înainte de internare era un puzzle ce necesita timp pentru a fi rezolvat. Era aproape ora șapte seara. Tura ei se termina în zece minute.

— Poate Krakauer să se ocupe de ea?

— Krakauer s-a ocupat de ea, completă Mary. A cerut o analiză de sânge și apoi a ieșit la cafea cu o pipiță.

Era vizibil deranjată de asta și adăugă că pacienta era polițist.

Mary era măritată cu un polițist; destul de șocant, ținând cont că Mary lucra de aproape

douăzeci de ani la urgențe în Spitalul Grady. Chiar și fără să se țină cont de acest lucru, se știa în aproape fiecare spital din lume că orice reprezentant al legii avea parte de cel mai bun și cel mai rapid tratament. Se pare că Otto Krakauer nu primise acest memoriu. Sara se resemnă.

— Pentru cât timp și-a pierdut cunoștința?

— Zice că pentru un minut. Mary scutură din cap, pentru că pacienții nu erau foarte sinceri când venea vorba de sănătatea lor. Nu arată bine deloc.

Ultima propoziție o făcu pe Sara să se ridice din scaun. Grady era singurul centru de traumatologie din zonă, ca de altfel unul dintre puținele spitale publice din Georgia. Asistentele de la Grady aveau tot timpul de-a face cu accidente de mașini, împușcături, înjunghieri, supradoze și orice alt fel de crime împotriva umanității. Aveau ochiul format pentru a sesiza problemele grave. Și, desigur, polițiștii nu ajungeau la spital decât dacă erau cu un picior în groapă.

Traversând sala de urgențe, Sara analiză fișa femeii. Otto Krakauer nu făcuse altceva decât să se uite în istoricul medical al femeii și să ceară un set de analize de sânge, iar Sara înțelese că nu i se pusese încă un diagnostic. Faith Mitchell era o femeie de treizeci și trei de ani, sănătoasă, fără alte complicații sau traume recente. Rezultatele analizelor de sânge urmau să le ofere un răspuns la ceea ce se întâmplase de fapt.

Sara îngăimă o scuză când se ciocni de o targă pe hol. Ca de obicei, camerele erau supraaglomerate și pacienții erau îngrămădiți în hol, unii în paturi, alții în scaune cu rotile, toți arătând mai rău decât atunci când ajunseseră pentru prima dată la spital. Majoritatea veniseră aici imediat după serviciu, pentru că nu-și permiteau să piardă o zi de muncă. Aceștia, văzând-o pe Sara în halat alb, strigară la ea, dar Sara îi ignoră, ținându-și ochii în fișă.

— Te ajung din urmă, e la trei, zise Mary înainte ca o femeie mai în vârstă să o tragă deoparte.

Sara ciocăni la ușa deschisă a cabinetului numărul trei – cabinet privat: un alt beneficiu al polițiștilor. Pe marginea patului stătea o blondă minionă, vizibil iritată. Mary era bună în ceea ce făcea, dar până și un orb putea vedea că Faith Mitchell nu era în regulă. Era palidă ca așternutul de pe pat; chiar și de la distanță, pielea ei arăta pământie.

Soțul ei nu părea de prea mare ajutor atunci când intră în cameră. Era un bărbat bine făcut, înalt de un metru optzeci, blond, tuns scurt. Avea o cicatrice de-a lungul obrazului, probabil un accident din copilărie, unde se lovise cu obrazul de asfalt când mergea cu bicicleta sau la baseball.

Era înalt și slăbuț, probabil atlet, iar costumul din trei piese lăsa să se vadă pieptul bine făcut și umerii lați ai unei persoane care petrecea destul de mult timp în sala de forță.

Se opri din mișcare, iar privirea i se mută de la Sara la soție și înapoi.

— Unde este celălalt doctor?

— A fost chemat la o altă urgență. Se îndreptă spre chiuvetă și își spălă mâinile, zicând: Sunt doctor Linton. Îmi poți spune ce s-a întâmplat?

— A leșinat, spuse el, răsucindu-și nervos verigheta pe deget. Își dădu seama că avea o atitudine exagerată și își schimbă tonul: Nu a mai leșinat niciodată.

Faith Mitchell păru afectată de grija lui.

— Sunt bine, insistă ea, apoi întorcându-se către Sara: I-am zis același lucru și celuilalt medic. Mă simt de parcă aș fi răcită, atâta tot.

Sara îi luă încheietura mâinii pentru a-i verifica pulsul.

— Cum te simți acum?

— Nervoasă, spuse ea, aruncând o privire supărată către bărbat.

Zâmbi, controlându-i ochii și gâtul. Apoi o supuse la examinările fizice obișnuite, fără să găsească nimic suspect. Aprobă verdictul inițial al lui Krakauer: probabil că Faith era puțin deshidratată. Inima i se auzea bine și nu erau semne cum că ar fi suferit vreun atac.

— Te-ai lovit la cap când ai căzut?

Vru să-i răspundă, când bărbatul interveni:

— Era în parcare. S-a lovit cu capul de pavaj.

— Alte probleme? o întrebă Sara pe femeie.

— Câteva dureri de cap, răspunse Faith. Părea că ascunde ceva, dar continuă: Nu am prea mâncat azi. Dimineață am avut ceva probleme cu stomacul. Și ieri la fel.

Sara deschise un sertar din care scoase un ciocănel pentru a-i verifica reflexele, dar nu descoperi nimic.

— Ai slăbit sau te-ai îngrășat brusc, în ultima perioadă?

— Nu, răspunse Faith, în timp ce bărbatul spunea „Da!”

Privi contrariat și explică:

— Părerea mea e că îți stă bine așa.

Faith inspiră adânc, eliberând aerul treptat. Sara îl analiza pe bărbat din nou, gândindu-se că probabil era contabil sau avocat. Era cu privirea întoarsă spre Faith, iar Sara observă încă o cicatrice pe buza superioară – cu siguranță nu fusese făcută chirurgical. Pielea îi fusese cusută grosolan, astfel încât cicatricea ce se întindea vertical de la nas la buză era ușor asimetrică. Probabil că jucase box în colegiu sau poate că fusese lovit de prea multe ori în cap, pentru că mai mult ca sigur părea să nu știe că singurul mod de a scăpa de necazuri era să se țină departe de belele.

— Faith, cred că te prind bine kilogramele în plus. Ai putea să mai pui încă…

Aceasta îi aruncă o privire ce îl amuți.

— În regulă, zise Sara, notând ceva în fișă. Va trebui să îți facem o tomografie și aș vrea să-ți mai

fac niște analize. Nu te îngrijora, putem folosi sângele recoltat mai devreme, așa că deocamdată n-o să mai fie nevoie de alte ace.

Mâzgăli ceva și verifică niște cutii înainte de a ridica privirea spre Faith.

— Îți promit că o să mă grăbesc cât pot de mult, dar după cum vezi suntem destul de aglomerați azi. La radiologie avem un decalaj de cel puțin o oră. O să fac tot posibilul să te bag mai repede, dar cred că mai bine îți iei o carte sau altceva cât o să ai de așteptat.

Faith nu-i răspunse nimic, dar ceva se schimbă în atitudinea ei. Îi aruncă o privire bărbatului, uitându-se mai apoi la Sara.

— Ai nevoie să îți semnez aia? întrebă arătând către fișă.

Nu era nimic de semnat, și totuși Sara îi întinse fișa. Faith scrise ceva în subsolul paginii și i-o returnă. Atunci Sara citi cuvintele „sunt însărcinată”. Confirmă din cap că a înțeles, tăind din listă trimiterea la radiologie. Era evident că Faith încă nu-i dăduse vestea soțului, dar acum Sara trebuia să îi pună alte întrebări și nu putea face acest lucru fără să o dea de gol.

— Când ți-ai făcut ultima dată un test Papanicolau?

Faith părea să înțeleagă:

— Anul trecut.

— Hai să ne ocupăm de asta cât ești aici. Puteți aștepta afară, îi spuse bărbatului.

— Oh… păru surprins, chiar dacă încuviință din cap. În regulă, voi fi în sala de așteptare dacă ai nevoie de mine, îi spuse soției.

— Ok.

Faith îl privi părăsind camera și se relaxă vizibil în timp ce ușa se închidea. O întrebă pe Sara:

— Te deranjează dacă mă întind?

— Sigur că nu.

Sara o ajută să se așeze confortabil în pat, gândind că Faith arăta mai tânără de treizeci și trei

de ani. Încă mai avea alura unui polițist, dură – ceva de genul „nu mă lua cu prostii d-astea” sau „hai, scutește-mă”. Părea o pereche ciudată pentru ea, un soț avocat, dar Sara văzuse și alte combinații mai bizare.

— Câte săptămâni ai? o întrebă pe femeie.

— Aproape nouă săptămâni.

— Presupui sau ai fost la un doctor? o întrebă Sara în timp ce își nota în fișă.

— Am cumpărat un test de sarcină. De fapt, am cumpărat trei teste de sarcină. Nu mi-a întârziat niciodată.

Sara trecu în listă și un test de sarcină, după care o întrebă:

— Ce poți să-mi spui de kilogramele în plus?

— Mda… patru kilograme și jumătate. Am cam exagerat cu mâncarea de când am aflat.

Din experiența ei, Sara știa că patru kilograme și jumătate însemnau de fapt șapte.

— Mai ai și alți copii?

— Unul – Jeremy – optsprezece.

Sara își notă și acest aspect în fișă, murmurând:

— Norocoaso… te îndrepți spre nebunia vârstei de doi ani.

— Mai degrabă nebunia vârstei de douăzeci de ani. Fiul meu are optsprezece ani, nu luni.

Sara se blocă, încercând să găsească un răspuns în istoricul lui Faith.

— Dă-mi voie să te ajut, se oferi Faith. Am rămas însărcinată când aveam paisprezece ani și l-am născut pe Jeremy la cincisprezece.

Nimic nu o prea surprindea pe Sara, dar Faith Mitchell reuși să facă asta.

— Ai avut complicații la prima sarcină?

— În afara faptului că am mâncat ca sparta, nimic.

— Ok, zise Sara și puse fișa deoparte, îndreptându-și toată atenția spre Faith. Hai să vorbim despre ce s-a întâmplat în această seară.

— Mă îndreptam spre mașină, când am început să simt o ușoară amețeală, și următorul lucru pe care mi-l aduc aminte e că Will m-a adus aici.

— Amețeală ca atunci când se învârte camera cu tine sau ca atunci când faci insolație?

— Insolație, răspunse ea după ce se gândi o clipă.

— Ai simțit tensiune în ochi sau vreun gust ciudat în gură?

— Nu.

— Will e soțul tău?

Izbucni în râs la propriu.

— Dumnezeule, nu. Mai că se înecă de atâta râs. Will e partenerul meu. Will Trent.

— Detectivul Trent e aici, să pot discuta cu el?

— Agent special. Deja ai făcut-o. Tocmai a plecat.

Sara avea senzația că ceva îi scapă.

— Domnul care a fost aici e polițist?

Râse.

— E din cauza costumului. Nu ești prima persoană care ar putea să jure că-i de la pompe funebre.

— Am crezut că-i avocat, recunoscu Sara, gândindu-se că în viața ei nu a mai întâlnit pe cineva care să arate oricum, numai a polițist nu.

— Trebuie să-i spun că l-ai luat drept avocat. O să se bucure că l-ai crezut un om educat.

Pentru prima dată, Sara observă că femeia nu purta verighetă.

— Și tatăl este…

— Istorie…

Faith nu părea rușinată de situație, deși Sara presupunea că nu prea mai avea motive, de vreme ce făcuse un copil la cincisprezece ani.

— Mi-aș dori ca Will să nu afle, zise Faith. E foarte…

Se opri în mijlocul propoziției. Își închise ochii, strângând din buze. O transpirație ușoară îi acoperi

fruntea. Sara îi verifică încheietura mâinii cu degetele:

— Ce se întâmplă aici?

Faith, cu gura încleștată, nu răspunse nimic. Nu era greu să ghicească ce se întâmpla. Se duse la chiuvetă și, umezind un șervețel, îi spuse lui Faith:

— Inspiră adânc și expiră ușor.

Faith făcu întocmai, cu buzele tremurând.

— Ai fost nervoasă în ultima vreme?

În ciuda stării sale, Faith încercă să se ridice.

— Mai mult decât de obicei?

Deodată își duse mâna la stomac.

— Da. Agitată. Nervoasă. Înghiți în sec: Am un bâzâit în cap, ca și cum aș avea albine în creier.

Sara presă șervețelul rece pe fruntea femeii.

— Grețuri, ceva?

— Dimineața, zise Faith. Am crezut că erau grețurile matinale, dar…

— Dar dureri de cap?

— Destul de mari, majoritatea după-amiază.

— Ți-a fost neobișnuit de sete? Ai avut urinări frecvente?

— Da. Nu. Nu știu. Reuși să-și deschidă ochii și întrebă: deci ce este? Gripă, tumoare pe creier sau ce altceva?

Sara se așeză pe marginea patului, luând-o pe femeie de mână.

— O, Doamne, este atât de grav? Doctorii și polițiștii stau jos numai când e ceva grav.

Sara se miră că-i scăpase acest aspect. În toți anii petrecuți alături de Jeffrey Tolliver, crezuse că îi descoperise toate metehnele, dar aceasta îi scăpase. Apoi îi zise lui Faith:

— Am fost măritată cincisprezece ani cu un polițist. Nu am sesizat niciodată, dar ai dreptate: soțul meu întotdeauna se așeza când erau vești proaste.

— Sunt polițist de cincisprezece ani, îi răspunse Faith. Te-a înșelat sau a devenit alcoolic?

Sara simți un nod în gât.

— A fost ucis în urmă cu trei ani și jumătate.

— Oh, nu… oftă Faith, ducând mâna la piept. Îmi pare atât de rău.

— E în regulă, răspunse Sara, gândindu-se de ce oare îi spusese femeii un lucru atât de personal. În ultimii ani nu vorbise deloc despre Jeffrey și acum îl împărțea cu o străină. Încercă să mai reducă din tensiune, adăugând: Ai dreptate, m-a înșelat.

Se întâmplase chiar după ce Sara s-a măritat cu el.

— Îmi pare rău, repetă Faith. Era de serviciu?

Sara nu vru să-i răspundă. Se simți îngrețoșată și copleșită, cu siguranță cam cum era Faith înainte să leșine în parcare.

Faith își dădu seama de situație:

— Nu trebuie să…

— Mulțumesc.

— Sper că l-au prins pe nenorocit.

Sara băgă mâna în buzunar, degetele înfășurându-i-se de marginea scrisorii. Aceasta era întrebarea la care toți așteptau un răspuns: „L-au prins? L-au prins pe nenorocitul care ți-a omorât bărbatul?” De parcă ar fi contat. De parcă descoperirea ucigașului lui Jeffrey ar atenua durerea cauzată de moartea lui. Din fericire, Mary intră în cameră.

— Îmi pare rău, se scuză asistenta. Copiii bătrânei au lăsat-o aici. A trebuit să chem asistența socială. Îi întinse Sarei o bucată de hârtie: Rezultatul analizelor de sânge este gata.

Sara se încruntă în timp ce citea rezultatele din fișa de analize.

— Ai glucometrul la tine?

Mary băgă mâna în buzunar după glucometru. Sara îi șterse cu alcool degetul lui Faith. Rezultatul analizelor de sânge era incredibil, dar Grady era un spital mare și nu se mai întâmplase ca laboratorul să încurce probele.

— Când ai mâncat ultima oară? o întrebă pe Faith.

— Am fost la tribunal toată ziua. La naiba, suspină Faith, când acul îi înțepă degetul. Pe la prânz am mâncat o bucată de corn cumpărat de Will de la o tonetă.

Sara mai încercă o dată:

— Ultima masă adevărată.

— Aseară, în jur de opt.

Sara ghici imediat, după fața vinovată a lui Faith, că fusese ceva luat în grabă la pachet.

— Ai băut cafea azi dimineață?

— Cam jumătate de ceașcă. Mirosul m-a cam dat puțin peste cap.

— Frișcă și zahăr?

— Neagră. De obicei, iau un mic dejun zdravăn – iaurt, fructe. Imediat după jogging. E ceva în neregulă cu glicemia?

— Vom vedea, îi zise Sara, picurând puțin sânge pe lamelă.

Mary ridică din sprânceană, în speranța unei estimări din partea Sarei. Aceasta scutură din cap:

— Fără estimări.

Mary insistă, și folosindu-și degetele arătă unu-cinci-zero.

— Am crezut că rezultatul vine mai târziu, zise Faith, puțin nesigură pe ea. Când îți dau să bei chestia aia dulce?

— Ai avut vreodată probleme cu glicemia? Ai cazuri în familie?

— Nu. Niciunul.

Glucometrul scoase un bip și pe ecran apăru numărul 152. Mary scoase un șuierat scurt, impresionată de rezultatul ei. Mai demult, Sara o întrebase de ce nu dăduse niciodată la medicină, iar aceasta-i răspunsese că asistentele erau singurele care practicau medicina adevărată.

— Ai diabet, îi zise lui Faith.

— Poftim?

— Părerea mea e că ai fost hipoglicemică o vreme. Colesterolul și trigliceridele sunt extrem de mari. Tensiunea este și ea un pic cam mare.

Sarcina și kilogramele în plus – cinci kilograme pentru nouă săptămâni, e cam mult – plus obiceiurile nesănătoase de hrană, te-au dat peste cap.

— Prima mea sarcină a fost ok.

— Ești mai în vârstă acum. Sara îi dădu un tifon să-și acopere degetul, să nu mai sângereze. Vreau să mergi la medicul tău mâine dimineață, la prima oră. Trebuie să ne asigurăm că nu mai e vorba și de altceva. Până atunci, trebuie să îți menții glicemia sub control. Dacă nu, leșinul din parcare o să fie una din cele mai mici griji ale tale.

— Poate că e doar… nu am prea mâncat cum trebuie, și…

Sara o opri din negare.

— Orice valoare peste 140 este diagnostic pozitiv de diabet. Indicele tău a crescut cu 2,5 de când ți-am făcut primul test.

Faith analiză o clipă.

— O să dureze?

Era mai degrabă o întrebare pentru un endocrinolog.

— Trebuie să vorbești cu medicul tău și să-ți mai facă niște analize, o sfătui Sara.

Destul de rău, după părerea ei; Faith era într-o situație nu prea plăcută. În afară de sarcină, acum avea și diabet, fără doar și poate.

Sara se uită la ceas.

— Te-aș ține sub observație în noaptea asta, dar până te înregistrăm și-ți găsim o rezervă începe programul la cabinetul doctorului tău și ceva îmi spune că oricum nu o să stai aici.

Petrecuse prea multă vreme în preajma polițiștilor ca să nu își dea seama că Faith ar fi rupt ușa imediat ce ar fi avut ocazia. Apoi continuă:

— Trebuie să-mi promiți că primul lucru pe care îl faci va fi să-ți suni doctorul – și vorbesc serios, primul lucru. O să trimit o asistentă care să te învețe cum să-ți măsori glicemia și cum și când să

te injectezi, dar trebuie să iei legătura cu doctorul tău imediat.

— Trebuie să mă injectez?

Faith păru alarmată.

— Medicația orală nu este permisă la femeile însărcinate. De asta este nevoie să vorbești cât mai repede cu doctorul tău. Sunt multe detalii complicate de situația ta. Greutatea și nivelul hormonal se vor schimba pe parcursul sarcinii. Cel puțin pentru următoarele opt luni, doctorul tău o să-ți fie cel mai bun prieten.

— Nu am un medic al meu.

Faith se simți rușinată.

Sara scoase rețetarul și notă numele unei doamne pe care o tratase cu câțiva ani în urmă.

— Delia Wallace, a absolvit la Emory. Are dublă specializare în ginecologie și endocrinologie. Am s-o sun în seara asta, ca cei de la cabinet să te programeze.

Faith era încă bulversată.

— Cum să pățesc asta, așa dintr-odată? Știu că m-am îngrășat, dar nu sunt grasă.

— Nu trebuie să fii grasă, îi zise Sara. Ești mai în vârstă. Copilul îți afectează hormonii, capacitatea de a produce insulină. Nu ai mâncat cum trebuie. Toate acestea s-au adunat și au declanșat totul.

— E vina lui Will, bolborosi Faith. Mănâncă de parcă ar avea doisprezece ani. Gogoși, pizza, hamburgeri. Nu poate să intre într-o benzinărie fără să cumpere nachos și vreun hot-dog.

Sara se așeză din nou pe marginea patului.

— Faith, nu este sfârșitul lumii. Ești într-o formă bună, ai o asigurare bună. Poți trece peste asta.

— Ce-ar fi dacă… se albi, rupând contactul vizual cu Sara. Dacă nu aș fi însărcinată?

— Aici nu este vorba de diabet gestațional. E tipul II. Un avort nu va rezolva problema, îi răspunse Sara. Uite, probabil că îl aveai deja.

Faptul că ai rămas însărcinată doar l-a accentuat. La început, lucrurile vor părea mai complicate, dar nu imposibile.

— Eu doar…

Nu era în stare să termine propoziția.

Sara o bătu peste mână în semn de consolare.

— Doctorul Wallace este un specialist bun. Știu sigur că face parte din sistemul de asigurări local.

— Național, o corectă Faith. Am contract de asigurări prin cei de la GBI.

Sara credea că cei de la GBI aveau același tip de asigurare, dar nu o contrazise. Faith avea probleme vizibile în a procesa informațiile și nici Sara nu-i fusese de prea mare ajutor.

— Nu poți să dai timpul înapoi. Îi atinse brațul în semn de înțelegere. Mary o să-ți facă o injecție. Imediat o să te simți mai bine. Se îndreptă spre ușă: Am vorbit serios cu doctor Wallace, zise cu fermitate. Vreau să suni la cabinet mâine la prima oră și trebuie să mănânci mai mult decât doar cornuri. Fără carbohidrați, fără grăsimi, doar mese regulate și sănătoase și gustări, ok?

Faith, încă debusolată, o aprobă din cap, iar Sara părăsi camera simțindu-se ca ultimul om. Faza cu marginea patului se învechise cu siguranță de-a lungul anilor, dar asta era încă un minus. Oare nu pentru anonimat venise la Grady, în primul rând? Dar cu excepția unor oameni ai străzii și câteva prostituate, rareori vedea un pacient mai mult de o singură dată. Acesta era adevăratul scop al Sarei – detașarea absolută. Nu era într-o perioadă din viața ei când și-ar fi dorit să stabilească legături. Fiecare fișă nouă reprezenta posibilitatea de a o lua din nou de la capăt. Dacă ea ar fi fost norocoasă – și dacă Faith Mitchell ar fi avut grijă – ar avea toate șansele să nu se mai reîntâlnească vreodată.

În loc să se întoarcă în camera de gardă să-și termine fișele, Sara trecu de asistente, prin ușile duble, în supraaglomerata sală de așteptare și ajunse în cele din urmă afară. Doi asistenți de la

terapie fumau lângă ușă, așa că Sara își continuă drumul spre spatele clădirii. Încă o apăsa vina față de Faith Mitchell și înainte să uite scoase telefonul căutând numărul Deliei Wallace. Îi lăsă un mesaj despre Faith în mesageria vocală și deja se simțea mai bine.

O reîntâlnise pe Delia în urmă cu vreo două luni, când venise la Grady să-și vadă unul dintre pacienții înstăriți, ce fusese transportat aici cu elicopterul după un grav accident de mașină.

Ea și Delia erau singurele femei dintre cei care terminaseră pe primele locuri Facultatea de Medicină din Emory. La vremea aceea, era o regulă nescrisă cum că femeile doctor aveau două opțiuni: ginecologia și pediatria. Delia o alesese pe prima, iar Sara pe ultima. Peste un an, amândouă împlineau patruzeci de ani. Delia părea să aibă tot ce-și dorea. Sara se simțea de parcă nu avea nimic.

Majoritatea doctorilor – inclusiv Sara – erau mai mult sau mai puțin aroganți, dar Delia fusese tot timpul o promotoare avidă a propriei persoane. În timp ce-și serveau cafeaua în cabinetul medicilor, Delia făcea rapid o retrospectivă a vieții ei: o activitate bănoasă la două cabinete, un soț care lucrează la bursă și trei copii supradotați. Îi arătase Sarei poze cu ei toți, acea familie perfectă a ei, care părea desprinsă dintr-o reclamă pentru Ralph Lauren.

Sara nu-i povestise Deliei despre viața ei după ce absolvise medicina, cum se întorsese înapoi în districtul Grant, casa ei, să se îngrijească de copiii din zonele rurale. Nu-i povestise Deliei nici despre Jeffrey sau despre faptul că se mutase iar în Atlanta sau de ce lucra la Grady când și-ar fi putut deschide un cabinet al ei și să ducă o viață cât de cât normală. Sara nu făcu altceva decât să ridice din umeri în semn de „m-am reîntors aici”, și Delia simți atât dezamăgire, cât și înțelegere față de ea; ambele sentimente se datorau faptului că Sara

fusese mai bună decât Delia pe toată perioada studenției.

Sara își băgă mâinile în buzunare, strângându-și haina subțire și simți scrisoarea atingându-i mâna. Se oferise să facă o tură în plus în acea dimineață tocmai ca să se bucure de o zi liberă. Rămase cu mâinile strânse în buzunare, inspirând aerul puternic al serii. Era epuizată. Mirosea a ploaie și asta era bine pentru ea, întotdeauna dormea bine când ploua.

Aruncă o privire pe autostradă. Ora de vârf era pe terminate. Bărbați și femei se întorceau acasă la familiile lor, la viețile lor. Sara stătea și privea spre Curba Grady, o zonă din autostradă ce era folosită de raportorii de trafic ca punct de referință.

O autoutilitară cu luminile de semnalizare de culoare roșu-aprins pornite încerca să remorcheze un SUV de pe partea stângă a carosabilului. Polițiștii de la brigada rutieră blocaseră locul, iar întunericul era întrerupt de lumina albastră a girofarului. O făceau să-și aducă aminte de seara în care Jeffrey murise – poliția forfotind, zona împânzită de zeci de oameni în costume albe și bocanci.

— Sara?

Se întoarse. Mary se afla în ușă, făcându-i semn cu mâna să intre.

— Grăbește-te.

Sara alergă spre ușă. Mary îi prezentă datele pe măsură ce se apropia de ea:

— Accident de mașină, în care este implicat un pieton. Krakauer a preluat șoferul și pasagerul, posibile fracturi multiple la șofer. Tu te ocupi de femeia care a fost lovită de mașină. Fractură deschisă la mâna și piciorul drept, pierdere de cunoștință. Posibil să fie vorba de abuz sexual și tortură. Martorul se pare că era instruit în tehnica de prim ajutor. A făcut tot ce a putut, dar e de rău.

Sara crezu că a înțeles greșit.

— A fost violată *și* lovită de o mașină?

Mary nu îi explică. Mâna ei parcă era o menghină ce o strângea pe Sara de braț în timp ce alergau pe hol. La camera de urgențe, ușa era deschisă. Sara văzu targa și trei medici în jurul pacientului. Toți cei din cameră erau bărbați, inclusiv Will Trent, care era aplecat peste femeie, încercând să-i pună niște întrebări.

— Poți să-mi spui cum te cheamă? întrebă el.

Sara se opri brusc la capătul patului. Mary încă o ținea de braț. Pacienta era ghemuită pe pat, în poziție fetală. Era legată cu bandă de leucoplast de cadrul patului, cu brațul și piciorul fixate în atele pneumatice. Era conștientă, dinții îi clănțăneau, încercând să murmure ceva. Avea sub cap o jachetă împăturită și gâtul era prins cu un guler cervical, care să îi țină capul nemișcat. Partea laterală a feței era acoperită de sânge și murdărie; de obraz îi atârna o bandă izolatoare, lipită în părul negru. Gura îi era deschisă, cu buzele tăiate și însângerate. Cearceaful cu care o acoperiseră era mic, lăsând la vedere o parte din sân cu o rană atât de adâncă, încât se putea zări grăsimea gălbuie.

— Doamnă? întrebă Will. Sunteți conștientă de starea în care vă aflați?

— Dă-te la o parte, tună Sara, împingându-l mai tare decât ar fi anticipat.

Will se zbătu, pierzându-și echilibrul pe moment. Sara nu se sinchisi. Îi văzuse reportofonul din mână și nu era deloc de acord cu ceea ce făcea. Își puse o pereche de mănuși în timp ce îngenunchea lângă femeie, spunându-i:

— Sunt doctor Linton. Ești la spitalul Grady. O să avem grijă de tine.

— Ajutor… ajutor… ajutor, repeta femeia, iar corpul îi tremura atât de tare încât targa metalică se zdruncina. Ochii i se bulbucară în gol. Era dureros de slabă, cu pielea uscată și crăpată.

— Ajutor…

Sara o mângâie, abia atingându-i părul.

— Sunt mulți oameni aici și o să te ajutăm. Mai rezistă puțin, da? Ești în siguranță acum.

Își lăsă mâna pe umărul femeii pentru a-i da siguranța că cineva era cu ea. Mai erau încă două asistente în cameră, așteptând indicații.

— Să-mi facă și mie cineva rezumatul.

Adresase întrebarea celor de la urgențe, dar bărbatul aflat vizavi de ea începu să vorbească, oferindu-i imediat date despre semnele vitale ale femeii și despre manevrele de resuscitare de la fața locului. Era îmbrăcat în civil și hainele îi erau acoperite de sânge. Probabil el era martorul care oferise primul ajutor.

— Plagă penetrantă între a unsprezecea și a douăsprezecea coastă. Fracturi deschise la brațul și piciorul drept. Contuzii craniene. Era în stare de inconștiență când am ajuns, dar și-a revenit în simțiri când am început manevrele de resuscitare. N-am reușit să o întindem pe spate; vocea i se gâtui de teamă. Țipa încontinuu. A trebuit să o urcăm în mașină, așa că doar am imobilizat-o. Nu știu ce e în neregulă cu… Nu știu ce…

Își înghiți un suspin. Angoasa lui era molipsitoare. Aerul era încărcat de adrenalină; lucru de înțeles, luând în considerare starea pacientei. Chiar și Sara simți o urmă de panică, incapabilă să accepte răul făcut acelui corp, rănile multiple, urmele vizibile de tortură. Toți cei din camera aceea aveau lacrimi în ochi. Sara își păstră vocea calmă, încercând să reducă starea de isterie la un nivel acceptabil. Apoi se adresă martorului și celor de la urgențe:

— Vă mulțumesc, domnilor. Ați făcut tot ce s-a putut ca s-o aduceți aici. Haideți să eliberăm camera, ca să avem suficient loc să o ajutăm în continuare. Pune-i o perfuzie și pregătește o linie venoasă centrală în cazul în care avem nevoie, îi spuse lui Mary. Adu aparatura portabilă de radiologie, anunță la tomografie și sună-i pe chirurgi, se adresă unei alte asistente: Fă-i o

analiză la sânge, un examen toxicologic, CMP, CBC și o anti-coagulare, spuse către o a treia asistentă.

Sara apăsă cu atenție stetoscopul pe spatele femeii, abținându-se cu greu să nu se uite la arsurile și la tăieturile de pe corp. Îi ascultă plămânii femeii, pipăindu-i cu degetele conturul ascuțit al coastelor. Respirația era cât de cât regulată, dar nu atât de puternică pe cât și-ar fi dorit, și asta se datora probabil cantității masive de morfină ce îi fusese administrată în ambulanță. Panica provoca de multe ori confuzii între a ajuta și a încurca.

Sara îngenunche, din nou, lângă femeia care avea ochii deschiși.

— Dacă aveți probleme de respirație, să-mi spuneți și vă ajut de îndată. Ok? Puteți face asta?

Nu primi niciun răspuns, dar Sara continua să-i vorbească, explicându-i fiecare lucru pe care îl făcea.

— Vă verific căile respiratorii, să mă asigur că puteți respira, îi spuse apăsând ușor pe maxilar.

Dinții femeii erau roșiatici, semn că avea sânge în gură, iar Sara presupuse că era din cauză că femeia își mușcase limba. Fața îi era brăzdată de zgârieturi adânci, de parcă cineva își înfipsese ghearele. Luase în calcul și varianta de a o intuba, dar asta ar fi însemnat că femeia n-ar mai fi putut vorbi.

Tocmai din acest motiv, Will Trent nu plecă. Îi adresase victimei întrebări cu privire la starea ei pentru a putea face raportul în cazul decesului. Tribunalul ia în considerare ultimele declarații ale victimei numai dacă aceasta conștientizează faptul că e pe patul de moarte. Chiar și așa, Trent stătea rezemat cu spatele de perete, ascultând fiecare cuvânt rostit în cameră, asemenea unui martor chemat să dea o declarație.

— Doamnă? Puteți să-mi spuneți cum vă cheamă? întrebă Sara. Se opri în clipa în care gura

femeii se deschise, fără însă a rosti nimic. Măcar numele mic, ok? Haideți să o luăm ușor.

— Ah… ah…

— Anne?

— Nnu… nnu…

— Anna?

Femeia închise ochii în semn afirmativ, iar respirația îi fu vizibil îngreunată de efort.

— Dar numele de familie? încercă Sara mai departe.

Femeia însă nu-i răspunse.

— În regulă, Anna. E bine și așa. Rămâi trează!

Sara îi aruncă o privire lui Will Trent, care dădu din cap în semn de mulțumire. Se întoarse apoi spre pacientă, verificându-i pupilele și pipăindu-i capul în căutare de fracturi.

— Ai sânge în urechi Anna, te-ai lovit zdravăn la cap.

Luă un bețișor cu vată și șterse sângele închegat.

— Știu că mă auzi, Anna, încearcă să mai ai puțină răbdare.

Controlând-o cu atenție, îi simți clavicula mișcându-i-se. Apoi continuă să-i verifice umerii și coloana. Femeia era dureros de subnutrită, iar oasele îi ieșeau prin piele. Pe alocuri, pielea îi era zdrelită de parcă ar fi avut cârlige înfipte în piele și mai apoi smulse. Corpul îi era brăzdat de tăieturi superficiale și tăietura mare de pe sân deja mirosea a infecție; femeia era în această stare de câteva zile.

— I-am făcut injecția intravenoasă, spuse Mary.

— Vezi lista cu doctori, de lângă telefon? i se adresă lui Will Trent.

Will încuviință din cap.

— Trimite-i un mesaj lui Phil Sanderson și spune-i că avem nevoie urgentă de el, aici jos.

Acesta ezită.

— Mă duc să-l caut.

Mary interveni:

— E mai rapid să-i dai mesaj. Formează interior 392. Lipi o buclă a perfuziei de mâna femeii, întrebând-o pe Sara: Mai e nevoie de morfină?

— Hai mai întâi să ne dăm seama ce are.

Încercă să-i examineze femeii cavitatea toracică, fără să o miște din loc înainte de a afla ce era cu ea. Avea un gol între a unsprezecea și a douăsprezecea coastă, ceea ce explica țipătul victimei, când încercaseră să o întindă pe targă.

Durerea provocată de întinderea și frecarea mușchiului afectat și al cartilagiului ar fi fost insuportabilă. Paramedicul folosise o compresă și câte două atele pneumatice pentru mâna și piciorul drept, pentru a le imobiliza. Sara îndepărtă bandajul steril, lăsând la vedere osul gol. Simți bazinul afectat. Rănile păreau recente. Pesemne că mașina o lovise pe Anna din partea dreaptă, îndoind-o la propriu.

Sara scoase o pereche de foarfeci din buzunar, tăind banda ce o ținea pe femeie imobilizată de targă, explicându-i:

— Anna, am să te rostogolesc pe spate.

O cuprinse pe femeie pe după gât, ținând-o de umeri, în timp ce Mary avea grijă de bazin și de picioare.

— O să-ți ținem picioarele îndoite, dar o să avem nevoie să…

— Nu-nu-nu! imploră femeia. Vă rog, nu! Vă rog, nu!

Nu se opriră, iar gura femeii se deschise larg, țipătul provocându-i Sarei un fior rece pe șira spinării. În viața ei nu auzise ceva mai înspăimântător.

— Nu! țipă femeia, recăpătându-și vocea. Nu! Vă rog! Nuuuu!

Începu să tremure puternic. Instantaneu, Sara se aplecă peste targă și o imobiliză pe femeie înainte ca aceasta să cadă. O auzea gemând de durere, fiecare spasm, fiecare mișcare provocându-i o durere sfâșietoare.

— Dă-mi cinci miligrame de Ativan, ceru, în speranța că îi putea controla criza. Rămâi cu mine, Anna. Hai rezistă!

Cuvintele erau de prisos. Femeia își pierdu cunoștința, fie de la criză, fie din cauza durerii. Mușchii încă mai aveau spasme, iar capul încă îi tremura, mult după ce medicamentul își făcuse efectul.

— Am adus echipamentul portabil, anunță Mary, intrând în cameră cu medicul radiolog. Mă duc să verific ce e cu Sanderson și cu sala de intervenții, îi spuse Sarei.

Radiologul se prezentă.

— Macon.

— Sara, spuse ea. Lasă-mă să te ajut!

Îi înmână șorțul protector și se duse să pregătească aparatul. Sara continuă să îi mângâie părul Annei. Mușchii femeii încă se zbăteau și Macon reuși să o rostogolească pe spate, cu picioarele îndoite, încercând să nu-i provoace alte dureri.

Sara îl observă pe Will Trent, care încă era în cameră și îi spuse:

— Trebuie să ieși din cameră cât facem noi asta.

Apoi îl ajută pe Macon să facă radiografia, amândoi mișcându-se cât de repede puteau. Se ruga ca pacienta să nu se trezească și să înceapă iar să țipe. Încă mai auzea țipetele Annei, ca ale unui animal prins în capcană. Doar sunetul în sine dădea de înțeles că femeia era conștientă că va muri. Nu țipai așa decât dacă renunțai și la ultima fărâmă de speranță.

Macon o ajută pe Sara să o întoarcă pe femeie din nou pe o parte, și apoi plecă să developeze radiografiile. Sara își scoase mănușile, îngenunchind din nou lângă targă.

— Îmi pare rău că te-am împins, îi spuse – nu Annei, ci lui Will Trent.

Se întoarse și-l văzu stând la capul patului, holbându-se la picioarele femeii, la tălpile ei. Avea

maxilarul încleștat, dar ea nu-și dădea seama dacă era din cauza enervării sau a ororii, sau din cauza ambelor.

— Amândoi avem de îndeplinit niște sarcini, spuse el.

— Totuși.

Se întinse și îi mângâie ușor Annei talpa piciorului drept, gândindu-se că poate era singurul loc pe care îl mai putea atinge fără să-i provoace dureri. Gestul lui o surprinse pe Sara. Aproape că păru tandru.

— Sara?

Phil Sanderson se afla în pragul ușii, cu uniforma atent curățată și călcată.

Sara se ridică, ținându-și degetele pe umărul Annei și-i spuse:

— Avem două fracturi deschise și un bazin zdrobit. Are o tăietură pe sânul drept și o plagă penetrantă în partea stângă. Nu sunt sigură de partea neurologică; pupilele n-au nicio reacție, dar mi-a vorbit coerent.

Phil se îndreptă spre victimă și își începu examinarea. Nu făcu nicio remarcă cu privire la starea victimei, a abuzului vizibil. Atenția îi era îndreptată spre lucrurile ce puteau fi reparate: fracturile deschise, bazinul zdrobit.

— Nu ați intubat-o?

— Căile respiratorii sunt curate.

Era clar că el nu era de acord cu decizia ei, dar până la urmă chirurgilor ortopezi le era indiferent dacă pacienții lor puteau vorbi sau nu.

— Cum stă cu inima?

— E bine. Tensiunea arterială e bună. E stabilă.

Echipa de chirurgi a lui Phil intrase să o pregătească pe femeie de transfer. Mary se întoarse cu radiografiile și i le înmână Sarei.

— Puteați s-o omorâți numai prin simplul fapt că i-ați făcut radiografii, sublinie Phil.

Sara smulse filmele și le puse la lampă.

— Nu cred că ar mai fi fost aici, dacă nu era o luptătoare.

— Sânul este infectat. Arată de parcă…

— Știu, îl întrerupse Sara, punându-și ochelarii pentru a putea citi radiografiile. Rana asta laterală este destul de curată. Își opri echipa pentru o clipă și se aplecă deasupra ei, verificându-i porțiunea sfâșiată. A fost târâtă de mașină? A tăiat-o ceva metalic?

— Din câte știu, a fost lovită din plin, îi răspunse Will Trent. Era în mijlocul drumului.

— Ați găsit ceva ce i-ar fi putut provoca rana asta? întrebă Phil. E destul de curată.

Will ezită, gândindu-se dacă omul realiza câtuși de puțin prin ce trecuse femeia înainte să fie lovită de mașină.

— Zona era împădurită, în mare parte rurală. Încă nu am discutat cu martorii. Șoferul a acuzat dureri în piept când a văzut grozăvia.

Sara își îndreptă atenția spre radiografia toracelui. Ori ceva nu era în regulă, ori ea era mai obosită decât credea. Numără coastele, crezând că nu vedea bine. Will păru să sesizeze nedumerirea ei:

— Ce este?

— A unsprezecea coastă a ei, îi zise Sara. A fost scoasă.

— Cum adică, a fost scoasă? întrebă Will.

— Și nu pe cale chirurgicală.

— Nu fi ridicolă, ripostă Phil. Se aplecă și mai aproape de film. Posibil să fie…

Puse și a doua radiografie a pieptului, anterior-posterior, apoi lateralele. Se aplecă și mai aproape, închizându-și ochii și privind printre gene, de parcă l-ar fi ajutat la ceva.

— Afurisita asta n-avea cum să-i cadă așa pur și simplu din corp. Unde este?

— Uite. Sara își plimbă degetul deasupra umbrei, arătând cartilajul ce acoperise cândva osul. Nu lipsește, spuse ea. A fost scoasă.

Capitolul 2

Will, îngrămădit în mașina lui Faith Mitchell, un Mini, conduse până la locul accidentului. Nu-și mai bătu capul cu aranjatul scaunului, acum, că se îndrepta spre locul celei mai oribile crime pe care o văzuse, cu atât mai mult cu cât nu o făcuse nici atunci când o transportase pe Faith la spital. Depăși cu mult viteza legală când intră pe Route 316. În scurt timp ajunse într-o zonă cu pădure deasă, unde drumul se îngusta, iar prezența căprioarelor și a oposumilor nu mai era un lucru neobișnuit.

Se gândea la femeie – la pielea schingiuită, la sânge, la rănile ce îi acopereau trupul. Din clipa în care îi văzuse pe medici transportând-o pe holurile spitalului, știuse că rănile fuseseră provocate de o persoană cu o minte diabolică. Femeia fusese torturată. Cineva fusese destul de meticulos în ceea ce o privea – o persoană foarte bine școlită în arta durerii.

Femeia nu apăruse așa, ca din senin, chiar în mijlocul străzii. Călcâiele ei aveau tăieturi recente, încă sângerânde de la mersul prin pădure. Un ac de pin era adânc înfipt în carnea piciorului ei, iar tălpile erau negre de mizerie. Cu siguranță că fusese ținută captivă undeva, dar reușise într-un fel sau altul să evadeze. Locația trebuie că se afla destul de aproape de drum, iar Will avea să o caute, cu riscul de a-și petrece restul vieții făcând numai asta.

Deodată, Will realiză că în ceea ce o privea pe femeie, folosise doar un simplu pronume, „ea”, deși victima avea un nume: Anna. Numele ei era destul de apropiat de Angie, numele soției lui Will. Întocmai ca și aceasta, Anna avea părul negru și ochii închiși la culoare. Tenul ei era măsliniu și avea o aluniță pe spatele piciorului, puțin mai jos de genunchi, așa cum avea și Angie. Will se gândi dacă aceasta era o tendință la femeile cu ten

măsliniu, să aibă o aluniță pe spatele piciorului. Poate că asta funcționa ca un fel de particularitate ce venea la pachet cu părul negru și ochii închiși la culoare. Făcea pariu că doctorul sigur știa de asta.

Își aminti de Sara Linton și de vorbele ei când îi examina femeii pielea sfâșiată, zgârieturile de unghii din jurul perforației laterale ale femeii: „Trebuie să fi fost conștientă când i-a fost scoasă coasta."

Un fior îl cuprinse numai când se gândi. În toată cariera lui, întâlnise tot felul de persoane sadice, dar nimic nu se compara cu acesta. Mobilul îi sună și Will se strădui să îl scoată din buzunarul hainei, fără să lovească volanul și astfel să scoată mașina de pe carosabil, direct în parapet. Ridică clapeta telefonului cu mare băgare de seamă. Carcasa era crăpată de luni bune, dar reușise să o lipească cu Super Glue și bandă adezivă suficient cât să îl poată folosi. Și totuși trebuia să aibă grijă să nu i se facă bucățele în mână.

— Will Trent.

— Dragule, sunt eu, Lola.

Își simți sprâncenele încruntându-i-se. Vocea era flegmatică, ca a unui fumător înrăit după două pachete de țigări pe oră.

— Cine?

— Ești fratele lui Angie, nu?

— Soțul, corectă el. Cine e la telefon?

— Sunt Lola. Sunt una dintre fetele ei.

Angie era liber-profesionist pentru câteva firme de detectivi particulari, dar fusese polițist mai bine de zece ani. Ocazional, Will primea telefoane de la femeile cu care Angie intrase în contact pe străzile patrulate de ea. Toate cereau ajutor și toate sfârșeau după gratii, unde plăteau pentru a suna.

— Ce vrei?

— Uite, nu am mai vorbit cu Angie de vreo opt luni.

Întâmplător, relația lor se rupsese cam odată cu telefonul.

— Nu pot să te ajut.

— Sunt nevinovată. Lola râse de glumă, apoi tuși din ce în ce mai tare. M-au prins cu nu știu ce substanță albă, pe care mă rugase un prieten să o țin.

Fetele acestea știau legea mai bine decât mulți dintre polițiști și aveau mare grijă mai ales cu telefoanele date din pușcărie.

— Ia-ți un avocat, o sfătui Will, accelerând să depășească mașina din față. Nu pot să te ajut.

Un fulger lumină drumul.

— Dau informații la schimb.

— Atunci spune-i asta avocatului tău. Avea un apel în așteptare și recunoscu numărul șefei lui. Trebuie să închid. Și termină convorbirea înainte ca femeia să mai apuce să spună ceva. Will Trent, răspunse el noului apel.

Amanda Wagner inspiră adânc și Will se pregăti pentru un torent de cuvinte din partea ei.

— Ce naiba faci, de-ți lași partenerul la spital și pleci după cai verzi pe pereți pentru un caz ce nu intră în jurisdicția noastră și la care nu te-a chemat nimeni, într-un ținut, asta dacă mai era cazul să-ți reamintesc, cu care nu prea suntem în relații bune deloc?

— O să ni se ceară ajutorul, o asigură el.

— Intuiția ta feminină mă lasă rece în seara asta, Will.

— Cu cât lăsăm autoritățile locale să se implice mai mult, cu atât pierdem urma mai repede. Nu-i prima dată când facem asta, Amanda. Aici nu e vorba de cine-i mai tare.

— Rockdale se ocupă de asta, spuse ea, făcând referire la poliția care avea jurisdicția în ținutul în care avusese loc accidentul. Știu ei ce au de făcut.

— Au instalat filtre ca să depisteze autovehiculele furate?

— Hai, că nu sunt chiar atât de bătuți în cap.

— Ba da, sunt, insistă el. Aici nu e vorba de faptul că și-a abandonat victima. Era ținută captivă

undeva în zonă, dar a reușit să scape.

Pentru o clipă, Amanda nu scoase niciun sunet, probabil încercând să se calmeze. Undeva, în zare, un fulger aprinse cerul, iar tunetul ce îi urmă îl împiedică pe Will să audă ultimele cuvinte ale Amandei.

— Ce ai spus? întrebă el.

— Care-i starea victimei? repetă ea sec.

Will nu se gândise la Anna. În schimb, își aminti privirea din ochii Sarei Linton când o pregătiseră pentru operație.

— Nu arată bine deloc.

Amanda scoase iar un oftat adânc.

— Fă-mi repede rezumatul.

Will îi prezentă detaliile cele mai importante, felul în care arăta femeia, tortura la care fusese supusă.

— Se pare că a mers prin pădure. Trebuie să fie o casă pe undeva, o cocioabă, ceva. Nu părea că a fost ținută în condiții bune. Cineva a sechestrat-o o vreme, a înfometat-o, a violat-o și a abuzat-o.

— Crezi că a luat-o vreun om al străzii?

— Cred că a fost răpită, răspunse el. Avea tunsoarea îngrijită și dantura albită. Nu avea urme de neglijență. Avea două cicatrici pe spate de la o operație estetică, probabil lipoaspirație.

— Deci nu era nici vagaboandă și nici prostituată.

— Încheieturile de la mâini și de la picioare prezentau sângerări, semn că fusese legată. Unele răni de pe corp erau aproape vindecate, altele erau mai noi. Era slabă, mult prea slabă. Toate acestea au durat mai bine de câteva zile, poate o săptămână, două, cel mult.

Amanda scoase printre dinți o înjurătură. Legislația era destul de restrictivă. Biroul de Investigații din Georgia (GBI) era pentru Stat ce era Biroul Federal de Investigații pentru țară. Cei de la GBI colaborau cu cei din poliția locală atunci când era vorba de crime care aveau loc dincolo de

granițele statale, încercând mai degrabă să rezolve cazul decât să piardă vremea cu dispute teritoriale. Statul dispunea de opt laboratoare de investigații, plus sute de experți, precum și agenți speciali care preluau cazurile de crimă, toți pregătiți să ajute acolo unde era nevoie de ei. Dar toate acestea se întâmplau numai dacă era formulată o cerere oficială. Erau anumite metode prin care se ajungea la asta și de asemenea trebuiau făcute anumite favoruri. Din motive lesne de înțeles, Amanda își pierduse din popularitate cu câteva luni în urmă, când lucrase la cazul unui tată instabil care își sechestrase și omorâse copiii.

— Amanda, insistă Will.

— Lasă-mă să dau niște telefoane.

— Poți în primul rând să-l suni pe Barry Fielding? întrebă acesta, referindu-se la cel mai dur expert al GBI-ului. Nici măcar nu am convingerea că autoritățile locale au idee cu ce au de-a face aici. N-au văzut victima și nici n-au discutat cu martorii. Detectivul lor nici măcar nu era la spital, atunci când am plecat eu. Ea nu-i răspunse, așa că își continuă pledoaria: Barry locuiește în Rockdale.

Un oftat adânc îi dădu de înțeles că ajungeau la un numitor comun. În cele din urmă, îi zise:

— Bine. Încearcă numai să nu deranjezi pe nimeni, mai mult decât de obicei. Ține-mă la curent imediat cum afli vreo pistă.

Apoi închise telefonul.

Will închise și el telefonul și îl băgă în buzunar, chiar când vuietul tunetului încărcă atmosfera. Un fulger lumină din nou cerul, iar el încetini Mini-ul, sprijinindu-și genunchii în bordul de plastic al mașinii. Planul lui era să meargă pe Route 316 până la locul accidentului și de acolo să cerceteze împrejurimile. Prostia lui era că nu luase în calcul eventualitatea unui blocaj al echipajelor de poliție. Două mașini de la poliția din Rockdale erau parcate față în față, blocând ambele sensuri de

mers și doi agenți echipați stăteau în dreptul lor. La vreo două sute de metri, un reflector imens de xenon ilumina Buick-ul avariat. Experții de la fața locului adunau probe pe care să le trimită spre analiză.

Unul din agenți se îndreptă spre Mini. Will căută butonul pentru a deschide geamul, uitând că se afla pe consola centrală. Până reuși să deschidă geamul, celălalt agent își ajunsese colegul din urmă. Ambii zâmbeau și Will știa că era din cauză că arăta comic îngrămădit în acea mașinuță, dar deja nu mai avea ce să facă. Când Faith leșinase în parcarea tribunalului, Will se gândise că era mult mai aproape Mini-ul ei ca să o ducă la spital, decât ar fi fost mașina lui.

— Circul e în partea cealaltă, spuse al doilea polițist, arătând cu degetul spre Atlanta.

Până să iasă din mașină, își scoase portofelul din buzunarul de la spate. Deschise ușa mașinii și coborî destul de stângaci, făcând mașina să se zgâlțâie. Cu toții au împietrit când un trăsnet zgudui cerul.

— Agent special Will Trent, le spuse polițiștilor arătându-le legitimația.

Bărbații rămaseră blocați. Unul se îndepărtă, vorbind prin stația ce-o avea prinsă la umăr, anunțându-și probabil șeful. Uneori, polițiștii locali erau bucuroși să-i aibă pe cei de la GBI prin ograda lor. Alteori, nu-și doreau decât să-i împuște.

— Ce-i cu costumația, orășeanule? Ți-a murit cineva? îl întrebă bărbatul din fața lui.

— Eram la spital când a fost adusă victima, spuse Will, ignorându-i aciditatea.

— Avem câteva victime, răspunse acesta, vizibil hotărât să îngreuneze situația.

— Femeia, clarifică Will. Cea care mergea pe drum și a fost lovită de Buick-ul condus de un cuplu de bătrâni. Credem că o cheamă Anna.

Al doilea polițist se întoarse.

— Mi-e teamă că va trebui să vă cer să vă întoarceți în mașina dumneavoastră, domnule. Din spusele șefului meu, vă aflați în afara jurisdicției aici.

— Pot să vorbesc cu șeful tău?

— Se aștepta să întrebați asta. Bărbatul afișă un rânjet pe față. A zis să-l sunați mâine dimineață, în jur de zece-zece și jumătate.

Will privi dincolo de mașinile lor, spre locul faptei.

— Îmi poți da numele lui?

Fără grabă, polițistul făcu un întreg ritual din a scoate carnețelul, a-și căuta pixul, a pune pixul pe hârtie și a nota numele. Cu o atenție desăvârșită, rupse foaia din carnețel și i-o înmână lui Will.

— În ce limbă ai scris? îl întrebă după ce se holbă la ce mâzgălise acesta.

— Fierro, amețitule. E italian. Bărbatul se uită la hârtie, vrând să se apere: Am scris destul de clar.

— Mersi, spuse Will împăturind hârtia și băgând-o în buzunar.

Nu era atât de prost să creadă că polițiștii vor pleca înainte ca el să se urce în mașină, așa că nu se grăbi. Căută mânerul ca să-și potrivească scaunul și să-l împingă în spate cât putu de mult, apoi făcând o întoarcere din trei mișcări, îi salută și plecă.

Route 316 nu fusese tot timpul un drum secundar. Înainte să apară I-20, 316 fusese principala arteră de legătură între Rockdale și Atlanta. Azi, majoritatea șoferilor preferă I-20, dar mai sunt încă oameni care folosesc 316 pentru a scurta drumul sau pentru activități ilegale. În anii ’90, Will participase la o amplă misiune de stopare a acțiunii prostituatelor de racolare a clienților pe acest drum. Chiar și atunci, drumul nu era intens circulat. Coincidența ca cele două mașini să fie în acea zonă, fix când a apărut femeia, era mult prea mare. Că ea reușise chiar atunci să iasă în drum, exact în fața uneia dintre ele, era deja de domeniul

fantasticului. Asta dacă Anna nu îi așteptase. Poate că ieșise intenționat în fața Buick-ului. Will învățase cu mult timp în urmă că era mai ușor uneori să evadezi decât să supraviețuiești după aceea.

Mergea cu viteză mică în timp ce scruta cu privirea șoseaua, în căutarea unui drum de întoarcere. Merse mai bine de opt sute de metri până îl găsi. Drumul era pietruit, iar din mașinuță se simțea fiecare denivelare. Un fulger lumină pădurea. De pe drum nu putea zări nicio casă, nici măcar cocioabe sau hambare vechi. Continuă să meargă, folosindu-se de lumina puternică de la locul faptei și în curând ajunse paralel cu zona unde avusese loc accidentul. Trase frâna de mână, neputând să-și ascundă zâmbetul de mulțumire. Scena accidentului se afla la numai câteva sute de metri, iar luminile și acțiunea de acolo o făceau să arate întocmai unui stadion de fotbal în mijlocul pădurii.

Își luă lanterna mică din cutia de mănuși și ieși din mașină. Aerul era în continuă schimbare, temperatura scădea. Dimineața, la știri, anunțaseră că cerul va fi parțial acoperit, dar Will se așteptase la precipitații puternice.

Își croi drumul la pas prin pădurea deasă, analizând cu atenție solul, în căutare de probe. Era posibil ca Anna să fi trecut pe acolo sau la fel de bine putea să fi fost de partea cealaltă a drumului. Ideea era că locul faptei nu trebuia limitat doar la zona străzii. Ar fi fost normal ca ei să fie cu toții în pădure, să cerceteze pe o rază de o mie de metri, cel puțin. Nu avea să fie ușor. Pădurea era deasă, plantele de la nivelul solului și tufișurile îngreunând deplasarea, iar copacii căzuți și gropile făcând și mai periculoasă cercetarea solului în toiul nopții. Will încercă să se familiarizeze cu zona, străduindu-se să ghicească în ce parte era I-20, unde se aflau cele mai multe zone rezidențiale,

dar renunță în scurt timp, pentru că mintea îi juca feste.

Drumul deveni abrupt, luând-o la vale și, deși era destul de departe, Will putea distinge sunetele caracteristice unui loc cercetat de poliție: zumzăitul generatorului electric, bâzâitul reflectoarelor, clicurile aparatelor de fotografiat, murmurul polițiștilor și al experților criminaliști, întrerupt ocazional de râsete.

Deasupra, norii se împrăștiaseră, trimițând raze de lună pe sol. Zări cu coada ochiului niște frunze care îi atraseră atenția. Se ghemui la pământ, nefiindu-i de mare ajutor lumina palidă a lunii. Frunzele erau mai închise la culoare, dar nu reuși să-și dea seama dacă acel lucru se datora sângelui sau precipitațiilor. Putea spune cu siguranță că ceva se așezase în acel loc. Dar întrebarea era: fusese un animal sau femeia?

Încercă să se mobilizeze din nou. Se afla la jumătatea distanței dintre mașina lui Faith și Buick-ul avariat din șosea. Norii, aflați în mișcare, îl lăsaseră iar în întuneric. Lanterna din mâna lui își alesese prost momentul să-și dea duhul, beculețul se făcu galben-maroniu și apoi negru. Will plesni carcasa de plastic de podul palmei, încercând să mai scoată ceva din baterii.

Deodată, lumina puternică a unei lanterne Maglite aprinse totul pe o rază de zece metri.

— Trebuie să fii agentul Trent, se auzi vocea unui bărbat.

Will își acoperi fața cu mâna. Bărbatul coborî în cele din urmă lanterna spre pieptul lui Will. În lumina îndepărtată de la locul crimei, acesta aducea foarte bine cu un balon din acelea de paradă: bulbucat în partea de sus și îngustându-se până la dimensiunea unui punctuleț, în partea de jos. Căpșorul ascuțit al omului plutea undeva deasupra umerilor, carnea gâtului gros revărsându-se peste gulerul cămășii.

În ciuda conformației robuste, bărbatul se deplasa destul de finuț, întrucât Will nu-l auzise când își croise drum prin pădure.

— Detectiv Fierro? ghici Will.

Își lumină fața cu lanterna ca Will să-l poată vedea.

— Poți să-mi spui „Nenorocitul”, pentru că asta o să gândești despre mine cât o să parcurgi, de unul singur, drumul înapoi până în Atlanta.

Will, încă ghemuit la pământ, aruncă o privire spre locul accidentului.

— De ce nu mă lași să trag puțin cu ochiul mai întâi?

Băgându-i iar lanterna în ochi, Fierro continuă:

— Al naibii băgăcios mic ce ești! Crezi că a fost abandonată aici, dar te înșeli.

— Ești cumva și cititor de gânduri?

— Se face controlul tuturor mașinilor suspecte din zonă și experții criminaliști de la fața locului inspectează mașina aia cu lupa. Desigur, tu nu ai de unde să știi toate acestea, de vreme ce nu ești un polițist adevărat și, ca fapt divers, cea mai apropiată casă este a unui boșorog în scaun cu rotile, undeva la două mile distanță de aici.

Fierro îi spuse toate acestea cu o silă care îi era mai mult decât cunoscută lui Will.

— N-am de gând să-mi mai pierd vremea cu tine, amice, așa că fă bine și dispari.

— Am văzut în ce hal arăta femeia, insistă Will. Cu siguranță nu a fost urcată în mașină și părăsită aici. Era plină de sânge. Oricine a făcut asta, nu e prost. N-ar fi riscat să o bage în mașină și să lase urme. Și mai mult ca sigur nu ar fi lăsat-o în viață.

— Ai două variante. Fierro își ridică în aer două degete butucănoase, pentru a i le enumera: Fie pleci de bunăvoie pe picioarele tale, fie te scot oamenii mei.

Will se ridică, îndreptându-și umerii și lăsând să se vadă cât de înalt era de fapt. Îl țintui pe Fierro cu privirea, zicând:

— Hai să lămurim un lucru. Sunt aici ca să te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău, *Gomez.* Acum te sfătuiesc să te urci în mașinuța ta de fetițe și să te pierzi ușor în noapte. Dacă vrei să știi ce s-a întâmplat aici, cumpără-ți un ziar!

— Vrei să spui „Lurch", îl corectă Will. Gomez a fost tatăl.

Fierro se încruntă.

— Uite, victima, Anna, a stat întinsă aici. Will îi arătă urma lăsată în mormanul de frunze. A auzit mașinile venind și a ieșit în drum după ajutor. Fierro nu-l opri, așa că Will continuă: Am chemat o patrulă canină. Urma încă este perceptibilă, dar va dispărea din cauza ploii.

Chiar atunci, un fulger lumină cerul, urmat mai apoi de un tunet.

— Tu chiar nu mă auzi, *Gomez.* Înfipse mânerul lanternei în pieptul lui Will, împingându-l în afara zonei cercetate. Continuă să facă astfel în timp ce vorbea, punctând fiecare cuvânt într-un mod acid: Mișcă-ți fundul ăla de doi lei de gropar împuțit, înapoi în mașinuța ta roșie, cu tot cu cei de la GBI, și ieși dracului de pe…

Will lovi cu călcâiul ceva dur și amândoi se opriră la auzul zgomotului.

Fierro deschise gura, dar Will îi făcu semn să tacă și îngenunche ușor la pământ. Cu mâna, dădu la o parte niște frunze și scoase la iveală conturul unui placaj. Două pietre mari încadrau colțurile, marcând locul.

Se auzea un sunet abia perceptibil, asemănător unor pocnituri. Will se aplecă și mai mult pe genunchi și sunetul se transformă în câteva cuvinte bolborosite. Fierro le auzi și el. Își scoase arma, ținând lanterna de-a lungul țevii ca să poată vedea în ce trage. Deodată, prezența lui Will nu-l mai deranjă pe detectiv; ba chiar mai mult, părea să-l încurajeze pe Will să îndepărteze bucata de placaj, ținându-și fața în bătaia focului. Când îl privi pe

Fierro, acesta ridică din umeri ca și când i-ar fi zis: „tu ți-ai dorit cazul ăsta.”

Will fusese toată ziua la tribunal. Pistolul lui era acasă, în sertarul de lângă pat. Fierro fie că avea un ganglion imens la gleznă, fie avea o armă de rezervă. Acesta nu-i oferise arma lui Will, și nici el nu îi ceruse una. Avea nevoie de ambele mâini ca să îndepărteze scândura și să se ferească la timp. Will își ținu respirația cât mută pietrele, apoi își înfipse cu grijă degetele în pământul moale, apucând bine marginea scândurii. Avea dimensiuni standard, patru pe opt, și grosimea de un centimetru. Simți scândura umedă și asta îi dădu de înțeles că avea să fie mai grea decât de obicei.

Aruncă o privire în spate, către Fierro, să se asigure că era și el pregătit, și apoi, dintr-o mișcare scurtă, îndepărtă foaia de placaj.

— Ce este? hârâi vocea lui Fierro. Vezi ceva?

Will își întinse gâtul să vadă ce a descoperit. Gaura era adâncă și săpată la nimereală. Avea o deschidere de șaizeci de centimetri, ce ducea direct în pământ. Will încercă să se expună cât mai puțin, în timp ce se târa spre gaură. Conștient de faptul că își oferea iar capul pe post de țintă, aruncă o privire înăuntru ca să vadă cu ce aveau de-a face. Nu reuși să vadă până la capăt. Însă reuși să vadă o scară ce fusese așezată câțiva metri mai jos. Era lucrată manual și avea treptele bătute în cuie de două scânduri putrezite. Fulgerul despică iar cerul, arătând tabloul în toată splendoarea lui. Era ca un desen animat: scara spre iad.

— Luminează-mi aici, îi șopti lui Fierro.

Detectivul era mai mult decât înțelegător, plesnindu-i Maglite-ul în palmă. Will își întoarse privirea către el. Fierro avea o postură destul de ciudată, cu arma încă ațintită spre gaura din pământ, cu pupilele mărite de teamă.

Will îndreptă lanterna spre interior. Groapa era în forma de L, fiind săpată vertical, aproape un metru și jumătate, apoi începea ceea ce părea să fie

încăperea principală. Bucăți de lemn erau ieșite în afară, acolo unde fusese acoperișul. La baza scândurii erau provizii. Conserve de mâncare. Funii. Lanțuri. Cârlige. Inima îi tresări atunci când auzi mișcare jos și se strădui să nu se dea de gol.

— Este… întrebă Fierro.

Will își acoperi buzele cu degetul, deși era mai mult ca sigur că nu ei erau cei luați prin surprindere. Oricine ar fi fost acolo jos, văzuse cu siguranță lumina lanternei. Și ca să-i întărească temerile, auzi de jos un sunet, aproape ca un geamăt. Să fi fost oare o altă victimă acolo jos? Se gândi la femeia din spital. Anna. Will știa cum arătau arsurile în urma electrocutării. Pătau pielea într-o nuanță maronie ce nu se curăța la spălat. Erau pete care-ți rămâneau o viață întreagă – dacă supraviețuiai.

Își scoase haina și o aruncă în spate. Se întinse spre glezna lui Fierro și îi scoase arma din toc. Până să apuce să-l oprească, se aruncă cu picioarele înainte în groapă.

— Iisuse Hristoase, șuieră printre dinți Fierro.

Își aruncă privirea peste umăr la mulțimea de polițiști aflați la cincizeci de metri distanță, realizând fără îndoială că exista o metodă mai bună de a investiga.

Will auzi din nou sunetul ce venea din adânc. Poate că era un animal, poate o ființă umană. Își stinse lanterna și o vârî în buzunarul de la spate al pantalonilor. Ar fi trebuit ca măcar să îi transmită soției cât de mult o iubește, dar n-ar fi vrut să îi lase o asemenea povară lui Angie – sau cine știe, poate satisfacție.

— Așteaptă, șopti Fierro.

Voia să cheme întăriri.

Will îl ignoră, îndesând revolverul în buzunarul din față. Testă cu atenție scara șubredă, ținându-și călcâiele pe trepte ca să poată avea vizibilitate atunci când cobora în grotă. Spațiul era îngust, umerii lui erau prea lați. Fu nevoit să-și țină un

braț întins deasupra capului ca să poată intra prin gaură. Pământul se desprindea de jur-împrejur și rădăcinile îl zgâriau pe față și pe gât. Peretele tunelului îi era atât de aproape de nas, încât îi dădu o senzație de claustrofobie pe care nu o mai simțise niciodată. De fiecare dată când trăgea aer în piept, simțea un gust de pământ în gură. Nu se uita în jos pentru că nu putea vedea nimic și evita să se uite în sus ca să nu o ia înapoi.

Cu fiecare pas pe care îl făcea, mirosul devenea mai insuportabil – fecale, urină, transpirație, teamă. Poate că teama venea de la el. Anna evadase de aici. Poate că își rănise atacatorul când scăpase. Poate că omul era undeva acolo jos, așteptând cu o armă, o drujbă sau un cuțit.

Îi bătea atât de tare inima, că simțea cum se îneacă. Transpirația curgea de pe el, genunchii îi tremurau cu fiecare treaptă coborâtă, scara părea interminabilă. În cele din urmă, piciorul atinse solul moale. Simți cu vârful pantofului funia de la capătul scării și auzi lanțul zăngănind. Fu nevoit să se ghemuiască pentru a putea intra înăuntru, lăsându-se complet expus în fața oricui ar fi așteptat acolo.

Reuși să distingă un gâfâit, sau mai degrabă un mormăit. Avea în mână revolverul lui Fierro. Nu își dădea seama cum ajunsese acolo. Spațiul era prea strâmt ca să mai poată ajunge la lanternă, și oricum o simțea cum îi alunecă din pantaloni. Încercă să își îndoaie genunchii, dar corpul nu-l prea ajuta. Gâfâitul se auzea din ce în ce mai tare, și realiză că îl scotea chiar el. Privi în sus, dar nu reuși să distingă nimic în întuneric. Transpirația îi încețoșa privirea. Își ținu respirația și să lăsă pe vine.

Nicio armă nu se descărcă. Gâtul nu îi fusese tăiat. Nu-i înfipse nimeni cârlige în ochi. Simți ceva ca o adiere în tunel, sau oare era ceva în fața lui? Stătea cineva în fața lui? Își flutura cineva mâna în fața lui? Auzi din nou mișcare, forfoteală.

— Nu mișca, auzi Will.

Ținea arma îndreptată în față, mișcând-o dintr-o parte în alta asemeni unei pendule, în caz că cineva stătea în fața lui. Cu mâna tremurândă, reuși să găsească lanterna. Gâfâitul se auzea din nou, un zgomot deranjant ce răsuna în grotă.

— Niciodată…, murmură un om.

Mâna lui Will era alunecoasă din cauza transpirației, dar rămase nemișcată pe mânerul metalic încrustat al lanternei, își înfipse degetul în buton, aprinzând lanterna.

Șobolanii se împrăștiară – trei șobolani negri, mari, cu burți umflate și gheare ascuțite. Doi dintre ei se repeziră direct la Will. Se dădu în spate din instinct, izbindu-se de scară, împiedicându-se cu picioarele în funie. Își acoperi fața cu mâna și simți ghearele ascuțite înfigându-i-se în piele când șobolanii se repeziră sus pe scară. Will se panică, realizând că a scăpat lanterna și o înșfăcă în grabă, cercetând grota, în căutarea altor ocupanți. Era goală.

— La naiba, exclamă Will prăbușindu-se la pământ.

Transpirația îi curgea în ochi. Brațele îi zvâcneau acolo unde șobolanii îi sfâșiaseră pielea. Trebui să-și înfrângă disperarea copleșitoare de a-i urma afară. Își folosi lanterna să cerceteze împrejurimile, alungând tot felul de insecte. Spațiul era mai mare decât se așteptase. Fusese nevoie de săptămâni bune să fie săpat și să fie scos pământul de aici, găleată cu găleată, apoi coborâte bucățile de lemn pentru a preveni prăbușirea lui.

Estima că principala încăpere era lungă de trei metri și jumătate și lată de doi. Tavanul era undeva la doi metri deasupra – suficient de înalt ca el să poată sta în picioare, dar nu avea încredere că genunchii aveau să-l ajute. Lanterna nu putea lumina chiar totul, așa că spațiul părea mai mic decât era. Adăugând la asta mirosurile cele mai îngrozitoare din Georgia, amestecate cu sânge și

excremente, deja totul părea mai mic și mai întunecat.

Lângă unul dintre pereți era un pat, ce părea făcut din tot felul de lemne. Pe un raft deasupra lui se aflau rezerve: carafe cu apă, conserve de supă, obiecte de tortură pe care Will le văzuse doar în cărți. Salteaua era subțire, spuma poliuretanică pătată de sânge ieșind prin materialul negru, rupt. Erau bucăți de carne deasupra, o parte din ele deja putrezite. Viermii forfoteau mai ceva ca furnicile. Pe podea, lângă pat, erau grămezi întregi de funie, suficientă cât să înfășori un om din cap până-n picioare, ca pe o mumie. Lateralele din lemn ale patului prezentau urme adânci de gheare. Erau și ace de cusut, cârlige de pescuit și chibrituri. Sângele, adunat într-o băltoacă în mizeria de pe podea, se prelinsese pe sub cadrul patului, ca și cum picurase dintr-un robinet.

— A spus…, se auzi o voce ce fu redusă la tăcere.

Era un radio/TV mic, așezat pe un scaun alb de plastic, undeva în capătul grotei. Will se îndreptă spre scaun, așa ghemuit cum era. Analiză butoanele, apăsând vreo câteva înainte să reușească să-l oprească, amintindu-și că ar fi trebuit să poarte mănuși.

Urmărind din priviri cablul televizorului, descoperi că se alimenta de la o baterie mare. Ștecherul fusese desfăcut, la borne fiind prinse doar firul roșu și cel negru. Mai erau și alte fire, cu capetele dezizolate până la cupru. Erau înnegrite și Will simți mirosul cunoscut al electrocutării.

— Hei, Gomez? strigă Fierro cu o voce agitată.

— Nu e nimeni, îi spuse Will.

Fierro ezită.

— Vorbesc serios, îi zise Will. Se întoarse la deschizătură, ghemuindu-se să-l vadă pe acesta. Nu e nimeni.

— Dumnezeule!

Capul lui Fierro dispăru, nu înainte ca Will să-i poată vedea mâna făcând semnul crucii. El însuși era gata să facă o rugăciune, dacă nu apuca să iasă viu de acolo. Îndreptă lanterna spre scară, văzând locul unde urmele pașilor lui se amestecau cu urmele de sânge de pe trepte. Aruncă o privire spre pantofii lui scorojiți, la mizeria de pe podea, descoperi și mai multe urme de sânge decât cele în care călcase. Își îndesă umerii înapoi în tunel și păși pe treaptă, încercând să nu mai deranjeze nimic. Detectivii criminaliști nu aveau să fie mulțumiți, dar tot ce mai putea face era să le ceară scuze.

Deodată înmărmuri. Anna avea tăieturi pe picioare, dar acestea arătau mai degrabă ca juliturile urâte pe care le capeți când calci pe obiecte ascuțite – ace de pin, scaieți, cioturi de vie. Din acea cauză a presupus că mersese prin pădure. Anna nu sângerase atât de puternic încât să lase în praf urme de tălpi atât de pronunțate. Will rămase acolo, cu mâna deasupra capului și cu un picior pe scară, analizând urmele. Scoase un oftat, după care se ghemui din nou, luminând fiecare colț al grotei. Funia îl deranja, mai ales felul în care fusese înfășurată în jurul patului. Și-o imagină pe Anna legată, cu funia trecută pe sub pat, țintuită de cadrul acestuia. Apucă un capăt și-l trase de sub pat. Era tăiată drept. Cercetă locul cu privirea în căutarea cuțitului. Oare unde putea să fie?

Probabil după ultimul șobolan afurisit. Will trase salteaua la o parte, icnind de la miros și încercând să nu se gândească prea mult pe ce punea mâna. Își acoperi nasul cu încheietura mâinii, în timp ce îndepărta stinghiile din lemn ce susțineau salteaua și se ruga la Dumnezeu ca nu cumva șobolanul să sară și să-i scoată ochii. Aruncă stinghiile una peste alta pe podea, făcând cât mai mult zgomot. Auzi un chițăit în spatele lui și când se întoarse văzu șobolanul ghemuit într-un colț. Will avea o bucată de lemn în mână și se

gândi să o arunce înspre bestie, dar era îngrijorat că ținta lui nu va fi suficient de bună. Și era de asemenea îngrijorat că animalul se va enerva și mai tare.

Așeză scândura deasupra grămezii, fără să scape din ochi creatura. Altceva îi atrase atenția. Erau zgârieturi pe partea de jos a scândurilor – urme adânci de sânge ce nu păreau făcute de niciun animal. Will îndreptă lanterna înspre deschizătura de sub pat. Pământul fusese îndepărtat aproximativ doisprezece centimetri sub podea, pe toată lungimea și lățimea patului. Se întinse și ridică o bucată de funie. Spre deosebire de celelalte bucăți, aceea avea un nod nedesfăcut.

Will îndepărtă și restul stinghiilor. Patul avea patru picioare metalice, câte unul în fiecare colț. De unul dintre ele era legată o bucată de frânghie, pătată de sânge rozaliu. Pipăi bucata cu degetele. Era udă. Ceva ascuțit îi zgârie degetul mare. Will se aplecă și mai mult, încercând să vadă ce îl zgâriase. Apucă funia, căutând obiectul pentru a-l putea examina mai îndeaproape în lumina lanternei. Fierea îl năpădi pe gură în momentul în care văzu ce ținea în mână.

— Hei! se auzi Fierro. Urci sau ce faci?

— Adu imediat o echipă aici! se răsti Will.

— Ce tot spui…?

Will privi bucata de dinte rupt din mâna sa.

— Mai avem o victimă!

Capitolul 3

Faith stătea în cafeneaua spitalului, gândindu-se că se simțea exact ca în noaptea balului – nedorită, grasă și însărcinată. Privi către detectivul slăbuț ce stătea la masă vizavi de ea. Cu nasul mare și părul lung și slinos, ce-i atârna după urechi, Max Galloway avea cu siguranță înfățișarea unui Weimaraner[1]. Și mai mult decât atât, nu era deloc

plăcut. Fiecare propoziție pe care i-o adresase lui Faith făcea aluzie la faptul că cei de la GBI îi luaseră cazul. Își începuse atacul încă din momentul în care Faith îi ceruse să participe la interviu cu doi dintre martori.

— Pun pariu că jigodia aia pentru care muncești deja își aranjează părul să dea bine la cameră.

Faith își mușcă limba, deși nu și-o putea imagina pe Amanda Wagner aranjându-se în niciun fel. Ascuțindu-și ghearele poate, dar părul ei era o chestie ce nu se lăsa aranjată.

— Deci, zise Galloway către cei doi martori. Voi mergeați cu mașina și din senin pe șosea a apărut un Buick și apoi fata?

Faith se chinuia din răsputeri să nu își dea ochii peste cap. Lucrase la Omucideri, în cadrul Departamentului de Poliție din Atlanta, timp de opt ani înainte să devină partenera lui Will. Știa cum era să fii detectivul aflat de partea cealaltă a baricadei și să îți vină unul de la GBI să îți spună că el se descurcă mai bine decât tine la un interogatoriu. Înțelegea furia și frustrarea de a fi tratat ca un imbecil incapabil să îndeplinească nici cea mai banală cerință. Dar acum, când ea făcea parte din GBI, nu putea să nu se gândească decât la satisfacția pe care o va simți atunci când avea să-i sufle cazul de sub nas acelui ignorant cu gură spartă.

Max Galloway făcea parte din categoria celor cu ochelari de cal. Îi interogase mai bine de jumătate de oră pe cei doi bărbați ajunși la locul accidentului, Rick Sigler și Jake Berman, și tot nu-și dăduse seama ca aceștia erau homosexuali.

— Și zici că soția ta este asistentă?

Galloway i se adresa lui Rick, paramedicul ce îi acordase femeii primul ajutor la fața locului.

Rick își privi mâinile. Avea o verighetă din aur roșu pe deget și unele din cele mai frumoase și delicate mâini pe care Faith le văzuse la un bărbat.

— Lucrează în ture de noapte la Crawford Long.

Faith se gândi la cum s-ar fi simțit femeia dacă ar fi știut că bărbatul ei și-o trage cu altul, în timp ce ea își rupe spatele făcând ture de noapte.

— La ce film ați fost? întrebă Galloway.

Era a treia oară când îi întreba, și de fiecare dată primi același răspuns. Faith era și ea adepta acelor strategii de prindere în capcană a suspecților, dar pentru asta îți trebuia puțin mai multă inteligență, lucru care lui Galloway îi lipsea cu desăvârșire. Din punctul ei de vedere, cei doi bărbați avuseseră neșansa de a fi la locul și în momentul nepotrivit. Singurul aspect pozitiv în ceea ce-i privea era că paramedicul fusese în stare să aibă grijă de victimă până la sosirea ambulanței.

— Crezi ca o să fie bine? o întrebă Rick pe Faith.

— Nu știu, îi răspunse Faith, presupunând că femeia era încă în operație. Ai făcut tot ce a fost omenește posibil. Trebuie să știi asta.

— Am fost la milioane de accidente de mașină, adăugă acesta privindu-și mâinile. Niciodată nu am mai văzut așa ceva. A fost… a fost pur și simplu îngrozitor.

În viața de zi cu zi, Faith nu era genul de persoana sensibilă, dar ca polițist știa când era cazul să adopte o poziție mai blândă. Simți nevoia de a se apleca spre Rick și de a-i atinge mâna în semn de solidaritate, de a-i face să iasă din starea proastă, dar nu era sigură cum ar fi reacționat Galloway și nu-și dorea să-și înrăutățească mai mult situația.

— V-ați întâlnit la cinema sau ați plecat cu o singură mașină? întrebă Galloway.

Jake, celălalt bărbat, se răsuci în scaun. Fusese destul de tăcut încă de la început, limitându-se la a vorbi numai atunci când i se adresa o întrebare directă. Se tot uita la ceas.

— Trebuie să plec, zise. Trebuie să mă trezesc în mai puțin de cinci ore ca să merg la lucru.

Faith se uită la ceas. Probabil din cauza injecției cu insulină, care îi dădea o energie ciudată, nici nu realizase că se apropia dimineața. Will plecase de două ore spre locul crimei, înainte ca ea să apuce să-i spună că merge cu el, imediat după ce îi făcuse un rezumat cu privire la ce se întâmplase. Era o persoană insistentă și Faith știa că el va găsi o modalitate de a obține cazul. Voia doar să știe de ce dura atât de mult.

Galloway întinse un carnețel spre bărbați:

— Vreau toate numerele voastre de telefon.

Rick se albi la față.

— Sunați-mă numai pe mobil. Vă rog. Nu mă sunați la muncă. Se uită agitat spre Faith, apoi spre Galloway. Nu le place să primesc telefoane personale cât sunt la muncă. Sunt toată ziua în autobuz. OK?

— Desigur. Max se rezemă în scaun, cu mâinile în sân, uitându-se la Faith. Ai auzit asta, hienă?

Faith îi zâmbi enervată. Putea înghiți orice, dar rahatul ăla de doi bani deja o călca pe bătături. Scoase două cărți de vizită și le întinse bărbaților.

— Vă rog să mă sunați dacă vă mai amintiți și altceva. Chiar și ceva ce ar părea nesemnificativ.

Rick încuviință din cap, băgându-și cartea de vizită în buzunarul din spate. Jake rămase cu ea în mână și Faith și-l închipui aruncând-o în primul coș de gunoi ce i-ar fi ieșit în cale. Impresia ei era că bărbații nu se cunoșteau de prea multă vreme. Fuseseră destul de evazivi cu privire la detaliile despre relația lor de prietenie, dar ambii arătaseră câte un bilet de film atunci când li se ceruse. Probabil că se întâlniseră la cinema, unde au decis să se retragă într-un loc mai ferit. Un telefon mobil începu să sune, iar Galloway răspunse în timp ce Jake se ridică în picioare, primind permisiunea acestuia de a pleca.

— Vă mulțumesc, se adresă Faith celor doi bărbați. Vă rog să mă sunați dacă vă mai amintiți ceva.

Jake era deja la ușă, dar Rick mai zăbovi.

— Îmi pare rău că nu am putut fi de mai mult ajutor. Ochii i se umplură de lacrimi. Era încă vizibil marcat de ceea ce se întâmplase. Faith îi atinse mâna, coborându-și tonul.

— Chiar nu-mi pasă ce făceați voi acolo. Nu-i treaba mea. Tot ce mă interesează este să aflu cine a rănit-o pe această femeie.

Rick se înroși. Își întoarse privirea și Faith realiză imediat că îl împinsese în direcția greșită. Rick dădu din cap nervos, tot fără să o privească în ochi.

— Îmi pare rău, dar nu am cum să vă ajut.

Faith îl privi plecând și simți nevoia să-și dea vreo două palme. În spatele ei, îl auzi pe Galloway bolborosind câteva înjurături. Se întoarse exact când acesta se ridica de la masă, împingându-și scaunul atât de tare că-l trânti la podea.

— Partenerul tău este nebun de legat. Al dracului sută la sută.

Faith era de acord – Will nu era genul care să facă lucrurile pe jumătate. Chiar și așa, nu-l vorbea niciodată de rău pe la spate.

— E doar o constatare sau ai ceva să-mi spui?

Galloway rupse foaia cu numerele de telefon, trântind-o pe masă:

— Ți-ai primit cazul.

— Ce schimbare bruscă de situație! Faith îi aruncă un zâmbet sfidător și îi întinse cartea de vizită: Dacă poți, trimite-mi și mie la birou lista cu declarațiile martorilor și rapoartele preliminare. Ai numărul în partea de jos.

Îi smulse cartea de vizită, lovindu-se de masă în drum spre ieșire, mormăind.

— Zâmbește, cățea ce ești!

Faith se aplecă și ridică scaunul, simțindu-se puțin ametită. Asistenta nu-i fusese de prea mare

ajutor și Faith se simțea încă nesigură de ce avea de făcut cu toate ustensilele și dozele pentru diabet pe care i le dăduse. Avea notițe, formulare, date și tot felul de rezultate de analize și hârtii pe care trebuia să i le dea doctorului a doua zi și nimic din toate acestea nu avea vreo logică. Sau poate că era încă prea amețită ca să proceseze informația. Fusese foarte bună la matematică, dar numai simplul gând de a-și cântări mâncarea îi crea o stare de disconfort.

Lovitura de grație fusese rezultatul testului de sarcină, care atârna mai mult decât restul problemelor ei de sânge. Ea se agățase de posibilitatea ca toate cele trei rezultate ale testelor de sarcină, făcute acasă, să fie eronate. Cât de exactă putea fi tehnologia în cazul unor chestii pe care urinai? Oscilase zilnic între posibilitatea de a fi însărcinată și cea de a avea o tumoare la stomac, fără a se putea decide care din ele ar fi fost mai ușor de acceptat. Când asistenta o anunțase fericită ca va avea un copil, ea se simțise de parcă urma să leșine din nou.

Nu mai putea să facă nimic acum. Se așeză iar la masă, privind la numerele de telefon ale lui Rick Sigler și Jake Berman. Putea baga mâna în foc ca Jake ascundea ceva. Max Galloway fusese deranjat când ea le ceruse bărbaților să îi arate permisele de conducere și să-și noteze datele în carnețel. Dar chiar și așa, poate că Galloway nu era în totalitate cretin. Îl văzuse când își notase și el numerele de telefon ale celor doi atunci când vorbea la mobil. O umfla râsul la gândul că Galloway ar fi venit să îi ceară ei date despre Jake Berman.

Se uită iar la ceas, gândindu-se ce îi reținea pe cei din familia Coldfield. Galloway o anunțase pe Faith că instruise cuplul să meargă în cafeneaua spitalului imediat ce li s-ar fi dat drumul de la urgențe, dar după câte se părea nu prea se grăbeau. Faith ar fi vrut să știe din ce motiv Galloway îl considera pe Will nebun de legat. Ea ar fi fost

prima care să recunoască despre el că nu avea toate țiglele pe casă. Cu siguranță avea stilul lui particular de a face anumite lucruri, dar Will Trent era cel mai bun polițist cu care lucrase – chiar dacă se purta uneori ca un copil. De exemplu, Faith ar fi preferat să afle de la partenerul ei și nu de la unul din Rockdale, și prost crescut pe deasupra, că primiseră cazul. Poate că era indicat ca ea să mai aștepte înainte să discute cu Will. Nu vedea altă variantă să-i explice de ce leșinase în curtea tribunalului decât să-i spună adevărul.

Răscoli prin punga de plastic plină de dispozitive pentru controlul diabetului și scoase o broșură pe care i-o dăduse asistenta, sperând că de această dată va reuși să se concentreze asupra ei. Citi doar până la „deci ești diabetică” și deja începu să își repete că sigur era o greșeală la mijloc. Într-adevăr, se simțea mai bine de la injecția cu insulină, dar poate că ar fi fost la fel dacă se întindea puțin. Mai erau oare cazuri în familia ei? Putea să o sune pe mama ei, dar nici măcar nu îi spusese lui Evelyn că este însărcinată. Mai mult decât atât, femeia se afla în vacanță în Mexic, prima din ultimii ani. Ea ar fi vrut mai întâi să se asigure, înainte de a-i da vestea, că era lângă cineva care să-i acorde primul ajutor în cazul în care ar fi fost nevoie.

Persoana pe care ar fi fost indicat să o sune era fratele ei. Căpitanul Zeke Mitchell era chirurg în Forțele Aeriene, stabilit în Landstuhl, Germania. Ca medic, el știa totul despre starea ei și din acest motiv oscila dacă să o facă sau nu.

Când își anunțase fratele că a rămas însărcinată, ea avea paisprezece ani și el era în ultimul an la liceu. Rușinea și umilința pe care o resimțise acesta durase douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile din șapte. Acasă trebuia să își vadă curva de soră cu burta la gură, iar la școală trebuia să înghită glumele pe care colegii le făceau pe seama

ei. Nu era de mirare că se înrolase în armată imediat după terminarea liceului.

Mai era și Jeremy. Faith nu avea nici cea mai vagă idee despre cum avea să îi spună fiului ei că era însărcinată. Avea optsprezece ani, exact vârsta pe care o avea și Zeke atunci când ea își distrusese viața. Dacă băieții nu-și doreau să știe când surorile lor își începeau viața sexuală, cu atât mai mult nu și-ar fi dorit să afle asemenea detalii despre mamele lor.

Faith depășise faza de maturizare a lui Jeremy, și acum, că el era la facultate, relația lor intra pe un făgaș normal, unde amândoi puteau discuta ca doi oameni maturi. Bineînțeles că mai avea momente când și-l imagina trăgându-și păturica după el și alte momente de genul acela, dar deja acceptase ideea că băiețelul ei crescuse și că devenise un bărbat în toată regula. Cum era să-l dea ea peste cap, când abia se liniștise și el? Și nu era doar faptul că era însărcinată. Acum mai suferea și de o *boală.* Suferea de ceva ce părea a fi ereditar. Jeremy putea fi și el suspect. Deja avea o relație stabilă, și ea știa că el își începuse viața sexuală. Copii lui s-ar putea naște cu diabet din cauza ei.

— Dumnezeule, murmură ea.

Nu diabetul, ci ideea de a sfârși prin a deveni bunică până la vârsta de treizeci și patru o speria.

— Cum te simți?

Faith ridică privirea și o văzu pe Sara Linton stând în fața ei, cu o tavă în mână.

— Bătrână.

— Doar din cauza broșurii?

Faith uitase că o avea în mână. Îi făcu semn Sarei că se putea așeza.

— De fapt, puneam la îndoială calitățile tale medicale.

— N-ai fi prima care face asta, spuse ea cu regret și Faith se întrebă care era varianta Sarei. Modul meu de abordare putea fi mai bun.

Faith îi dădu dreptate. În salonul de la urgențe, avusese tendința să nu o placă pe Sara, doar din simplul fapt că părea genul de femeie pe care ți-ai fi dorit să nu o agreezi: era înaltă și slăbuță, cu o statură impozantă, părul lung și negru și avea acea frumusețe ciudată care i-ar fi dat pe bărbați pe spate atunci când ar fi intrat într-o încăpere. Nu prea conta că femeia avea succes și era și deșteaptă, căci Faith tot simți senzația aceea nesuferită că i se înmuiau genunchii, ca atunci când era în liceu și vedea majoretele sărind de colo-colo. Ar fi vrut să creadă că tăria de caracter sau un strop de maturitate au făcut-o să treacă peste răspunsul răutăcios, când de fapt adevăratul motiv era că nu putea urî o văduvă, mai ales a unui polițist.

— Ai mâncat ceva de când am vorbit? întrebă Sara.

Faith dădu din cap, uitându-se la mâncarea doctoriței: o bucățită friptă de pui pe o frunză ofilită de salată și ceva ce arăta mai mult sau mai puțin a legume. Sara încerca să taie bucata de pui, folosindu-se de cuțitul și furculița din plastic. Dar doar încerca, pentru că semăna mai degrabă a sfâșiat decât a tăiat. Luă chifla de pe farfurie și îi întinse puiul lui Faith.

— Mulțumesc, reuși să bâiguie, gândindu-se că brioșele pe care le văzuse când ajunse acolo arătau mult mai apetisant.

— Ai fost desemnată oficial să te ocupi de caz? întrebă Sara.

Întrebarea o luă pe Faith pe nepregătite, dar ținând cont că Sara se ocupase de victimă, era de înțeles că era curioasă.

— Will a reușit să-l smulgă pentru noi.

Își verifică semnalul la telefon, mirându-se că nu sunase încă.

— Sunt sigură că cei din poliția locală au fost mai mult decât bucuroși să se dea la o parte.

Faith râse, gândindu-se că soțul Sarei a fost cu siguranță un polițist bun. Și Faith era un polițist bun, de asemenea, și mai știa că era ora unu și că Sara își terminase programul cu mai bine de șase ore în urmă. Faith o analiză pe doctoriță. Avea acea sclipire inconfundabilă a unuia dependent de adrenalină. Femeia se afla acolo pentru a obține informații.

— L-am consultat pe șofer, pe Henry Coldfield, continuă Sara.

Nu mâncase nimic încă, dar venise în cafenea cu gândul să o găsească pe Faith, nu să înghită o bucată de pui pe care o luase în grabă.

— Airbag-ul i-a învinețit pieptul și femeia a avut nevoie de câteva copci la cap, dar amândoi sunt bine.

— Pentru asta aștept aici. Faith verifică ora din nou. Trebuiau să vină aici să ne întâlnim.

Sara păru derutată.

— Au plecat de cel puțin jumătate de oră, cu băiatul lor.

— Poftim?

— I-am văzut discutând cu detectivul acela cu părul slinos.

— Nenorocitul!

Nu-i de mirare ca Max Galloway avea aerul acela sfidător când plecase din cafenea.

— Scuză-mă, se adresă Sarei. Se pare că unul de la poliția locală este mai deștept decât am crezut. M-a făcut ca pe copii.

— Coldfield nu este un nume des întâlnit, zise Sara. Sunt sigură că apar în cartea de telefon.

Faith spera să fie adevărat, pentru că nu și-ar fi dorit să se târască înapoi la Max Galloway și să îi dea satisfacție, cerându-i informații.

— Aș putea să-ți dau adresa și numărul de telefon din fișa de internare în spital, se oferi Sara.

— Ar fi super.

Oferta o luă pe Faith prin surprindere, știind că de regulă era nevoie de o cerere oficială pentru a

afla asemenea informații.

— Nu-i niciun fel de problemă.

— Este, uh…

Faith se opri, mușcându-și limba să nu se dea de gol în fața femeii că ceea ce făcea contravenea legilor și schimbă subiectul.

— Am înțeles de la Will că v-ați ocupat de victimă când a fost adusă aici.

— Anna, întări Sara. Cel puțin așa cred că a spus.

Will nu-i spusese totul în cele mai mici detalii, așa că își forță norocul.

— Și ce părere ai?

Sara se rezemă în scaun cu brațele încrucișate.

— Prezenta urme severe de malnutriție și deshidratare. Gingiile îi erau albe, venele erau distruse. Dacă ar fi să mă iau după gradul de cicatrizare al rănilor și după sângele închegat, aș zice că rănile i-au fost provocate cu ceva vreme în urmă. Încheieturile mâinilor și gleznele aveau urmele unor legături. A fost penetrată atât vaginal, cât și anal; sunt indicii cum că s-ar fi folosit un obiect neascuțit. N-am putut face o analiză amănunțită a urmelor violului înainte de a fi operată, dar am examinat-o cât de bine am putut. I-am îndepărtat niște așchii de sub unghii, pe care le-am dat celor de la laborator spre analiză.

Vorbea de parcă depunea mărturie la tribunal. Fiecare observație era susținută de probe, fiecare presupunere era conturată ca o estimare.

— Cât timp crezi că a fost ținută acolo? întrebă Faith.

— Cel puțin patru zile. Destul de greu de zis după cât de subnutrită era, posibil să fi fost și mai bine de o săptămână, zece zile.

Faith refuză să ia în calcul posibilitatea ca femeia să fi fost torturată timp de zece zile.

— De ce ești atât de sigură că au fost patru zile?

— După tăietura de la sân, replică Sara, arătând spre partea laterală a sânului ei. Rana era adâncă,

deja infectată și prezenta urme de paraziți. Va trebui să discuți cu un entomolog ca să-ți explice cum e cu crisalida – stadiul de dezvoltare a unei insecte – dar luând în calcul faptul că era încă vie, și că avea corpul relativ cald, existând astfel o sursă de sânge proaspăt din care să se hrănească, au fost patru zile, mai mult ca sigur. Oricum nu cred că vor fi în stare să-i salveze țesutul.

Faith se abținu cu greu imboldului de a-și acoperi sânul cu mâna și strânse din buze. Oare câte ar fi fost în stare să piardă și totuși să meargă mai departe?

Sara continua să vorbească, deși Faith nu o îndemnase să o facă.

— La a unsprezecea coastă, la fel, era o rană destul de recentă, cel mai probabil făcută ieri mai târziu sau azi foarte devreme și cu o foarte mare precizie.

— Precizie chirurgicală?

— Nu. Scutură din cap. Cu multă încredere. Nu era niciun semn de ezitare, nicio tăietură de încercare. Cine a făcut asta, știa foarte bine ce avea de făcut.

Faith avea senzația ca Sara era mult prea sigură de ea.

— Cum crezi că a fost făcută?

Sara scoase un carnețel pe care trasă o grămadă de linii, dar Faith le înțelese abia după ce îi explică:

— Coastele sunt numerotate două câte două, începând de sus în jos, douăsprezece de fiecare parte. Trasă liniile punctate cu pixul. Prima pereche este exact sub claviculă, iar a douăsprezecea este ultima, cea de aici. Se uită la Faith să se asigure că era atentă. Acum, a unsprezecea și a douăsprezecea se spune că sunt flotante, și asta pentru că nu au o conexiune internă. Sunt prinse doar în spate, nu și în față. Trasă o linie dreaptă pentru a defini coloana vertebrală.

— Primele șapte coaste sunt prinse în spate și se unesc în față de stern – ca într-o prelungire. Următoarele trei perechi se prind de cele de deasupra lor. Acestea mai sunt numite și coaste false. Toate sunt foarte elastice ca să poți să respiri, și de aceea este foarte greu să rupi o coastă dintr-o lovitura directă – se îndoaie destul de mult.

Faith era atentă la fiecare cuvințel.

— Deci asta a fost făcută de cineva care are cunoștințe medicale?

— Nu neapărat. Și tu poți să-ți atingi coastele. Știi unde sunt poziționate în corp.

— Da, dar totuși…

— Fii atentă. Se ridică în picioare, ridicându-și brațul drept și apăsând cu degetele mâinii stângi în partea laterală a corpului. Ține mâna în partea din spate a axilei și du-te în jos, până îți simți vârful coastei a unsprezecea, și a douăsprezecea puțin mai în spate. Luă cuțitul de plastic. Bagi cuțitul în piele și tai de-a lungul coastei – cu vârful lamei poți chiar să trasezi de-a lungul osului ca să te ghidezi. Dai la o parte grăsimea și mușchii, tai articulația coastei din coloană, o plesnești, sau naiba știe ce-i faci, o apuci bine și o smulgi afară.

Simplul gând îi provocă silă lui Faith. Sara lăsă cuțitul jos.

— Un vânător ar fi în stare să o facă în mai puțin de un minut, dar oricine și-ar da seama. Nu e chirurgie de precizie. Sunt sigură că pe Google o să găsești o schiță mai bună decât cea pe care ți-am făcut-o eu.

— Există posibilitatea ca acea coastă să nu fi fost deloc acolo? Să se fi născut fără ea?

— Doar o mică parte din populație se naște cu o pereche mai puțin, dar majoritatea avem douăzeci și patru.

— Parcă bărbaților le lipsea o coastă?

— Te referi la Adam și Eva?

Un zâmbet apăru pe fața Sarei, și Faith avu senzația ca femeia se abținea să nu îi râdă în nas.

— N-aș crede chiar tot ce te învață la biserică, Faith. Cu toții avem același număr de coaste.

— Nah, nu-i așa ca acum miros a proastă? De fapt nu era o întrebare. Dar chiar ești sigură de asta, că i-a fost scoasă coasta?

— Smulsă. Cartilajul și mușchiul erau praf. A fost ceva violent.

— Se pare că ai analizat problema asta destul de mult.

Sara ridică din umeri, de parcă ar fi fost vorba doar de o simplă curiozitate. Luă cuțitul și furculița tăind iar din pui. Faith o privi luptându-se preț de câteva secunde cu carnea disecată, înainte să pună iar ustensilele jos. Îi zâmbi oarecum ciudat, mai degrabă rușinată.

— Am fost medic legist într-o viață anterioară.

Faith simți cum rămase cu gura deschisă. Doctorița îi făcu acea dezvăluire exact ca atunci când ai povesti despre un talent ascuns în ale acrobației sau ceva de genul.

— Unde?

— Districtul Grant. Undeva la patru ore de aici.

— N-am auzit niciodată de el.

— E cu mult sub nivel, recunoscu Sara. Se aplecă deasupra mesei mărturisindu-i în șoaptă. Am acceptat postul ca să-i cumpăr partea partenerului meu de la pediatrie. Cel puțin așa credeam. Adevărul e că eram plictisită. Nu poți să faci multe vaccinuri și să lipești plasturi pe genunchi juliți, fără ca mintea să ți-o ia razna.

— Îmi imaginez, murmură Faith, deși se gândea care din cele două era mai îngrijorător: faptul că medicul ce o diagnosticase cu diabet era pediatru sau că fusese medic legist.

— Mă bucur că tu te ocupi de caz, spuse Sara. Partenerul tău e cam…

— Ciudat?

Sara îi aruncă o privire încurcată.

— Aveam de gând să zic mai degrabă „impozant”.

— E destul de ambițios, aprobă Faith, gândindu-se că era prima oară de când îl cunoscuse pe Will Trent, când cineva avusese o primă impresie despre el atât de bună. De fel, dura ceva până să te convingă de calitățile lui.

— Era destul de plin de compasiune. Sara își ridică mâna să oprească orice împotrivire. Nu că polițiștii n-ar fi așa, dar de felul lor nu prea o arată. Faith dădu din cap. Will rareori dacă arăta vreo emoție, dar ea știa că victimele torturii erau cele care îl mișcau cel mai tare.

— E un polițist bun.

Sara privi în farfurie.

— Poți să mănânci tu asta. Nu prea mi-e foame.

— Nici nu mă gândeam că de asta ai venit aici.

Se roși, simțindu-se cu musca pe căciulă.

— E în regulă, o asigură Faith. Dar, dacă încă mai e valabilă oferta cu informații referitoare la familia Coldfield…

— Desigur.

Faith scoase o carte de vizită.

— Mobilul meu este pe spate.

— Sigur. Citi numărul, și Faith observă cum Sara nu numai că era conștientă de ilegalitatea pe care o face, dar că nici nu-i păsa.

— Încă ceva…

Sara păru să cântărească dacă să vorbească sau nu.

— Ochii ei. Albul ochilor prezenta vase sparte, dar nu erau semne vizibile de strangulare. Ori din cauza traumei sau pe fond neurologic, pupilele nu indicau nicio reacție și nu sunt sigură dacă vedea ceva.

— Asta poate să explice de ce a ieșit fix în mijlocul drumului.

— Dacă e să luam în calcul prin ce a trecut…

Sara nu termină propoziția, dar Faith știa exact ce voia să zică. Nu trebuia să fii medic, ca să-ți dai seama că o femeie supusă la chinurile acelea groaznice, n-ar fi luat în calcul și varianta de a se

arunca singura în fața mașinii. Sara își îndesă în buzunar cartea de vizită a lui Faith.

— Te sun în câteva minute.

Faith o privi îndepărtându-se, și se gândea cum dracu ajunsese Sara Linton să lucreze în Spitalul Grady. Ea nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani, dar să lucrezi la camera de urgențe era treabă de ciutani, genul de loc de unde ai fi plecat mâncând pământul înainte să ajungi la treizeci de ani.

Își verifică din nou telefonul. Toate cele șase linii erau aprinse, semn că semnalul era plin. Vru să-i găsească totuși o scuză lui Will. Poate că iar i se stricase telefonul. Chiar și așa, toți polițiștii de la fața locului aveau telefoane, deci poate că într-adevăr era un nemernic.

Nici măcar nu-i trecu prin cap să-l sune chiar ea pe Will, în timp ce se ridica de la masă și se îndrepta spre parcare. Dar Faith era însărcinată și divorțată pentru a doua oară, în mai puțin de douăzeci de ani, și asta nu pentru că se pricepea să comunice cu bărbații din viața ei.

Capitolul 4

Will era la gura grotei, coborând un set de lumini cu o funie, pentru ca Charlie Reed să nu se chinuie cu o simplă lanternă când avea să colecteze probele de la fața locului. Era ud până la piele, deși ploaia se oprise de mai bine de o oră. Odată cu lăsarea serii, aerul devenise mai rece, dar chiar și așa prefera să înfrunte totul de sus, decât să mai coboare iar în grotă.

Luminile ajunseră jos și văzu două mâini întinse spre ele. Will se scărpină pe brațe, întrebându-se dacă acesta nu era un semn de infectare cu rabie, de la zgârieturile provocate de șobolanii care se năpustiseră asupra lui în drumul lor spre ieșirea din grotă. Acesta era genul de întrebare pe care în mod

normal i-ar fi adresat-o lui Faith, dar nu voia să o mai deranjeze. Oricum arăta destul de groaznic când o lăsase la spital, și mai mult decât să stea cu el în ploaie nu prea mai putea face. Oricum, o să-i dea toate informațiile despre caz, a doua zi de dimineață. Cazul nu avea cum să se rezolve în mai puțin de o oră și trebuia ca măcar unul dintre ei să fie odihnit bine înainte să înceapă investigațiile.

Un elicopter se învârtea pe deasupra, zgomotul practic asurzindu-l. Foloseau raze infraroșii în încercarea de a descoperi și cea de-a doua victimă. Echipa de căutări era pe teren de peste două ore, puricând zona pe o rază de trei kilometri. Barry Fielding venise și el cu echipa de câini, care au dat semne de agitație doar în prima jumătate de oră, după care au pierdut urma. Echipa de la patrulă în uniforme făcea cercetări pas cu pas, căutând și alte grote, mai multe indicii care să-l lămurească de o posibilă evadare și a celeilalte femei.

Sau poate ca nu reușise să se salveze. Poate că atacatorul ei o descoperise înainte ca aceasta să reușească să strige după ajutor. Poate că murise în urmă cu câteva zile sau chiar poate săptămâni. Sau poate că nici măcar nu existase deloc. Odată cu desfășurarea căutărilor, Will avea senzația că polițiștii se întorceau împotriva lui. Unii chiar aveau impresia că el îi ținea afară în ploaie, fără niciun motiv solid, altul decât că era mult prea prost ca să își dea seama că se înșelase.

Era doar o singură persoană care ar fi putut să facă lumină în toată situația, dar aceea se afla încă în operație la Spitalul Grady, luptându-se pentru propria-i viață. În mod normal, când erau cazuri de răpiri sau crime, primul lucru care se făcea era să se analizeze istoricul victimei în cele mai mici detalii. În afară de faptul că se presupunea că pe victimă o chema Anna, nu mai aveau niciun fel de informații în ceea ce o privea pe femeie. A doua zi de dimineață, Will urma să scoată rapoartele tuturor persoanelor dispărute din zonă, dar

numărul putea fi de ordinul sutelor, asta fără să se pună la socoteală și orașul Atlanta, unde în medie dispar doi oameni pe zi. Dacă femeia era cumva din alt stat, efortul depus s-ar mări considerabil. Anual, erau raportate către FBI peste un sfert de milion de cazuri de dispariție.

Will intenționa să trimită dimineață un specialist care să îi ia amprentele, asta dacă femeia nu se trezea până atunci. Era varianta cea mai la îndemână ca să încerce să-i stabilească o identitate. Oricum amprentele ei nu aveau cum să existe în baza de date decât în cazul în care ar fi fost închisă în urma comiterii vreunei infracțiuni. Chiar și așa, au fost cazuri care au putut fi rezolvate folosind această metodă. Will învățase cu ceva timp în urmă că o pistă, oricât de mică, era importantă.

Scara de la intrarea în grotă începu să se miște, iar Will o stabiliză pentru ca Charlie Reed să poată urca în siguranță. Norii se împrăștiaseră odată cu ploaia, lăsând să se întrevadă câteva raze de lună. Totul în pădure avea o nuanță ciudată, albăstruie și Will renunță la lanternă, lumina lunii fiindu-i suficientă. Charlie Reed ajunse la suprafață, trântind la picioarele lui Will o pungă cu probele adunate.

— La naiba, înjură Charlie.

Costumul lui cel alb era plin de noroi. Și-l dădu jos imediat ce reuși să iasă afară, și era atât de transpirat ca i se lipise tricoul de piept.

— Ești bine? întrebă Will.

— La naiba, repetă Charlie, ștergându-și fruntea cu brațul. Nu-mi vine să cred… Iisuse, Will. Se aplecă, prinzându-și genunchii în palme. Respira greoi, deși era un bărbat bine făcut, iar urcatul n-ar fi impus prea mult efort.

— Nici nu știu de unde să încep.

Will îi înțelegea starea.

— Erau instrumente de tortură… Charlie se șterse la gură cu dosul palmei. N-am mai văzut asemenea lucruri decât la televizor.

— Mai era și o a doua victimă, zise Will, punând accent pe ultimul cuvânt pentru ca Charlie să înțeleagă că avea nevoie de confirmarea lui în ceea ce o privea.

— Nu pot să înțeleg nimic din ce e acolo jos. Charlie se lăsă pe vine, ținându-și capul în mâini. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Will se așeză lângă el și ridică punga de probe.

— Ce-i asta?

— Le-am găsit strânse sul și băgate într-o cutie de conserve de lângă pat.

Will desfăcu punga pe genunchi și încercă să descopere conținutul lor, folosindu-se de lanterna lui Charlie. Erau cel puțin cincizeci de pagini de caiet înăuntru, scrise pe o parte și pe alta. Will se concentră asupra cuvintelor, încercând să le înțeleagă sensul. Nu fusese niciodată în stare să citească bine. De fiecare dată literele apăreau încețoșate și răsturnate, uneori atât de tare încât îl lua amețeala de la cât se chinuia să le citească.

Charlie nu cunoștea problema lui Will.

— Ce idee ai despre aceste notițe? încercă Will să afle de la Charlie. E o nebunie, nu? Charlie își frecă mustața între degetul mare și cel arătător, un tic nervos pe care îl avea numai când se afla în asemenea circumstanțe.

— Nu cred că o să mai fiu în stare să mai cobor acolo. Făcu o pauză, înghițind în sec. E ceva… malefic, înțelegi? De-a dreptul *malefic.*

Will auzi foșnind niște frunze și niște crengi trosnind. Se întoarse și o văzu pe Amanda Wagner îndreptându-se spre ei. Era o femeie în vârstă, probabil că avea în jur de șaizeci de ani. Se îmbrăca de fel în costume monocromatice, cu fustele până sub genunchi și purta dresuri care îi evidențiau foarte bine gambele bine lucrate. Tocurile erau destul de înalte cât să îi îngreuneze mersul, dar Amanda reușea să depășească acel impediment cu o determinare de oțel, exact ca în cazul multor altor obstacole.

Amândoi se ridicară în așteptarea ei. Ca de obicei, trecu peste formalități.

— Ce-i asta? întrebă întinzând mâna după punga de probe.

Amanda era singura persoană din birou, în afară de Faith, care știa de problema lui Will cu cititul, lucru pe care îl acceptase și-l criticase în aceeași măsură. Will lumină paginile în timp ce ea citi cu voce tare, „Nu o să îmi refuz nimic. Nu mă voi renega niciodată”. Scutură punga, verificând și celelalte pagini.

— Față și spate, pe toate este aceeași propoziție. Scris cursiv, probabil scrisul unei femei. Îi returnă însemnările lui Will, aruncându-i o privire tăioasă în semn de dezaprobare. Deci, băiatul nostru cel rău este fie un profesor supărat, fie un guru pe cont propriu. Ce altceva ai mai găsit? i se adresă lui Charlie.

— Materiale pornografice. Lanțuri. Cătușe. Obiecte sexuale.

— Acestea sunt probe. Am nevoie de concluzii.

Will interveni.

— Cred că a doua victimă a fost țintuită sub pat. Uite, am găsit asta în funie. Scoase o punguță din buzunarul jachetei ce conținea o bucată dintr-un dinte din față, care încă mai avea o parte din rădăcină. Este un incisiv, zise întorcându-se spre Amanda. Victima de la spital nu avea niciun dinte lipsă. Amanda îl fixă pe Will cu privirea.

— Ești sigur de ce spui?

— Eram fix în fața ei când încercam să strâng informații. Dinții îi clănțăneau în gură. Scoteau un sunet clar.

Părea că îi accepta explicația.

— Ce te face să crezi că dintele a fost pierdut recent? și Will, să nu-mi spui că așa ți-a dictat instinctul, pentru că am aici toată poliția din Rockdale, pe vremea asta ploioasă și rece, și-s gata să te linșeze dacă i-ai pus să orbecăie fără rost în miez de noapte.

— Funia a fost tăiată de sub pat, îi spuse. Prima victimă, Anna, era legată deasupra patului. Cea de-a doua victimă era dedesubt. Anna nu avea cum să taie singură funia.

— Ești de acord cu asta? îl întrebă Amanda pe Charlie.

Acesta, încă marcat de ceea ce văzuse, nu-i răspunse imediat.

— Jumătate din capetele tăiate ale funiei erau încă sub pat. Doar dacă ar fi fost tăiate de dedesubt ar fi putut sta în acest fel. Dacă ar fi fost tăiate de deasupra ar fi căzut pe podea sau ar fi rămas pe pat și nu sub el.

Amanda încă avea îndoieli.

— Hai continuă, îi zise lui Will.

— Mai erau bucăți de funie legate de picioarele metalice ale patului. Cineva le tăiase. Asta ar fi însemnat să mai aibă legăturile în jurul gleznelor sau măcar în jurul unei mâini. Anna, nu avea niciun fel de funie la ea.

— Paramedicii le-ar fi putut tăia, sublinie Amanda. ADN, ceva? Lichide? îl întrebă pe Charlie.

— Peste tot. Ar trebui să primim rezultatele în maxim patruzeci și opt de ore. Asta dacă tipul se află în baza de date… Se uită spre Will. Știau cu toții că probele de ADN erau acul din carul cu fân. Dacă răpitorul nu comisese în trecut vreo infracțiune care să necesite prelevarea unor probe de ADN, ei nu aveau cum să-l depisteze în sistem.

— Dar ce poți să-mi spui despre resturi?

În primă fază, Charlie nu-i înțelese întrebarea, după care îi răspunse.

— N-am găsit borcane goale sau conserve. Cred că au fost aruncate. În colț este o găleată acoperită, pe care cred că au folosit-o pe post de latrină, dar ce pot să-ți spun e că victima – sau victimele – erau legate în mare parte a timpului, așa că nu aveau altă variantă decât să facă pe ele. N-aș putea spune din asta dacă era vorba de unul sau doi

captivi. Depinde mult de perioada în care au fost răpiți, de cât de deshidratați erau, lucruri de genul acesta.

— Ai găsit sub pat, ceva făcut recent?

— Da, răspunse Charlie, surprins parcă de revelație. De fapt, era o porțiune care a ieșit pozitiv la testul de urină. Era poziționată perfect pentru cineva care ar fi stat întins pe spate.

— Nu durează de obicei mai mult ca să se evapore lichidul din sol?

— Nu neapărat. Nivelul ridicat de aciditate ar provoca o reacție chimică la contactul cu PH-ul din sol. La fel, depinde mult și de conținutul de minerale și de…

— Nu mă lua pe mine cu detalii științifice, Charlie, dă-mi date exacte de care să mă pot folosi, îl întrerupse Amanda.

— Nu știu dacă au fost doi ostatici în același timp, spuse el, privindu-l pe Will de parcă își cerea scuze. Cu siguranță cineva a fost ținut sub pat, dar se putea la fel de bine ca răpitorul să-și fi mutat victima în mai multe locuri. Lichidele eliminate se puteau scurge la fel de bine și din pat. Și tu ai fost acolo și ai văzut de ce e în stare tipul, zise întorcându-se către Will. E groaznic, murmură el. E pur și simplu groaznic, repetă cu o față palidă.

— Adună-ți oamenii, Charlie, zise Amanda în stilul ei caracteristic. Întoarce-te acolo jos și caută-mi probe cu care să îl prind pe nenorocitul ăsta. Îl bătu pe spate cu palma, mai degrabă împingându-l să o ia din loc, apoi i se adresă lui Will: Fă câțiva pași cu mine! Trebuie să îl găsim pe detectivul ăla bondoc pe care l-ai călcat pe bătături și să o dăm la pace, asta ca să nu i se plângă lui Lyle Peterson.

Acesta era șeful poliției din Rockdale și nu-i era deloc prieten Amandei. Legal, doar un șef de poliție, un primar sau un procuror le putea cere celor de la GBI să preia un caz. Will chiar se întrebă ce sfori putuse Amanda să tragă și cât de mult îl enervase pe Peterson. Își întinse brațele să

se echilibreze în timp ce trecea pe deasupra unui trunchi de copac.

— Ei bine, ți-ai mai răscumpărat din păcate prin faptul că te-ai aventurat acolo jos, dar dacă vreodată mai faci vreo asemenea idioțenie, am să te pun să speli WC-uri în aeroport pentru tot restul vieții tale. M-ai auzit?

— Da, doamnă, dădu din cap Will.

— Victima ta nu arată bine deloc, îi zise lui Will în timp ce treceau de un grup de polițiști care își luaseră o pauză de țigară. Toți se holbară la Will. Au apărut niște complicații. Am vorbit cu chirurgul, cu Sanderson. Nu părea prea încrezător. Apropo, zise ea, ți-a confirmat teoria despre dinți. Erau intacți.

Era tipic pentru Amanda să-l tragă la răspundere pentru orice. Oricum, Will nu o luă ca pe o insultă, ci mai degrabă ca pe un semn că ea era de partea lui.

— Tălpile ei aveau tăieturi recente, spuse el. Ei nu-i sângeraseră picioarele cât a fost în grotă.

— Explică-mi ce concluzii ai tras.

Will deja îi relatase prin telefon lucrurile cele mai importante, dar îi povesti din nou despre cum găsise placajul și cum coborâse în grotă. Îi făcu o descriere a interiorului, mai amănunțită de data aceasta, încercând să o introducă ușor în atmosferă, fără însă a-i da de înțeles că el fusese și mai îngrozit decât Charlie Reed.

— Stinghiile de la pat erau zgâriate pe dedesubt, zise el. A doua victimă ar fi trebuit să aibă mâinile dezlegate ca să poată face acele semne. N-avea cum să-și elibereze mâinile când era singură, pentru că așa putea la fel de bine să fugă.

— Chiar crezi că a ținut una deasupra și una dedesubt?

— Cred că exact asta a făcut.

— Dacă amândouă erau legate și una din ele ar fi reușit să găsească un cuțit, ar fi fost logic ca

femeia de dedesubt să țină asta ascuns, până când răpitorul ar fi plecat.

Will nu-i răspunse. Amanda putea fi sarcastică și răutăcioasă și-ți trântea în față ce gândea, dar în felul ei avea dreptate și el știa că oricât n-ar fi vrut ea să țină cont de instinctul lui, învățase de-a lungul timpului să aibă încredere în el.

Ajunseră la drumul unde Will parcase mașina. Zorii zilei își făceau apariția cu rapiditate, și lumina albăstruie deja prindea nuanțe roșiatice. Zeci de mașini ale poliției din Rockdale blocau drumul și mai mulți bărbați patrulau, fără a se mai simți însă gravitatea situației. Presa era și ea prezentă undeva în zonă, și Will chiar zări două elicoptere survolând în apropiere. Oricum era mult prea întuneric ca să fotografieze ceva, dar asta nu-i împiedica să transmită de la fața locului tot ce se întâmpla, sau cel puțin ce credeau ei că se întâmpla. N-aveai cum să fii exact în prezentarea datelor, mai ales dacă trebuia să transmiți douăzeci și patru de ore pe zi.

Will își întinse mâna spre Amanda, ajutând-o în timp ce treceau de partea cealaltă a pădurii. Erau sute de cercetași în zonă, unii și din alte districte, toți împrăștiați în grupuri. Comandamentul pentru Situații de Urgență din Georgia chemase echipele canine civile, oamenii care își dresaseră câinii să ia urma cadavrelor. Majoritatea voluntarilor deja plecaseră la casele lor. Rămaseră doar polițiștii, care nu aveau de ales. Detectivul Fierro era și el pe undeva pe acolo, mai mult ca sigur blestemându-l pe Will.

— Cum se simte Faith? întrebă Amanda.

Era surprins de întrebarea ei, dar până la urmă Amanda o cunoștea pe Faith de câțiva ani buni.

— E bine, zise el, nedându-și partenera de gol.

— Am auzit că a leșinat.

— Da? mimă el surprinderea.

— N-arăta bine deloc în ultima vreme, îi zise ridicându-și sprâncenele.

Will presupuse că se referea la kilogramele în plus pe care le luase, care într-adevăr erau cam multe pentru înălțimea ei, dar la fel învățase că nu trebuia să discute despre greutatea unei femei, mai ales cu o altă femeie.

— Mie mi se pare că arată bine.

— Pare ușor iritată și distrasă.

Will își ținu gura închisă, nefiind sigur dacă Amanda era îngrijorată sau dacă încerca să-l tragă de limbă. Adevărul e că Faith fusese iritată și distrată în ultima perioadă. Lucrase suficient de mult timp împreună cu ea ca să-și dea seama de stările ei. În mare parte a timpului era o persoană destul de echilibrată. Cam o dată pe lună, de obicei cam în aceeași perioadă, era întoarsă pe dos vreo câteva zile. Ridica tonul și avea tendința de a asculta posturile de radio care difuzau melodii cântate de femei și acompaniate de chitară. Will știa că tot ce avea de făcut era să-și ceară scuze foarte des pentru ce făcea, până când starea ei revenea la normal. Nu că era ceva ce ar fi vrut să-i împărtășească Amandei, dar trebuia să admită că în ultima perioadă, fiecare zi alături de Faith fusese insuportabilă.

Amanda își întinse mâna și el o ajută să treacă peste un buștean.

— Știi că nu îmi place să lucrez la cazuri pe care nu pot să le rezolv, zise ea.

— Știu că îți place să rezolvi cazurile pe care alții nu reușesc.

— Când o să te saturi ca eu să ți-o tot iau înainte?

— Sunt neobosit.

— Văd că deja ai găsit o întrebuințare calendarului de la mine.

— E cel mai bun cadou pe care mi l-ai făcut vreodată.

Doar Amanda putea să-i facă unui dislexic cadou de Crăciun un calendar cu un cuvânt pe zi.

În față, Will îl zări pe Fierro îndreptându-se spre ei. Era o zonă mai împădurită, peste tot fiind numai crengi și plante agățătoare. Will îl auzi pe Fierro înjurându-l atunci când pantalonii i se agățară într-un tufiș. Își trase una peste ceafă, încercând probabil să omoare vreo insectă.

— Drăguț din partea ta să participi la pierderea asta afurisită de vreme, Gomez.

Will făcu prezentările.

— Detectiv Fierro, dânsa este Amanda Wagner.

— V-am văzut la TV, o salută cu o ridicare din bărbie.

— Mersi, răspunse Amanda, de parcă îi făcuse un compliment. Avem de-a face aici cu niște lucruri destul de libidinoase. Sper că oamenii tăi știu să fie discreți în legătură cu asta.

— Crezi că suntem o adunătură de amatori?

În mod evident, asta credea ea.

— Cum merg căutările?

— Găsim exact ce se află acolo – nimic. *Nada.* Zero. Se încruntă spre Will. Așa lucrați voi, ăștia de la centru? Veniți aici să ne dați bugetul peste cap, cu niște anchete fără rost, în toiul nopții?

Will deja era obosit și frustrat, așa că își pierdu cumpătul.

— De obicei ne facem provizii și, înainte de toate, vă violăm femeile.

— Ha-ha-ha, fir-ar… mormăi Fierro, plesnindu-se iar după ceafă. Când se uită văzu în palmă o insectă strivită. O să faci pe tine de râs când o să-mi iau cazul înapoi.

— Detectiv Fierro, șeful Peterson ne-a desemnat să ne ocupăm de acest caz. Nu aveți autoritatea să ni-l luați înapoi.

— Peterson, huh? Strânse din buze. Să înțeleg că l-ați pupat iar în fund?

Will inspiră atât puternic încât scoase un șuierat printre buze. În ceea ce o privea, Amanda rămase fără replică, deși strânse din ochi și dădu din cap, parcă avertizându-l pe Fierro că avea să-i vină

rândul. Pe Will nu l-ar fi mirat ca Fierro să se trezească într-o bună zi cu un cap tăiat de cal, în pat.

— Hei! strigă cineva. Veniți aici!

Toți trei rămaseră încremeniți unde erau.

— Am găsit ceva!

Cuvintele îl puseră pe Will în mișcare. Alergă înspre căutător, o femeie ce dădea disperată din mâini. Făcea parte din echipa de patrulă din Rockdale, avea capul acoperit cu o șepcuță croșetată și era înconjurată de răchită înaltă.

— Ce este? întrebă acesta.

Ea îi arătă înspre o grămadă de arbuști. Acesta văzu că frunzele de dedesubt erau deranjate, lăsând să se vadă pe alocuri porțiuni de pământ.

— Am zărit ceva cu lanterna, spuse ea, aprinzându-și Maglite-ul și luminând partea întunecată de sub copaci. Până îi ajunse Amanda din urmă, Will se întrebă dacă nu cumva femeia era un pic prea obosită sau prea entuziasmată să găsească ceva.

— Ce este? întrebă Amanda, exact când lumina se reflectă în ceva.

Era o mică sclipire ce nu dură mai mult de o secundă. Will clipi din ochi, crezând că poate oboseala îi juca feste, dar femeia o descoperi din nou – o sclipire scurtă, ca o mică scânteiere, undeva cam la șase metri distanță.

Will își scoase din jachetă o pereche de mănuși de latex. Luă lanterna, făcându-și loc cu grijă printre crengi. Plantele agățătoare și tufișurile îi îngreunau mișcarea și fu nevoit să se ghemuiască pentru a putea înainta. Lumină solul în căutarea obiectului. Poate că era o oglindă spartă sau cine știe ce, poate un ambalaj de gumă de mestecat. Deja lua în calcul diferite variante, în timp ce-l căuta: o bijuterie, un ciob de sticlă, rocă minerală.

Un carnet de conducere eliberat de statul Florida.

Carnetul era cam la cinci metri de baza copacului. Lângă el era un briceag mic, cu lama atât de plină de sânge, că nici nu se mai vedea din frunzele închise la culoare. În apropierea trunchiului, crengile erau mai rare. Will se lăsă în genunchi, îndepărtând una câte una frunzele de pe carnet. Plasticul dur fusese împăturit în două. Recunoscu permisul ca fiind emis de statul Florida, după culoarea și chenarul distinct din colț. În fundal se putea vedea hologramа menită să împiedice falsificarea. Probabil că ea strălucise în bătaia luminii.

Se aplecă în față, întinzându-și gâtul ca să poată vedea mai bine, încercând să nu atingă nimic altceva. În mijloc se afla una din cele mai conturate amprente pe care-i fusese dat vreodată să o vadă. Fotografia înfățișa o femeie, cu părul și ochii negri.

— E un briceag și un permis de conducere, îi zise Amandei, ridicându-și vocea pentru ca ea să-l poată auzi. E o amprentă plină de sânge pe carnet.

— Poți să citești numele?

Nervoasă, își acoperi gura cu palmele.

Will simțea cum i se pune o gheară în gât. Se concentră asupra scrisului mic, citind un *J*, sau parcă un *I*, înainte ca totul să devină ilizibil. Nervozitatea ei creștea exponențial.

— Ieși naibii cu chestia aia afară!

În jurul ei se adunaseră polițiști, cu toții arătând debusolați. Chiar și de la distanța la care se afla, Will putea să îi audă vorbind despre procedură. Erau obligați să lase locul crimei intact. Apărătorii din oficiu deja își notau greșelile comise. Trebuiau făcute măsurători și fotografii, ca de altfel și schițe. Toate trebuiau făcute întocmai, ori altfel probele nu ar mai fi fost acceptate.

— Will?

Simți un strop de ploaie căzându-i pe ceafă. Era fierbinte, aproape că îl ardea. Se strânseseră și alți polițiști, toți îngrămădindu-se ca să vadă ce

descoperise. Toți se întrebau de ce Will nu anunțase numele din permis, pentru ca cineva să poată căuta repede în sistem. Oare așa avea să se termine? Oare Will avea să iasă din întunecimea aceea și să vină în fața unui grup de străini, pe care să-i anunțe că în cel mai fericit caz putea citi ca un copil de clasa a doua? Dacă acea informație avea să se afle, putea la fel de bine să se ducă acasă și să-și bage capu-n cuptor, pentru că niciun polițist din oraș nu va mai dori să lucreze cu el.

Amanda porni în direcția lui, fusta agățându-i-se în plantele uscate, lucru ce o făcu să înjure.

Will simți încă o picătură de ploaie pe ceafă și o șterse cu palma. Își privi mănușa. Observă pe degete o dâră ușoară de sânge. Crezu că poate își julise gâtul într-unul din tufișuri, dar simți încă o picătură pe gât. Fierbinte, umedă, vâscoasă. Duse din nou mâna la ceafă. Și mai mult sânge. Se uită în sus, fix în ochii negri ai unei femei brunete. Atârna cu capul în jos, undeva la zece metri deasupra lui. Glezna ei era prinsă între crengi, singurul lucru care o împiedica să cadă la pământ. Era cu fața în jos, iar în cădere își rupsese gâtul. Umerii îi erau răsuciți, avea ochii deschiși, ațintiți spre pământ. Un braț îi atârna drept în jos, întinzându-se spre Will. Avea un cerc roșu-aprins în jurul încheieturii de la mână, cu pielea arsă de tot. O bucată de funie era înnodată strâns în jurul celeilalte încheieturi. Avea gura deschisă. Dintele din față era rupt, îi lipsea o treime.

Încă o picătură de sânge i se scurse din vârful degetului, de data aceasta lovindu-l fix pe obraz, chiar sub ochi. Will își scoase mănușa și atinse picătura de sânge. Încă mai era cald.

Murise cu o oră în urmă.

A DOUA ZI

Capitolul 5

Pauline McGhee trase de volanul Lexus-ului LX și opri chiar pe locul destinat persoanelor cu handicap din parcarea supermarketului City Foods. Era ora cinci dimineața. Cu siguranță că toate persoanele cu handicap încă mai dormeau la ora aceea. Și mai mult decât atât, era mult prea dimineață ca ea să meargă pe jos mai mult decât ar fi fost cazul.

— Haide, somnorosule! îi spuse fiului ei, apăsându-l ușor pe umăr.

Felix se scutură, nedorind să se trezească. Îl mângâie pe obraz, gândindu-se nu o dată că era un miracol faptul că un corp atât de imperfect ca al ei a putut să facă ceva atât de perfect ca fiul ei.

— Haide, puișorule! îi zise, gâdilându-l până când acesta se arcui ca un viermișor.

Coborî din mașină, ajutându-l pe Felix să iasă și el din SUV. Nici nu apucă să coboare, că ea deja începuse ritualul pe care îl aveau de ceva vreme.

— Vezi unde am parcat? Băiatul dădu din cap în semn de confirmare. Ce facem în cazul în care ne rătăcim?

— Ne întâlnim la mașină.

Se forță să nu caște.

— Bravo.

Îl trase aproape de ea în timp ce mergeau spre magazin. În copilărie, Pauline fusese învățată că dacă se rătăcește să caute un adult, dar în ziua de azi nici nu mai știai peste ce fel de adult aveai să dai. Un agent de pază putea fi la fel de bine și pedofil. O bătrânică putea fi o afurisită ce-și petrecuse toată viața ascunzând lame de ras în mere. Era destul de trist să știi că cel mai sigur

ajutor pentru un copil de șase ani care s-a rătăcit era un obiect și nu o persoană.

Luminile magazinului erau mult prea puternice la acea oră matinală, dar era doar vina Paulinei că nu cumpărase deja prăjiturelele pentru colegii de clasă ai lui Felix. Fusese anunțată cu o săptămână în urmă, dar nu se gândea la toată nebunia ce avea să se întâmple la birou între timp. Unul dintre cei mai mari clienți ai agenției de design interior comandase o canapea maro din piele, în valoare de șaizeci de mii de dolari, care nu încăpea în afurisitul de lift și singura modalitate de a o urca în penthouse era cu o macara a cărei închiriere costa zece mii de dolari pe oră.

Clientul acuza agenția lui Pauline că nu-și recunoștea greșeala, agenția o învinuia pe Pauline că făcuse design-ul canapelei mult prea mare și Pauline îl acuza pe tapițerul de doi lei, căruia în mod expres îi ceruse să meargă în clădirea din Strada Peachtree și să măsoare liftul înainte de a se apuca de afurisita de canapea. Pusă în situația de a alege între a plăti zece mii de dolari pe oră pentru macara și a reface o canapea de șaizeci de mii de dolari, bineînțeles că prima variantă era de preferat, dar lăsând la o parte acest aspect, Pauline se jura că nu-l va lăsa pe tapițer să scape așa de ușor.

Stabilise o întâlnire pentru ora șapte cu toți cei implicați în poveste și Pauline voia să se asigure că ajungea prima acolo ca să-și expună punctul de vedere. Tatăl ei îi spunea mereu să nu urineze în bătaia vântului. Pauline McGhee nu avea să fie ea cea care mirosea a canalizare la sfârșitul întâlnirii. Avea probe care erau în favoarea ei – copia unui e-mail trimis șefului ei, prin care îi cerea să-i reamintească tapițerului despre măsurători. Partea cea mai incriminatoare era răspunsul lui Morgan: „Am să mă ocup de asta.” Șeful ei se purta de parcă acel e-mail nici nu ar fi existat, dar Pauline nu avea de gând să își asume vina pentru tot.

Cineva avea să rămână fără locul de muncă, și era sigură până în pânzele albe că nu avea să fie ea acea persoană.

— Nu, dragule, zise ea, trăgându-l pe Felix de lângă un pachet de Gummi Bears ce atârna de un raft.

Pauline putea să jure că lucrurile acelea erau puse strategic la nivelul copiilor, tocmai pentru a-i forța pe părinți să le cumpere. Văzuse mai multe mame care cedau în fața zbieretelor copiilor pentru a-i face să tacă din gură. Pauline nu funcționa la fel, și Felix știa acest lucru. Dacă îi trecea prin cap să facă la fel, ea l-ar fi repezit și ar fi plecat din magazin, cu riscul de a renunța la un coș întreg de cumpărături.

Se îndreptă către rafturile cu produse de patiserie, cât pe ce să se lovească de coșul de cumpărături al unei persoane. Bărbatul din spatele coșului râse cu poftă și Pauline îi schiță un zâmbet.

— Să aveți o zi bună, zise el.

— Dumneavoastră la fel, îi răspunse ea.

Aceea, se gândi ea, avea să fie ultima dată când se mai purta frumos cu cineva pe ziua respectivă. Se perpelise toată noaptea, apoi se trezise la trei ca să desfășoare iar firul evenimentelor, și-a pus o mască, i-a preparat micul dejun lui Felix și l-a pregătit pentru școală. Ce departe erau vremurile când era de capul ei și ieșea în fiecare noapte, ajungea acasă cu cine i se părea că arată mai bine și se dădea jos din pat fix cu douăzeci de minute înainte să înceapă munca.

Îi ciufuli părul lui Felix, gândindu-se că nu îi lipseau deloc acele vremuri. Deși ar fi fost al naibii de bine să mai aibă parte de sex din când în când.

— Prăjiturele, zise ea, ușurată că găsise ceea ce căuta pe raftul din fața casei de marcat pentru patiserie. Starea de ușurare o părăsi imediat ce observă că absolut toate aveau ambalaje pastelate și desene cu iepurași și ouă de Paști. În bilețelul pe care îl primise de la școală era menționat că

prăjiturile nu trebuiau să fie cu niciun specific anume, dar Pauline nu era sigură la ce anume se referau, știind că de fel școala destul de scumpă a lui Felix tot făcea caz de limbajul nediscriminatoriu. Nici măcar nu îi spuneau Sărbătoare Pascală – ci Sărbătoarea Primăverii, care întâmplător era cu câteva zile înainte de Duminica Paștelui. Ce religie nu sărbătorea Paștele? Știa că evreii nu sărbătoreau Crăciunul, dar pentru numele lui Dumnezeu, Paștele era celebrat de toți. Chiar și păgânii aveau Sărbătoarea Iepurașului.

— Bine, zise Pauline, dându-i geanta ei lui Felix.

Acesta și-o atârnă de umăr, exact cum o văzuse pe ea că face, dându-i ceva emoții. Lucra în domeniul design-ului interior. Aproape toți bărbații din viața ei fuseseră poponari. Trebuia să facă un efort și să-și găsească un bărbat hetero, pentru binele amândurora.

Erau șase prăjiturele în fiecare cutie și Pauline scoase cinci cutii, gândindu-se că și profesorii ar fi vrut câteva. Nu putea să-i sufere pe o mare parte din profesorii de la școală, dar aceștia îl îndrăgeau pe Felix și Pauline își iubea fiul, așa că ce mai contau încă patru dolari șaptezeci și cinci în plus ca să le hrănească pe vacile alea grase ce aveau grijă de puișorul ei?

Cără cutiile spre ieșirea din magazin, mirosul dându-i o senzație de foame și amețeală în același timp, simțindu-se de parcă le-ar fi putut mânca pe toate până la ultima bucățică, cu riscul de a se simți rău după aceea și de a-și petrece următoarea oră în toaletă. Cu siguranță, era mult prea dimineață ca să miroasă ceva ce avea cremă. Se întoarse să îl verifice pe Felix, care își târa picioarele în spatele ei. Era extenuat, și asta din vina ei. Îl privi cu drag, cumpărându-i punguța de Gummi Bears pe care și-o dorea, dar telefonul îi

sună imediat ce apucă să pună prăjiturile pe banda rulantă și, recunoscând numărul, uită de toate cele.

— Mda? întrebă ea, privind prăjiturelele care se deplasau ușor pe bandă, înspre casieriță dezlânată.

Femeia era atât de grasă, că abia dacă își putea atinge brațele unul de celălalt, ca un T.Rex sau ca un pui de focă.

— Pauline! Morgan, șeful ei, se auzi la capătul celălalt. Îți vine să crezi, ce zici de ședința asta?

Se purta de parcă era de partea ei, dar știa că ar fi înjunghiat-o pe la spate, cu prima ocazie. Îi surâdea ideea de a-l vedea strângându-și lucrurile de la birou atunci când le-ar fi arătat e-mailul ce-l incrimina.

— Da, știu, se prefăcu ea afectată. E oribil.

— Ești la supermarket?

Probabil că auzise sunetul scannerului. T.Rex-ul scana fiecare cutie individual, deși erau toate la fel. Dacă nu vorbea la telefon, Pauline ar fi sărit peste casa de marcat și le-ar fi scanat singură. Trecu la capătul benzii și luă două pungi de unică folosință, ca să mai grăbească lucrurile. Ținând telefonul la ureche, cu umărul, îl întrebă:

— Ce crezi că o să se întâmple?

— Păi, evident nu e vina ta, zise el, dar ea băga mâna în foc că ticălosul la fel îi spusese și șefului său.

— Oricum nu e nici vina ta, îi replică ea, deși Morgan fusese cel ce îl recomandase pe tapițer, probabil pentru că tipul arăta bine și își ungea gambele lucrate la sală. Știa că nenorocitul îi făcea avansuri homosexuale lui Morgan și se înșela amarnic dacă avea impresia că Pauline urma să fie cea care era scoasă din ecuație. Muncise șaisprezece ani să ajungă de la secretară la asistent manager și mai apoi designer. Făcuse nopți albe la Școala de Arte și Design din Atlanta ca să își ia diploma, chinuindu-se să se ducă la muncă în fiecare dimineață doar ca să aibă cu ce să-și plătească chiria, ca să ajungă totuși în cele din

urmă pe o poziție de unde putea cât de cât să își mai tragă sufletul, permițându-și să-și crească în condiții normale, copilul – pentru că Felix avea cele mai bune haine, cele mai tari jucării și mergea la una din cele mai scumpe școli din oraș. Și Pauline nu s-a limitat doar la copilul ei. Și-a reparat dantura, și-a făcut operație cu laserul la ochi. În fiecare săptămână mergea la masaj, o dată la două săptămâni își făcea un tratament cosmetic și nu avea firicel de păr în cap de o altă nuanță decât castaniu-închis, și asta datorită fetei din Strada Peachtree, pe care o vizita o dată la o lună și jumătate. Și pentru nimic în lume nu avea de gând să renunțe la toate acestea.

Morgan ar face bine să își aducă aminte de unde a pornit Pauline. Lucrase în secretariat cu mult înainte să apară transferul apelurilor și online banking, când păstrarea cecurilor se făcea într-un seif din perete, până când puteau fi depuse la sfârșitul zilei. După ce biroul suferise modificări, Pauline se alesese cu unul și mai mic, doar ca să permită noului seif să fie poziționat în locul vechiului ei birou. Era singura care știa combinația de la cifru, pentru a nu exista dubii, asta în cazul în care ar fi chemat, după orele de program, vreun lăcătuș să schimbe combinația. Pe Morgan îl enerva la culme că nu știa combinația cifrului și era un lucru al naibii de bun, de vreme ce copia e-mailului salvator era fix în spatele ușilor de oțel. Zile întregi, gândise tot felul de scenarii în care ea deschidea seiful și-i băga sub nas e-mailul lui Morgan, făcându-l de doi lei în fața șefului și a clientului.

— Ce mizerie, oftă Morgan, încercând să dramatizeze totul. Chiar nu-mi vine să cred.

Pauline luă geanta de la Felix și începu să scotocească după portofel. Acesta se holba îndelung la acadele în timp ce ea trecu cardul de debit prin POS.

— Uh-huh, zise în timp ce Morgan îi înșira în ureche cât de nenorocit era clientul și cât nu suporta el să audă cum numele lui Pauline era târât prin noroi. Dacă era măcar o persoană care să aprecieze munca ei, era gata să-și taie o mână.

— Haide, puiule, zise ea, împingându-l ușor înspre ușă.

Își sprijini telefonul la ureche cu umărul în timp ce ridică pungile în care ambalase cutiile, gândindu-se de ce făcuse asta în primă instanță. Cutii de plastic, pungi de plastic; femeile de la școală aveau să se oripileze gândindu-se la ecologie. Pauline așezase iar cutiile una peste alta, fixând-o pe cea de sus cu bărbia. Aruncă pungile goale la coșul de gunoi și își folosi mâna liberă să scormonească în geantă după cheia de la mașină, în timp ce ieșea pe ușile glisante.

— Acesta este cel mai rău lucru care s-a întâmplat vreodată în cariera mea, mormăi Morgan.

Exceptând cârcelul din ceafă, Pauline uitase că încă mai vorbea la telefon. Deschise portbagajul SUV-ului cu telecomanda mașinii. Acesta se deschise cu un sunet finuț și ea se gândea la cât de mult iubea acel sunet și ce lux era să ai suficient de mulți bani încât să nu mai fii nevoit să îți deschizi singur portbagajul. Nu avea de gând să piardă toate acele lucruri doar pentru că un simplu băiețaș cu fundul epilat cu ceară nu s-a putut deranja să măsoare un afurisit de lift.

— Așa e, zise ea în telefon, deși nu fusese câtuși de puțin atentă la ce spusese Morgan.

Puse cutiile în spate, apoi apăsă butonul de jos al telecomenzii ca să închidă portbagajul. Ajunsese deja în mașină când a realizat că Felix nu era cu ea.

— La naiba, șopti, închizând telefonul. Felix?

Ieși din mașină instantaneu, cercetând parcarea care deja se aglomerase considerabil de când intrase în magazin. Dădu roată mașinii, gândindu-

se ca acesta se ascundea pe partea cealaltă. Nu era însă acolo.

— Felix? strigă ea, alergând înapoi spre magazin.

Aproape că se izbi de ușile glisante, întrucât nu se deschiseră suficient de repede.

— Mi-ați văzut fiul? o întrebă pe casieră. Femeia părea derutată și Pauline îi mai repetă o dată: Fiul meu. Era cu mine mai devreme. Are părul negru și e cam atât de înalt, are șase ani. Renunță să mai explice. Pe toți sfinții!

Alergă din nou spre raionul de patiserie, apoi de sus în jos, printre rafturi.

— Felix? strigă din nou, inima bătându-i atât de tare că nu se putea auzi vorbind.

O rupse la fugă ca o femeie nebună. Ajunse din nou la raionul de patiserie, gata să-și dea duhul. Cu ce-l îmbrăcase oare? Cu adidașii roșii. El voia mereu adidașii roșii pentru că aveau capul lui Elmo pe tălpi. Avea tricoul alb sau cel albastru? Dar pantalonii? Îi călcase pantalonii de camuflaj sau îi pusese o pereche de blugi? De ce nu-și putea aminti nimic din toate acestea?

— Am văzut un copil afară, zise cineva, și Pauline se repezi din nou spre uși.

Îl văzu pe Felix trecând prin spatele SUV-ului, înspre partea din față. Era îmbrăcat cu tricoul alb, avea pantalonii de camuflaj și adidașii roșii cu Elmo. La spate, părul încă îi era ud de când încercase să îi aranjeze ciuful.

Pauline încetini pasul, ținându-și mâna la piept de parcă așa ar fi putut să-și liniștească bătăile inimii. Nu avea de gând să țipe la el, pentru că nu ar fi înțeles nimic și nu voia să îl sperie. Avea de gând să-l ia în brațe și să-i pupe fiecare părticică din corp, până când acesta ar fi încercat să scape din mâinile ei și apoi avea să-i spună că dacă mai pleacă vreodată de lângă ea, avea să-i rupă gâtul.

Își șterse lacrimile în timp ce ocoli mașina prin spate. Felix era în mașină, cu ușa deschisă, cu

picioarele atârnate. Nu era singur.

— Oh, mulțumesc, îi zise străinului încercând să pară drăguță. S-a rătăcit în magazin și…, zise, întinzându-se după Felix.

Pauline simți o explozie în cap. Se prăbuși la pământ ca o păpușă de cârpă. Ultimul lucru pe care-l văzu când privi în sus era Elmo care-i râdea de pe tălpile adidașilor lui Felix.

Capitolul 6

Sara se trezi brusc. Pe moment se simți derutată, până când își dădu seama că se afla în salon, pe un scaun, lângă patul Annei. Camera nu avea nicio fereastră. Draperia din plastic care era folosită pe post de ușă împiedicase toată lumina din hol să pătrundă înăuntru. Se aplecă în față, uitându-se la ceasul ce se reflecta în monitoare și văzu că era opt dimineața. Rămăsese la normă dublă cu o zi în urmă, tocmai ca în dimineața aceea să-și ia liber și să își mai rezolve din treburi: frigiderul era gol, avea facturi de plătit și se strânseseră atât de multe rufe murdare încât nu i se mai închidea dulapul.

Și totuși, se afla acolo.

Sara se ridică în scaun, schimonosindu-și fața în timp ce își îndrepta coloana. Își puse degetele pe încheietura Annei, verificându-i pulsul, deși fiecare bătaie a inimii ei, împreună cu fiecare inspirație și expirație, era atent monitorizată de aparate. Nu avea nici cea mai mică idee dacă Anna îi putea simți atingerea sau dacă știa măcar că ea se află acolo, dar se simțea mai bine când intra în contact cu ea.

Poate că era mai bine că Anna nu era conștientă. Corpul ei se lupta cu o infecție puternică, ce îi ridicase numărul de leucocite la un nivel îngrijorător. Brațul ei era despicat, sânul îi fusese extirpat. Avea piciorul zdrobit în urma accidentului și era prins cu șuruburi metalice. Un gips îi

îmbrăca șoldurile, ținându-le nemișcate pentru a se vindeca. Durerea ar fi fost inimaginabilă, deși luând în calcul tortura la care fusese supusă femeia, n-ar mai fi contat așa mult.

Ce o rodea pe Sara era faptul că deși se afla într-o asemenea stare, Anna era o femeie atrăgătoare – probabil unul dintre motivele pentru care atrăsese atenția răpitorului în primă instanță. Nu avea o frumusețe din aceea de stea de cinema, dar avea ceva anume în trăsături ce atrăgea destul de mult atenția. Probabil că Sara văzuse mult prea multe cazuri la știri, dar nu înțelegea cum cineva care arăta așa de bine ca Anna, a putut să dispară fără ca nimeni din lume să nu observe. Fie că era vorba de Laci Peterson sau Natalee Holloway, lumea părea să acorde mai multă atenție când era vorba de dispariția unei femei frumoase.

Sara nu-și dădea seama de ce se gândea la asemenea lucruri. Era de datoria lui Faith Mitchell să descopere ce se întâmplase. Sara nu era implicată în caz și nu exista niciun motiv plauzibil pentru care ea să rămână peste noapte la spital. Anna se afla pe mâini bune. Asistentele și medicii erau în capătul holului. Ușa era păzită de doi gardieni. Sara ar fi trebuit să meargă acasă, să se bage în pat și să asculte ploaia în timp ce ar fi cuprins-o somnul. Problema era că rareori se întâmpla ca somnul să fie liniștit – mai rău decât atât – uneori era atât de profund, că ea s-ar fi trezit captivă în vis, retrăind momentele de dinaintea morții lui Jeffrey, când el era încă viu și ea ducea exact viața pe care și-ar fi dorit-o.

Trecuseră trei ani și jumătate de când soțul ei fusese ucis și nu trecea niciun minut în care să nu se gândească la el sau să-și amintească ceva despre el. În primele zile după moartea acestuia, Sara era terorizată de faptul că ar putea să uite ceva important despre el. Își făcuse liste interminabile cu lucruri pe care le iubea la el – felul în care acesta mirosea după ce ieșea din duș. Felul în care

îi plăcea să stea în spatele ei și să-i perie părul. Gustul pe care îl avea când o săruta. Faptul că avea mereu o batistă în buzunarul de la spate. Faptul că folosea loțiune pe bază de orz ca să aibă mâinile fine. Că era un bun dansator. Că era un bun polițist. Că avea grijă de mama lui. Că o iubea pe Sara.

O *iubise* pe Sara.

Lista aceea devenea epuizantă și de multe ori atrăgea după sine și alte transformări fără sfârșit: cântece pe care nu le mai putea asculta, filme pe care nu le mai putea viziona, locuri în care nu mai putea merge. Erau vacanțe în care merseseră și weekenduri nesfârșite petrecute în pat și cincisprezece ani de viață, pe care ea știa că nu avea cum să-i mai întoarcă înapoi.

Sara nu știa ce se întâmplase cu acele liste. Poate că mama ei le luase și i le pusese într-o cutie pe care o dusese în magazia unde își depozita tatăl ei lucrurile sau poate că ea nici nu le făcuse vreodată. Poate că în zilele imediat următoare morții lui Jeffrey, când era atât de devastată încât avea nevoie să fie sedată, Sara pur și simplu își imaginase listele, se închipuise stând ore în șir pe întuneric în bucătărie, aducând lumii la cunoștință toate lucrurile minunate despre iubitul ei soț.

Xanax, Valium, Ambien, Zoloft. Aproape că se otrăvise singură încercând să supraviețuiască fiecărei zile. Uneori stătea întinsă în pat, pe jumătate conștientă, imaginându-și mâinile și gura lui Jeffrey pe corpul său. Obișnuia să viseze despre ultima zi când fuseseră împreună, felul în care el o privise fix în ochi, atât de sigur pe el în timp ce o aducea ușor pe culmile plăcerii. Sara se trezea în spasme, opunând rezistență nevoii disperate de a mai spera să retrăiască fie și numai câteva minute din viața de altădată.

Irosise ore întregi agățându-se de amintiri despre partidele lor de sex, rememorând fiecare senzație, fiecare centimetru din corpul lui, în cele

mai mici detalii. Săptămâni la rând, fusese în stare să se gândească numai la prima lor noapte de dragoste – nu la prima lor noapte de sex, ce fusese un act de pasiune nebună, care o făcuse pe Sara să se furișeze a doua zi dimineață afară din propria-i casă, de rușine – ci prima lor noapte în care s-au îmbrățișat cu adevărat, s-au mângâiat și s-au atins și și-au contemplat unul altuia corpurile, așa cum numai îndrăgostiții o fac.

El era gentil. Era tandru. O asculta întotdeauna. Îi deschidea ușa. Avea încredere în raționamentul ei. Își construise viața în jurul ei. Era mereu acolo pentru ea, când avea nevoie de el.

Obișnuia să fie acolo.

După câteva luni, începuse să-și amintească chestii tâmpite: o ceartă cu privire la cum trebuia așezată rola de hârtie igienică în suport. O neînțelegere despre ora la care stabiliseră să se întâlnească la un restaurant. A doua lor aniversare, când el se gândise că era romantic să conducă până în Auburn și să vadă un meci de fotbal. O ieșire la plajă, când ea devenise geloasă pe o femeie de la bar, care îi acorda lui prea multă atenție.

Știa să repare radioul din baie. Îi plăcea să îi citească atunci când făceau drumuri lungi. Îi acceptase pisica, iar aceasta îi urinase în pantofi chiar în prima noapte când se mutase oficial în casa ei. Făcea riduri în jurul ochilor de la atâta râs și ea obișnuia să i le sărute, gândindu-se cât de minunat era să îmbătrânească alături de acel bărbat.

Și acum, când se uita în oglindă și mai vedea o cută pe fața ei, un rid, tot ce putea gândi era că îmbătrânea fără el. Încă nu era sigură de cât de mult îl jelise, – sau dacă, mai exact, se oprise vreodată. Mama ei fusese mereu cea dură, mai dură ca niciodată atunci când fetele ei aveau nevoie de ea. Tessa, sora Sarei, stătuse cu ea zile întregi, uneori ținând-o în brațe și legănând-o înainte și înapoi, ca pe un copil mic ce avea nevoie

de alinare. Tatăl ei repara lucruri pe lângă casă. Arunca gunoiul, plimba câinii și mergea la poștă să ridice corespondența. Odată, îl găsise în bucătărie suspinând, în timp ce rostea „copilul meu… singurul meu copil…” Nu după Sara, ci după Jeffrey, pentru că el fusese fiul pe care nu-l avusese.

— E fără speranță, îi șopti în telefon mama ei, mătușii Bella. Era o expresie veche, pe care nu te-ai fi așteptat ca oamenii încă să o mai folosească. Dar i se potrivea atât de bine Sarei, ca se vedea cum se împăcase cu ideea, imaginându-și brațele și picioarele desprinzându-i-se de corp. La ce mai conta? La ce îi mai trebuiau brațele și picioarele sau mâinile și tălpile, dacă nu mai putea alerga spre el, dacă nu-l mai putea îmbrățișa sau dacă nu-l mai putea atinge? Sara nu se gândise la ea niciodată ca la o femeie ce avea nevoie de un bărbat pentru a se simți împlinită și totuși, într-un fel, Jeffrey ajunsese să o definească, așa că fără el se simțea fără rost.

Cine era ea fără el, până la urmă? Cine era femeia aceasta care nu voia să trăiască fără soțul ei și care se dăduse bătută? Poate că aceasta era adevărata ei geneză a durerii pe care o simțea – nu doar că îl pierduse pe Jeffrey, ci și faptul că se pierduse pe ea însăși.

În fiecare zi, Sara își spunea ca va înceta să mai ia pastile, ca nu se va mai cufunda în somn în încercarea de a depăși momentele dureroase, care păreau să treacă atât de greu încât avea senzația că durau săptămâni întregi, când de fapt era vorba de câteva ore. Asta nu era o alegere.

Mâncarea avea gust de stricat în gură. Simțea fierea cum i se ridica în gât, indiferent de ce îi aducea mama ei să mănânce. Sara nu mai ieșea din casă, nu se mai îngrijea. Își dorea să înceteze a mai exista, dar nu știa cum să facă acest lucru fără a compromite toate lucrurile în care crezuse odată.

În cele din urmă, mama ei venise la ea și o implorase.

— Hotărăște-te. Ori trăiești, ori mori, dar nu ne forța să te privim cum te irosești în halul asta.

Cu sânge rece, Sara luă în calcul toate posibilitățile. Pastile. Funie. O armă. Un cuțit. Niciuna din ele nu l-ar fi adus înapoi pe Jeffrey și niciuna nu ar fi schimbat nimic din cele întâmplate.

Trecu mai mult timp, ceasul mergea înainte când de fapt ea și-ar fi dorit să dea înapoi. Se împlinea un an, când realizase că dacă n-ar mai fi fost nici ea, n-ar mai fi fost nicio amintire despre Jeffrey. Nu aveau niciun copil împreună. Nu aveau niciun monument ridicat în cinstea căsniciei lor. Era doar Sara, împreună cu amintirile încuiate în mintea ei.

Și nu mai avea altă variantă decât să se adune, astfel încât să inverseze acest proces de dezrădăcinare. Încet, o umbră mică a Sarei începuse să vină în simțiri. Se trezea dimineața, ieșea să alerge, lucra cu jumătate de normă, încercând să-și trăiască viața de dinainte, dar fără Jeffrey. Încercase din răsputeri să renunțe la gândul de a retrăi viața pe care o avusese, dar nu reușea sub nicio formă. Nu putea locui în casa în care făcuseră dragoste, în orașul în care trăiseră împreună. Nici măcar nu mai putea lua duminica masa împreună cu ai ei, pentru că de fiecare data vedea scaunul gol de lângă ea, loc ce nu avea să mai fie ocupat de nimeni altcineva.

Anunțul cu postul vacant de la Grady îi fusese trimis pe e-mail de un fost coleg de la Emory, care nu avea nici cea mai vagă idee prin ce trecea Sara. Îl trimisese sub formă de glumă, de parcă ar fi vrut să zică „cine naiba ar vrea să se întoarcă în iadul acela?”, dar Sara îl sunase pe administratorul spitalului chiar a doua zi. Optase pentru Unitatea de Primiri Urgențe. Știa cât de mare și de defectuos era sistemul de sănătate publică. Știa că a lucra la UPU însemna să renunțe la viața ei, la

sufletul ei. O lună mai târziu își închiriase casa, își vânduse cabinetul de pediatrie, își dăduse mare parte din mobilă și se mutase în Atlanta.

Și iat-o aici. Deja trecuseră doi ani și Sara era neschimbată. Nu își făcuse prea mulți prieteni în afara slujbei, dar în fond nu fusese niciodată o persoană foarte sociabilă. Viața ei se învârtise tot timpul în jurul familiei sale. Sora ei fusese întotdeauna cea mai bună prietenă a ei, iar mama sa îi fusese cel mai apropiat confident. Jeffrey era șeful poliției din Districtul Grant. Sara era cardiologul. Lucraseră împreună de atâtea ori, încât ea ajunsese să se gândească dacă relația lor ar fi fost la fel de apropiată și în cazul în care ar fi avut slujbe total diferite și s-ar fi reîntâlnit doar la cină.

Dragostea, la fel ca și apa, își alege calea care opune cea mai mică rezistență. Sara crescuse într-un orășel. Ultima oară când ieșise la o întâlnire adevărată fusese pe vremea când fetele nu aveau voie să-i sune pe băieți și când aceștia trebuiau să ceară permisiunea de la tatăl fetei să o scoată în oraș. Acele obiceiuri erau învechite acum, aproape comice, dar Sara simțea că îi lipsesc acele vremuri. Nu înțelegea cum funcționa partea cu întâlnirile la adulți, dar se străduise să încerce, să vadă dacă acea parte din ea murise odată cu Jeffrey.

Existaseră doi bărbați în viața ei de când se mutase în Atlanta, amândoi întâlniți prin cunoștințe de la spital și amândoi dureros de puțin remarcabili. Primul bărbat era prezentabil și deștept și plin de succes, dar nu mai avea nimic special în afară de zâmbetul perfect și bunele maniere și nici măcar nu o sunase înapoi pe Sara, după ce aceasta izbucnise în plâns când se sărutaseră prima dată. Al doilea bărbat fusese în urmă cu trei luni. Acumularea experienței fusese o idee mai bună, sau cel puțin așa voia să creadă. Se culcase cu el o singură dată, dar numai după ce băuse patru pahare cu vin. Strânsese din dinți pe

toată durata actului, de parcă acesta ar fi însemnat un test pe care avea de gând să nu-l pice. Bărbatul rupsese relația cu ea, încă de a doua zi, dar Sara înțelesese asta abia după o săptămână, când își verificase mesageria vocală.

Dacă era să regrete ceva anume în relația ei cu Jeffrey, era faptul că nu-l sărutase mai mult. Ca majoritatea cuplurilor căsătorite, și ei aveau un limbaj secret al intimității. Un sărut prelung semnala de obicei dorința de sex, nu simpla afecțiune. Mai erau și atingerile pe obraz și palmele ușoare înainte de a pleca la birou, dar nimic nu se compara cu prima dată când începuseră să își dea întâlnire – când se excitau reciproc cu săruturi pasionale și cadouri exotice care nu se terminau în permanență prin a-și rupe unul altuia hainele.

Sara voia să revină la acel început, să se bucure iar de orele nesfârșite petrecute pe canapea, ținându-i capul lui Jeffrey în poală, sărutându-l apăsat și trecându-și degetele prin părul lui moale. Tânjea după acele momente trăite în parcări și pe holuri și în sălile de cinema, când simțea că se sufocă dacă nu o sărută. Voia să simtă iar acea senzație în stomac, ca atunci când suna telefonul și îi auzea vocea. Voia să simtă din nou acel val de căldură ce o cuprindea când conducea singură mașina spre centru sau când mergea pe drumul spre farmacie și îi simțea mirosul pe piele.

Își voia înapoi iubitul.

Draperia de vinil fusese trasă înapoi cu un scârțâit. Jill Marino, una dintre asistentele UPU, îi zâmbi Sarei în timp ce puse fișele Annei la pat.

— Ai avut o noapte liniștită? o întrebă Jill. Se mișca cu repeziciune prin salon, verificând legăturile, asigurându-se că perfuzia funcționa. Au venit rezultatele la analizele de sânge.

Sara deschise fișa și verifică valorile. Seara trecută, detectorul de puls de pe degetul Annei indicase un nivel scăzut de oxigen în sângele ei. Se

pare că își revenise singur la normal. Sara era uimită în permanență de capacitatea corpului uman de a se vindeca singur.

— Te face să te simți minuscul, nu-i așa?

— Bine punctat.

Sara își băgă mâna în buzunarul halatului, simțind scrisoarea înăuntru. Își schimbase uniforma după ce se ocupase de Anna, seara precedentă, mutând automat scrisoarea în buzunarul halatului curat. Poate că ar trebui să o deschidă. Poate că ar trebui să se așeze și să îi rupă marginea și să vadă despre ce e vorba, o dată pentru totdeauna.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Jill.

Sara scutură din cap.

— Nu. Mersi că m-ai suportat seara trecută.

— Mi-ai ușurat munca, recunoscu asistenta. UPU era, ca de obicei, plin până la refuz. Te chem dacă se schimbă ceva. Jill își puse palma pe obrazul Annei, zâmbindu-i. Poate că fata noastră o să se trezească azi.

— Sunt sigură că o să se trezească.

Sara nu se aștepta ca Anna să o poată auzi, dar se simți bine auzindu-se pe sine spunând acele lucruri.

Cei doi polițiști care stăteau de pază în fața ușii își ridicară șepcile când Sara părăsi camera. Ea simți cum o urmăresc cu privirea în timp ce se deplasa pe hol – și nu pentru că ar fi fost o femeie atrăgătoare, ci pentru că ei știau că era văduvă de polițist. Sara nu discutase cu nimeni de la Grady despre Jeffrey, dar pentru că se perindau tot timpul polițiști prin camera de urgență, vestea s-a răspândit repede. Devenise unul din acele secrete pe care toată lumea îl știa, dar despre care nimeni nu vorbea de față cu Sara. Intenția ei nu era să devină o persoană tragică, dar asta îi împiedica pe oameni să mai pună întrebări, așa că nu a deranjat-o prea mult.

Marele mister rămânea acum motivul pentru care ajunsese să vorbească atât de ușor cu Faith Mitchell despre Jeffrey. Sarei îi plăcea să creadă mai degrabă că Faith era doar un bun detectiv, lucru destul de aproape de adevăr, decât să recunoască faptul că se simțea singură. Sora ei își petrecea jumătate din timp călătorind în jurul lumii, părinții ei locuiau la patru ore și-o veșnicie distanță și Sara își petrecea zilele în mare parte la muncă, iar restul timpului la televizor.

Mai rău de-atât era faptul că avea o vagă impresie că nu vorbise pentru că o considera pe Faith Mitchell o persoană plăcută, ci pentru că o atrăgea cazul. Jeffrey obișnuia mereu să îi ceară părerea Sarei în timpul investigațiilor lui și ei îi era dor să-și folosească acea parte a creierului.

Seara trecută, pentru prima dată după mult timp, ultimul lucru la care se gândi Sara înainte să adoarmă nu a fost Jeffrey, ci Anna. Cine o răpise? De ce o aleseseră tocmai pe ea? Ce alte indicii se găseau pe corpul ei, care să explice cât de cât motivația animalului care o rănise? Discuția pe care o avusese cu Faith în cafenea cu o seară în urmă o făcu să simtă că își folosea creierul la ceva mai mult decât doar pentru a supraviețui. Și probabil că aceea avea să fie și ultima dată când se simțea astfel.

Se frecă la ochi, încercând să se trezească. Știa că viața ei fără Jeffrey urma să fie atât de dureroasă. Dar nu se așteptase să fie atât de irelevantă. Aproape că ajunse la lift când telefonul îi sună. Se întoarse pe călcâie, făcând stânga împrejur spre camera Annei.

— Vin imediat.

— Sonny a terminat de zece minute, zise Mary Schroder.

Sara se opri, simțind cum inima îi iese din piept la auzul cuvintelor asistentei. Sonny era soțul lui Mary, un polițist de patrulă care intrase în tura de dimineață.

— E în regulă?

— Sonny? întrebă aceasta. Sigur că e bine. Tu unde ești?

— Sunt sus, la terapie intensivă. Sara schimbă iar direcția, îndreptându-se spre lift. Ce se întâmplă?

— Sonny a primit un apel despre un băiețel abandonat în față la supermarketul de pe Ponce de Leon, City Foods. Are șase ani. Sărmanul de el, a fost lăsat în mașină mai bine de trei ore.

— Unde-i mama lui?

Sara apăsă butonul liftului.

— A dispărut. Geanta ei este pe scaunul din față, cheile sunt în contact și este sânge pe asfaltul din jurul mașinii.

— Băiatul a văzut ceva?

Sara deja își simțea inima luând-o la trap.

— E prea supărat ca să vorbească, și Sonny e varză. Nu știe cum să se poarte cu copiii de vârsta asta. Cobori deja?

— Aștept liftul. Sonny e convins că e vorba de trei ore? încercă Sara să se asigure.

— Directorul magazinului a observat mașina când a venit la serviciu. A spus că mama fusese acolo mai devreme, ieșindu-și din minți pentru că nu-și găsea copilul.

— De ce a sunat la poliție abia după trei ore?

Sara apăsă butonul din nou, fiind conștientă că nu rezolva nimic așa.

— Pentru că oamenii sunt niște cretini, îi răspunse Mary. Oamenii sunt pur și simplu niște nenorociți.

Capitolul 7

Mini-ul roșu al lui Faith era parcat în fața casei sale când se trezi în acea dimineață. Amanda venise probabil în urma lui Will cu mașina, ca mai apoi să-l ducă acasă. Pesemne el crezuse că așa îi

făcea ei o favoare, dar ea încă avea de gând să-i scoată ochii. Când Will o sunase de dimineață să îi spună ca venea să o ia de acasă la ora opt ca de obicei, ea îi trântise un „Bine” sec.

Furia ei se mai domoli când Will îi povesti ce se întâmplase cu o seară în urmă – despre aventurarea lui tâmpită în grotă, de faptul că descoperise o a doua victimă și despre cum se descurcase cu Amanda. Ultima parte părea destul de interesantă; Amanda nu era genul care să-ți ușureze situația. Will părea destul de epuizat și lui Faith i se înmuie inima când acesta îi povesti despre cum o descoperise pe victimă atârnată în copac, dar imediat ce închise telefonul, era din nou furioasă pe el.

Ce naiba era în capul lui când se aventurase în grotă de unul singur, avându-l la suprafață doar pe idiotul de Fierro? De ce naiba nu o chemase pe Faith să ajute la căutările celei de-a doua victime? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce avea impresia că îi făcea un serviciu dacă o împiedica să își facă treaba? Credea oare că nu era capabilă, că nu era suficient de bună? Faith nu era o mascotă de doi bani. Mama ei fusese polițist. Faith avansase de la polițist de patrulă la detectiv criminalist mai repede decât oricare altul din branșă. Nu visa la cai verzi pe pereți, când Will muncea de-i săreau ochii. Și nici nu era un amărât de Watson pentru niciun Sherlock Holmes.

Faith trase aer adânc în piept. Era suficient de lucidă să își dea seama că furia ei era totuși exagerată. Abia când s-a așezat la masă și și-a măsurat glicemia, a înțeles de ce era așa. Atinsese iar nivelul de o sută cincizeci, care după broșura *Viața ta cu diabet,* putea da stări de irascibilitate și nervozitate unei persoane. Nervozitatea și irascibilitatea nu o ajutaseră câtuși de puțin atunci când încercase să se injecteze singură cu insulină.

Avea mâinile ferme când își măsură cantitatea de insulină, dar picioarele începură să îi tremure

când încercă să se înțepe cu acul, arătând de parcă avea convulsii. Trebuia să fie o parte a creierului său responsabilă cu faptul că mâna îi rămase nemișcată în timp ce coapsele îi tremurau ca varga, incapabilă să își provoace durere de una singură. Probabil că se afla în apropierea acelei regiuni defecte și partea responsabilă de incapacitatea ei de a avea o relație pe termen lung cu un bărbat.

— Fir-ar să fie, zise ea, înfigând acul și apăsând pistonul. Acul îi provocă o arsură cumplită, chiar dacă pe ambalaj spunea că nu provoacă niciun fel de durere. Poate că după ce te-ai fi înțepat de șase trilioane de ori pe săptămână, nu mai simțeai nicio durere când îți băgai acul în picior sau în abdomen, dar Faith încă nu ajunsese acolo și nici nu se imagina vreodată ajungând în punctul acela. Transpira atât de tare, că până își scoase acul din picior se simțea lipicioasă la subraț.

Își petrecuse următoarea oră împărțindu-și timpul între telefon și internet, între discuții cu diferite organizații guvernamentale pentru continuarea investigațiilor și căutări pe Google despre diabetul de tip II. Primele zece minute trebui să aștepte la telefon cu Departamentul de Poliție din Atlanta, în timp ce căuta o alternativă la diagnosticul ei în cazul în care Sara Linton se înșelase. Se dovedi a fi ceva imposibil și în timp ce Faith aștepta pe fir cu cei de la laboratorul GBI-ului din Atlanta, dădu peste primul ei blog despre diabet. Apoi mai găsi unul, și încă unul – mii de oameni împărtășindu-și calvarul de a trăi cu o boală cronică.

Faith citi despre pompe și aparate, despre problemele de vedere și circulația proastă, despre pierderea libidoului și restul de lucruri minunate pe care diabetul ți le aducea în viață. Erau cure miraculoase și zeci de referințe despre aparate și chiar și un nebun ce afirma că diabetul era un complot guvernamental de a scoate bani de la

lumea ignorantă și de a finanța războiul pentru petrol.

În timp ce Faith citea paginile referitoare la conspirație, era în stare să creadă orice ar fi scutit-o de obligația de a-și duce restul vieții într-o măsurătoare continuă. Trăise o viață întreagă ținând toate curele de slăbire din *Cosmo,* învățând astfel să-și calculeze carbohidrații și caloriile, dar gândul de a se transforma într-o pernuță de ace deja era prea mult. Depresia totală – și faptul că trebuia să aștepte pe fir cu cei de la Equifax – o făcură să dea înapoi paginile până la cele farmaceutice cu imaginile unor diabetici zdraveni și zâmbitori, care se plimbau cu bicicletele și făceau yoga și se jucau cu cățeluși, pisicuțe, copilași și zmeie, și uneori cu o combinație din cele patru. Cu siguranță că femeia care se legăna pe lângă copilașul adorabil nu suferea de uscăciune vaginală.

Și cu siguranță că după ce-și petrecuse toată dimineața la telefon, Faith ar fi putut să sune la cabinetul medicului și să-și facă o programare undeva mai pe după-amiază. Avea numărul pe care i-l dăduse Sara – desigur că făcuse cercetări despre Delia Wallace, verificând-o dacă avea acuzații de malpraxis sau dacă se urcase la volan sub influența băuturilor alcoolice. Faith știa în cele mai mici detalii studiile doctorului, la fel și istoricul rutier, dar tot nu o putea suna.

Faith știa că urma să lucreze numai de la birou și asta din cauza sarcinii. Amanda ieșise cu unchiul lui Faith, Ted, până când relația lor se destrămase undeva cam în perioada când ea intrase la liceu. Șefa Amanda era foarte diferită de mătușa Amanda. Avea să-i facă viața un calvar, așa cum numai o femeie era în stare să o facă altei femei, pentru că făcuse lucrurile pe care majoritatea femeilor le fac. Genul de calvar pentru care Faith era pregătită, dar i s-ar fi permis să își reînceapă munca acum, când suferea de diabet?

Putea să iasă iar pe teren, să poarte o armă și să îi încolțească pe răufăcători, dacă diabetul i-o lua razna? Efortul fizic putea să ducă la leșin. Dacă urmărea un suspect și ar fi leșinat? Și momentele pline de emoție i-ar putea provoca o criză de diabet. Dacă interoga un martor și nu și-ar fi dat seama că și-a ieșit din pepeni decât atunci când ar fi intervenit paza? Și cum rămânea cu Will? Putea să aibă încredere în ea că i-ar fi acoperit spatele? Exceptând toate plângerile la adresa lui, Faith avea un devotament profund față de acest bărbat. Uneori era linia lui de plutire, paravanul lui împotriva lumii și a surorii mai mari. Cum putea să-l protejeze pe Will, dacă nu se putea proteja pe ea însăși?

Poate că nici măcar nu avea de ales.

Faith se uita fix în ecranul calculatorului și îi veni ideea de a face o nouă căutare cu privire la drepturile diabeticilor în cadrul militar. Erau aceștia țintuiți în spatele birourilor până când se atrofiau și își dădeau singuri demisia? Erau dați afară? Își întinse mâinile spre laptop, rămânând cu degetele pe tastatură. Ca și în cazul cu insulina, creierul îi îngheță mușchii, nelăsând-o să apese nicio tastă. Apăsă ușor cu degetul pe tasta H cu o ușoară iritare, simțind cu o cuprindea din nou valul de căldură. Aproape că îi sari inima din piept când sună telefonul.

— Bună dimineața, zise Will. Mă găsești afară când ești gata.

Faith închise laptopul. Își adună toate însemnările pe care le făcuse în urma telefoanelor date, își băgă toate accesoriile pentru diabet în geantă și ieși pe ușa din față fără să o mai închidă.

Will era cu un Dodge Charger negru, neînmatriculat, căruia îi spuneau cursa-G, argoul pentru mașinile guvernamentale. Frumusețea aceea avea o zgârietură de cheie de pe aripă până la cauciucul din spate și o antenă mare montată pe un arc, ca să poată avea semnal la stație pe o rază de o

sută șaizeci de kilometri. Și un copil de trei ani, orb, ar fi fost în stare să își dea seama ca era o mașină de poliție.

— Am adresa din Atlanta a lui Jacquelyn Zabel, zise acesta când Sara deschise portiera.

Se referea la a doua victimă, femeia care atârna în copac cu capul în jos.

Faith se urcă în mașină și își prinse centura de siguranță.

— Cum așa?

— Șeriful din Walton Beach m-a sunat în această dimineață. Au făcut investigații prin vecinii de acolo. Se pare că mama ei se internase într-un azil de bătrâni și Jacquelyn venise aici ca să împacheteze și să vândă casa.

— Unde-i casa?

— Parcul Inman. O să ne întâlnim cu Charlie acolo. Am reușit să mă înțeleg cu cei de la Poliția din Atlanta să îmi dea niște oameni. Au zis că pot să mă ajute cu două patrule pentru două ore. Întoarse mașina pe alee, uitându-se la Faith. Arați mai bine. Te-ai odihnit?

Faith nu-i răspunse la întrebare. Își scoase carnețelul, verificând lista cu ce reușise să afle la telefon în dimineața aceea.

— Am transferat la laboratorul nostru așchiile de lemn găsite sub unghiile Annei. Am trimis un specialist la spital să îi ia amprentele la prima oră. Am dat anunț pe toate posturile de televiziune din întreg statul, să se ceară detalii cu privire la dispariția oricăror femei care se potriveau vârstei și semnalmentelor Annei – încearcă să ne trimită un caricaturist ca să-i facă portretul. Fata are destul de multe vânătăi. Nu cred că o să fie cineva în stare să o recunoască doar din fotografie. Dădu pagina carnețelului, spicuind însemnările. Am verificat la Centrul National de Investigarea Crimelor și la Programul de Supraveghere a Infractorilor Periculoși despre cazuri asemănătoare – cei de la FBI nu au găsit nimic asemănător, dar

le-am furnizat detalii despre cazul nostru pentru baza lor de date în eventualitatea în care apare ceva. Trecu la următoarea pagină: Am pus sub urmărire cărțile de credit ale lui Jacquelyn Zabel, așa că dacă încearcă cineva să le folosească o să aflăm imediat. Am sunat la morgă; autopsia e programată să înceapă undeva pe la unsprezece. I-am sunat pe domnii Coldfield – bărbatul și femeia din Buick-ul care a lovit-o pe Anna. Au zis că putem merge la adăpostul unde face Judith voluntariat și să vorbim cu ei, dar că deja îi spuseseră tot ce știau acelui detectiv drăguț, Galloway, și apropo de labagiul ăsta, azi dimineață l-am sunat pe Jeremy la școală și i-am zis să-i lase un mesaj în mesageria vocală lui Galloway și să-i spună ca e de la Serviciul de Taxe și Impozite și că voia să discute cu el despre niște probleme.

Will chicoti la auzul ultimei părți.

— Așteptăm ca cei din Rockdale să ne trimită pe fax raportul de la locul crimei și ce declarații de-ale martorilor mai au. În afară de asta, cam atât ar fi. Faith își închise carnețelul. Deci, tu ce ai făcut în dimineața asta?

— Ți-am luat niște ciocolată caldă, zise arătând cu capul spre suportul de pahar.

Faith se uită cu jind la paharul de plastic și murea de poftă să lingă spuma de la frișca bătută ce se prelingea prin orificiul capacului. O mințise pe Sara Linton cu privire la dieta zilnică. Ultima dată când Faith alergase undeva, fusese când se grăbea să ajungă de la mașină la ușa din față de la Zesto, sperând să reușească să-și ia un milkshake înainte să se închidă. Micul dejun consta, de obicei, într-o tartă și o cola dietetică, dar în acea dimineață mâncase un ou fiert cu o bucată de pâine prăjită, genul de mâncare pe care îl dădeau la închisoare. Zaharul din ciocolata caldă ar fi omorât-o și înainte să se răzgândească, îi spuse:

— Nu, mulțumesc.

— Știi, începu el, dacă încerci să mai slăbești, aș putea…

— Will, îl întrerupse ea. Am tot ținut cură în ultimii optsprezece ani din viața mea. Dacă vreau să nu-mi mai pese, am să o fac.

— N-am zis…

— În afară de asta, m-am îngrășat doar cu trei kilograme, minți ea. Nu cred că e cazul să mi se lipească un abțibild cu Goodyear pe fund.

Will se uita spre geanta de pe genunchii ei.

— Îmi cer scuze, spuse el într-un final.

— Mulțumesc.

— Dacă tot nu vrei…

Nu-și termină propoziția și se întinse spre pahar, luându-l din suport. Faith deschise radioul, ca să nu fie nevoită să-l audă înghițind băutura. Volumul era dat la minim și auzea zgomotul înfundat al știrilor. Apăsă pe butoane până găsi ceva calm și relaxant, cât să nu se enerveze.

Simți centura strângând-o în momentul în care Will încetini pentru a lăsa un pieton să traverseze. Faith nu avea niciun motiv să se enerveze așa pe el și el nu era un om prost – evident, știa că ceva nu era în regulă, dar, ca de obicei, nu voia să forțeze lucrurile. Simți o urmă de vinovăție pentru că avea secrete, dar chiar și așa, nici Will nu era genul care să se destăinuiască. Aflase din întâmplare de faptul că el era dislexic. Cel puțin, așa credea ea, că era vorba de dislexie. Cu siguranță că avea niște probleme de citire, dar Dumnezeu știa ce era de fapt. Faith își dăduse seama când îl observase pe Will inventând niște cuvinte numai de el știute, lucru care dura o veșnicie și care de cele mai multe ori erau folosite greșit în context. Când ea îl întrebase despre diagnostic, Will îi închisese gura atât de dur, încât o făcuse să se înroșească de rușine pentru tupeul de a fi pus întrebarea.

Ura să recunoască faptul ca el era îndreptățit să își ascundă defectul. Faith lucra de prea mult timp în sistem ca să nu știe că marea majoritate a

ofițerilor de poliție abia dacă ieșeau din tipar. Ei aveau tendința să fie conservatori și nu prea agreau lucrurile ieșite din comun. Poate și faptul că intrau în contact cu cele mai ciudate lucruri pe care o societate le poate oferi i-a făcut să respingă din anturajul lor pe oricine ar fi dat cel mai mic semn de anormalitate. Oricare ar fi fost motivul, știa că dacă s-ar fi auzit și cel mai mic cuvințel despre dislexia lui Will, n-ar fi existat niciun polițist care să nu ia atitudine. El oricum avea probleme de integrare. Iar asta ar fi însemnat să nu mai fie acceptat niciodată.

Will viră la dreapta pe Moreland Avenue, în timp ce ea se întreba cum de știa el să se orienteze. Direcția pentru el era o adevărată problemă, luptându-se din greu cu diferența dintre dreapta și stânga. În afară de asta, era incredibil de bun în a-și ascunde dizabilitatea. Pentru vremurile în care memoria lui șocant de bună nu reușea să facă față, el purta în permanență în buzunar un reportofon, așa cum majoritatea polițiștilor aveau un carnețel. Uneori o mai dădea în bară, dar de cele mai multe ori, Faith rămânea mută de admirație pentru reușitele lui. Terminase școala și apoi colegiul fără ca cineva să-și dea seama că el avea o problemă. Faptul că el crescuse într-un orfelinat nu-i oferise cel mai bun start în viață. Reușita lui era un lucru cu care se putea mândri, iar faptul că era nevoit să își ascundă dizabilitatea, era cu atât mai sfâșietor.

Ajunseseră în centrul Little Five Points, o zonă destul de nonconformistă a orașului, ce îmbina barurile de cartier cu buticurile scumpe, când Will se hotărî să vorbească.

— Ești bine?

— Mă gândeam numai, începu Faith, fără a-și împărtăși gândurile. Ce știm despre victime?

— Amândouă au părul negru. Amândouă au corp frumos și sunt atrăgătoare. Credem că pe cea din spital o cheamă Anna. Permisul de conducere

al celei atârnate în copac e pe numele de Jacquelyn Zabel.

— Cum rămâne cu amprentele?

— Era una ușor vizibilă pe briceagul lui Zabel. Amprenta de pe permisul ei nu am putut să o identificăm – nu este a lui Zabel și nici nu găsim nimic în baza de date.

— Ar trebui să o comparăm cu amprentele Annei și să vedem dacă este a ei. Și dacă Anna a atins permisul, înseamnă că atât ea, cât și Jacquelyn Zabel au fost împreună în grotă.

— Bună idee.

Faith se simțea de parcă îi scotea cuvintele cu cleștele din gură, deși nu putea să-l acuze pe Will că era reținut, având în vedere cât de nesuferită fusese în ultima perioadă.

— Ai mai aflat și altceva despre Zabel?

Ridică din umeri de parcă nu mai era nimic de zis, după care se porni:

— Jacquelyn Zabel, treizeci și opt de ani, necăsătorită, fără copii. Biroul de Implementare a Legii din Florida ne întinde o mână – vor merge la locuința ei, vor verifica lista convorbirilor telefonice și vor încerca să găsească cea mai apropiată rudă, în afară de mama ei, care locuia în Atlanta. Șeriful zice că nimeni din oraș nu o cunoaște prea bine. Avea un vecin care îi uda plantele, dar care nu știa mare lucru despre ea. A avut o continuă problemă cu ceilalți vecini, pe motiv că își lăsau tomberoanele de gunoi în stradă. A mai zis, de altfel, că Zabel a făcut, în ultimele șase luni, câteva plângeri prostești cu privire la unele petreceri zgomotoase și la faptul că erau parcate mașini în fața casei sale.

Faith își mușcă limba ca să nu-l întrebe de ce nu-i spusese toate acele lucruri mai devreme.

— A cunoscut-o vreodată șeriful pe Zabel?

— A zis că a preluat chiar el unele din plângerile ei și nu i s-a părut a fi o persoană prea plăcută.

— Adică vrei să spui că a făcut-o cățea? lămuri Faith. Cu ce se ocupa?

Pentru un polițist, Will avea un vocabular surprinzător de curat.

— Agent imobiliar. Piața a scăzut, dar pare destul de pusă la adăpost – casă pe plajă, BMW, barcă în port.

— Bateria pe care ai găsit-o în grotă nu era pentru ambarcațiuni?

— L-am rugat pe șerif să-i verifice barca. Bateria e încă acolo.

— Măcar ai încercat, murmură Faith, gândindu-se că încă erau în stadiul de căutat acul în carul cu fân.

— Charlie zice că bateria pe care am găsit-o în grotă e veche de zece ani. Toate seriile sunt șterse. Încearcă să vadă dacă mai poate obține vreo informație de pe urma ei, dar sunt slabe șanse. Asemenea lucruri le poți cumpăra de la piața de vechituri. Will ridică din umeri. Singura concluzie pe care o avem e că tipul știa exact ce avea de făcut.

— De ce spui asta?

— Bateria de la mașină e făcută în așa fel încât să îți furnizeze un curent de mare intensitate pentru o scurtă perioadă de timp, suficient cât să îți pornești mașina. Odată ce mașina pornește, alternatorul preia comanda și nu mai ai nevoie de baterie decât data următoare când îți pornești motorul. O baterie de ambarcațiune, ca cea pe care am găsit-o în grotă, e ceea ce ei numesc baterie cu circuit îndelungat, ceea ce înseamnă că furnizează un curent constant pentru o perioadă mai lungă de timp. Dacă ai încerca să folosești o baterie de mașină așa cum o folosea tipul nostru, s-ar strica în scurt timp. O baterie de ambarcațiune în schimb te-ar putea ține și ore întregi.

Faith încercă să găsească o logică la tot ce i se spusese. Nu reușea să facă acest lucru, deoarece

ceea ce le făcuse acelor femei nu era rezultatul unei minți normale.

— Unde-i BMW-ul lui Jacquelyn Zabel? întrebă Faith.

— Nu pe aleea din fața casei din Florida. Și cu siguranță nu la casa mamei ei.

— Ai pus mașina sub urmărire?

— În Florida și Georgia. Întinse mâna spre scaunul din spate și scoase un teanc de dosare colorate. Erau colorate ca să le poată deosebi și căută prin ele până îl găsi pe cel portocaliu, pe care i-l înmână lui Faith. Îl deschise și găsi un raport de la Departamentul de Moto-vehicule din Florida. Permisul de conducere al lui Jacquelyn Zabel se vedea în spate, iar poza înfățișa o femeie atrăgătoare, cu părul negru și ochii căprui.

— E drăguță, zise Faith.

— Ca și Anna, întări Will. Părul castaniu, ochii căprui.

— Tipul nostru are un tipar anume. Faith dădu pagina și citi cu voce tare cazierul femeii. Mașina lui Zabel este un BMW roșu 540i, din 2008. Amendă acum șase luni, pentru depășirea vitezei, optzeci într-o zonă cu limita de cincizeci și cinci. Cu o lună în urmă, nu a oprit la indicatorul Stop într-o zonă cu școală. A omis să oprească la o razie în trafic, în urmă cu două săptămâni, și a refuzat să sufle în etilotest, dosarul fiind pe rol la tribunal. Răsfoi paginile mai departe. Cazierul ei a fost destul de curat, până de curând.

Will își scărpină absent antebrațul, așteptând să se schimbe culoarea de la semafor.

— Poate că s-a întâmplat ceva.

— Cum a rămas cu însemnările găsite de Charlie în grotă?

— „N-am să îmi refuz nimic”, își aminti Will, scoțând dosarul albastru. Paginile sunt verificate de amprente. Sunt dintr-un caiet standard cu spirală, scrise cu creionul, probabil de o femeie.

Faith se uită la copie, aceeași propoziție fiind scrisă la nesfârșit, așa cum făcuse și ea de atâtea ori când primise o pedeapsă în copilărie.

— Și coasta?

— Nici urmă de coastă în grotă sau prin împrejurimi.

Continuă să se scarpine.

— Un suvenir?

— Poate, zise el. Jacquelyn nu avea nicio tăietură pe corp. Adică nicio tăietură adâncă, așa cum avea Anna, în locul de unde i-a fost îndepărtată coasta. Totuși, amândouă arătau ca și cum fuseseră supuse la aceleași cazne.

— Tortură. Faith încercă să se pună în locul agresorului. Ține o femeie pe pat și una dedesubt. Poate că le lua prin rotație – îi face Annei ceva oribil, apoi îi schimbă locul cu Jacquelyn și îi face și ei la fel.

— Apoi le schimbă la loc, zise Will. Așa că este posibil ca Jacquelyn să fi auzit ce i s-a întâmplat Annei cu coasta, și știind ce o așteaptă, a rupt cu dinții funia din jurul încheieturii de la mână.

— Probabil că a găsit briceagul, sau poate că l-a avut cu ea sub pat.

— Charlie a verificat stinghiile patului. Le-a pus exact în ordinea în care erau. În centru, se putea vedea urma de la vârful unui cuțit foarte ascuțit, ca atunci când cineva tăiase funia de sub pat, de sus în jos.

Faith simți cum o cuprind fiorii atunci când Will trase concluzia:

— Jacquelyn era sub pat în timp ce Anna era mutilată. Și probabil că încă mai era în viață, în timp ce noi demarasem căutările în pădure.

Faith deschise gura vrând să spună ceva de genul „nu e vina ta”, dar știa că era în zadar. Ea însăși se simțea vinovată pentru faptul că nu fusese acolo în timpul căutărilor. Nici nu putea să-și imagineze ce era în sufletul lui Will, când știa că

orbecăise prin pădure în timp ce femeia își dădea ultima suflare. Preferă să schimbe subiectul.

— Ce s-a întâmplat cu brațul tău? îl întrebă.

— La ce te referi?

— Te tot scarpini.

Opri mașina și se chiorî la plăcuța cu direcțiile.

— Hamilton, îi citi Faith.

Își verifică ceasul, un artificiu pe care îl folosea ca să diferențieze stânga de dreapta.

— Ambele victime se pare că erau destul de înstărite, zise el, cotind la dreapta pe Hamilton. Anna era subnutrită, dar părul ei era frumos – mă refer la culoare – și avea manichiura proaspăt făcută. Oja era sărită, dar părea făcută la salon.

Faith n-a mai întrebat cum de știa el să facă diferența dintre o manichiură făcută la salon și una făcută acasă.

— Aceste femei nu erau prostituate. Aveau casă și un serviciu. E ciudat ca un criminal să își aleagă victime cărora li s-ar fi simțit lipsa destul de ușor.

— Mobilul crimei, metode, ocazie, enumeră el, formulând exact punctele esențiale în demararea unei investigații. Mobilul crimei este abuzul sexual și tortura și poate și îndepărtarea coastei.

— Metode, zise Faith, încercând să se gândească la modalitățile în care agresorul și-a racolat victimele. Poate că le-a umblat la mașini ca să li se defecteze. Ar putea fi mecanic auto.

— Cei de la BMW, au asistență auto. Nu trebuie decât să apeși un buton și te-au și contactat ca să-ți trimită platforma.

— Drăguț, zise Faith. Mini e BMW-ul unui om sărac, adică trebuie să-ți folosești propriul telefon dacă ți se strică undeva și rămâi în drum. Jacquelyn se ocupa de mutarea lucrurilor din casa mamei sale. Asta înseamnă ca a contractat o firmă de mutat mobila sau un agent de lichidări.

— Ar fi avut nevoie de o scrisoare de recomandare ca să poată vinde casa. Nu poți să obții un credit ipotecar pentru o casă din aproape

toată zona de sud, fără să demonstrezi mai întâi că fundația nu era invadată de termite. Deci răufăcătorul nostru ar putea fi la fel de bine unul de la dezinsecție, un contractor, unul care se ocupă de mutări…

Faith scoase pixul și începu să scrie o listă pe spatele dosarului portocaliu.

— Licența ei de agent imobiliar nu i-ar fi fost de folos aici, deci probabil că a apelat la un agent din Atlanta ca să-i vândă casa.

— Asta dacă nu o scosese la vânzare fără intermediari, și în acest caz ar fi avut casa deschisă și i-ar fi intrat străini tot timpul în casă.

— De ce nu i-a sesizat nimeni dispariția? întrebă Faith. Sara zicea că Anna fusese răpită în urmă cu patru zile.

— Cine-i Sara?

— Sara Linton, zise Faith. Doctorul de ieri.

Ridică din umeri și îl analiză cu atenție. Will nu uita niciodată numele. El nu uita niciodată nimic.

— Așa o chemă?

— Hai ce naiba, reacționă Faith.

— De unde știe cât timp a fost sechestrată Anna? întrebă el.

— A fost medic legist într-un oraș mai la sud.

Will își ridică sprâncenele. Încetini, ca să poată citi pe un alt indicator.

— Medic legist? Asta-i ciudat. A fost medic legist și pediatru, continuă el să vorbească. Will murmura în timp ce încerca să citească indicatorul. Credeam că e dansatoare.

— Woodland, îi citi Faith. Dansatoare? Are șase metri înălțime.

— Dansatoarele pot fi înalte.

Faith își încleștă maxilarul să nu izbucnească în râs.

— Oricum…

Will nu mai adăugă nimic, folosind cuvântul ca pe un final al conversației.

Faith îl analiză din profil în timp ce acesta trase de volan, felul în care el se concentra la drum. Will era un bărbat atrăgător, discutabil de bine făcut, dar era încet ca un melc. Soția lui, Angie Polaski, părea să vadă dincolo de defectele lui – printre ele fiind incapacitatea lui de a susține conversații scurte și costumele antice din trei piese pe care se încăpățâna să le poarte. În schimb, Will părea să treacă cu vederea faptul că Angie se culcase cu jumătate din echipajul de poliție din Atlanta, inclusiv – dacă era să se ia după desenele de graffitti din toaleta femeilor de la etajul trei – cu vreo două femei. Se cunoscuseră la orfelinatul din Atlanta și Faith credea că asta îi ținea împreună. Amândoi erau orfani, amândoi fuseseră abandonați, se pare, de părinți. Ca și cu orice alt lucru personal, Will nu intra în detalii. Faith nici măcar nu știuse că el și Angie se căsătoriseră legal, decât când acesta apăruse la muncă într-o dimineață, purtând pe deget o verighetă.

Și nici nu-l văzuse pe Will, până atunci, să se uite măcar în treacăt la vreo altă femeie.

— Aici este, zise el, virând la dreapta pe o străduță îngustă, marcată de copaci. Ea văzu dubița albă de la criminalistică, parcată în fața unei căsuțe. Charlie Reed și doi dintre oamenii lui căutau deja în gunoiul de la marginea drumului. Oricine ar fi aruncat gunoiul, părea să fie una din cele mai ordonate ființe. Pe bordură erau așezate cutiile, câte două pe câte trei rânduri, fiecare cu câte o etichetă a conținutului lor. Pe lângă acestea mai era o grămadă de saci mari, negri, pentru gunoi, aliniați de parcă erau un șir de santinele. Dincolo de cutia poștală era o saltea așezată cu precizie, un sac de box și vreo două piese de mobilier ce nu fuseseră încă depistate de oamenii străzii. În spatele dubiței lui Charlie erau două mașini goale ale poliției din Atlanta, și Faith presupuse că oamenii de patrulă pe care Will îi ceruse erau deja în cartier, făcând investigații.

— Soțul ei era polițist, zise Faith. Se pare că a căzut la datorie. Sper că l-au electrocutat pe nenorocit.

— Al cui soț?

Știa prea bine la cine se referea ea.

— Soțul Sarei Linton. Doctorul – dansatoarea.

Will ridică frâna de mână și opri motorul.

— L-am rugat pe Charlie să aștepte cu percheziția casei. Scoase două perechi de mănuși din latex din buzunarul jachetei sale și îi întinse o pereche lui Faith. Părerea mea e că totul e strâns pentru mutat, dar nu se știe niciodată.

Faith ieși din mașină. Charlie ar fi trebuit să împrejmuiască zona ca pe un loc al crimei imediat ce începea să adune probe. Faptul că le permitea lor să intre primii și să verifice însemna că nu mai erau nevoiți să aștepte să se respecte procedura înainte de a se apuca de treabă.

— Salut, strigă Charlie, făcându-le voios din mână. Ați sosit chiar la timp. Goodwill era cât pe ce să îi ridice când am ajuns noi aici, zise arătând înspre saci.

— Ce-ai găsit?

Le arătă bilețelele cu care fuseseră etichetați sacii.

— Haine, în mare parte. Obiecte de bucătărie, mixere vechi, chestii de genul ăsta. Schiță un zâmbet. Nici nu se compară cu gaura aia din pământ.

— Când crezi că o să avem rezultatul de la ce s-a ridicat din grotă? întrebă Will.

— Amanda deja a pus presiune pe ei. Era o groază de rahat acolo, la propriu și la figurat. Am pus prioritate pe obiectele despre care am crezut că erau mai importante. Știi că durează patruzeci și opt de ore să scoți ADN-ul din lichide. Amprentele sunt analizate în sistem imediat ce sunt procesate. Dacă e ceva de maximă importanță o să aflăm mâine dimineață, cel târziu. Tu o să fii primul sunat.

— Ai găsit ceva util? întrebă Will arătând spre sacii de gunoi.

Charlie îi întinse un teanc de corespondență. Will rupse elasticul și analiză fiecare plic înainte de a i le da mai departe lui Faith.

— Data poștei e destul de recentă, observă el. Putea să citească ușor numerele, dar nu și cuvintele, ceea ce reprezenta una dintre armele cu care reușea să își ascundă problema. Se mai pricepea să recunoască și logo-urile companiilor. Factura de gaze, de curent, de cablu…

— Gwendolyn Zabel. E un nume vechi, drăguț, zise Faith, citind numele destinatarului.

— Ca și Faith, zise Charlie, și se surprinse singur de îndrăzneala de a se auzi spunând ceva atât de personal. Și trăia într-o căsuță veche, drăguță, încercă el să completeze, în încercarea de a o drege.

Faith nu considera că micul bungalou era drăguț, dar cu siguranță avea un aer cochet de la piatra decorativă gri și finisajele roșii. Nu i se adusese nicio îmbunătățire, nici măcar pentru a-l consolida. Jgheaburile se îndoiseră de la frunzele strânse în atâția ani și acoperișul semăna cu spatele unei cămile. Iarba era tăiată frumos, dar nu erau porțiuni cu flori sau copăcei sculptați așa cum se întâlnea la casele din Atlanta. La toate celelalte case de pe stradă, cu excepția uneia singure, se mai adăugase câte un etaj sau fuseseră demolate pentru a face loc unor adevărate vile. Casa lui Gwendolyn Zabel părea să fie una dintre ultimele case cu două camere și o baie din zonă. Faith se întrebă dacă vecinii erau bucuroși că bătrâna urma să se mute. Fiica ei trebuie să se fi bucurat când a primit cecul pentru casă. O casă ca aceea costase inițial probabil undeva în jur de treizeci de mii de dolari. Acum, doar terenul de sub ea valora în jur de jumătate de milion.

— Ai descuiat ușa? îl întrebă Will pe Charlie.

— Era descuiată când am ajuns aici, le spuse. Eu și băieții am dat o tură în zonă. Nu a sărit nimic pe noi, dar aveți saci de primă mână. Arătă înspre grămada de gunoi din fața lui. Ăsta e doar începutul. Locul e varză rău.

Will și Faith schimbară priviri în timp ce se îndreptau spre casă. Parcul Inman era departe de Mayberry. Nu îți lăsai ușa deschisă, decât dacă sperai să fii despăgubit de asigurator.

Faith împinse ușa de la intrare, pășind înapoi în anii ’70, odată cu trecerea pragului. Carpeta veche și răpciugoasă de pe podea era suficient de groasă să îi acopere tenișii din picioare și tapetul de pe pereți îi amintea că se îngrășase cu șapte kilograme în ultima lună.

— Oau, exclamă Will, uitându-se în sufragerie. Era plină de o grămadă de nimicuri: teancuri de ziare, cărți și reviste.

— Aici cu siguranță nu e un mediu sănătos.

— Imaginează-ți cum ar fi arătat cu toate lucrurile din stradă. Faith ridică un mixer manual ruginit, ce fusese așezat pe un teanc de reviste *Life*. Câteodată bătrânii încep să adune lucruri și nu se mai pot opri.

— Asta-i o nebunie, zise el, ștergând cu mâna un teanc de reviste vechi.

Praful se ridică în aer.

— Casa bunicii mele arăta mai rău ca asta, îi zise Faith. Ne-a luat o săptămână să ajungem până la bucătărie.

— De ce ar face cineva așa ceva?

— Nu știu, recunoscu ea.

Bunicul ei murise când ea era doar un copil și bunica Mitchell locuise aproape toată viața singură. Începuse să colecționeze lucruri pe la vârsta de cincizeci de ani și, când au mutat-o într-un azil de bătrâni, casa era plină până la tavan de lucruri nefolositoare. Privind casa unei alte bătrâne singure și văzând același lucru, Faith se întrebă

dacă o să vină ziua în care Jeremy o să gândească la fel despre modul ei de a face curățenie.

Cel puțin el o să mai aibă un frățior sau o surioară care să îl ajute. Faith își puse mâna pe burtă, gândindu-se pentru prima dată la copilul ce creștea înăuntrul ei. Era băiețel sau fetiță? Avea oare părul ei blond și tenul latin măsliniu al tatălui? Din fericire, Jeremy nu semăna deloc cu tatăl lui. Prima dragoste a lui Faith fusese un neica nimeni din cartier, care avea un corp ce aducea cu Spike din desenele animate cu Peanuts. Când era mic, Jeremy era foarte delicat, ca un bibelou. Avea cele mai dulci picioruțe. În primele zile, Faith petrecuse ore întregi privindu-i degețelele mici și sărutându-i călcâiele. Credea că e cel mai deosebit lucru de pe fața pământului. Era ca păpușica ei.

— Faith?

Își coborî mâna, gândindu-se ce era cu ea. Își injectase suficientă insulină. Poate că era din cauza variațiilor hormonale din sarcină. Cum Dumnezeu avea să se descurce iar de una singură?

— Faith?

— Nu e nevoie să mă tot strigi pe nume, Will. Îi făcu semn înspre partea din spate a casei. Tu verifică bucătăria. Eu mă duc în dormitoare.

Will o privi cu atenție înainte să se îndrepte spre bucătărie.

Faith traversă holul spre camerele din spate, făcându-și loc printre mixere stricate, prăjitoare de pâine și telefoane. Se întrebă dacă bătrâna căutase acele lucruri sau dacă le adunase de-a lungul anilor. Tablourile cu fotografii de pe perete păreau antice, unele în nuanțe de sepia, altele alb-negru.

Faith le analiză în timp ce își croia drum înapoi, întrebându-se când și de ce începuseră oamenii să zâmbească în fotografii. Avea unele poze mai vechi cu bunicii mamei sale, care erau înstăriți cât de cât. Trăiseră la fermă în perioada Marii Depresiuni și un fotograf călător făcuse atât micuței familii, precum și catârului Marele Pete o

fotografie. Catârul era singurul care zâmbea în poză.

Nu era niciun Mare Pete pe peretele lui Gwendolyn Zabel, dar câteva fotografii color de pe perete înfățișau nu una, ci două fete diferite, ambele cu părul castaniu-închis. Era o diferență de câțiva ani între ele, dar cu siguranță erau surori. Niciuna dintre pozele mai recente nu le înfățișa împreună. Sora lui Jacquelyn părea să opteze în poze pentru locurile pustii, în timp ce pozele lui Jacquelyn o înfățișau cu precădere la plajă, în costum de baie. Faith nu se putea abține să nu se gândească dacă și ea și-ar fi făcut poze în costum de baie, dacă ar fi avut un corp atât de frumos la treizeci și opt de ani. Erau foarte puține poze mai recente cu sora care părea să se fi îngrășat odată cu trecerea anilor. Faith spera ca Jacquelyn să fi vorbit cu mama ei, ca astfel să poată urmări apelul.

Primul dormitor nu avea ușă. Teancuri de deșeuri se aflau în cameră – și mai multe reviste și ziare. Erau câteva cutii, dar în mare parte dormitorul era încărcat cu atâta gunoi, încât îi era imposibil să facă mai mult de doi pași. Un miros închis se simțea în aer și Faith își aduse aminte de un caz pe care îl văzuse la știri, despre o femeie ce se tăiase într-o pagină a unei reviste vechi și murise din cauza unei infecții dubioase. Ieși din cameră și aruncă o privire în baie. Și mai multă mizerie, dar cineva croise un drum de acces spre toaletă și o curățase. O periuță de dinți și alte obiecte de igienă erau aliniate pe marginea chiuvetei. În cadă erau grămezi de saci de gunoi împăturiți. Draperia de duș era aproape neagră de la mucegai.

Faith trebui să se întoarcă într-o parte pentru a putea pătrunde în dormitorul mare. Imediat ce reuși să intre, văzu și care era motivul pentru care nu putea intra normal. Un balansoar vechi era așezat lângă ușă și erau atât de multe haine puse teanc pe el, încât mai aveau puțin și se răsturnau

dacă nu stăteau sprijinite în ușă. Și mai multe haine erau împrăștiate prin cameră, genul acela de haine considerate vintage și care puteau fi vândute ușor pe câteva sute de dolari în magazinele cu haine funky din Little Five Points.

Casa era călduroasă, ceea ce îngreuna și mai tare încercarea lui Faith de a-și pune mănușile de latex. Nu luă în seamă picătura uscată de sânge de pe vârful degetului, și asta pentru că nu voia să se gândească la nimic ce ar fi putut să îi dea o stare de plâns.

Se apucă mai întâi de dulapul cu sertare. Toate erau deschise, așa că nu trebuia decât să scotocească prin ele, în căutare de scrisori sau de vreo agendă în care să găsească vreo listă cu membrii familiei. Patul era așezat, de altfel singurul obiect din casă despre care s-ar fi putut spune că este „îngrijit”. Nimic nu indica faptul că Jacquelyn Zabel ar fi dormit în casa mamei sale, sau că optase pentru vreun hotel din centru.

Sau poate că nu. Faith văzu un rucsac deschis lângă o geantă de laptop de pe podea. Ar fi fost normal să le observe de prima dată, pentru că ambele ieșeau în evidență dintre restul lucrurilor din cameră. Faith verifică geanta de laptop și găsi un MacBook Air, pentru care fiul ei ar fi fost în stare de orice. Îl deschise, dar pe ecran îi apăru cererea de a introduce utilizatorul și parola.

Charlie va trebui să-l trimită la specialiști ca să-l deblocheze, dar din experiența ei, Faith știa că genul acela de aparate odată ce erau parolate, erau imposibil de decodat, chiar și de către producători.

Apoi, Faith aruncă o privire în rucsac. Hainele din el erau de marcă – Donna Karan, Jones of New York. Pantofii de Jimmy Choo erau de-a dreptul impresionanți, mai ales pentru Faith, care purta o fustă ce semăna cu un cort, de vreme ce nu găsise în dulap nicio pereche de pantaloni care să o mai încapă. Jacquelyn Zabel se pare că nu avea nicio problemă de acest gen și Faith se întrebă de ce

oare cineva care își permitea toate acele lucruri, a preferat să stea într-o casă atât de oribilă în loc să meargă la un hotel.

Se pare ca Jacquelyn dormise în acea cameră. Patul aranjat cu atenție, un pahar de apă și o pereche de ochelari de citit, toate indicau faptul că recent stătuse cineva în cameră. De asemenea, mai era și un recipient mare, ca de spital, cu aspirină. Faith deschise recipientul și observă că era gol pe jumătate. Cu siguranță și ea ar fi avut nevoie de aspirină dacă ar fi trebuit să se apuce de împachetat în casa mamei sale. Văzuse cât de afectat fusese tatăl ei când au fost nevoiți să o interneze în azil pe mama lui. Omul încetase din viață în urmă cu câțiva ani, dar Faith știa ca nu se obișnuise niciodată cu ideea de a o fi internat pe mama lui în azil.

Dintr-odată își simți ochii plini de lacrimi. Scoase un geamăt, ștergându-și ochii cu dosul palmei. Încă de când văzuse o liniuță în plus pe testul de sarcină, nu trecuse o zi fără ca Faith să nu-și amintească de vreo întâmplare care să o facă să plângă.

Reveni la rucsac. Căută bucăți de hârtie – un carnețel, un jurnal, un bilet de avion – când auzi un țipăt în partea cealaltă a casei. Faith îl găsi pe Will în bucătărie, iar o femeie foarte voluminoasă și nervoasă țipa la el:

— Porcilor nu aveți niciun drept să fiți aici!

Faith avu senzația că femeia arăta exact ca genul îmbătrânit de hippie în stare să folosească apelative ca „porcilor”. Avea părul împletit în codițe mici pe spate și în loc de tricou purta un șal cât o pătură de cal pentru a-și acoperi corpul. Faith își dădu seama ca femeia era oficial cea mai veche rezidentă din zonă, care locuia în cea mai dărăpănată casă din cartier. Nu părea să fie genul fosilelor care se dau în vânt după yoga și care locuiau probabil în vile.

Will rămase uimitor de calm, sprijinindu-se de frigider cu o mână în buzunar.

— Doamnă, vă rog să vă calmați.

— Du-te dracului, ripostă aceasta. Și tu la fel, adăugă văzând-o pe Faith în ușă.

Când se apropie, lui Faith i se păru că femeia avea undeva peste patruzeci de ani. Era destul de greu de apreciat, de vreme ce fața îi era roșie de la atâta urlat.

— O cunoașteți pe Gwendolyn Zabel? întrebă Will.

— N-ai niciun drept să îmi pui întrebări în lipsa unui avocat.

Faith își dădu ochii peste cap.

— Puteți să-mi spuneți cum va cheamă? încercă Will o abordare mai matură.

— Pentru ce? ripostă aceasta imediat.

— Mi-aș dori să știu cum să mă adresez.

Părea să își cântărească posibilitățile.

— Candy.

— Ok, Candy. Sunt agent special Trent de la GBI, iar dânsa este agentul special Mitchell. Îmi pare rău să te informez, dar fiica doamnei Zabel a suferit un accident.

— Băuse?

Își strânse pătura în jurul corpului.

— O cunoșteai pe Jacquelyn? întrebă Will.

— Jackie. Candy ridică din umeri. A fost aici vreo câteva săptămâni ca să se ocupe de vânzarea casei. Am vorbit.

— A apelat la serviciile unui agent imobiliar sau s-a ocupat singură de vânzare?

— A folosit un agent local. Femeia își schimbă poziția, luându-i fața lui Faith. Jackie e bine?

— Mi-e teamă că nu. A fost ucisă într-un accident.

Candy își acoperi gura cu mâna.

— Ai văzut pe cineva dând târcoale casei? Cineva suspect?

— Desigur că nu. Aș fi sunat la poliție.

Faith se abținu să nu râdă. Cei care urlau la „porci” erau primii care sunau la poliție la cel mai mic semn de primejdie.

— Jackie are rude cu care putem lua legătura? întrebă Will.

— Ești cumva orb? întrebă Candy, făcându-i semn cu capul spre frigider.

Faith văzu lipită de ușa de care se rezema Will o listă cu nume și numere de telefon. Cuvintele „TELEFOANE DE URGENȚĂ” erau imprimate cu litere îngroșate în partea de sus a paginii, la mai puțin de cincisprezece centimetri de fața lui.

— Dumnezeule, nu vă învață să *citiți*?

Will rămase de-a dreptul blocat și Faith i-ar fi lipit femeii vreo două palme dacă era mai aproape de ea, mulțumindu-se în schimb să-i zică:

— Doamnă, o să am nevoie să veniți cu noi și să dați o declarație.

Will o privi în ochi, dându-i din cap că nu era de acord, dar Faith era atât de nervoasă că se forța din greu să își controleze vocea să nu-i tremure.

— Vă vom pune la dispoziție o mașină de poliție care vă va duce la City Hall East. Nu va dura mai mult de câteva ore.

— De ce? ripostă femeia. De ce aveți nevoie ca să vă…

Faith își scoase mobilul și formă numărul fostului ei partener de la Departamentul de Poliție din Atlanta. Leo Donnelly avea o datorie față de ea – de fapt mai multe – și avea de gând să se folosească de asta pentru a-i face femeii viața imposibilă.

— Vorbesc cu voi aici. Nu trebuie să mă duceți la centru, zise Candy.

— Prietena ta, Jackie, e moartă, zise Faith, cu vocea ascuțită de nervi. Ori ne ajuți la rezolvarea cazului, ori obstrucționezi cercetările.

— Bine, bine, zise ea, ridicând mâinile în semn că se predă. Ce vreți să știți?

Faith îi aruncă o privire lui Will, care se uita la pantofi. Apăsă butonul pentru a încheia apelul către Leo.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Jackie? o întrebă pe Candy.

— Week-end-ul trecut. A venit pe la mine să-i țin companie.

— Ce fel de companie?

Candy se eschivă, iar Faith începu să formeze din nou numărul lui Leo.

— În regulă, urlă femeia. Iisuse! Am fumat niște iarbă. Era speriată de toată mizeria asta. Nu-și mai vizitase mama de ceva timp. Niciunul din noi nu știam în ce hal ajunsese.

— *Niciunul din noi* care anume?

— Eu și vreo doi vecini. Mai aveam grijă de Gwen. E femeie bătrână. Fetele ei locuiesc în alt stat.

Se pare că nu se îngrijiseră suficient de starea ei, de vreme ce nu realizaseră că putea lua foc oricând.

— Ce știi despre cealaltă fiica?

— Joelyn, răspunse aceasta, arătând înspre lista de pe frigider. Nu prea vine în vizită. Cel puțin în zece ani de când locuiesc aici, nu a venit deloc.

Faith îi aruncă din nou o privire lui Will. Acesta se holba undeva peste umărul lui Candy.

— Ultima oară când ai văzut-o pe Jackie a fost acum o săptămână? o întrebă Faith pe femeie.

— Corect.

— Ce știi despre mașina ei?

— Era pe alee în fața casei până acum vreo două zile.

— Două sau mai mult?

— Cu siguranță nu patru sau cinci. Am și eu viața mea. Nu stau toată ziua să contorizez de câte ori vin și pleacă vecinii.

Faith nu-i băgă în seamă sarcasmul.

— Ai văzut pe cineva suspect prin zonă?

— Ți-am zis că nu.

— Cine era agentul imobiliar?

Îi menționă numele unuia dintre cei mai importanți agenți din oraș, un om care își făcea reclamă pe orice autobuz din oraș.

— Jackie nici măcar nu s-a întâlnit cu el. A aranjat totul prin telefon. Acesta îi găsise deja cumpărători, până să apuce ea să pună afiș că-i de vânzare. E un dezvoltator care a ofertat toate loturile și încheie afacerea în zece zile, cu banul jos.

Faith știa că nu era o situație nemaiîntâlnită. Chiar și căsuța ei amărâtă fusese ofertată de mai multe ori, de-a lungul timpului – dar niciuna dintre ele nu fusese suficient de bună, întrucât ea nu-și permitea să-și cumpere o casă nouă în cartier.

— Ce poți să-mi spui despre cei care s-au ocupat de mutat?

— Uită-te la toată mizeria asta. Candy lovi cu mâna un teanc de ziare. Ultimul lucru pe care mi l-a zis Jackie e că avea de gând să cheme o mașină de gunoi.

Will își drese vocea. Nu mai privea peretele, dar nici nu se uita la femeie.

— De ce nu a lăsat totul aici? întrebă el. Mare parte e doar gunoi. Oricum constructorul avea de gând să dărâme totul.

Candy se simți copleșită de propunerea lui.

— E casa mamei ei. Ea a crescut aici. Copilăria ei e îngropată aici. Nu poți să dai cu piciorul la tot.

Acesta își scoase telefonul de parcă i-ar fi sunat. Faith știa că telefonul lui nu era pus pe vibrații. Amanda aproape că i-l băgase pe gât, la o ședință de săptămâna trecută când începuse să îi sune. Totuși, Will își verifică ecranul telefonului, scuzându-se mai apoi. Ieși prin ușa din spate, folosindu-se de picior pentru a da la o parte un teanc de reviste.

— Care-i problema lui? întrebă Candy.

— Are alergie la cățele, o atacă Faith, deși dacă era să fie adevărat, Will ar fi fost plin de bube din

cap până-n picioare, după o dimineață ca aceea. Cât de des își vizita Jackie mama?

— Nu sunt secretara ei personală.

— Poate că dacă te iau până la centru, o să îți reîmprospătezi memoria.

— Iisuse, murmură aceasta. Ok, poate de vreo două ori pe an – cel mult.

— Și nu ai văzut-o niciodată pe Joelyn, să vină în vizită?

— Nope.

— Petreceai mult timp cu Jackie?

— Nu cine știe ce. N-aș zice că eram prietene sau ceva de genul acesta.

— Dar când ați fumat împreună săptămâna trecută, ți-a povestit ceva despre viața ei?

— Mi-a spus că plătea cincizeci de mii pe an pentru azilul în care o internase pe mama ei.

Faith se abținu să nu înceapă să fluiere.

— Uite unde se duce profitul de pe urma casei.

Candy nu părea să fie de acord.

— Gwen nu se simte bine de ceva timp. Nu cred c-o prinde sfârșitul anului. Jackie chiar zicea că o să-i ia ceva frumos când o să plece.

— Unde are casa?

— Sarasota.

Jackie Zabel locuia în zona cea mai sărăcăcioasă a Floridei, la cinci ore de condus de Sarasota. Nici prea aproape, dar nici prea departe.

— Ușile erau descuiate când am ajuns, zise Faith.

Candy scutură din cap.

— Jackie locuia într-o zonă rezidențială. Nu-și încuia niciodată ușile. Într-o seară și-a lăsat cheile în mașină. Nu mi-a venit să cred când le-am văzut în contact. A avut un noroc chior că nu i le-a furat nimeni. Dar Jackie a fost mereu destul de norocoasă.

— Se vedea cu cineva?

Candy se întoarse din nou, reticentă. Faith rămase în așteptare.

— Nu era prea drăguță, ok? Vreau să spun, era ok să te droghezi cu ea, dar era destul de afurisită în anumite privințe și bărbații voiau să i-o tragă, dar după aceea nu mai voiau să aibă de-a face cu ea. Înțelegi ce vreau să spun?

Faith nu avea dreptul să judece pe nimeni.

— La ce anume te referi când zici că era afurisită?

— Cel mai bun traseu să vii din Florida. Cel mai potrivit tip de combustibil să-ți alimentezi mașina. Cea mai bună metodă de a arunca până și afurisitul de gunoi. Arătă spre dezastrul din bucătărie. De asta făcea totul de una singură. Jackie a împachetat. Și-ar fi permis cu ușurință să plătească o echipă care să-i curețe locul în două zile. Dar nu avea încredere în altcineva să facă așa cum voia ea. Ăsta este singurul motiv pentru care a ales să stea aici. Este dependentă să aibă lucrurile sub control.

Faith își aminti de grămezile așezate în ordine pe marginea trotuarului.

— Zici că nu se vedea cu nimeni. Au fost bărbați în viața ei – foști soți? Foști prieteni?

— Cine știe? Nu mi se confesa atât de mult și Gwen de vreo zece ani nici nu mai știe zilele săptămânii. Sincer, cred că Jackie nu mai avea mult până să cedeze, și știa că eu o sprijineam.

— De ce n-ai mai făcut-o?

— Era mai bine…

— M-ai întrebat dacă a fost implicată în accident din cauza băuturii.

— Știu că a fost oprită în Florida. A fost destul de nervoasă din această cauză. Candy nu ezită să adauge: opririle astea sunt chiar exagerate. Un amărât de pahar de vin și gata, îți pun cătușele, de parcă ești cine știe ce infractor. Nu căuta decât să-și facă norma.

Faith oprise și ea multe mașini. Știa că salvase multe vieți așa, exact cum știa că și Candy avuse întâlnirile ei cu oficialitățile.

— Deci, nu îți plăcea Jackie, dar petreceai timp cu ea. Nu o cunoșteai așa bine, dar știi că încălca legea prin faptul că se urca la volan sub influența băuturilor alcoolice. Care-i treaba aici?

— E mai ușor să te lași purtat de val, știi? Nu-mi place să creez probleme.

Ea una n-avea nicio problemă. Faith își scoase carnețelul.

— Care ți-e numele de familie?

— Smith.

O scrută cu privirea.

— Vorbesc serios. Mă cheamă Candace Courtney Smith. Locuiesc în cealaltă casă dărăpănată.

Candy se uită pe geam la Will. Faith îl văzu vorbind cu unii din oamenii de patrulă. Își dădea seama din felul în care celălalt bărbat dădea din cap, că nu găsise nimic folositor.

— Îmi pare rău, mi-am ieșit din fire, zise Candy. Pur și simplu nu-mi place prezenta polițiștilor.

— Din ce cauză?

Aceasta ridică din umeri.

— Am avut probleme acum ceva timp.

Faith deja ghicise asta. Candy avea acea nervozitate caracteristică persoanelor care stătuseră nu numai o dată pe locul din spate al mașinilor de poliție.

— Ce fel de probleme?

Ridică iar din umeri.

— Îți spun, doar pentru că o să afli și singură și apoi o să te întorci după mine în cea mai mare grabă, de parcă aș fi un criminal.

— Zi mai departe.

— Am picat în plasă când aveam vreo douăzeci de ani.

Faith nu părea surprinsă.

— Ai întâlnit un tip care te-a băgat în trafic cu droguri? își dădu Faith cu părerea.

— Romeo și Julieta, confirmă Candy. Jigodia m-a lăsat să îi țin marfa. Mi-a zis ca nu o să pățesc

nimic.

Era doar o chestiune de matematică cât dura până când femeia care era implicată în așa ceva revenea în stradă ca să scoată bani pentru obiceiurile amândurora. Și Faith își imagină că în ecuație era vorba de multe zerouri.

— Cât ai fost închisă? întrebă Faith.

— Pe dracu', râse ea. L-am turnat pe nenorocit și pe dealerul lui. N-am stat nici măcar o zi în pușcărie.

Nici acum nu era surprinsă.

— M-am lăsat de chestiile nasoale acum ceva timp. Iarba îmi dă o senzație de melancolie, zise femeia.

Se uită din nou spre Will. Era evident că avea ceva ce îi provoca femeii o stare de agitație.

Faith puse punctul pe i.

— De ce ți-e teamă?

— Nu arată a polițist.

— Dar a ce arată?

Aceasta scutură din cap.

— Îmi aduce aminte de primul meu prieten, toate bune și frumoase, mai puțin caracterul. Își lovi palmele una de alta. Mă bătea destul de tare. Mi-a spart nasul. Odată mi-a rupt piciorul când nu i-am adus suficienți bani. Își frecă genunchiul. Și acum mă doare când se răcește vremea.

Faith își dădu seama încotro se îndreptau lucrurile. Candy nu era de vină că încerca să se binedispună singură și mai mult ca sigur că ar fi picat verificarea cu etilotestul. Prietenul rău era de vină sau cretinul de polițist care urmărea să-și facă norma, și acum Will avea și el partea lui de vină, de asemenea.

Candy era suficient de pricepută în arta manipulării ca să-și dea seama când își pierdea din credibilitate.

— Deci nu te mint.

— Nu-mi pasă de detaliile sordide ale trecutului tău tragic, zise Faith. Spune-mi ce te îngrijorează

de fapt.

Aceasta se gândi puțin înainte să vorbească.

— Am grijă de fiica mea acum. M-am cuminţit.

— Ah, zise Faith.

Femeia era îngrijorată că îi vor lua copilul de lângă ea. Candy arătă cu capul spre Will:

— Îmi amintește de nenorociții ăia de la centru.

Will ca asistent social era cu siguranță mult mai potrivit decât Will în calitate de prieten violent.

— Câți ani are fiica ta?

— Are aproape patru ani. Nu credeam că o să fiu în stare – după toată mizeria prin care am trecut. Candy zâmbi, fața transformându-i-se dintr-una încordată, în una mai plăcută. Hannah este o dulceață de fată. O iubea mult pe Jackie și-și dorea să fie ca ea, să aibă o mașină frumoasă și haine la modă.

Faith nu credea că Jackie părea a fi genul de femeie căreia să îi placă să aibă un copil de trei ani care să-și pună mâinile pe pantofii ei Jimmy Choo, ținând cont de faptul că la vârsta aceea, copiii aveau tendința de a avea mereu mâinile lipicioase.

— Jackie o plăcea?

Candy ridică din umeri.

— Cui nu-i plac copii? În cele din urmă, adresă întrebarea pe care o altă persoană, mai puțin captivată de discuție, ar fi făcut-o în primele zece minute: Deci ce s-a întâmplat? Era băută?

— A fost omorâtă.

Candy căscă gura, apoi o închise.

— Ucisă?

Faith încuviință din cap.

— Cine ar face asta? Cine ar fi vrut să-i facă rău?

Faith văzuse acel lucru întâmplându-se de prea multe ori. Tocmai de aceea păstrase secretul asupra adevăratei cauze a morții lui Jacquelyn Zabel. Nimeni nu voia să-i vorbească de rău pe morți, nici măcar una cum era Candy.

— Nu era rea, insistă Candy. În adâncul sufletului, era fată bună.

— Sunt sigură că era, îi dădu dreptate Faith, deși contrariul părea mai degrabă adevărat.

Buza lui Candy începu să tremure.

— Cum o să-i zic acum lui Hannah că a murit?

Telefonul lui Faith sună exact la timp, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee ce să-i răspundă. Și mai rău de-atât era faptul că unei părți din ea nu-i mai păsa, acum că aflase ce informații o interesau. Candy Smith nu era nici numărul unu pe lista părinților oribili, dar nu era nicio ființă extraordinară și acolo undeva era un copil de trei ani care trebuia să se mulțumească cu ea.

Faith răspunse la telefon.

— Mitchell.

— M-ai sunat cumva? întrebă detectivul Leo Donnelly.

— Am apăsat din greșeală, minți ea.

— Oricum eram pe cale să te sun. Tu ai pus anunțul, nu?

Faith ridică degetul în aer spre Candy, scuzându-se pentru un moment, și merse în sufragerie.

— Ce ai găsit?

— Nu neapărat o persoană dispărută, zise el. Oamenii de la patrulă au găsit un copil dormind într-un SUV, azi dimineață, și mama nu-i de găsit nicăieri.

— Și? întrebă Faith, știind că sigur mai erau și alte informații.

Leo era detectiv criminalist. Nu era chemat să se ocupe de servicii sociale.

— Anunțul tău, zise el. Se cam potrivește cu descrierea mamei. Păr castaniu, ochi căprui.

— Ce zice copilul?

— Nimic, recunoscu el. Sunt cu el la spital acum. Tu ai un copil. Vrei să vii aici și să vezi, poate reușești să scoți ceva de la el?

Capitolul 8

Jurnaliștii erau îngrămădiți în fața intrării Spitalului Grady, reușind să dea la o parte porumbeii, dar nu și oamenii străzii, care păreau hotărâți să fie prinși în fiecare fotografie de fundal. Will trase mașina pe unul din locurile rezervate din față, sperând că vor reuși să se furișeze înăuntru fără a fi observați. Șansele nu păreau de partea lor. Dubițele de știri aveau antenele parabolice îndreptate în sus și reporterii cu microfoane în mâini transmiteau dintr-o suflare știri despre tragica poveste a băiețelului ce fusese abandonat în dimineața aceea, la supermarketul City Foods.

Will coborî din mașină, zicându-i lui Faith:

— Amanda e de părere că puștiul o să scoată untul din noi. O să o ia razna dacă află că cei doi au vreo legătură.

— Îi zic eu dacă vrei, se oferi Faith.

Acesta își băgă mâinile în buzunar.

— Dacă ar fi să aleg, aș prefera mai degrabă să te enervezi pe mine, decât să-ți pară rău pentru mine.

— Pot să le fac pe amândouă.

Acesta chicoti, deși simplul fapt că nu văzuse lista cu telefoanele de urgență, lipită pe frigider, era la fel de amuzant ca și incapacitatea lui de a-i citi numele lui Jackie Zabel de pe permis, când femeia îi atârna fără suflare deasupra capului.

— Candy are dreptate, Faith. A spus lucrurilor pe nume.

— Mi-ai fi arătat mie lista, îi luă Faith apărarea. Sora lui Jackie Zabel nici măcar nu a fost acasă. M-aș mira ca o întârziere de cinci minute pentru a-i lăsa un mesaj în robotul telefonului să facă o așa mare diferență.

Will își ținu gura închisă. Amândoi știau că ea forța lucrurile. În unele cazuri, cinci minute chiar contau mult.

— Și dacă nu ai fi întârziat cu permisul sub copac, seara trecută, poate că n-ați fi găsit corpul nici până în zori. Poate nici atunci.

Will văzu cum reporterii analizau fiecare persoană care intra pe ușa spitalului, încercând să vadă dacă aveau sau nu legătură cu cazul lor.

— Într-o zi, o să trebuiască să încetezi să-mi mai găsești scuze, îi zise lui Faith.

— Într-o zi, o să trebuiască să-ți scoți capul din fund.

Will continua să meargă. Faith avea dreptate în privința unui singur aspect – putea să se enerveze pe el și în același timp să îi pară rău. Faptul că realiza acest lucru nu-l încălzea cu nimic. Prin venele ei curgea sânge albastru – și nu în sensul că era de viță nobilă, ci ca polițist – și avea aceeași atitudine care te punea la pământ pe care Angie o simțise zi de zi la Academia de Poliție și în fiecare secundă petrecută pe stradă. Când partenerul tău sau echipa ta era atacată, îi apărai cu orice preț. Ei împotriva lor, la naiba cu adevărul, la naiba cu ce era corect.

— Will…

Faith fu întreruptă de reporterii care mișunau în jurul ei. Aceștia ghiciseră că era polițist încă de când traversa parcarea, în vreme ce Will, ca de obicei, trecu fără să fie băgat în seamă.

Will întinse mâna, blocând un aparat foto, și-și folosi cotul să împingă un fotograf pe spatele căruia era inscripționat *Atlanta Journal.*

— Faith? Faith? strigă un bărbat.

Se întoarse, recunoscând un reporter, și scutură din cap în timp ce continua să meargă.

— Hai măi, iubita! strigă omul.

Will se gândea că bărbatul cu barba stufoasă și hainele ponosite părea exact genul de tip care ar fi avut succes dacă i se adresa unei femei cu apelative ca „iubita”.

Faith întoarse capul, continuând să dea din el, în timp ce se îndrepta spre intrare.

Will aşteptă până trecură de detectoarele de metal ca să o întrebe:

— Cum de îl cunoşti pe tipul acela?

— Sam lucrează pentru *Atlanta Beacon.* L-am luat odată cu maşina când lucram la patrulă.

Will rareori se gândea la viaţa lui Faith înainte de a o cunoaşte, la faptul că purtase uniformă cândva şi condusese o maşină de patrulă înainte de a deveni detectiv.

Faith râse, fără ca Will să o poată înţelege.

— Eram înfierbântaţi şi ne-am tachinat vreo câţiva ani. Nu i-a plăcut faptul că aveam un copil şi mie nu mi-a plăcut faptul că era alcoolic.

— Păi… Will încercă să găsească ceva de zis: Pare în regulă.

— Pare, răspunse ea.

Will văzu reporterii lipindu-şi aparatele de geam în disperarea lor de a face o poză. Spitalul Grady era un spaţiu public, dar presa avea nevoie de permisiune pentru a putea filma înăuntrul clădirii şi învăţaseră cu toţii că agenţii de pază nu aveau nicio reţinere în a-i scoate de urechi afară dacă încercau să-i deranjeze pe pacienţi – sau şi mai rău – personalul.

— Will, zise Faith şi el îşi dădu seama din vocea ei că avea de gând să continue discuţia despre lista de pe frigider, despre evidenta lui problemă cu cititul.

Atunci deschise un subiect care ştia ca o va opri din drum.

— De ce ţi-a zis dr. Linton toate lucrurile acelea?

— Ce lucruri?

— Despre soţul ei şi despre faptul că a fost medic legist?

— Oamenii îmi spun anumite lucruri.

Asta era destul de adevărat. Faith avea darul poliţistului care ştia să tacă şi astfel oamenii vorbeau pentru a umple golul.

— Ce altceva ţi-a mai zis?

Faith zâmbi pe sub mustăți.

— De ce, vrei să-i las un bilet în dulap?

Will se simți prost din nou, dar de această dată mult mai rău.

— Ce mai face Angie? întrebă Faith.

— Ce mai face Victor? ripostă el.

Rămaseră amândoi tăcuți cât timp trecură prin hol.

— Hei, hei! Leo își ridică mâinile în timp ce se îndrepta spre Faith. Uite-o pe fata cea mare din GBI. O îmbrățișă cu putere, iar Faith, în mod surprinzător, îi permise. Arăți bine, Faith. Foarte bine.

Aceasta se fâstâci exact ca o fetiță.

— Mă bucur să te văd, omule, izbucni Leo, întinzându-i mâna.

Will încercă să nu strâmbe din nas la mirosul puternic de fum de țigară ce venea dinspre detectiv. Leo Donnelly era potrivit ca înălțime și greutate, și din păcate, un polițist mediocru. Era bun să îndeplinească ordinele altora, dar pur și simplu nu voia să gândească de unul singur. În timp ce acest comportament era prea puțin surprinzător la detectivii criminaliști din anii ’80, Leo reprezenta exact genul de polițist pe care Will nu putea să-l sufere: șleampăt, arogant și gata să își folosească mâinile dacă un suspect o cerea. Will încercă să păstreze aparențele și dădu mâna cu el.

— Cum mai merg lucrurile, Leo? îl întrebă pe acesta.

— Nu pot să mă plâng, răspunse el și începu să facă exact acel lucru în timp ce se îndreptau spre camera de urgență. Mai am doi ani până să ies la pensie ca lumea, și ei încearcă să scape de mine. Cred ca e din cauze medicale – v-aduceți aminte că aveam problema aia cu prostata. Niciunul nu răspunse, dar asta nu-l împiedică pe Leo să continue. Ai naibii ăia de la asigurări, nu vor să-mi acopere niște medicamente. Vă spun, nu vă îmbolnăviți, că o să v-o tragă pe toate părțile.

— Ce medicamente? întrebă Faith.

Will se mira de ce aceasta îi dădea apă la moară.

— Afurisita de Viagra. Șase dolari pastila. Prima dată în viața mea când a trebuit să plătesc pentru sex.

— Mi-e greu să cred asta, zise Faith. Zi-ne despre copil. Vreo pistă despre mamă?

— Zilch. Mașina este înregistrată pe numele de Pauline McGhee. Am găsit sânge la fața locului – nu foarte mult, dar suficient, știi? Și nu era de la nas.

— Ceva în mașină?

— Doar geanta ei, portofelul ei – permisul ne confirmă că este vorba despre McGhee. Cheile erau în contact. Puștiul – Felix – dormea pe bancheta din spate.

— Cine l-a găsit?

— Un client. L-a zărit dormind în mașină și a chemat managerul.

— Probabil că era epuizat de frică, murmură Faith. Dar cum e cu înregistrarea video?

— Singura cameră exterioară funcțională captează fațada clădirii.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte camere?

— Derbedeii au tras în ele. Leo ridică din umeri, de parcă era un lucru la care se așteptau. SUV-ul era în afara razei, așa că nu avem niciun cadru cu el. Se vede când McGhee intră în magazin cu puștiul, iese de una singură, aleargă iar înăuntru și apoi afară. Părerea mea este că și-a dat seama abia când a ajuns în mașină că băiatul nu mai era. Poate că cineva de afară l-a ținut ascuns și apoi l-a folosit pe post de momeală ca s-o atragă suficient de aproape, apoi a lovit-o și a prins-o.

— Se mai vede altcineva ieșind din magazin?

— Camera baleiază de la stânga la dreapta. Băiatul a fost cu siguranță în magazin. Mă gândesc că cine l-a luat a ținut cont de cameră. S-au furișat afară exact când camera era întoarsă în partea opusă.

— Știi ce școală frecventează Felix? întrebă Faith.

— O școala privată din Decatur. Deja i-am sunat. Își scoase carnețelul și i-l arătă lui Faith, pentru ca aceasta să-și poată nota informația. Au spus că mama nu a lăsat nicio listă cu numere de urgență. Tatăl a dispărut din peisaj; gata cu implicatul. Nu apăruseră niciodată niciun fel de bunici. Așa ca fapt divers, din ce am înțeles, cei de la birou nu sunt așa înnebuniți după tipă. Mi s-a părut mai degrabă că o credeau o cățea. Scoase o hârtie împăturită din buzunar și i-o arătă lui Faith. Uite o copie a permisului ei. Arăta bine gagica.

Will se uită peste umărul ei la fotografie. Era alb-negru, dar intui bine:

— Păr castaniu. Ochi căprui.

— Exact ca celelalte, îi confirmă Faith.

— Am trimis oameni acasă la McGhee. Niciunul dintre vecini nu pare să știe cine naiba e sau să le pese în vreun fel că a dispărut. Ziceau că era o tipă închisă, nu saluta niciodată, nu mergea la petrecerile organizate sau ce altceva mai făceau. O să încercăm la locul ei de muncă – e nu știu ce firmă pompoasă de design de pe Strada Peachtree.

— I-ai verificat conturile?

— E curată, răspunse Leo. Ipoteca e în regulă. Mașina e achitată. Are bani în bancă, la bursă, și o pensie privată. Cu siguranță nu trăiește dintr-un salariu de polițist.

— Vreo tranzacție recentă cu cărțile de credit?

— Totul era încă în geantă – portofel, carduri, șaizeci de dolari. Ultima dată când a folosit cardul de debit a fost azi dimineață în City Foods. Oricum le-am pus pe toate sub urmărire, în caz că cineva și-a notat seriile. Te anunț dacă apare ceva. Leo se uită împrejur. Stăteau în fața intrării în camera de urgență. Își coborî vocea. Are vreo legătură cu Criminalul Rinichi?

— Criminalul Rinichi? întrebară Will și Faith la unison.

— Hai că sunteți amândoi simpatici, zise Leo. Ca în cazul Gemenilor Bobbsey.

— Ce vrei să zici cu Criminalul Rinichi? vocea lui Faith păru la fel de surprinsă pe cum se simțea Will.

— Cei din Rockdale abia dacă lasă ceva să le scape, mărturisi Leo, încântat evident de faptul că era el cel care împrăștia știrea. Se aude că primei voastre victime i-a fost scos rinichiul. Mă gândesc că poate fi un fel de colecționar de organe. Un cult poate? Am auzit că se scot bani frumoși pe un rinichi, undeva la o sută de mii.

— Iisuse Hristoase, oftă Faith. Ăsta-i cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit.

— Nu i-a fost scos rinichiul? păru Leo dezamăgit.

Faith nu-i răspunse și Will nu avea de gând să-i dea vreo informație lui Leo Donnelly pe care acesta ar fi putut să o împărtășească echipei.

— A zis ceva Felix? îl întrebă pe Leo.

Leo scutură din cap, fluturându-și insigna pentru a fi lăsați în camera de urgență.

— Puștiul n-a deschis gura. I-am chemat pe cei de la Protecția Copilului, dar n-au reușit nimic. Știi cum sunt la vârsta asta. Puștiul cred că-i puțin retardat.

Faith se zburli la el.

— Probabil că e supărat pentru că și-a văzut mama răpită. La ce te aștepți?

— Cine naiba mai știe? Tu ai copil. M-am gândit că te-ai descurca mai bine, dacă vorbești cu el.

— Dar tu nu ai copii? simți Will nevoia să-l întrebe.

Leo ridică în umeri.

— Ți se pare că arăt ca un om care e în relații bune cu copiii lui?

Întrebarea nu mai avea nevoie de niciun răspuns.

— A pățit ceva băiatul?

— Doctorul zice ca e bine. Îl lovi pe Will cu cotul în coaste. Apropo de doctor, mânca-ți-aș, e de-a dreptul altceva. Bună rău. Roșcată, picioarele până-n gât.

Faith schiță un zâmbet și Will ar fi întrebat-o iar de Victor Martinez dacă Leo nu era prezent, ținându-și cotul înfipt în ficatul lui.

Se auzi un țiuit puternic dintr-una din camere, iar asistentele și doctorii alergară pe lângă ei cu stetoscoapele zburând care încotro. Will simțea cum i se strânge stomacul de la locurile și sunetele familiare. Nu-i plăcuseră niciodată doctorii – mai ales cei de la Grady, care se ocupaseră de copiii din orfelinatul în care crescuse și Will. De fiecare dată când era luat de la o familie adoptivă, era adus acolo de polițiști. Fiecare julitură, tăietură, arsură sau vânătaie trebuia mai întâi fotografiată, analizată și detaliată. Asistentele o făcuseră de suficiente ori, ca să știe că era nevoie de o anumită detașare atunci când își îndeplineau sarcinile. Doctorii nu erau la fel de instruiți. Aceștia țipau și urlau la cei de la Serviciile Sociale, și îți dădeau senzația că măcar o dată aveau să schimbe ceva, pentru ca după un an să ajungi iar în spital și să dai peste un doctor nou, care să facă la fel.

Acum, că Will era de partea legii, putea să înțeleagă de ce erau legați de mâini, dar chiar și așa, nu putea să scape de senzația pe care o avea de fiecare dată când pășea în camera de urgență de la Grady.

De parcă simțea că putea înrăutăți situația și mai mult, Leo îl bătu pe acesta pe umăr în semn de consolare.

— Îmi pare rău, că te-ai despărțit de Angie. Poate ca așa era mai bine.

Faith rămase tăcută, dar Will se simțea norocos că nu putea să scoată flăcări pe ochi.

— Mă duc să-l caut pe doctor, zise Will. Îl țin pe băiat în sala de așteptare, încearcă să-l liniștească.

Acesta plecă, iar Faith continuă să tacă, privindu-l insistent pe Will, lucru ce conta mai mult decât vorbele în sine. El își băgă mâinile în buzunar, rezemându-se de perete. UPU nu era la fel de aglomerat ca seara trecută, dar mișunau suficient de mulți oameni în jurul lor, cât să nu poată avea o discuție mai personală.

Lui Faith nu părea să îi pese prea tare.

— De cât timp a plecat Angie?

— Mai puțin de un an.

Își ținu respirația.

— Te-ai însurat abia de nouă luni.

— Mda… Își roti privirea, nedorind să poarte acea conversație nici acolo, nici în altă parte. S-a măritat cu mine doar ca să demonstreze că de fapt avea de gând să o facă. În ciuda situației, îi veni să râdă. A fost mai mult ca să câștige un pariu, decât să se mărite cu mine.

Faith scutură din cap, de parcă nu putea să înțeleagă ce îi spunea. Will nu era convins că o putea lămuri. Nici el nu-și înțelesese vreodată relația lui cu Angie Polaski. O cunoscuse pe când avea opt ani și nu înțelesese prea multe în anii ce urmaseră, cu excepția faptului că atunci când ea s-a simțit foarte apropiată de el, a ales să plece. Că se întorcea de fiecare dată, era un lucru pe care Will învățase să îl aprecieze pentru simplitatea lui.

— Mă părăsește des, Faith. Nu a fost o surpriză.

Aceasta nu zise nimic și Will nu reuși să-și dea seama dacă era din cauză că era nervoasă sau pentru că era foarte șocată.

— Vreau să văd ce face Anna, înainte să plecăm, zise el.

Faith încuviință din cap.

— Aseară, Amanda m-a întrebat cum te simți, insistă el.

Deodată, Faith îi acordă întreaga atenție.

— Ce i-ai spus?

— Că ești bine.

— Bun, pentru că așa și sunt.

Will nu era singurul care avea secrete. Acesta o privi insistent.

— Sunt bine, insistă ea. Cel puțin voi fi bine, ok? Așa că nu-ți face griji pentru mine.

Will se sprijini cu umerii de perete. Faith era tăcută, iar zgomotul înfundat din UPU îi vuia în urechi. În câteva minute, simți că i se închid ochii. Will se băgase în pat undeva pe la ora șase dimineața, gândindu-se că avea să doarmă măcar două ore până când trebuia să se ducă să o ia pe Faith. Cu fiecare oră care trecea, mai renunța la câteva din activitățile zilnice, gândindu-se mai întâi să nu mai scoată câinele la plimbare, apoi să sară peste micul dejun, iar în cele din urmă să scoată și cafeaua din programul lui obișnuit. Orele se scurseră destul de greu, fără să mai pună la socoteală coșmarurile pe care le avusese cam la fiecare douăzeci de minute, trezindu-se cu inima în gât și cu senzația că încă se mai afla în acea grotă.

Simți din nou mâncărime pe braț, dar evită să se scarpine pentru a nu-i atrage atenția lui Faith asupra gestului său. De fiecare dată când se gândea la grotă, la felul în care șobolanii se urcaseră pe el, ca pe o scară, pielea începea să i se încrețească. După numărul mare de cicatrici pe care Will le avea pe corp, era de neînțeles atitudinea lui obsesivă pentru niște zgârieturi care, cu siguranță, urmau să se vindece, fără a-i lăsa vreun semn, dar acestea încă îi stăteau pe creier și, cu cât se gândea mai mult, cu atât îl mâncau și mai tare.

— Crezi că faza asta cu Criminalul Rinichi a ajuns deja în presă? o întrebă pe Faith.

— Sper că da, pentru că atunci când se va afla adevărul, idioții ăia din Rockdale or să arate fix ca niște cretini ce sunt.

— Ți-am zis ce i-a spus Fierro Amandei?

Aceasta scutură din cap și el îi relată acuzațiile lui Fierro referitor la pupatul în fund a șefului poliției din Rockdale. Faith păru mai mult decât șocată.

— Și ce i-a făcut?

— A dispărut, zise Will scoțându-și mobilul. Nu știu unde s-a dus, dar de atunci nu l-am mai văzut. Verifică ceasul de pe telefon. Autopsia începe într-o oră. Dacă nu reușim să scoatem nimic de la copilul ăsta, hai să mergem la morgă și să vedem, poate îl convingem pe Pete să înceapă mai devreme.

— Ar trebui să ne întâlnim cu familia Coldfield, la ora două. O să-i sun, poate reușesc să mut întâlnirea mai pe la prânz.

Will știa că Faith ura să ia parte la autopsii.

— Vrei să ne ocupăm fiecare de câte una?

Se vedea că nu îi aprecia oferta.

— Vom vedea dacă vor reuși să grăbească lucrurile. Noi n-ar trebui să întârziem prea mult.

Will spera să fie așa. Nu suporta ideea de a insista prea mult asupra detaliilor morbide, asupra torturii pe care o îndurase Jacquelyn Zabel, înainte să reușească să evadeze, pentru ca mai apoi să cadă și să-și rupă gâtul în timp ce aștepta ajutoare.

— Poate că după aceea vom avea mai multe piste de care să ne legăm. O legătură, ceva.

— Adică altceva în afară de faptul că ambele femei erau singure, atrăgătoare, de succes și destul de puțin apreciate de toți cei care le cunoșteau?

— Multe femei pline de succes sunt neapreciate, zise Will, realizând în momentul în care deschise gura că vorbise exact ca un porc misogin. Am vrut să spun că mulți bărbați se simt amenințați de…

— Am înțeles unde bați, Will. Oamenilor nu le plac femeile de succes. Câteodată femeile sunt mai rele decât bărbații.

Will știa că se referea la Amanda.

— Poate că asta este exact ce îl motivează pe criminalul nostru. E furios că aceste femei au succes și că nu au nevoie de un bărbat în viața lor.

Faith își puse mâinile în sân, analizând variantele.

— Uite cum stă treaba: a ales două femei cărora nu li se simțea lipsa, Anna și Jackie Zabel. De fapt, trei femei, dacă o pui și pe Pauline McGhee.

— Are părul lung și castaniu și ochii căprui, exact ca celelalte două victime. De obicei, tipii ăștia preferă un anumit tipar.

— Jackie Zabel are succes. Spuneai că și Anna avea o situație destul de bună. McGhee conduce un Lexus și crește un copil de una singură, ceea ce nu este chiar așa de ușor.

Rămase tăcută o vreme și Will se întrebă dacă nu cumva se gândea la Jeremy. Însă Faith nu-i oferi ocazia de a pune întrebări.

— Una este să omori prostituate – abia după trei sau patru cazuri începe să bată la ochi. El țintește femei care chiar au influență în fața lumii. Deci putem presupune că le urmărea înainte.

Will nu luase în calcul acest lucru, dar era posibil ca ea să aibă dreptate.

— Poate că o ia ca pe o vânătoare – să facă cercetări despre ele, să afle cât mai multe detalii despre viața lor. Le urmărește și apoi le ia.

— Deci despre ce anume vorbim aici – un tip care lucrează pentru o femeie pe care nu o suferă prea mult? Un singuratic care s-a simțit abandonat de mama? Un bărbat încornorat? Will se opri, încercând să îi facă un profil suspectului lor, gândind că trăsăturile de caracter erau un pic prea comune.

— Poate fi vorba de oricine, zise Faith. Tocmai asta e problema – poate fi vorba de oricine.

Will simți frustrarea din vocea ei. Amândoi știau că ajunseseră într-un punct mort. Răpirile persoanelor necunoscute erau cel mai greu de elucidat. Victimele erau alese la întâmplare, iar atacatorul era un vânător iscusit care știa cum să-și acopere urmele. Faptul că descoperiseră grota seara trecută fusese un noroc chior, dar Will trebuia să spere că răpitorul începea să fie neglijent; două dintre victimele sale deja

scăpaseră. Posibil să se simtă deja disperat, să își iasă din mână. Norocul avea să fie de partea lor, dacă reușeau să-l prindă.

Will își băgă telefonul înapoi în buzunar. Trecuseră mai puțin de douăsprezece ore și deja se loviseră de un zid. Dacă Anna nu se trezea sau dacă Felix nu le oferea o pistă solidă sau dacă nu descopereau ceva la locul faptei care să le dea un indiciu pe care să-l urmeze, băteau pasul pe loc fără să poată face nimic, până la apariția unui nou cadavru. Faith luă și ea în calcul toate variantele.

— O să aibă nevoie de un alt loc în care să-și țină noua victimă.

— Mă îndoiesc că o să fie o nouă grotă, zise Will. Ar fi destul de greu de săpat. Aproape că mi-am dat duhul când am săpat pentru iazul ăla din spatele casei, vara trecută.

— Ai un iaz în curtea din spate?

— Am un pește koi, confirmă acesta. Mi-a luat două week-end-uri întregi.

Rămase tăcută pentru câteva clipe, de parcă i-ar fi analizat iazul.

— Poate că suspectul nostru a avut nevoie de ajutor să sape grota.

— De obicei criminalii în serie acționează singuri.

— Dar cum rămâne cu cei doi tipi din California?

— Charles Ng și Leonard Lake.

Will cunoștea cazul, în mare parte pentru că fusese cel mai lung și cel mai costisitor din istoria Californiei. Lake și Ng construiseră un buncăr în deal, aducând tot felul de instrumente de tortură și alte improvizații pentru a-și satisface fanteziile bolnave. Ambii bărbați se filmaseră în timp ce făceau schimb de victime – bărbați, femei și copii, iar unele victime au rămas neidentificate.

Faith continuă.

— Și Strangulatorii din Hillside au acționat împreună.

Cei doi veri vânaseră femeile din clasa de jos, prostituatele și fugarele.

— Aveau o insignă falsă de poliție, zise Will. Așa au reușit să le câștige încrederea femeilor.

— Nici nu vreau să iau în calcul varianta asta.

Will avea aceeași părere, dar era ceva ce trebuia luat în considerare. BMW-ul lui Jackie Zabel lipsea. În dimineața aceea la City Foods, femeia fusese atacată tot lângă mașină. Cineva care s-ar fi dat drept ofițer de poliție putea cu ușurință să găsească un pretext să se apropie de mașină.

— Charlie nu a găsit probe în grotă, cum că ar fi vorba despre doi atacatori diferiți, zise Will. În plus, nici nu s-a arătat dispus să rămână acolo mai mult decât era cazul.

— Ce ai simțit când erai acolo, jos?

— Că trebuia să ies cât mai repede de acolo, înainte să fac un atac de cord, recunoscu Will, simțind iar senzația de mâncărime de la zgârieturile de șobolan. Nu e tocmai genul de loc în care să-ți dorești să întârzii prea mult.

— O să ne uităm la poze. Poate că tu și Charlie ați trecut ceva cu vederea.

Will știa că era o posibilitate. Probabil că până se vor întoarce la sediu, pozele cu grota vor fi deja pe biroul lui. Așa ar putea să analizeze în voie, fără să mai aibă senzația de claustrofobie.

— Două victime, Anna și Jackie. Poate chiar doi atacatori? Faith încerca să găsească o legătură. Dacă acesta este tiparul și Pauline McGhee este o altă victimă, atunci o să fie nevoie de a doua victimă.

— Hei, strigă Leo, făcându-le semn cu mâna.

Stătea cu spatele în fața unei uși cu un semn mare pe ea.

— *Camera doctorilor,* citi Faith, un obicei pe care și-l făcuse și pe care Will îl ura și-l aprecia în același timp.

— Noroc, îi zise Leo, bătându-l ușor pe umăr.

— Pleci? întrebă Faith.

— Doctorul tocmai ce mi-a pus fundul la bătaie. Leo nu părea tocmai deranjat de acest lucru. Voi puteți vorbi cu băiatul, dar dacă nu aflați nimic în legătură cu cazul vostru, o să vă rog să vă retrageți.

Will era ușor surprins de vorbele lui. Leo fusese întotdeauna mai mult decât bucuros să lase alte persoane să îi facă treaba.

— Credeți-mă, v-aș fi lăsat cu mare drag să vă ocupați de caz, zise detectivul, dar îi am pe ai mei care îmi suflă în ceafă. Așteaptă cel mai mic motiv să mă zboare. Am nevoie de o conexiune solidă, înainte să anunț mai departe și să vă predau cazul, ok?

— O să avem grijă să îți acoperim spatele, promise Faith. Poți totuși să ne ai în vedere dacă mai afli de alte persoane dispărute? Albe, treizeci și ceva, păr castaniu-închis, de succes, dar nu cu prea mulți prieteni care să-i simtă lipsa.

— Castanie și afurisită. Îi făcu din ochi. Altceva, sau vrei doar să fac pe detectivul pentru tine? Păru totuși să nu aibă nicio problemă. Mă găsești la City Foods dacă ai nevoie. Ai numerele mele.

Will îl privi pe Leo îndepărtându-se.

— De ce oare vor să scape de Leo? Adică din ce alt motiv în afară de cel știut deja.

Faith fusese partenera lui Leo câțiva ani, și Will putea să observe încercarea ei de a-i lua apărarea. În cele din urmă Faith îi zise:

— Are cel mai mare salariu. E mult mai convenabil să ia un puști proaspăt ieșit la patrulă și să-i facă treaba cu jumătate de salariu. În plus, Leo iese mai repede la pensie, și lasă douăzeci la sută din salariu pe masă. Dacă e să mai pui și asigurarea medicală, deja e mai scump să-l mai țină. Șefii se uită la astfel de lucruri când își calculează bugetul.

Faith era pe cale să deschidă ușa, dar se opri când mobilul începu să-i sune. Verifică numele pe ecran și îi spuse lui Will că era sora lui Jackie. Îi

făcu semn din cap să o ia înainte, fără să o mai aștepte.

Will avea mâna transpirată când apăsă cu palma pe ușa de lemn. Inima lui făcu ceva ciudat – bătu mai repede, de două ori, iar el presupuse că era din cauza lipsei de somn și a cantității prea mari de ciocolată caldă pe care o băuse în dimineața aceea. Apoi o văzu pe Sara Linton și senzația se repetă.

Stătea într-un scaun lângă fereastră, ținându-l pe Felix McGhee pe genunchi. Băiatul era prea mare ca să-l poată ține în brațe, dar Sara părea să se descurce numai bine. Un braț era în jurul mijlocului, iar celălalt pe după umeri. Își folosi mâna să îl mângâie pe păr, în timp ce îi șoptea cuvinte liniștitoare în ureche.

Sara își ridică privirea când Will intră în cameră, dar nu lăsă ca prezența acestuia să perturbe momentul. Felix se uita pe fereastră în gol, având buzele ușor depărtate. Sara îi făcu semn cu capul spre un scaun în partea opusă, și din faptul că acesta era la mai puțin de cincisprezece centimetri de piciorul Sarei, Will ghici ca acolo stătuse Leo. Își trase scaunul în spate cu vreo câțiva metri și se așeză.

— Felix. Vocea Sarei era calmă și controlată, avea același ton pe care îl folosise cu Anna cu o seară înainte. Acesta este agentul Trent. Este polițist și o să te ajute.

Felix continua să se uite pe fereastră. Camera era destul de răcoroasă, dar Will observă că părul băiatului era ud de la transpirație. O broboană de sudoare i se prelingea pe obraz, și Will își scoase batista să îl șteargă. Când se uită spre Sara, aceasta îl privea de parcă scosese un iepure din pălărie.

— Obicei mai vechi, murmură Will, stânjenit în timp ce împăturea batista.

Învățase de-a lungul anilor că doar bărbații în vârstă și amorezii mai purtau batistă, dar toți băieții de la orfelinatul din Atlanta fuseseră

obișnuiți să poarte una și Will se simțea ciudat dacă nu o avea la el.

Sara scuturǎ din cap, parcă să-i spună că nu avea nimic împotrivă. Își apăsă buzele ușor pe creștetul lui Felix. Copilul rămase nemișcat, dar Will îl observă uitându-se cu coada ochiului înspre el, analizându-l, încercând să vadă ce anume făcea.

— Ce e asta? întrebă Will, observând o geantă cu cărți lângă scaunul Sarei.

Își dădu seama după personajele de desene animate și culorile vii, că geanta îi aparținea lui Felix. Will o trase înspre el și deschise fermoarul, dând la o parte bucăți de confeti colorate, în timp ce explora conținutul.

Mai mult ca sigur că Leo deja se uitase în geantă, dar Will luă fiecare obiect cu grijă, analizându-l în căutare de indicii.

— Drăguțe creioane. Scoase un pachet de creioane colorate. Ambalajul era negru, nicidecum genul obișnuit pe care te-ai fi așteptat să-l găsești la un copil. Acestea sunt pentru oameni mari. Trebuie că te pricepi foarte bine.

Will nu se aștepta să primească un răspuns și nici Felix nu îi oferi unul, dar ochii băiatului îl priveau cu atenție acum, de parcă ar fi vrut să se asigure ca Will nu îi lua nimic din geantă.

Apoi, Will deschise un dosar. Era o etichetă ornamentală pe față, probabil de la școala particulară a lui Felix. Într-un buzunar erau documente oficiale de la școală. În celălalt buzunar era ceva ce părea a fi tema lui de acasă. Will nu reușea să înțeleagă materia, dar își putea da seama după liniile duble că băiatul învăța cum să scrie drept.

— Literele par făcute destul de bine, zise arătându-i-le Sarei.

— Așa este, îi dădu Sara dreptate.

Și ea îl urmarea pe Will cu atenție exact ca Felix, și Will trebui să și-o scoată din minte pentru a se putea concentra la ce avea de făcut. Era prea

frumoasă și prea deșteaptă și prea mult din ceea ce Will nu era.

Puse înapoi în ghiozdan dosarul și scoase trei cărticele. Până și Will reuși să înțeleagă primele trei litere din alfabet care ornau coperta primei cărți. Celelalte două rămaseră un mister pentru el și i le arătă lui Felix, zicând:

— Mă întreb ce anume sunt astea? Când Felix nu-i răspunse, Will se uită din nou la desenele de pe copertă, printre gene. Mă gândesc că porcul acesta lucrează la restaurant, pentru că îi servește pe oameni cu clătite. Will se uită la următoarea carte. Și șoarecele ăsta stă într-o cutie pentru prânz. Bănuiesc că cineva o să-l servească la prânz.

— Nu.

Felix vorbi atât de încet, încât Will nu era prea sigur dacă vorbise sau nu.

— Nu? întrebă Will, uitându-se iar la șoricel.

Cel mai bun lucru atunci când te aflai în preajma copiilor, era că puteai să fii foarte onest și ei să creadă că îi amăgeai.

— Nu pot să citesc prea bine. Ce zice aici?

Felix se răsuci și Sara îl ajută să se întoarcă înspre Will. Copilul întinse mâna spre carte. În loc să răspundă, copilul strânse cartea la piept. Buza începu să-i tremure, și Will îl înțelese.

— Mama ta îți citește, nu-i așa?

Acesta dădu din cap, iar lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

Will se aplecă spre el, ținându-și coatele pe genunchi.

— Vreau să o găsesc pe mămica ta.

Felix înghiți de parcă încerca să se elibereze de durere.

— Omul cel mare a luat-o.

Will știa că pentru copii toți adulții păreau mari, așa că se ridică în picioare.

— Așa mare, ca mine?

Felix se uită cu adevărat spre Will, pentru prima dată de când acesta intrase în cameră. Păru să analizeze întrebarea, apoi scutură din cap.

— Dar cât detectivul care a fost aici mai devreme – acela care mirosea a transpirație? Era bărbatul înalt ca el?

Felix dădu din cap.

Will încercă să încetinească ritmul pentru ca Felix să-i răspundă la întrebări fără să se simtă de parcă ar fi la interogatoriu.

— Avea părul ca al meu, sau era mai închis?

— Mai închis.

Will încuviință din cap, își scărpină bărbia, analizând posibilitățile. Copiii nu erau niște martori pe care să te poți baza. Fie își doreau să mulțumească adulții care îi luau la întrebări, fie erau atât de deschiși la sugestii încât erau în stare să accepte orice și să jure că era adevărat.

— Dar cum era fața lui? Avea barbă? Sau avea pielea așa fină, ca a mea?

— Avea mustață.

— Ți-a vorbit?

— Mi-a zis că mama a spus să stau în mașină.

Will continuă cu atenție.

— Purta uniformă de gardian, de pompier sau de polițist?

Felix scutură din cap.

— Doar haine obișnuite.

Will simți cum se înroșește în obraji. Știa că Sara îl privea cu atenție. Soțul ei fusese polițist. Nu-i convenea modul în care punea problema.

— Ce culoare aveau hainele lui? întrebă Will.

Felix se uită la coperta cărții lui.

— Avea un costum ca al lui Morgan.

— Morgan e un prieten de-al mamei tale?

Băiatul dădu din cap.

— E de la serviciu, dar ea e supărată pe el pentru că minte și încearcă să îi creeze probleme, dar ea n-o să-l lase să scape.

Will se întrebă dacă Felix nu auzise niște conversații la telefon sau dacă Pauline McGhee era genul de femeie care s-ar fi confesat cu privire la problemele ei unui băiat de șase ani.

— Îți mai amintești și altceva despre bărbatul care a luat-o pe mămica ta?

— A zis că o să-mi facă rău dacă spun cuiva despre el.

Will nu schiță niciun gest, la fel ca și Felix.

— Nu ți-e frică de bărbat, zise el, mai mult ca afirmație decât ca întrebare.

— Mami mi-a spus că nu o să lase pe nimeni să-mi facă rău.

Era atât de sigur pe el când o spuse, încât Will nu putu să nu simtă un sentiment de admirație față de Pauline McGhee. Will interogase mulți copii de-a lungul timpului și, în vreme ce majoritatea își iubeau părinții, nu mulți exprimau o asemenea încredere oarbă.

— Are dreptate. Nimeni nu o să-ți facă niciun rău, zise Will.

— Mămica mea mă va proteja, insistă Felix și Will începu să pună la îndoială siguranța lui. De obicei nu insistai asupra unui lucru decât atunci când aveai motive reale de frică.

— Îi era teamă mamei tale că ți-ar putea face cineva ceva? întrebă Will.

Felix se uita din nou la carte și abia dădu din cap.

Will așteptă puțin înainte de a-i pune următoarea întrebare.

— De cine îi era teamă?

— De fratele ei.

Vorbise atât de încet, încât vocea aproape că îi era șoptită.

Un frate. Putea fi vorba despre un fel de dispută în familie.

— Ți-a spus cum îl cheamă? întrebă Will.

Felix scutură din cap.

— Nu l-am întâlnit niciodată, dar era rău.

Will se uită la băiat, neștiind cum să formuleze întrebarea.

— În ce sens rău?

— Rău-rău, zise Felix. Zicea că e rău și că o să mă protejeze de el pentru că ea mă iubește mai mult decât oricine pe lumea asta. Avea o anumită tonalitate în voce, ce lăsa să se înțeleagă că nu mai voia să zică nimic altceva. Pot să mă duc acasă acum?

Will ar fi preferat mai degrabă un pumnal în inimă, decât să trebuiască să-i răspundă la întrebare. Privi spre Sara, iar aceasta îi sări în ajutor.

— Îți mai aduci aminte de doamna aceea de mai devreme? Doamna Nancy?

Felix dădu din cap.

— O să găsească pe cineva care să aibă grijă de tine, până o să vină mămica ta înapoi.

Ochii băiatului se umplură de lacrimi. Will îl înțelegea perfect. Doamna Nancy era probabil de la Serviciile Sociale. Probabil că era foarte diferită de femeile de la școala privată a lui Felix și de prietenele înstărite ale mamei lui.

— Dar vreau să merg acasă, zise acesta.

— Știu, dragul meu, oftă Sara. Dar dacă mergi acasă, o să fii singur. Trebuie să ne asigurăm că ești bine, până când mămica ta va veni să te ia.

Nu părea prea convins.

Will se lăsă într-un genunchi pentru a putea fi față în față cu băiatul. Îl cuprinse cu mâinile de umeri, atingând-o ușor pe Sara. Will simți un nod în gât și trebui să înghită înainte de a putea deschide gura.

— O să fac tot posibilul ca mama ta să se întoarcă acasă, dar am nevoie ca tu să fii curajos pentru mine cât timp eu mă ocup de asta.

Fața lui Felix era atât de destinsă și încrezătoare, încât era de-a dreptul dureros să-l privești.

— Cât de mult o să dureze? întrebă cu o voce tremurătoare.

— Cel mult o săptămână, zise Will, abținându-se cu greu să nu-și mute privirea. Poți să-mi acorzi o săptămână?

Dacă Pauline McGhee lipsea mai mult de o săptămână, însemna că era moartă, și Felix ar fi devenit orfan.

Băiatul continua să-l privească pe Will de parcă ar fi încercat să-și dea seama dacă acesta îi spunea adevărul. În cele din urmă, îi dădu acordul.

— În regulă, zise Will, simțindu-se de parcă avea o nicovală pe piept.

O văzu pe Faith stând pe un scaun lângă ușă și se întrebă când anume intrase în cameră. Se ridică în picioare, făcându-i semn să o urmeze afară. Will îl bătu ușor pe picior pe Felix înainte de a o urma pe Faith.

— O să-i spun lui Leo despre frate, zise Faith. Pare că e vorba despre o ceartă în familie.

— Probabil. Will se uită în spate, la ușa închisă. Ar fi vrut să se întoarcă acolo, dar nu pentru Felix. Ce a spus sora lui Jackie?

— Joelyn, confirmă Faith. Nu-i așa de afectată de moartea surorii ei.

— Ce vrei să spui?

— Afurisenia este o trăsătură de familie.

Will simți cum i se ridică sprâncenele.

— Am o zi proastă, zise Faith, dar tot nu se explică reacția ei. Joelyn locuiește în Carolina de Nord. A zis că o să-i ia cam cinci ore să ajungă aici. A și apropo, a mai spus că dă poliția în judecată și că o să facă să fim dați afară dacă nu îl găsim pe criminalul surorii ei.

— A genul acela, zise Will. Nu știa ce anume era mai grav – membrii de familie care erau atât de afectați de durere încât simțeai cum îți bagă mâna-n piept și-ți strâng inima sau membrii de familie care erau atât de nervoși încât simțeai cum te strâng de undeva de mai jos.

— Poate că ar trebui să mai încerci și tu cu Felix, zise el.

— Părea destul de speriat de mine, îl întrerupse Faith. Probabil că n-am să reușesc să aflu mai multe de la el decât ai făcut-o tu.

— Poate că dacă vorbește cu o femeie…

— Te pricepi la copii, îl întrerupse Faith, cu o urmă de surprindere în voce. Oricum, ești mult mai răbdător decât mine acum.

Will ridică din umeri. Ajutase pe câțiva dintre copiii nou veniți la orfelinat. Îi potolise să nu plângă toată noaptea și să-i țină treji pe toți ceilalți.

— Ai reușit să faci rost de la Leo de numărul de telefon de la serviciul lui Pauline?

Faith dădu din cap.

— Trebuie să sunăm și să aflăm dacă e vreun Morgan pe acolo. Felix a spus că atacatorul era îmbrăcat ca el – poate că e un gen de costum pe care Morgan îl preferă. A, și de asemenea, tipul nostru are cam peste un metru șaptezeci, păr închis și mustață.

— Mustața ar putea fi falsă.

Will era de acord.

— Felix e inteligent pentru vârsta lui, dar nu sunt sigur că poate să facă diferența dintre o mustață reală și una falsă. Poate că Sara a reușit să mai afle ceva de la el.

— Hai să-i mai lăsăm puțin împreună, sugeră Faith. O spui de parcă ai crede că Pauline e una dintre victimele noastre.

— Tu ce părere ai?

— Eu te-am întrebat mai întâi.

Will oftă.

— Instinctul îmi spune că așa e. Pauline e înstărită, cu slujbă bună. Are părul castaniu, ochii căprui. Ridică din umeri, contrazicându-se: Nu prea ai de ce să te legi.

— E mai mult decât aveam azi dimineață, sublinie ea, deși nu putea să spună dacă ea îi dădea dreptate sau dacă era disperată să găsească un răspuns. Hai să fim atenți la asta. Nu vreau să îi

creez probleme lui Leo, băgându-mi nasul în cazul lui și apoi să-l las de izbeliște.

— De acord.

— O să sun la birou la Pauline McGhee și o să mă interesez de costumele lui Morgan. Poate că o să aflu ceva informații fără să-l calc pe Leo pe bătături. Faith își scoase telefonul și se uită la ecran: Nu mai am baterie.

— Uite. Will i-l oferi pe al lui.

Îl luă cu grijă cu ambele mâini și tastă un număr din carnețel. Will se întrebă dacă și el arăta la fel de caraghios când ținea cele două bucăți ale telefonului lipite de ureche și își dădu seama că arăta cu siguranță mai rău de-atât. Faith nu era chiar genul lui de femeie, dar era o femeie atrăgătoare, și femeilor atrăgătoare li se puteau trece multe cu vederea. Sara Linton, de exemplu, putea să scape cu o crimă.

— Scuze, zise Faith în telefon, te aud cam greu.

Îi aruncă lui Will o privire de parcă ar fi fost vina lui, înainte de a porni pe hol, unde semnalul era mai bun.

Will se rezemă cu umărul de tocul ușii. Schimbarea telefonului reprezenta o problemă insurmontabilă – genul de problemă de care Angie s-ar fi ocupat în locul lui. Încercase să-și schimbe aparatul sunând la firma de telefonie mobilă, dar i se spusese că trebuie să meargă la reprezentanță și să completeze o cerere. Și în cazul în care ar fi reușit, Will trebuia după aceea să dea de cap noilor setări ale telefonului – să-și aleagă un ton de apel care să nu-l enerveze, să-și salveze numerele de telefon de care avea nevoie la birou. Putea foarte ușor să îi ceară ajutorul lui Faith, dar mândria lui era mult prea mare. Știa că ea l-ar fi ajutat cu mare drag, dar mai întâi de toate ar fi vrut să aibă o mică discuție cu privire la acel lucru.

Pentru prima dată în viața lui de adult, Will realiză că își dorea ca Angie să se fi întors la el.

Simți o mână pe brațul lui și apoi auzi un „Mă scuzați” când o brunetă deschise ușa de la camera doctorilor. Intui că era doamna Nancy de la Serviciile Sociale, care venise să-l ia pe Felix. Era încă prea devreme pentru ca băiatul să fie dus direct la adăpost. Probabil că s-ar fi găsit o familie adoptivă care să aibă grijă de el pentru o vreme. Din fericire, doamna Nancy lucra de ceva timp în domeniu și avea câteva familii bune care îi erau datoare. Era greu să plasezi copiii care aveau o situație incertă. Și Will fusese într-o situație asemănătoare, suficient de mult cât să ajungă la vârsta la care adopția era aproape imposibilă.

Faith se întoarse. Era încruntată când îi returnă telefonul lui Will.

— Ai face bine să-l dai la reparat.

— De ce? întrebă acesta, băgându-l în buzunar. Merge bine.

Faith nu-i luă în seamă minciuna evidentă.

— Morgan se îmbracă doar de la Armani și părea destul de sigur pe el, ca și cum ar fi fost singurul bărbat din Atlanta cu suficient de mult stil, care să-și permită așa ceva.

— Deci vorbim despre un costum între două mii cinci sute și cinci mii de dolari.

— Pun pariu că e destul de bogat, dacă e să mă iau după tonul superior. De asemenea, mi-a mai spus ca Pauline McGhee nu mai ține legătura cu familia ei de cel puțin douăzeci de ani. A zis că a fugit când avea șaptesprezece ani și nu s-a mai uitat înapoi. N-a auzit-o vorbind de niciun frate.

— Câți ani are Pauline, acum?

— Treizeci și șapte.

— Știa Morgan cum să ia legătura cu familia ei?

— Nici măcar nu știa din ce stat e. Nu prea vorbea despre trecutul ei. I-am lăsat un mesaj lui Leo, pe mobil. Sunt sigură că până la sfârșitul zilei o să-i găsească fratele. Probabil că deja analizează toate amprentele din SUV.

— Poate că trăiește sub un alt nume. Nu fugi de acasă la șaptesprezece ani fără motiv. Este evident că Pauline se descurcă destul de bine, financiar vorbind. Poate că a fost nevoită să-și schimbe numele ca să reușească asta.

— În mod clar, Jackie a păstrat legătura cu familia ei și nu și-a schimbat numele. Și sora ei a rămas tot Zabel. Faith râse. Toate numele lor rimau – Gwendolyn, Jacquelyn, Joelyn. Cam ciudat, nu crezi?

Will ridică din umeri. Nu fusese niciodată în stare să recunoască acele cuvinte care rimau, crezând că problema era din cauza incapacității lui de a citi. Din fericire, nu era un lucru de care să se lovească prea des.

— Nu știu care-i faza, dar faptul că o să ai un copil te face să te gândești la cele mai stupide nume, continuă Faith. Aproape că îl botezam pe Jeremy Fernando Romantico, după unul dintre tipii de la Menudo, zise cu regret. Slavă Domnului că mama a pus piciorul în prag.

Ușa se deschise. Sara Linton îi însoți în hol, arătând exact cum te-ai fi așteptat să arate cineva care se simțea de parcă ar fi abandonat un copil. Will nu era cel care să condamne sistemul, dar adevărul era că oricât de frumos se purtau asistenții sociali sau oricât de mult s-ar fi străduit, nu erau suficient de mulți și nu reușeau să ofere exact sprijinul de care era nevoie. Dacă mai adăugai la asta și faptul că unii părinți adoptivi erau mană cerească, iar alții erau ahtiați după bani, sadici care urau copii, era ușor să-ți dai seama cât de mult putea să te afecteze toată afacerea respectivă. Din păcate, Felix McGhee avea să sufere cel mai mult.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi zise Sara lui Will.

Se abținu cu greu să nu înceapă să râdă ca un puști.

— A mai zis ceva Felix? întrebă Faith.

Sara scutură din cap.

— Cum te mai simți?

— Mult mai bine, răspunse Faith, cu un ton defensiv.

— Am auzit de a doua victimă pe care ați găsit-o aseară, zise Sara.

— Will a găsit-o. Faith se opri un moment, încercând să cearnă informația. Confidențial, și-a rupt gâtul când a căzut printre ramurile copacului.

— Ce făcea în copac?

Sara se încruntă.

— Aștepta ca noi să o găsim, interveni Will. Se pare că nu am ajuns acolo suficient de repede.

— N-ai de unde să știi de cât timp era în copac, îi zise Sara. Stabilirea orei decesului nu poate fi decât aproximată.

— Sângele ei era cald, replică el, simțind același întuneric când se gândea la lichidul ce-i picurase pe ceafă.

— Sunt și alte motive pentru care sângele poate fi în continuare cald. Dacă era în copac, atunci frunzele au acționat ca o barieră împotriva frigului. Atacatorul putea la fel de bine să-i fi administrat medicamente. Numeroase pastile pot să ridice temperatura arterială și să o mențină așa chiar și după deces.

— Sângele încă nu apucase să se închege, continuă el.

— Ceva banal, precum două aspirine, putea să împiedice coagularea sângelui.

— Jackie avea o cutie mare de aspirină lângă pat, confirmă Faith. Era pe jumătate goală.

Will nu părea convins, dar Sara trecu mai departe.

— Tot Pete Hanson este medicul legist în regiunea asta? o întrebă pe Faith.

— Îl cunoști pe Pete?

— Este un legist bun. Am făcut vreo două cursuri cu el când am fost votată prima dată.

Will uitase că în orășelele mici slujba unui medic legist era supusă la vot. Nu și-o putea imagina pe Sara pe o pancartă electorală.

— Chiar eram în drum spre el, să participăm la autopsia celei de-a doua victime, zise Faith.

Sara părea nehotărâtă.

— Astăzi este ziua mea liberă.

— Ei bine, începu Faith, trăgând iar de timp, sper să ai o zi bună.

O spuse în semn de rămas bun, fără să dea de înțeles că urmează să plece.

Will observă că zgomotul de pe hol scăzuse suficient de mult încât să poată auzi tropăitul tocurilor pe gresia din spatele lui. Amanda Wagner se îndrepta cu pași hotărâți spre ei. Arata destul de odihnită, în ciuda faptului că stătuse în pădure la fel de mult ca și Will. Coafura ei era neatinsă și purta pantaloni mov-închis. Ca de obicei, intră direct în subiect.

— Amprenta de sânge de pe permisul de conducere al lui Jacquelyn Zabel, aparține primei noastre victime. Încă îi mai spuneți Anna? Nu îi lăsă să răspundă. Răpirea asta de la supermarket are vreo legătură cu cazul nostru?

— Posibil, îi zise Will. Mama a fost răpită azi dimineață în jur de cinci și jumătate. Copilul, Felix, a fost găsit dormind în mașina mamei sale. Avem o descriere sumară din partea lui, dar totuși e doar un copil de șase ani. Cei de la poliția din Atlanta cooperează. Din câte știu, nu au cerut ajutor.

— Cine-i desemnat pe caz?

— Leo Donnelly.

— Bun de nimic, izbucni Amanda. O să-i lăsam cazul pentru moment, dar vreau să-l țineți din scurt. Lăsați-i pe cei din Atlanta să facă toată munca de teren și să plătească pentru criminaliști, dar dacă începe să o dea în bară, zburați-l.

— Nu cred ca o să-i convină, zise Faith.

— Arăt eu de parcă mi-ar păsa? Nu așteptă să primească un răspuns. Prieteni noștri din Rockdale se pare că au niște remușcări pentru că ne-au cedat cazul, îi informă ea. Am anunțat o conferință de presă în cinci minute și vreau ca tu și Faith să stați în spatele meu, arătând cât se poate de convingători în timp ce eu explic publicului larg că nu au de ce să-și facă griji în privința rinichilor lor. Întinse mâna spre Sara: Dr. Linton, presupun că nu exagerez să spun că ne întâlnim într-o circumstanță mai bună de această dată.

Sara scutură din cap.

— Pentru mine, cel puțin.

— A fost o slujbă emoționantă. Un omagiu potrivit unui mare ofițer.

— Oh… vocea Sarei deveni confuză. Își drese vocea încercând să se adune. Ziua aceea încă este în ceață pentru mine.

Amanda îi aruncă o privire plină de compasiune, iar vocea îi deveni surprinzător de caldă când o întrebă:

— Cât a trecut?

— Trei ani și jumătate.

— Am auzit ce s-a întâmplat la Coastal. Amanda încă o ținea pe Sara de mână și Will observă când aceasta o strânse în semn de înțelegere. Avem grijă de orașul nostru.

Sara își șterse ochii, uitându-se la Faith de parcă se simțea penibil.

— Chiar eram pe punctul de a-mi oferi serviciile agenților tăi.

Will o văzu pe Faith căscând gura brusc, pentru ca mai apoi să o închidă la fel de repede.

— Dă-i înainte, zise Amanda.

— Am avut ocazia să o cunosc pe prima victimă – Anna. N-am avut ocazia să îi fac un examen complet, dar am petrecut ceva timp cu ea. Pete Hanson e unul dintre cei mai buni medici legiști pe care i-am cunoscut, dar dacă vrei să particip la autopsia celei de-a doua victime, aș putea să îți

ofer un punct de vedere în ceea ce privește asemănările și deosebirile dintre cele două cazuri.

Amanda nu zăbovi prea mult înainte să ia o decizie.

— O să iau în calcul oferta ta, zise ea. Faith, Will, haideți cu mine. Dr. Linton, agenții mei se vor întâlni cu dumneavoastră la City Hall East într-o oră. Când niciunul din cei doi nu făcu nicio mișcare, Amanda bătu din palme: să mergem.

Ajunsese deja la jumătatea coridorului, când Will și Faith se văzuseră nevoiți să o urmeze.

Will mergea în spatele Amandei, păstrându-și pasul mic ca să nu dea peste ea. Pentru o femeie de înălțimea ei, mergea destul de repede, dar el tot se simțea ca marele Hulk, din cauza înălțimii sale. Uitându-se la capul ei, se întrebă dacă criminalul lor ar fi lucrat pentru o femeie ca Amanda. Era evident pentru Will de ce un alt bărbat ar fi simțit o ură nestăvilită, în loc de un amestec de exasperare cu o urmă de dorință arzătoare de a-i face pe plac, pe care el o simțea față de această femeie.

Faith îi puse mâna pe braț, trăgându-l în spate.

— Îți vine să crezi?

— Ce anume?

— Ca Sara să-și bage nasul în autopsia noastră.

— E de înțeles, de vreme ce a văzut ambele victime.

— *Tu* ai văzut ambele victime.

— Nu sunt medic legist.

— Nici ea nu e, ripostă Faith. Nici măcar nu este un doctor adevărat. Este pediatru. Și la ce anume se referea Amanda când a pomenit de Coastal?

Will era și el curios să știe ce anume se întâmplase la închisoarea Statală Coastal, dar mai mult ar fi vrut să știe de ce Faith era atât de furioasă pe toată situația.

— O să acceptați fie și cel mai mic ajutor oferit de Sara Linton, le strigă Amanda peste umăr. Evident, îi auzise șușotind. Soțul ei a fost unul

dintre cei mai buni polițiști din stat și mi-aș baza orice investigație pe aptitudinile ei medicale.

— Ce s-a întâmplat cu soțul ei? nu-și mai ascunse Faith curiozitatea.

— A căzut la datorie, era tot ce putea să îi răspundă Amanda. Cum te simți după incident, Faith?

— Perfect, răspunse ea neobișnuit de sec.

— Doctorul și-a dat seama ce ai?

— Sută la sută, răspunse ea și mai sec.

— O să trebuiască să avem o discuție despre asta. Amanda îi dădu la o parte pe gardieni când intrară în sala de așteptare. După conferința de presă am o întâlnire cu primarul, dar te aștept până la sfârșitul zilei la mine în birou, îi zise lui Faith.

— Da, doamnă.

Will se întrebă dacă el se prostea sau dacă femeile din viața lui deveneau din ce în ce mai obtuze. Oricum, nu era momentul potrivit să își dea seama. O depăși pe Amanda și deschise ușa de sticlă de la intrare. Afară era un podium, cu un mic covor în spate pentru ca Amanda să poată sta pe el. Will se așeză pe lateral, în poziția obișnuită, știind sigur că aparatele aveau să îi prindă pieptul și nodul de la cravată, dacă ar fi încercat să ia cadre mai apropiate cu Amanda. Faith știa că nu era la fel de norocoasă și adoptă o privire furioasă în timp ce se așeza în spatele șefei sale.

Camerele porniră. Amanda se îndreptă spre microfoane. Deja îi puneau întrebări, strigând, dar ea aștepta ca zarva să se mai domolească înainte de a scoate o hârtie împăturită din buzunarul jachetei și de a o netezi de pupitru.

— Sunt dr. Amanda Wagner, locțiitor în biroul regional din Atlanta al GBI. Făcu o pauză. Unii dintre voi ați auzit probabil de zvonurile cu privire la așa-zisul Criminal Rinichi. Sunt aici ca să confirm că este vorba despre o informație falsă. Nu există niciun asemenea criminal în regiunea noastră. Rinichiul victimei nu a fost scos; nu a

existat niciun fel de intervenție chirurgicală. Departamentul de Poliție din Rockdale a negat orice zvon cu privire la acest caz, iar noi trebuie să avem încredere în colegii noștri că sunt sinceri în această privință.

Will nu avea nevoie să se uite la Faith ca să știe că aceasta se lupta să nu zâmbească. Detectivul Max Galloway i se băgase cu siguranță pe sub piele și Amanda tocmai lovise în fața camerelor toată forța polițienească din Rockdale.

— Ce puteți să ne spuneți despre femeia care a fost dusă la Spitalul Grady noaptea trecută? întrebă unul dintre reporteri.

Nu era pentru prima dată când Amanda avea mai multe informații despre caz decât îi spuseseră Will sau Faith.

— Ar trebui să avem deja un portret al victimei până azi la ora unu.

— De ce nu fotografii?

— Victima a suferit niște lovituri la față. Vrem să oferim publicului cea mai bună variantă pentru a o putea identifica.

— Care este prognosticul în ceea ce o privește? întrebă o femeie de la CNN.

— Rezervat.

Amanda trecu mai departe, arătând spre următoarea persoană care ridicase mâna. Era Sam, tipul care o strigase pe Faith când intraseră prima dată în spital. Era singurul reporter pe care Will îl văzuse notând informațiile folosind un carnețel în locul unui reportofon.

— Aveți vreun comentariu cu privire la declarația surorii lui Jacquelyn Zabel, Joelyn Zabel?

Will simți cum i se încleștează maxilarul, în timp ce se forța să rămână impasibil. Își imagină că și Faith făcea același lucru, pentru că mulțimea de reporteri încă era focalizată asupra Amandei, și nu a celor doi agenți șocați din spatele ei.

— Evident că familia e foarte supărată, răspunse Amanda. Facem tot ce ne stă în putere să rezolvăm acest caz.

— Nu cred că sunteți mulțumiți cu faptul că folosește un limbaj atât de dur la adresa agenției dumneavoastră, continuă Sam.

Will își imagină zâmbetul Amandei doar privindu-i reacția lui Sam. Amândoi jucau un joc, pentru că reporterul știa prea bine că Amanda n-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea.

— Va trebui s-o întrebați pe doamna Zabel despre declarațiile dânsei, zise ea. Nu mai am alte comentarii cu privire la acest subiect.

Amanda mai răspunse la două întrebări, apoi încheie conferința de presă cu cererea obișnuită ca oricine care avea vreo informație, să-i anunțe.

Reporterii începură să se împrăștie, să își prezinte variantele – deși Will era aproape sigur că niciunul dintre ei nu-și va asuma responsabilitatea de a nu verifica informația înainte de a aduce iar vorba despre așa-numitul Criminal Rinichi.

Vocea Amandei sună ca un mormăit ușor, pe care Will îl înțelese abia când i se adresă lui Faith.

— Hai.

Faith nu avea nevoie de nicio explicație și nici de întăriri, dar tot îl apucă de braț pe Will când se îndreptară spre mulțimea de reporteri. Trecu pe lângă Sam și păru să îi zică ceva, pentru că omul o urmări pe o alee mai îngustă dintre spital și parcare.

— Am prins dragonul cu garda jos, nu-i așa? zise Sam.

Faith făcu semn spre Will.

— Agent Trent, acesta este Sam Lawson, imbecil profesionist.

Sam îi aruncă un zâmbet.

— Încântat de cunoștință.

Will nu-i răspunse, dar Sam nu părea deranjat. Reporterul era mai degrabă interesat de prezența lui Faith și se uită la ea într-o manieră atât de

grosolană, încât Will simți impulsul de a-l pocni cu sete fix în maxilar.

— La naiba, Faith, ești o bunăciune, zise Sam.

— Amanda-i nervoasă pe tine.

— Nu-i tot timpul așa?

— Nu vrei să fii pe lista ei neagră, Sam. Îți aduci aminte ce s-a întâmplat data trecută.

— Marele avantaj în a bea mult, este că eu nu beau. Rânjea din nou, măsurând-o iar din cap până-n picioare. Arăți chiar foarte bine, iubito. Adică – de-a dreptul fantastic.

Scutură din cap, deși Will putea să-și dea seama că se înmuia. Nu o văzuse niciodată privind un bărbat în maniera în care o făcea cu Sam Lawson. Era cu siguranță ceva nerezolvat între ei. Will nu se mai simțise în viața lui atât de în plus ca atunci.

Din fericire, Faith părea să realizeze faptul ca se afla acolo cu un motiv.

— Ți-au spus cei din Rockdale despre sora lui Zabel?

— Sursele reporterilor sunt confidențiale, răspunse Sam, confirmându-i bănuielile.

— Care este declarația lui Joelyn? întrebă Faith.

— Pe scurt, a zis ca voi ați stat cu mâna-n fund vreme de trei ore, certându-vă cine să preia cazul, în timp ce sora ei murea în copac.

Buzele lui Faith se albiră. Will se simți rău de-a binelea. Sam trebuie să fi discutat cu sora imediat după ce a făcut-o Faith, ceea ce explica motivul pentru care acesta era atât de sigur că Amanda era pe dinafară.

— I-ai furnizat tu acea informație lui Zabel? întrebă Faith în cele din urmă.

— Mă cunoști mai bine de-atât.

— Rockdale i-a dat informația, apoi tu i-ai luat declarația.

Ridică din umeri din nou, confirmându-i bănuielile.

— Sunt reporter, Faith. Îmi fac treaba, nimic mai mult.

— E o slujbă destul de murdară – pui presiune pe membrii familiei îndoliate, calci în picioare polițiști și scrii lucruri despre care știi că sunt minciuni.

— Acum știi de ce am fost bețiv atâția ani de zile.

Faith își puse mâinile în șolduri și scoase un oftat adânc, plin de frustrare.

— Nu asta s-a întâmplat cu Jackie Zabel.

— Mi-am dat seama că nu a fost așa. Sam scoase carnețelul și pixul. Deci, dă-mi ceva de ce pot să mă leg.

— Știi că nu pot…

— Spune-mi despre grotă. Am auzit că avea o baterie de ambarcațiune ca să poată să le ardă.

Bateria de ambarcațiune era ceva ce ei numeau „prezumția de vinovăție”, genul de informație pe care doar criminalul o știa. Era doar o mână de oameni care văzuse probele scoase la suprafață de Charlie Reed și toți purtau insigne. Cel puțin pentru moment.

Faith rosti exact ce gândea Will.

— Galloway sau Fierro îți dau informații din interior. Așa ne-o trag nouă și tu îți obții știrea de primă pagină. Câștig de ambele părți, corect?

Rânjetul lui Sam îi confirmă speculația.

— De ce aș vorbi cu cei de la Rockdale, când tu ești omul meu de legătură la acest caz? continuă el.

Will văzuse în ultimele săptămâni cum se schimba temperamentul lui Faith și nu era bine deloc să fii cel care o provoacă.

— Nu-s niciun om de legătură, imbecilule, și toate concluziile tale sunt greșite, îi zise lui Sam.

— Lămurește-mă, iubito.

Era cât pe ce să o facă, dar se abținu exact în ultima clipă.

— GBI nu are niciun comentariu oficial cu privire la declarația lui Joelyn Zabel.

— Pot să te citez cu asta?

— Citează asta, iubitule.

Will o urmă pe Faith la mașină, dar nu înainte de a schița un zâmbet către reporter. Era destul de sigur că gestul pe care îl făcuse Faith nu era ceva ce se putea publica într-un ziar.

Capitolul 9

Sara își petrecuse ultimii trei ani și jumătate perfecționându-și aptitudinile de negare, așa că nu era nicio surpriză faptul că abia după o oră întreagă și-a dat seama ce greșeală imensă făcuse când își oferise ajutorul Amandei. În ora respectivă reușise să ajungă acasă, să facă duș, să-și schimbe hainele și să se întoarcă în subsolul de la City Hall East înainte ca adevărul să o lovească în moalele capului întocmai unui baros. Atinse ușa inscripționată cu „Medic Legist al GBI”, apoi se opri, incapabilă să o deschidă. Alt oraș. Altă morgă. Alt mod de a-i simți lipsa lui Jeffrey.

Era greșit să spună că îi plăcuse să lucreze alături de soțul ei? Că privise dincolo de corpul unei victime împușcate sau a unui șofer beat și că simțea că viața ei era completă? Părea macabru și prostesc și Sara credea că a lăsat în urmă toate acestea atunci când s-a mutat în Atlanta, dar iat-o din nou aici, împingând iarăși cu mâna ușa ce separa viața de moarte, incapabilă să o deschidă.

Se rezemă cu spatele de perete, holbându-se la literele pictate pe geamul opac. Oare nu aici îl aduseseră pe Jeffrey? Oare nu tot Pete Hanson fusese omul care disecase corpul frumos al soțului ei? Sara avea pe undeva raportul legistului. La vremea respectivă, părea vital pentru ea să aibă toate informațiile cu privire la moartea lui – raportul toxicologic, greutatea și dimensiunea organelor, țesuturilor și oaselor. Îl privise pe Jeffrey murind în Districtul Grant, dar locul acesta, acest subsol din City Hall, era locul unde tot ceea

ce-l definise odată ca ființă umană fusese redus, îndepărtat, analizat.

Ce anume, mai exact, o convinse pe Sara să revină în acel loc? Se gândi la oamenii cu care intrase în contact pe parcursul ultimelor ore: Felix McGhee – privirea pierdută de pe chipul lui palid, buza de jos tremurând în timp ce-și căuta mama pe coridoarele spitalului, insistând că ea nu l-ar fi părăsit niciodată. Will Trent, oferindu-i copilului batista sa. Sara crezuse că tatăl ei și Jeffrey erau singurii bărbați de pe pământ care încă le mai purtau. Și apoi, Amanda Wagner făcând comentarii despre funeralii.

Sara fusese atât de sedată în ziua înmormântării lui Jeffrey, că abia reușise să stea în picioare. Vărul ei o luase de mijloc, ținând-o în picioare la propriu, pentru ca ea să fie în stare să meargă la mormântul lui Jeffrey. Sara rămăsese cu brațul întins deasupra coșciugului din mormânt, incapabilă să arunce pământul ce-l avea în mână. În cele din urmă, renunțase, strângându-și pumnul la piept, vrând să-și întindă praful pe față, să-l inhaleze, să intre în pământ odată cu Jeffrey și să-l țină în brațe până când n-ar mai fi avut aer să respire.

Sara își duse mâna la buzunarul din spate al blugilor și simți scrisoarea acolo. Împăturise scrisoarea de atâtea ori, că plicul deja se rupsese la îndoituri, lăsând să se vadă culoarea galben-deschis a actului din interior. Cum ar reacționa, dacă într-o dimineață s-ar hotărî să se uite pe acea hârtie și să vadă scrisul îngrijit, explicațiile sau scuzele seci din partea femeii ale căror acțiuni au dus la moartea lui Jeffrey?

— Sara Linton! răsună vocea lui Pete Hanson în momentul în care ajunse la etaj.

Purta o cămașă havaiană deschisă la culoare, un stil pe care-și amintea că îl preferă, și expresia de pe fața lui era o amestecătură de plăcere și curiozitate.

— Cărui fapt datorez această plăcere enormă?

— Am reușit să îmi facilitez accesul la unul dintre cazurile tale, îi zise fără să-i ascundă adevărul.

— Ah, studentul preia ștafeta de la profesor.

— Nu cred că ești gata să renunți la toate acestea.

— Știi doar că am inima unui puști de nouăsprezece ani, zise făcându-i șmecher din ochi.

— Încă o mai păstrezi într-un borcan, pe birou?

Pete izbucni în râs de parcă ar fi fost prima dată când auzea replica.

Sara considera că era cazul să îi dea o explicație.

— Am văzut una dintre victime la spital, seara trecută.

— Am auzit despre ea. Tortură, abuz?

— Da.

— Prognostic?

— Încearcă să țină infecția sub control.

Sara nu intră în detalii, dar nici nu avea de ce. Pete văzuse și el în spital suficient de mulți pacienți la care tratamentul cu antibiotic nu dăduse niciun rezultat.

— Ai făcut un raport al violului?

— N-am avut suficient timp pre- și post-operator.

— Deja dă peste cap șirul evenimentelor, confirmă el.

Pete avea dreptate, în ceea ce privea aducerea cazului în instanță. Annei îi fusese administrată Betadină și fusese expusă la nenumărate alte medii. Orice avocat bun din partea apărării ar putea aduce un martor expert, care să argumenteze cum că un raport al violului, întocmit pe baza unor probe recoltate abia după ce victima a fost supusă unei intervenții chirurgicale nu ar putea fi acceptat.

— Am reușit să îndepărtez niște așchii de sub unghiile ei, dar m-am gândit că cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac, era să prezint o comparație între cele două victime, îi zise Sara.

— O motivație mai degrabă dubioasă, dar sunt foarte fericit să te văd, așa că am să trec cu vederea logica ta defectuoasă.

Zâmbi; Pete fusese întotdeauna direct, politicos în stilul sudic – unul dintre motivele pentru care era un profesor atât de bun.

— Mulțumesc.

— Plăcerea companiei tale este o răsplată mai mult decât suficientă. Deschise ușa, poftind-o înăuntru. Sara ezită. Cam dificil să faci comparația din hol, nu se vede atât de bine, îi zise el.

Sara îl urmă în morgă, dar parcă era o altă persoană. Mirosul o izbi în primă fază. Se gândea mereu că cel mai bun termen de a-l descrie era dulceag, un cuvânt care nu exprima nimic dacă nu miroseai personal ceva dulceag. Mirosul predominant nu venea de la cei morți, ci de la chimicalele folosite. Înainte ca bisturiul să fie utilizat, decedații erau mai întâi catalogați, radiografiați, fotografiați, dezbrăcați și spălați cu dezinfectant. Un alt produs de curățat era folosit la curățarea podelelor și un altul pentru a spăla mesele din inox; și încă unul era folosit pentru curățarea și sterilizarea instrumentelor pentru autopsie. Împreună, dădeau naștere unui miros în mare parte dulce, care îți intra în piele și îți rămânea în mucoasa nazală pentru mult timp.

Sara merse după Pete în spatele camerei, simțindu-se de parcă îl urmărea. Morga era departe de zgomotul constant de la Grady, așa cum Districtul Grant era față de Grand Central. Spre deosebire de aceleași cazuri repetate la nesfârșit din UPU, autopsia reprezenta un mister care era dezvăluit în majoritatea cazurilor. Sângele, fluidele, organele, țesuturile – fiecare componentă contribuia cu ceva la rezolvarea unui puzzle. Un corp nu putea minți. Morții nu reușeau întotdeauna să-și ia cu ei secretele în mormânt.

Aproape două milioane și jumătate de oameni mor anual în America. Georgia este responsabilă

pentru aproape șaptezeci de mii de morți, dintre care mai puțin de o mie sunt crime. Din punct de vedere legal, orice deces suspect – adică orice persoană care moare în afara spitalului sau a azilului – trebuie să fie investigat. Orașele mici, care nu se confruntă des cu cazuri de morți violente sau comunitățile ce nu dispun de fonduri suficiente pentru a avea un medic legist lasă statul să se ocupe de cazurile lor de crimă. Majoritatea din ele ajung la morga din Atlanta. Ceea ce explică și faptul că jumătate din mese erau acoperite de corpuri în diferite stadii de autopsie.

— Snoopy, zise Pete, strigând un om mai în vârstă și de culoare, îmbrăcat în uniformă. Dânsa este dr. Sara Linton. O să mă asiste la cazul Zabel. Cum stăm?

— Radiografiile sunt pe ecran, îi zise bărbatul lui Pete, fără să-i acorde prea mare atenție Sarei. Pot să mă duc să o aduc, dacă vrei.

— Bine omule. Pete se duse la computer și apăsă pe tastatură. O serie de radiografii apărură pe ecran. Tehnologia! exclamă Pete, și Sara nu-și putu reține uimirea.

Pe vremea când lucra în Districtul Grant, morga se afla în subsolul spitalului. Aparatul pentru radiografii era destinat persoanelor vii, spre deosebire de cel de la morgă, unde nu prea mai conta cât de radiat era corpul unei persoane decedate. Filmele rămâneau intacte și erau citite pe ecranul unui monitor de douăzeci și patru de inci cu plasmă, în loc de un monitor cu tub, unde imaginea tremura atât de mult încât îți provoca o criză de epilepsie. Unica masă de porțelan pe care Sara o folosise în Grant nu semăna deloc cu șirurile de tărgi din oțel inoxidabil care se aflau în spatele ei. Putea să vadă medicii legiști intrând și ieșind prin ușile de sticlă de pe holurile de vizavi de morgă. Atunci realiză că ea și Pete erau singurele ființe vii din camera de autopsie.

— Am rezolvat toate celelalte cazuri când l-am adus, spuse Pete și, pentru o clipă, Sara nu înțelese ce voia să spună. Arătă spre o masă goală de autopsie, ultima de pe un rând: Acolo l-am autopsiat.

Sara se uită fix spre masa goală, întrebându-se de ce nu putea să vadă cu ochii minții acea imagine cumplită cu soțul ei decedat. În schimb, tot ce văzu era o masă curată, cu lampa din oțel inoxidabil de deasupra. Aici era locul în care Pete găsise dovada care condusese la identificarea ucigașului lui Jeffrey. Aici fusese deschis cazul, dovedind fără urmă de îndoială cine era implicat în această crimă.

Stând aici, acum, Sara se aștepta ca amintirile să o copleșească, dar era calmă, concentrată pe scopul pentru care era aici.

Aici se întâmplau lucruri bune. Oamenii erau ajutați, chiar și după moarte. Mai ales după moarte.

Încet, se întoarse spre Pete și, deși nu-l putea vedea pe Jeffrey, îl simțea de parcă ar fi fost în cameră cu ea. De ce se întâmpla așa ceva? De ce, după trei ani și jumătate în care făcuse eforturi să-și aducă aminte senzațiile pe care le trăia când îl avea pe Jeffrey lângă ea, doar simpla prezență la morgă o făcuse să se simtă astfel?

Majoritatea polițiștilor urau să participe la autopsie și nici Jeffrey nu făcea excepție, dar considera că a participa era un semn de respect, o promisiune către victimă că va face tot ce-i stătea în puteri să îl aducă pe criminal în fața justiției. Acesta era și motivul pentru care devenise polițist – nu doar pentru a-i ajuta pe nevinovați, ci pentru a-i pedepsi pe criminalii care le făceau rău.

Acesta era și motivul pentru care acceptase și Sara postul de medic legist. Jeffrey nici măcar nu auzise de districtul Grant prima dată când intrase în morga de la subsolul spitalului pentru a examina o victimă și pentru a rezolva un caz.

Cu mulți ani în urmă, Sara fusese martora violenței, chiar victima unui atac înfiorător. Fiecare incizie pe care o făcea, fiecare mostră pe care o preleva, de fiecare dată când depunea mărturie la tribunal, se simțea răzbunată.

— Sara?

Își dădu seama că tăcea de ceva vreme. Își drese vocea înainte de a-i spune lui Pete:

— Am cerut de la Grady radiografiile necunoscutei de aseară. A reușit să vorbească înainte de a-și pierde cunoștința. Credem că o cheamă Anna.

Accesă un fișier, aducând pe ecran radiografiile Annei.

— Este conștientă?

— Am sunat la spital înainte de a veni aici. Încă nu și-a revenit.

— Probleme neurologice?

— A rezistat operației, ceea ce este mai mult decât ne-am așteptat. Reflexele sunt bune, dar pupilele nu reacționează. Are niște edeme pe creier. Au programat-o la o tomografie pentru azi, mai târziu. Infecția ne îngrijorează. Au recoltat probe, pentru a-și da seama cum să o trateze. Sanderson a contactat CDC[12].

— Of, Doamne! Pete studia radiografia. De ce forță este nevoie pentru a scoate o coastă cu mâinile goale?

— Era înfometată, deshidratată. Presupun că a fost mai ușor așa.

— Legată, n-ar fi opus mare rezistență. Dar totuși… Dumnezeule! Îmi aduce aminte de a treia doamnă Hanson. Vivian făcea culturism, știi. Avea bicepșii cât coapsele mele. O adevărată femeie.

— Mulțumesc, Pete. Mulțumesc că ai avut grijă de el.

Îi făcu din nou cu ochiul.

— Primești respect dacă îi respecți și tu pe ceilalți.

Recunoscu dictonul din discursurile sale.

— Snoopy, spuse Pete în timp ce bărbatul împingea o masă de autopsie prin ușile batante.

Capul lui Jacquelyn Zabel se vedea de sub un cearceaf alb. Avea pielea purpurie de la faptul că atârnase cu capul în jos de ramura copacului. Culoarea era mai închisă în jurul buzelor femeii, de parcă cineva îi storcise o mână de afine în jurul gurii. Sara observă că femeia fusese frumoasă și doar câteva riduri fine de la colțurile ochilor îi arătau vârsta. Din nou, își aminti de Anna, căci și ea era o femeie frumoasă. Pete părea că se gândește la același lucru.

— De ce cu cât este o femeie mai frumoasă, cu atât mai cumplită este crima?

Sara ridică din umeri. Era ceva ce ea mai văzuse când lucrase ca medic legist în districtul Grant. Femeile frumoase aveau mai mult de suferit în cazul unei crime.

— Pune-o pe masa mea, îi spuse Pete asistentului său.

Sara privi felul neutru în care Snoopy își îndeplini atribuțiile, mutând cadavrul spre o masă liberă. Pete era în minoritate aici; majoritatea celor care lucrau la morgă erau fie afro-americani, fie femei. La fel era și la Spitalul Grady, lucru deloc ieșit din comun, deoarece Sara observase că, cu cât era mai oribilă meseria, cu atât era mai mult probabil ca o minoritate să o profeseze. Ironia era că și Sara era inclusă în această schemă.

Snoopy puse piedicile roților și începu să alinieze diferitele scalpeluri, bisturie și ferăstraie de care Pete va avea nevoie în următoarele ore.

Tocmai scotea o pereche mare de foarfeci pe care le-ai găsi în mod normal la un raion de ustensile de grădinărit când Will și Faith intrară în cameră. Will nu părea impresionat de cadavrele pe lângă care trecea. Pe de altă parte, Faith arăta mai rău decât atunci când o văzuse Sara prima oară la spital. Buzele femeii erau albe și rămase cu privirea fixă spre înainte în timp ce trecu de masa

pe care era întins un bărbat cu craniul expus de sub scalp pentru ca legistul să-i poată constata leziunile.

— Doctor Linton, începu Will. Mulțumesc că ai venit. Știu că era ziua ta liberă.

Sara reuși doar să-i zâmbească și să dea din cap, minunându-se de tonul său formal. Will Trent semăna din ce în ce mai mult cu un bancher. Sara încă avea probleme în a-l vedea ca pe un polițist. Pete îi întinse o pereche de mănuși lui Sara, dar ea refuză, spunând:

— Am venit doar să observ.

— Nu vrei să te murdărești pe mâini? Suflă în mănușă pentru a o desface, apoi și-o puse în mână. Vrei să luăm masa după aceea? E un restaurant italian nou pe Highland. Aș putea tipări un cupon de reducere de pe net.

Sara tocmai voia să refuze când Faith scoase un sunet care îi făcu pe toți să întoarcă privirea spre ea. Flutură mâna prin fața ei și Sara bănui că prezența la morgă era cauza culorii cenușii a pielii lui Faith.

Pete ignoră reacția și le spuse lui Will și Faith:

— Am găsit spermă și fluide corporale pe pielea ei înainte de a o curăța. Le voi trimite la laborator pentru a fi analizate.

Will se scărpină pe braț.

— Mă îndoiesc de faptul că tipul nostru a mai fost prins până acum, dar să vedem ce găsim în baza de date.

Pentru a respecta procedura, Pete porni dictafonul, spuse data și ora, apoi continuă:

— Acesta este cadavrul lui Jacquelyn Alexandra Zabel, o femeie subnutrită, în vârstă de treizeci și opt de ani. A fost găsită într-o zonă împădurită de lângă Route 316 în Conyers, care este localizat în Rockdale, Georgia, în dimineața zilei de sâmbătă, 8 aprilie. Victima atârna de un copac, cu fața în jos și cu piciorul drept prins între ramuri. Are gâtul rupt și semne de tortură severă. Procedură

desfășurată de Pete Hanson. Asistă agenții speciali Will Trent și Faith Mitchell și inimitabilul doctor Sara Linton.

Trase cearceaful și Faith oftă. Sara își dădu seama că era prima dată când vedea opera celui care o răpise. În lumina rece din morgă, se vedea clar fiecare rană: vânătăile întunecate și loviturile, pielea sfâșiată, arsurile electrice înnegrite care semănau cu o pudră ce nu putea fi ștearsă. Corpul fusese spălat înainte de examinare, sângele coagulat fusese înlăturat, astfel că pielea albă ca de ceară contrasta cu rănile.

Tăieturi adânci brăzdau carnea victimei; erau suficient de adânci încât să sângereze, dar fără a duce la moarte. Sara bănui că tăieturile fuseseră făcute cu o lamă de bărbierit sau cu un cuțit cu lama foarte subțire.

— Trebuie să…

Faith nu termină propoziția. Se întoarse pe loc și se îndepărtă. Will o privi cum pleacă, mormăind o scuză către Pete.

— Nu e partea ei preferată din meserie, observă Pete. E cam slabă. Victima, adică.

Avea dreptate. Oasele lui Jacquelyn Zabel se vedeau ieșind prin piele.

— Cât timp a fost sechestrată? îl întrebă Pete pe Will.

El ridică din umeri.

— Speram să ne poți spune tu asta.

— Ar putea fi de la deshidratare, mormăi Pete, apăsând cu degetele pe umărul femeii. Ce crezi? o întrebă pe Sara.

— Cealaltă victimă, Anna, era în aceeași condiție fizică. E posibil să le fi dat diuretice și să le fi ținut fără apă sau mâncare, înfometarea nu e o formă neobișnuită de tortură.

— Cu siguranță că a încercat orice. Pete oftă, nelămurit. Sângele ar trebui să ne spună mai multe.

Examinarea continuă. Snoopy așeză o riglă lângă tăieturi și făcu fotografii, în timp ce Pete

schița poziția rănilor pentru raportul autopsiei, încercând să aproximeze gravitatea acestora. În sfârșit, lăsă stiloul jos, deschizându-i pleoapele pentru a verifica culoarea.

— Interesant, murmură el, făcându-i semn Sarei să verifice.

În absența unui mediu umed, organele unui corp în descompunere se micșorează, iar carnea se strânge în jurul rănilor. Sara găsi câteva găurele în albul ochilor în timp ce îi examină, niște punctișoare roșii perfect rotunde.

— Ace de cusut sau bolduri, presupuse Pete. A înțepat-o de cel puțin douăsprezece ori în fiecare glob ocular.

Sara verifică pleoapele femeii și văzu găurile prin care trecuse acul.

— Pupilele Annei erau fixe și dilatate, îi spuse ea, luând o pereche de mănuși de pe tavă, punându-și-le în timp ce privea urechile însângerate ale femeii.

Snoopy curățase cheagurile de sânge, dar canalele erau încă pline de sânge uscat.

— Ai un…

Snoopy îi dădu un otoscop. Sara introduse vârful în urechea lui Zabel, unde descoperi genul de răni pe care le văzuse doar la copiii abuzați.

— Timpanul a fost găurit. Îi întoarse capul pentru a verifica și cealaltă ureche. Se auzi trosnind vertebra ruptă de la gât: Și acesta.

Îi dădu otoscopul lui Pete ca să vadă.

— O șurubelniță? întrebă el.

— Foarfece, sugeră ea. Vezi felul în care pielea de pe canalul auricular a fost răzuit?

— Urmele sunt mai înclinate în partea de sus și mai adânci la vârf.

— Corect, deoarece foarfeca se îngustează la vârf.

Pete dădu din cap, în timp ce nota.

— Surdă și oarbă.

Sara făcu un pas previzibil, deschizând gura femeii. Limba era intactă. Apăsă cu degetele pe trahee, apoi folosi un laringoscop pe care i-l dăduse Snoopy pentru a privi interiorul gâtului.

— Esofagul este rănit. Simți mirosul?

Pete se aplecă.

— Înălbitor? Acid?

— Soluție de curățat țevile.

— Am uitat că tatăl tău este instalator. Îi arătă o pată închisă la culoare, de lângă gura femeii: Vezi asta?

Sângele se aduna întotdeauna în locul ținut cel mai jos al unui cadavru, lăsând o pată pe piele, numită lividitate. Fața era de un purpuriu-închis, din cauza faptului că atârnase cu capul în jos. Era greu să identifice iritația din jurul gurii, dar după ce Pete i-a arătat-o, Sara a reușit să observe pe unde îi fusese turnat în gură lichidul cu care femeia se înecase.

Pete îi palpă gâtul.

— Aici sunt răni pe o suprafață extinsă. Este evident că a obligat-o să bea un lichid astringent. Vom vedea dacă i-a ajuns în stomac după ce o deschidem.

Sara tresări când auzi vocea lui Will; uitase că era acolo.

— Se pare că și-a rupt gâtul în cădere. A alunecat.

Sara își aminti discuția lor de mai devreme, de convingerea sa că Jacquelyn Zabel atârna în copac în timp ce el o căuta pe pământ. Îi spusese că sângele femeii era cald încă.

— Tu ai fost cel care a dat-o jos? întrebă Sara.

Will dădu din cap.

— A trebuit să o fotografieze mai întâi.

— Ai verificat pulsul la carotidă? întrebă Sara.

Dădu din cap aprobator.

— Sângele i se scurgea din degete. Era cald.

Sara îi verifică mâinile femeii. Unghiile fuseseră rupte, unele dintre ele smulse din carne. Conform

procedurii, înainte ca Snoopy să o curețe, fusese fotografiată.

Pete știa la ce se gândea Sara. Arătă spre monitor.

— Snoopy, vrei te rog să ne arăți pozele de dinainte de curățare?

Bărbatul se conformă, iar Pete și Sara rămaseră unul lângă altul, să le privească. Totul era în baza de date, de la pozele inițiale făcute la locul crimei până la unele mai recente, de la morgă. Snoopy trecu prin toate, astfel că Sara le văzu în ordine cronologică, într-o succesiune rapidă. Jacquelyn Zabel atârnase de un copac, iar capul îi era ciudat îndoit într-o parte. Piciorul său era prins între ramuri atât de fix, încât probabil că au tăiat crengile pentru a o da jos. Snoopy ajunse la final. Sângele i se scursese spre față, din picioare, prin tors.

— Acolo, spuse Sara, arătând spre piept.

Amândoi se întoarseră spre cadavru și Sara se opri înainte de a se apleca.

— Îmi cer scuze, spuse ea.

Era cazul lui Pete. Acesta nu păru deranjat. Ridică sânul, expunând o altă rană. Aceasta era mai adâncă la intersecția a două tăieturi. Pete trase mai aproape lampa de deasupra, încercând să vadă mai bine, în timp ce depărta carnea. Snoopy îi dădu o lupă și Pete se aplecă și mai mult, întrebând:

— Ați găsit un briceag la locul faptei?

— Singura amprentă era a victimei, una latentă, pe mânerul cuțitului, spuse Will.

Pete îi dădu Sarei lupa să verifice și ea.

— Amprenta era de la mâna stângă sau de la dreapta? întrebă Pete.

— Eu… Will se opri, privind spre ușă, după Faith. Nu-mi amintesc.

— Amprenta era a degetului mare? A indexului?

Snoopy merse la computer pentru a afla această informație, dar Will îi spuse:

— Era o amprentă parțială a degetului mare pe capătul mânerului.

— O lamă de șapte centimetri?

— Aproximativ.

Pete dădu din cap în timp ce nota pe diagramă, dar Sara continuă:

— S-a înjunghiat singură, le spuse ea, ținând lupa peste rană. Observați că rana are formă de V la bază și este plată la vârf. Lama era cu susul în jos, într-o traiectorie ascendentă. Sara imită mișcarea, ca și cum s-ar fi înjunghiat în piept. Degetul ei mare era pe capătul mânerului, pentru a-l înfige mai adânc. Trebuie să-l fi scăpat, apoi a căzut. Priviți-i glezna. Arătă o urmă vagă la baza peroneului: Inima a încetat să-i mai bată când i s-a prins piciorul. Oasele sunt rupte, dar nu este nici urmă de tumefiere, niciun semn de traumatism. Ar fi fost niște vânătăi serioase dacă sângele ar mai fi circulat când a căzut.

Will dădu din cap.

— N-ar fi avut…

— Asta spun semnele, îl întrerupse Sara. Rana este autoprovocată. A fost rapidă. Nu a suferit mult. Sau cel puțin nu mai mult decât până atunci, simți Sara nevoia să adauge.

Will rămase cu privirea în ochii ei și Sara se strădui să nu se uite în altă parte. Poate că bărbatul nu arăta a polițist, dar cu siguranță că gândea ca unul. Ori de câte ori un caz intra pe o linie moartă, orice polițist își aducea acuze pentru că luase o decizie greșită sau că ratase un indiciu evident. Will Trent făcea același lucru acum – se învinovățea pentru moartea lui Jacquelyn Zabel.

— A venit vremea să o ajuți. Acum, nu în pădure, spuse Sara.

Pete puse stiloul jos.

— Are dreptate. Apăsă cu mâinile pe piept. Se pare că este mult sânge aici, a nimerit bine locul în care să bage lama. Probabil că a atins inima imediat. Sunt de acord cu faptul că atât piciorul,

cât și gâtul, s-au rupt post-mortem. Își scoase o mănușă în timp ce se îndrepta spre calculator și privi pozele de la locul faptei. Priviți cum i se sprijină capul de ramuri, aplecat. Asta nu se întâmplă atunci când îți rupi gâtul în timpul unei căderi. Ar trebui să fie presat pe obiectul de care s-a lovit. Când ești în viață, mușchii sunt încordați pentru a preveni o asemenea rană. Este un eveniment violent, nu o răsucire blândă. Bună observație, puștoaico.

Pete îi zâmbi Sarei, iar ea se trezi că roșește ca un student mulțumit.

— De ce s-ar fi omorât singură? întrebă Will, de parcă o femeie torturată ar fi avut toate motivele să-și dorească să trăiască.

— Probabil că era oarbă, și mai mult ca sigur că era surdă. Sunt surprins de faptul că a reușit să urce în copac, explică Pete. Dacă nu putea să-i audă pe polițiști, nu ar fi avut de unde să știe că era căutată.

— Dar ea…

— Camerele cu infraroșu din elicoptere nu au identificat-o, îl întrerupse Pete.

— Dar tu ai fost acolo și s-a întâmplat să ridici privirea. Altfel, cred că ar fi fost găsită doar dacă vreun vânător ar fi făcut un apel DRT.

Voia să spună „cadavru găsit”[3]. Fiecare secție de poliție avea jargonul ei, unul mai colorat decât altul. Vânătorii erau vestiți datorită apelurilor prin care anunțau un DRT.

Pete se întoarse către Sara.

— Te superi? întrebă el, indicând cu capul spre kit-ul pentru investigarea violurilor.

Snoopy era un asistent excelent, dar Sara înțelese mesajul: ea era din nou observator. Pete luă speculul și îi depărtă picioarele pentru a-l putea introduce în vagin.

Ca în majoritatea cazurilor de viol care se sfârșesc cu moartea, pereții vaginali rămăseseră contractați și după moarte, astfel încât speculul din

plastic se rupse. Snoopy îi dădu unul din metal și Pete încercă din nou. Îi tremurau mâinile de la efortul pe care îl făcuse. Era greu de privit, și Sara era bucuroasă că Faith nu era acolo să audă sunetul pe care îl făcea instrumentul croindu-și drum prin carne.

Sara îi dădu un bețișor cu vată și el introduse vârful, dar întâmpină rezistență. Pete se aplecă, încercând să vadă ce produsese obstrucția.

— Doamne Dumnezeule! bâigui el, în timp ce pipăia cu mâna pe masa cu instrumentar. Luă un forceps. Pune-ți mănușile. Ajută-mă cu asta, îi spuse Sarei pe un ton rece.

Sara își puse mănușile și ținu speculul în timp ce el încerca să apuce ceva cu forcepsul.

Reuși să agațe ceva și trase. O bucată lungă de plastic alb ieși, ca o eșarfă de mătase din mâneca unui magician. Pete continuă să tragă, așezând plasticul într-un recipient încăpător. Ieșeau bucată după bucată, murdare de sânge negru, prinse una de cealaltă printr-o linie perforată.

— Saci de gunoi, spuse Will.

Sara rămase fără respirație.

— Anna, spuse ea. Trebuie să o verificăm pe Anna.

Capitolul 10

Biroul lui Will de la al treilea etaj al aripii de est era puțin mai mare decât o debara cu o fereastră care dădea spre niște șine de tren dezafectate și o parcare a unui magazin de zarzavaturi. Acesta părea a fi locul de întâlnire al unor personaje suspecte, în mașini luxoase.

Spătarul scaunului lui Will era atât de lipit de perete încât de fiecare dată când se mișca lua un strat de vopsea de pe perete. Nu e vorba că avea nevoie să se miște prea mult. Putea să vadă întreaga încăpere fără ca măcar să-și miște capul.

Chiar și să se așeze era dificil, căci Will trebuia să se strecoare între birou și fereastră pentru a ajunge la scaun – o manevră care îl făcea să se bucure că nu își dorea moștenitori.

Se sprijini pe un cot în timp ce privea cum pornește computerul, cum pâlpâie ecranul, afișându-se rând pe rând iconițele programelor. Will își deschise e-mailul și își puse o pereche de căști pentru a putea folosi cititorul automat pe care și-l instalase cu câțiva ani în urmă. După ce șterse câteva oferte de medicamente pentru potență și o cerere a unui președinte nigerian de transfer bancar, găsi un mesaj de la Amanda și o notificare de la compania de asigurări de sănătate pe care și-o trimisese de pe adresa sa privată de e-mail pentru a o citi la birou.

E-mailul Amandei nu trebuia studiat în detaliu. Folosea doar litere de tipar și rareori se deranja să construiască o propoziție. ȚINE-MĂ LA CURENT era scris pe ecran cu litere groase. Ce i-ar fi putut spune? Că victima lor avea unsprezece saci de gunoi îngrămădiți în interiorul său? Că Anna, victima care supraviețuise, avea același număr de saci în ea? Că trecuseră douăsprezece ore și nu făcuseră niciun progres în a afla cine le răpise pe femei, ca să nu mai vorbim despre identificarea aspectelor comune celor două victime?

Oarbă, posibil surdă, posibil mută. Will fusese în grota în care fuseseră ținute femeile. Nu își putea imagina ororile pe care le trăiseră. Fusese destul de rău să vadă instrumentele de tortură, dar își imagină că fusese mult mai rău pentru victime, că nu le-au văzut. Cel puțin își luase de pe umeri povara morții lui Jackie Zabel, deși știind faptul că femeia alesese moartea, când ajutorul era atât de aproape, nu se simțea deloc mai bine.

Will încă putea auzi în mintea sa tonul plin de compasiune pe care îl folosise Sara Linton pentru a-i explica felul în care Zabel își luase viața. Nu-și aducea aminte când îi mai vorbise ultima dată o

femeie astfel, – să îi arunce o vestă de salvare, nu să țipe la el să se străduiască mai tare să înoate, așa cum ar fi făcut Faith, ba mai rău, să îl apuce de picioare și să îl tragă în larg, așa cum făcea de obicei Angie.

Will se lăsă înapoi în scaunul său, știind că trebuia să și-o scoată pe Sara din minte. Avea un caz care necesita întreaga sa atenție, și Will se străduia să se concentreze pe femeile pe care le putea ajuta. Și Anna, și Jackie probabil că scăpaseră din grotă în același timp, Jackie fără să poată vedea sau auzi, iar Anna mai mult ca sigur oarbă. Nu era nicio cale ca cele două femei rănite să poată comunica, decât prin atingeri. Se ținuseră de mână, împiedicându-se împreună pe când încercau să-și croiască drum prin pădure? Cumva, fuseseră separate, se pierduseră una de cealaltă. Anna trebuie să fi știut că este pe o șosea, căci simțise asfaltul rece pe tălpile picioarelor sale goale, auzise zgomotul mașinii care se apropia. Jackie o luase în partea opusă – găsise un copac și se cățărase, crezându-se în siguranță. Așteptase. Fiecare scârțâit al copacului, fiecare mișcare a ramurilor o făceau să se panicheze. Se aștepta ca răpitorul ei să o găsească și să o ducă înapoi în acel loc rece și întunecat.

Avea într-o mână permisul de conducere și cartea de identitate, iar în cealaltă mână obiectul cu care urma să își ia viața. Era o alegere dificilă. Să coboare pentru a merge fără țintă în căutarea ajutorului, riscând să fie din nou prinsă? Sau să își înfigă lama în piept? Să lupte pentru viață? Sau să preia controlul și să sfârșească după cum a hotărât?

Autopsia scosese la iveală decizia acesteia. Lama îi străpunsese inima, tăind artera principală și umplându-i pieptul cu sânge. Conform spuselor Sarei, Jackie probabil că murise aproape instantaneu, inima oprindu-i-se chiar când cădea din copac. Scăpase cuțitul și permisul de conducere. Găsiseră aspirină în stomacul ei. Îi

subțiase sângele atât de mult încât acesta încă mai curgea, mult după ce murise. Asta îi picase lui Will pe ceafă. Ridicase privirea și îi văzuse mâna întinsă spre pământ. Crezuse că luptase pentru libertate, dar ea reușise să își găsească liniștea.

Deschise un dosar gros de pe birou și răsfoi pozele din grotă. Dispozitivele de tortură, bateria, conservele nedesfăcute de supă – Charlie le inventariase pe toate, trecând descrierile pe o listă. Will căută printre fotografii și o alese pe cea mai clară. Charlie se ghemuise la baza scării, la fel cum făcuse și Will noaptea trecută. Becurile cu xenon scoseseră în evidență fiecare colțișor și crăpătură. Will găsi o altă fotografie, cu instrumentele sexuale așezate ca artefactele descoperite la un sit arheologic. Își putea imagina, la prima vedere, cum fuseseră folosite majoritatea, dar unele erau atât de complicate, de cumplite, încât mintea sa nu putea să înțeleagă cum funcționau.

Will era pierdut în gânduri, așa că îi luă ceva timp să-și dea seama că îi suna mobilul. Îl deschise, spunând:

— Trent.

— Lola sunt, iubitule.

— Cine?

— Lola. Una dintre fetele lui Angie.

Prostituata de seara trecută. Will încercă să nu-și schimbe tonul, deoarece era mai furios pe Angie decât pe prostituată și era sătul de aceste fete care încercau să se folosească de el.

— Ascultă, nu o să te scot din pușcărie. Dacă ești una dintre fetele lui Angie, atunci să te ajute Angie, spuse el.

— Nu pot da de ea.

— Mda, ei bine, nici eu nu pot, așa că te rog să nu mă mai suni să te ajut, căci nici măcar nu îi știu numărul. Ai înțeles?

Nu-i lăsă timp să răspundă. Încheie apelul și puse încet telefonul pe birou. Banda adezivă

începuse să se cojească, elasticul se slăbise. O rugase pe Angie să-l ajute cu telefonul înainte de a pleca, dar, ca majoritatea rugăminților lui Will, nu fusese considerată o prioritate.

Își privi mâna, verigheta de pe deget. Era prost sau doar patetic? Nici el nu mai știa diferența. Putea să parieze că Sara Linton nu era genul de femeie care să facă asemenea rahaturi într-o relație. Și, mai departe, Will era convins că soțul Sarei nu fusese genul de muiere care să accepte așa ceva.

— Doamne, cât urăsc autopsiile!

Faith dădu buzna în biroul lui, încă palidă la față. Will știa că ura autopsiile – era o aversiune evidentă – dar era prima dată când o auzea pe Faith recunoscând asta.

— Caroline mi-a lăsat un mesaj pe mobil. Se referea la asistenta Amandei. Nu putem vorbi cu Joelyn Zabel decât în prezența unui avocat.

Sora lui Jackie Zabel.

— Chiar o să dea în judecată departamentul?

Își aruncă poșeta pe birou.

— De îndată ce găsește un avocat în Pagini Aurii. Ești gata să mergem?

Se uită la ceasul de pe ecranul computerului. Trebuia să se întâlnească cu Coldfield în jumătate de oră, dar adăpostul era la mai puțin de zece minute distanță.

— Hai să mai vorbim puțin despre asta, sugeră el.

Era un scaun pliant lângă perete și Faith trebui să închidă ușa înainte de a se așeza. Biroul ei nu era cu mult mai mare decât al lui Will, dar cel puțin își putea întinde picioarele înainte de a lovi un zid. Nu prea știa Will de ce, dar mereu ajungeau să stea în biroul lui. Poate pentru că biroul lui Faith fusese, de fapt, o debara. Nu avea ferestre și încă mai persista mirosul de odorizant de toaletă și de dezinfectant. Prima oară când închisese ușa, aproape leșinase din cauza mirosului.

Faith arătă cu capul spre computer.

— Ce noutăți ai?

Will întoarse monitorul pentru ca Faith să poată citi e-mailul Amandei. Faith se uită strâmb la ecran, încruntându-se. Fondul era roz-deschis și literele albastre, lucru care îi ușura lui Will înțelegerea cuvintelor. Mormăi ceva în timp ce schimbă culorile, apoi luă tastatura pentru a scrie un răspuns. Prima oară când făcuse asta Will protestase, dar în ultimele luni își dăduse seama că Faith era autoritară indiferent cu cine avea de-a face. Probabil că i se trăgea de la faptul că fusese mamă singură de la cincisprezece ani sau poate că așa era firea ei, dar nu se simțea bine dacă nu făcea ea totul.

Acum, când Jeremy plecase la colegiu și Victor Martinez aparent ieșise din peisaj, Will era cel care trebuia să-i suporte manifestările de autoritate. Se gândea că așa ar fi fost dacă ar fi avut o soră mai mare. Dar totuși, și Angie se purta la fel cu Will și el se culca cu ea. Asta când era prin preajmă.

— Amanda ar trebui deja să fi primit raportul autopsiei lui Jacquelyn Zabel, spuse ea. Scria în timp ce vorbea: Ce avem? Nicio amprentă sau vreo pistă de urmat. ADN în spermă și în sânge, dar nu s-a potrivit cu nimic din baza de date. Nicio dată de identificare sau numele de familie al Annei. Un atacator care își orbește victimele, le sparge timpanele, le pune să bea soluție de curățat. Sacii de gunoi… la naiba, nu pot pricepe. Le torturează cu Dumnezeu știe ce. Una avea o coastă scoasă… Apăsă pe săgeată, pentru a adăuga ceva câteva rânduri mai sus. Zabel probabil că ar fi fost următoarea.

— Aspirina, spuse Will.

Cantitatea de aspirină găsită în stomacul lui Jacquelyn Zabel era de zece ori mai mare decât ar lua o persoană normală.

— Drăguț din partea lui, să le dea ceva pentru durere. Faith coborî din nou cursorul la capătul

paginii. Poți să-ți imaginezi? Prinse în acea grotă, fără să-l poată auzi când vine, fără să vadă ce le face, fără să poată striga după ajutor. Faith trimise e-mailul, apoi se sprijini de spătar. Unsprezece saci de gunoi. Cum de i-a ratat Sara la prima victimă?

— Nu cred că te apuci să faci un examen ginecologic când o femeie vine cu fiecare osișor rupt și cu un picior în mormânt.

— Nu fi ursuz, spuse ea, deși Will nu considera că este deloc ursuz. Nu are ce căuta în acest caz.

— Cine anume?

Faith își dădu ochii peste cap, apoi deschise o pagină de Internet.

— Ce faci? întrebă el.

— Caut date despre ea. Soțul său a fost polițist și a murit. Sunt sigură că a apărut la știri ce i s-a întâmplat.

— Nu e cinstit.

— Cinstit? Faith apăsă pe tastatură. Ce vrei să spui cu *cinstit*?

— Faith, nu te băga în viața ei personală…

Apăsă pe Enter. Will nu știa ce ar putea să facă, așa că se aplecă și scoase computerul din priză. Faith mișcă mouse-ul, apoi apăsă pe Space. Clădirea era veche – curentul electric se întrerupea mai mereu. Ridică privirea, observând că luminile erau încă aprinse.

— Ai oprit tu computerul?

— Dacă Sara Linton ar fi dorit să știi detalii despre viața ei personală, ți le-ar fi spus.

— Cred că ți-ar fi stat mai bine fără bățul ăla din fund. Faith își încrucișă brațele, privindu-l aspru. Nu crezi că e ciudat cum se bagă în investigație? Vreau să spun, nu mai este medic legist. Este civil. Dacă nu era atât de drăguță, ți-ai fi dat seama ce ciudat…

— Ce are a face frumusețea aici?

Faith era destul de amabilă să lase cuvintele să-și facă efectul, ca și cum i-ar fi atârnat deasupra

capului o pancartă pe care scrie *idiot.* Tăcu aproape un minut înainte de a spune:

— Nu uita că am și eu computer în biroul meu. O pot căuta la fel de ușor și de acolo.

— Orice vei afla, eu nu vreau să știu.

Faith își frecă fața cu mâinile. Se uită pe fereastră, la cerul gri, aproape un minut.

— Ce nebunie! Batem pasul pe loc. Avem nevoie de o pistă pe care să o urmăm.

— Pauline McGhee…

— Leo nu a aflat nimic despre frate. Spune că nu a găsit nimic în casa ei – nu erau documente, referiri la rude sau părinți. Niciun semn cum că ar fi avut un nume fals, dar asta e destul de ușor de ascuns dacă ai destui bani să-i plătești pe oamenii potriviți. Nici vecinii lui Pauline nu și-au schimbat depoziția: ori nu o cunosc, ori nu o plac. Oricum ar fi, nu ne pot spune nimic despre viața ei. A vorbit cu profesorii de la școala copilului. Același lucru. Adică, Hristoase, fiul ei este la orfelinat acum deoarece mama nu are niciun prieten apropiat care să vrea să-l găzduiască.

— Ce face Leo acum?

Ea își verifică ceasul.

— Probabil că încearcă să-și dea seama cum să plece mai devreme. Se frecă din nou la ochi, evident obosită. Analizează amprentele lui McGhee, dar nu prea sunt șanse decât dacă a fost vreodată arestată.

— Mai este îngrijorat că-i luăm cazul?

— Chiar mai mult decât până acum. Faith își subție buzele. Pun pariu că e din cauză că e bolnav. Cam așa se face, știi bine – uită-te la cât costă asigurarea, încearcă să te sece de toate resursele. Doamne ferește să ai o boală cronică și să necesite tratamente scumpe.

Din fericire, Will și Faith nu trebuiau să se îngrijoreze încă de acest lucru.

— Dispariția lui Pauline s-ar putea să nu aibă legătură cu cazul nostru, poate fi doar o ceartă cu

fratele ei sau o răpire ciudată. Este o femeie atractivă, spuse el.

— Dacă ea nu are legătură cu cazul nostru, este mult probabil ca cineva pe care îl cunoaște să fie.

— Ar putea fi fratele ei.

— Nu l-ar fi avertizat pe puștiul ei despre acesta dacă nu ar fi fost îngrijorată cu adevărat. Desigur, mai este și ticălosul de Morgan, arogantul ăla, adăugă Faith. Eram gata să-l pocnesc prin telefon când am vorbit cu el. Poate că este ceva între el și Pauline.

— Au lucrat împreună. Poate că ea a depășit limitele și el a răbufnit. Se întâmplă des când bărbații lucrează cu femei care își dau aere de șef.

— Ha, ha! râse Faith. Nu l-ar recunoaște Felix pe Morgan dacă el ar fi cel care a răpit-o?

Will ridică din umeri.

— Copiii nu se implică. Nici adulții, de altfel.

— Niciuna dintre victimele noastre nu are copii. Niciuna dintre ele nu a fost dată dispărută, din câte știm. Mașina lui Jacquelyn Zabel a dispărut. Habar nu avem dacă Anna are mașină, din moment ce nu-i știm nici măcar numele de familie. Vocea îi deveni mai aspră: Sau prenumele. Ar putea fi altul, nu Anna. Cine știe ce a auzit Sara?

— Și eu am auzit, o apără Will. Am auzit-o spunând Anna.

Faith îi ignoră răspunsul.

— Încă mai crezi că ar putea fi doi răpitori?

— Nu mai sunt sigur de nimic acum, cu excepția faptului că cine face asta nu este amator. ADN-ul lui este peste tot, ceea ce înseamnă că probabil nu are un cazier de care să se îngrijoreze. Nu avem indicii deoarece nu a lăsat așa ceva. E bun. Știe cum să-și acopere urmele.

— Un polițist?

Will lăsă întrebarea fără răspuns.

Faith își continuă raționamentul:

— Face ceva care le determină pe femei să aibă încredere în el – îi permit să se apropie destul de

mult pentru a le răpi fără să vadă nimeni.

— Costumul, spuse Will. Femeile – dar și bărbații – au tendința de a avea încredere într-un străin bine îmbrăcat.

— Super. Trebuie doar să găsim toți bărbații din Atlanta care au purtat costum în această dimineață. Repetă datele, numărând pe degete: Nu au fost găsite amprente pe sacii de gunoi din cele două femei. Niciun indiciu nu a fost găsit în grotă. Amprenta însângerată de pe permisul de conducere al lui Jacquelyn Zabel îi aparține Annei. Nu știm numele ei de familie. Nu știm unde trăiește, unde lucrează sau dacă are familie. Faith rămase fără degete. Răpitorul are, evident, o metodă. Este răbdător. Sapă grota, o pregătește pentru prizonierii săi. Așa cum ai spus, probabil că le urmărește pe victime înainte de a le răpi. A mai făcut asta înainte. Cine știe de câte ori.

— Da, dar victimele nu au supraviețuit ca să vorbească despre asta, altfel am avea ceva în baza de date a FBI-ului.

Telefonul de pe biroul lui Will sună, iar Faith răspunse.

— Mitchell.

Ascultă câteva momente, apoi luă carnețelul din poșetă. Scrise cu litere de tipar, dar Will nu era în stare să descifreze cuvintele.

— Poți să verifici? Așteptă un răspuns: Excelent. Sună-mă pe mobil. Închise telefonul: Era Leo. Au venit rezultatele amprentelor din SUV-ul lui Pauline. Numele ei real este Pauline Agnes Seward. A fost dată dispărută în 1989 în Michigan, Ann Arbor. Avea șaptesprezece ani. Conform raportului, părinții săi au spus că a fost vorba de o ceartă. O luase pe o pantă greșită – consuma droguri, dormea pe unde putea. Amprentele ei erau în sistem deoarece s-a recunoscut vinovată în cazul unui furt din magazine. Poliția locală a introdus-o în baza de date, dar este prima dată în douăzeci de ani când apare ceva.

— Asta corespunde cu ce a spus Morgan. Pauline i-a spus că a fugit de acasă când avea șaptesprezece ani. Ce e cu fratele ei?

— Nu am găsit nimic, deocamdată. Leo urmează să facă cercetări mai amănunțite.

Faith puse carnețelul înapoi în buzunar.

— Încearcă să-i găsească pe părinți. Sperăm să fie încă în Michigan.

— Seward nu pare un nume prea comun.

— Nici nu este, aprobă Faith. Ar fi găsit ceva în baza de date dacă fratele ei ar fi fost implicat într-o infracțiune serioasă.

— Știi cam ce vârstă are? Cum îl cheamă?

— Leo a spus că ne va contacta imediat ce are noutăți.

Will se așeză înapoi pe scaun, sprijinindu-și capul de perete.

— Pauline încă nu face parte din cazul nostru. Nu avem un tipar căruia să i se potrivească.

— Seamănă cu victimele noastre. Nimeni nu o place. Nu este apropiată de nimeni.

— Ar putea fi apropiată de fratele ei, spuse Will. Leo spune că l-a făcut pe Felix cu ajutorul unui donator de spermă, nu-i așa? Poate că fratele ei este donatorul?

Faith scoase un sunet de dezgust.

— Doamne, Will!

Tonul său îl făcu să se simtă vinovat pentru că a sugerat așa ceva, dar de fapt în asta consta munca lor: să presupună că se pot întâmpla cele mai rele lucruri.

— Ce alt motiv ar fi avut Pauline să-l avertizeze pe fiul ei că unchiul lui este un om rău, de care trebuie să îl ferească?

Faith ezită să dea un răspuns. Într-un final, spuse:

— Abuz sexual.

— Ar putea fi departe de adevăr, admise el. Fratele ei ar putea fi hoț sau delapidator sau dependent de droguri. Ar putea fi în pușcărie.

— Dacă cineva pe nume Seward ar avea dosar penal în Michigan, Leo l-ar fi căutat deja în baza de date.

— Poate că fratele a fost norocos.

Faith dădu din cap.

— Lui Pauline îi era frică de el, nu dorea ca fiul ei să stea în preajma lui. Aceasta mă duce cu gândul spre violență sau spre teama de violență.

— Așa cum ai spus, dacă fratele ar fi amenințat-o sau ar fi hărțuit-o, ar fi existat pe undeva vreo reclamație.

— Nu neapărat. Este totuși fratele ei. Oamenii nu aleargă la poliție dacă este o problemă în familie. Știi asta.

Will nu era așa de sigur, dar ea avea dreptate în legătură cu verificarea pe care o făcuse Leo în baza de date.

— Ce te-ar putea face să îl avertizezi pe Jeremy să stea departe de fratele tău?

Se gândi câteva momente.

— Nu mă pot gândi la nimic ce ar putea face Zeke care să mă facă să-i spun lui Jeremy să nu vorbească cu el.

— Dar dacă te-ar fi lovit?

Deschise gura să răspundă, dar apoi păru că se răzgândește.

— Nu este vorba despre ce aș face eu – este vorba de ce ar face Pauline. Faith tăcu, gânditoare. Familiile sunt complicate. Oamenii iartă o grămadă de rahaturi din cauza legăturilor de sânge.

— Șantaj? Will știa că încearcă la noroc, dar continuă: Poate că fratele ei știa ceva rău despre trecutul lui Pauline? Trebuie să fie un motiv pentru care și-a schimbat numele la șaptesprezece ani. Să revenim în prezent. Pauline are acum un loc de muncă, își plătește ipoteca. Conduce o mașină drăguță. Ar fi dispusă să plătească o groază de bani ca lucrurile să rămână neschimbate.

Will își susținu ideea în continuare.

— Pe de altă parte, dacă fratele ei o șantaja, trebuie să o lase să lucreze în continuare. Nu ar avea niciun motiv să o răpească.

— Nu e ca și cum ar fi răpită pentru a se cere o răscumpărare. Nimănui nu-i pasă că a dispărut.

Will dădu din cap. O altă pistă moartă.

— Bine, poate că Pauline nu are legătură cu cazul nostru, spuse Faith. Poate că are o relație ciudată cu fratele ei. Ce facem acum? Stăm și așteptăm ca o a treia – poate a patra – femeie să fie răpită?

Will nu știa ce să răspundă. Din fericire, nici nu trebuia.

Faith își privi ceasul.

— Să mergem să vorbim cu familia Coldfield.

•

Erau și copii la adăpostul pentru femei din Strada Fred – lucru pe care Will nu îl anticipase, deși avea sens ca femeile fără locuință să aibă și copii. O zonă restrânsă din fața adăpostului era rezervată ca loc de joacă pentru aceștia. Erau de vârste diferite, dar el presupuse că toți aveau mai puțin de șase ani, deoarece copiii de vârste mai mari ar fi trebuit să fie la școală în acel moment al zilei. Copiii purtau hăinuțe decolorate și neasortate și se jucau cu jucării care cu siguranță că avuseseră parte și de zile mai bune: păpuși Barbie cu părul tuns, jucării Tonka cu roți lipsă. Will se gândi că ar trebui să simtă milă pentru ei, deoarece această scenă semăna cu una din copilăria lui, dar, spre deosebire de el, acești copii aveau cel puțin un părinte care să aibă grijă de ei, o legătură cu lumea normală.

— Doamne Dumnezeule, mormăi Faith, căutând ceva în poșetă. Era un borcan pentru donații pe tejgheaua de lângă intrarea din față și puse și ea câteva bancnote înăuntru. Cine îi supraveghează pe acești copii?

Will aruncă o privire pe hol. Pereții erau împodobiți cu decorațiuni de hârtie pentru Paște și

cu desene ale copiilor. Văzu o ușă închisă, cu simbolul specific toaletei femeilor.

— Probabil că este la toaletă.

— Oricine i-ar putea răpi.

Will nu credea că sunt prea mulți oameni care să-și dorească acești copii. Aceasta era o parte a problemei.

— Sună la sonerie, spuse Faith, iar el presupuse că ea citise semnul de sub sonerie, pe care l-ar fi înțeles chiar și o maimuță.

Will se întinse și sună la sonerie.

— Învață să folosească calculatorul aici, spuse ea.

— Poftim?

Faith ridică una dintre broșurile de pe tejghea. Will văzu imagini cu femei zâmbitoare și copii pe prima pagină și câteva logo-uri ale unor corporații care sponsorizau adăpostul.

— Instruire pe calculator, consiliere, mese gratuite. Mișca ochii în timp ce citea textul: Consiliere medicală conform cu preceptele creștine. Lăsă pliantul lângă celelalte. Cred că asta înseamnă că îți spun că te ia dracul dacă faci un avort. Un sfat potrivit pentru femeile care au deja o gură de hrănit și nu-și permit asta.

Apăsă din nou pe sonerie, de această dată suficient de tare pentru a o dărâma de pe tejghea. Will ridică clopoțelul de pe podea. Când se îndreptă, descoperi că în spatele tejghelei stătea o femeie corpolentă, hispanică, cu un bebeluș în brațe. Vorbi cu un accent specific texan, adresându-i-se lui Faith:

— Dacă ați venit să arestați pe cineva, vă rog să nu o faceți în fața copiilor.

— Am venit să vorbim cu Judith Coldfield, spuse Faith cu o voce scăzută, atentă la faptul că cei mici nu doar îi priveau, ci ghiciseră și cu ce se ocupau, la fel ca și femeia.

— Ocoliți clădirea până la magazinul din față. Judith lucrează astăzi la vânzare.

Nu aşteptă să i se mulţumească. În schimb se întoarse cu spatele şi plecă pe hol. Faith împinse uşa pentru a o deschide, îndreptându-se spre stradă.

— Locurile astea mă enervează la culme.

Will se gândi că adăposturile pentru oamenii străzii nu aveau cum să fie nişte locuri detestate. Nici măcar de Faith.

— De ce?

— Ajută-i, nu-i pune să se roage pentru asta.

— Unii oameni găsesc alinare în rugăciune.

— Şi dacă nu? Nu merită să fie ajutaţi? Ai putea să nu ai casă şi să fii mort de foame, dar nu poţi primi o masă gratuită sau un loc unde să dormi în siguranţă dacă nu declari că eşti de acord cu faptul că avortul este o crimă şi că alţi oameni au dreptul să-ţi spună ce să faci cu corpul tău?

Will nu ştia ce să-i răspundă, aşa că o urmă spre lateralul clădirii din cărămidă, privind mişcarea nervoasă a poşetei ei de pe umăr. Ea încă mai bombănea când au dat colţul spre magazinul din faţă. Era o pancartă mare deasupra intrării, pe care probabil că era scris numele adăpostului. Situaţia economică nu era pre bună, în special pentru instituţiile filantropice, acestea depinzând de cei care simţeau nevoia de a-i ajuta pe semenii lor.

Multe din adăposturile locale primeau ca donaţii obiecte pe care le vindeau pentru a avea bani să plătească utilităţile de bază. Afişele din vitrină făceau reclamă la diferite obiecte aflate la vânzare în magazin. Faith le citi pe toate în timp ce intrau.

— „Articole casnice, lenjerii de pat, haine. Donaţiile sunt binevenite, transport gratuit pentru obiecte mari.”

Will deschise uşa, dorindu-şi ca ea să tacă.

— „Deschis în fiecare zi, în afară de duminică. Interzis accesul câinilor.”

— Am înţeles, îi spuse el, aruncându-şi privirea prin magazin.

Mixerele erau aliniate pe un raft, prăjitoarele de pâine și cuptoarele cu microunde dedesubt. Erau și niște haine pe rafturi, în majoritate ca cele care erau la modă în anii ’80. Conservele cu ciorbe și alte produse alimentare erau depozitate într-un loc ferit de lumina soarelui.

Stomacul lui Will ghiorăi și el își aminti conservele de mâncare pe care le primea la orfelinat în timpul vacanțelor. Nimeni nu dădea lucruri bune. De obicei erau sfeclă și murături, exact ce își dorea fiecare copil la masa de Crăciun.

Faith găsi un alt afiș.

— „Toate donațiile sunt deductibile fiscal. Încasările sunt direcționate către femeile și copiii fără adăpost. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei care îi ajută pe ceilalți.”

Își dădu seama că îl dureau maxilarele de la cât stătuse cu dinții încleștați. Din fericire, nu trebui să suporte durerea prea mult timp. Din spatele tejghelei apăru un bărbat, ca domnul Drucker din *Green Acres.*

— Ce mai faceți?

Faith duse mâna la piept.

— Cine naiba ești?

Bărbatul roși atât de tare încât Will aproape că simțea căldura radiată de fața lui.

— Îmi pare rău, doamnă. Își șterse mâinile pe tricoul său. Avea urme negre acolo unde se mai șterse astfel. Tom Coldfield. O ajut pe mama cu…

Arătă spre podeaua din spatele tejghelei, Will văzu că lucra la un aparat de tuns iarba. Motorul era parțial dezasamblat. Părea că încearcă să-i pună o curea nouă de transmisie la ventilator, ceea ce nu prea explica motivul pentru care carburatorul era pe podea.

— Este o nucă pe… începu Will.

Faith îl întrerupse.

— Sunt agent special Faith Mitchell. Acesta este partenerul meu, Will Trent. Am venit să vorbim cu

Judith și Henry Coldfield. Presupun că sunteți rude?

— Ai mei, explică bărbatul, și își arătă dinții extrem de proeminenți din față în timp ce îi zâmbi lui Faith. Sunt în spate. Tata e cam nefericit că nu poate juca golf. Păru să observe cât de puțin îi interesa. Îmi pare rău, știu că ce s-a întâmplat cu acea femeie este îngrozitor. Numai că… ei bine, i-au spus celuilalt detectiv tot ce s-a întâmplat.

Faith încercă să fie amabilă în continuare.

— Sunt convinsă că nu se vor supăra dacă ne povestesc din nou.

Tom Coldfield părea să nu fie de acord, dar îi conduse spre camera din spate. Will o lăsă pe Faith să meargă în fața lui și își făcură drum printre cutii diferite și stive de lucruri care fuseseră donate adăpostului. Will bănuia că Tom Coldfield făcuse sport la viața lui, dar acum, la cei treizeci de ani, se procopsise cu un colac de grăsime în jurul taliei și umerii încovoiați. Avea un început de chelie care semăna cu o tonsură pe care o poartă călugării franciscani.

Chiar și fără să întrebe, Will își dădu seama că Tom Coldfield avea doi copii. Arăta ca un antrenor de fotbal. Probabil că el conducea un microbuz și juca fotbal online.

— Îmi cer scuze pentru mizerie, spuse Tom. Ducem lipsă de voluntari.

— Lucrezi aici? întrebă Faith.

— Ah, nu. Aș înnebuni. Chicoti, probabil la reacția surprinsă a lui Faith. Sunt controlor de trafic aerian. Mama mă obligă să vin să ajut când au nevoie.

— Ai lucrat în armată?

— Forțele Aeriene – șase ani. De unde ai știut?

Faith ridică din umeri.

— E cea mai ușoară cale. Apoi, probabil pentru a crea o legătură cu acest bărbat, adăugă: Fratele meu este în Forțele Aeriene, în Germania.

Tom dădu la o parte o cutie din drum.

— În Ramstein?

— Landstuhl. Este chirurg.

— E o nebunie acolo. Fratele tău face munca Domnului.

Faith redeveni polițist, lăsând părerile personale la o parte.

— Cu siguranță.

Tom se opri în fața unei uși închise și ciocăni. Will privi de-a lungul holului și văzu până în celălalt capăt, unde se afla tejgheaua în fața căreia o așteptaseră pe femeie să iasă de la toaletă. Și Faith observase același lucru și își dădu ochii peste cap spre Will în timp ce Tom deschise ușa.

— Mamă, acesta este detectivul Trent și… îmi pare rău…, Mitchell?

— Da, confirmă Faith.

Tom își prezentă părinții, deși era sigur că era doar o formalitate, căci în cameră nu erau decât doi oameni. Judith stătea la birou, cu un registru contabil deschis în fața ei. Henry stătea pe un scaun, în fața ferestrei. Avea un ziar în mână. Scutură ziarul, împăturindu-l cu grijă înainte de a-și îndrepta atenția spre Will și Faith. Tom nu mințise când spusese că tatăl său era enervat de faptul că îi lipseau partidele de golf. Henry Coldfield era o imitație a unui bătrân arțăgos.

— Să mai aduc niște scaune? se oferi Tom.

Nu așteptă răspuns, dispărând înainte ca cineva să poată deschide gura. Biroul era de dimensiuni normale, adică era destul de mare încât patru oameni să poată sta înăuntru fără a se lovi unul de celălalt. Cu toate acestea, Will rămase în prag în timp ce Faith ocupă singurul scaun liber din încăpere.

De obicei, stabileau de la bun început cine va vorbi, dar nu și de această dată. Când Will privi spre Faith întrebător, aceasta ridică din umeri. Familia era dificilă. Primul pas într-un interviu este să-l faci pe martor să se simtă în siguranță. Oamenii nu își deschid sufletul și nu își oferă

ajutorul dacă nu le dai de înțeles că nu ești dușmanul lor. Din moment ce stătea cel mai aproape de ei, Faith începu prima să vorbească.

— Domnule și doamnă Coldfield, vă mulțumesc că ați acceptat să ne primiți. Știu că deja ați vorbit cu detectivul Galloway, dar clipele prin care ați trecut noaptea trecută sunt traumatizante. Uneori durează câteva zile până când vă puteți aminti totul.

— Nu ni s-a mai întâmplat niciodată așa ceva până acum, spuse Judith Coldfield, și Will se întrebă dacă ea credea că se întâmplă des ca oamenii să lovească cu mașina femei răpite și violate în grote subterane.

Și Henry se gândea la același lucru.

— Judith.

— Oh, Doamne!

Judith își duse mâna la gură, acoperindu-și zâmbetul jenat de pe față.

Will văzu de unde a moștenit Tom atât dinții săi proeminenți, cât și roșeața obrajilor.

— Am vrut să spun că nu am mai avut de-a face cu poliția până acum, explică femeia. Atinse mâna soțului ei: Henry a primit odată o amendă pentru depășirea vitezei, dar a fost suficient. Când a fost asta, dragul meu?

— În vara lui ’83, răspunse Henry, crisparea sa indicând faptul că era încă marcat de această întâmplare. Privi spre Will în timp ce vorbea, de parcă acesta era singurul care putea să-l înțeleagă. Unsprezece kilometri peste limita legală.

Will încercă să se gândească la ceva care să sune compătimitor, dar mintea sa era goală.

— Ești din nord? o întrebă pe Judith.

— Este atât de evident? Râse, punând mâna la gură pentru a-și acoperi zâmbetul. Era conștientă de dinții săi proeminenți. Din Pennsylvania.

— Acolo ai trăit înainte de a ieși la pensie?

— Ah, nu, spuse Judith. Din cauza serviciului lui Henry, ne-am tot mutat. Mai ales prin nord-

vest. Am trăit în Oregon, Washington, California – dar nu ne-a plăcut, nu-i așa?

Henry scoase un sunet morocănos.

— Am stat în Oklahoma, dar nu prea mult timp. Ai fost vreodată acolo? E atât de anost totul acolo…

Faith trecu la subiect.

— Dar în Michigan?

Judith scutură din cap, dar Henry explică:

— Am văzut un meci de fotbal în Michigan, în ’71. Michigan – Ohio. Zece la șapte. Aproape am murit de frig.

Faith găsi prilejul de a-l face să vorbească.

— Îți place mult fotbalul?

— Nu pot să-l sufăr.

Încruntarea lui părea să indice faptul că era încă nemulțumit de această situație, deși majoritatea oamenilor ar fi în stare să omoare pentru a vedea un meci cu o asemenea miză.

— Henry a fost agent de vânzări, spuse Judith. A călătorit mult, chiar și înainte. Tatăl său a lucrat în armată vreme de treizeci de ani.

Faith continuă, încercând să găsească o punte de legătură cu bărbatul.

— Bunicul meu a fost în armată.

Judith interveni din nou.

— Henry și-a amânat colegiul pentru a merge în război. Will bănuia că se referă la Vietnam. Desigur că am avut prieteni care s-au înrolat, iar Tom a fost în Forțele Aeriene, lucru de care suntem foarte mândri. Nu-i așa, Tom?

Will nu își dăduse seama că Tom se întorsese. Acesta zâmbi și se scuză:

— Îmi pare rău, nu mai sunt scaune. Copiii le-au folosit pentru a-și construi o fortăreață.

— Unde ai fost trimis? îl întrebă Faith.

— La Baza din Keesler, răspunse el. Mi-am început pregătirea, apoi am ajuns sergent major. Se spunea că voi fi trimis la Altus când am fost lăsat la vatră.

— Tocmai voiam să întreb când ai plecat din Forțele Aeriene, apoi mi-am amintit de Keesler, Mississippi.

Tom se înroși din nou brusc și râse, jenat:

— Da, doamnă.

Faith își îndreptă atenția spre Henry, bănuind probabil că nu va obține prea multe de la Judith fără aprobarea lui Henry.

— Ai fost vreodată peste hotare?

— Nu, doar în Statele Unite.

— Ai un accent tipic celor din armată, observă Faith, iar de aici Will înțelese că nu avea niciun fel de accent.

Reticența lui Henry părea că dispare încet, datorită atenției pe care i-o acorda Faith.

— Mergi unde ți se spune.

— Exact asta a spus și fratele meu când a plecat peste ocean. Faith se aplecă spre înainte: Dacă vrei să știi adevărul, cred că îi place să se mute mereu, fără să se stabilească undeva definitiv.

Henry era din ce în ce mai comunicativ.

— Este căsătorit?

— Nu.

— Are o iubită în fiecare port?

— Doamne, sper că nu. Faith râse. Dacă ar fi fost după mama, ar fi trebuit să aleagă între Forțele Aeriene și preoție.

— Multe mame gândesc astfel despre fiii lor, chicoti Henry.

Strânse mâna soției lui, iar Judith privi mândră spre Tom.

Faith își îndreptă atenția spre fiul lor.

— Ai spus că ești controlor de trafic?

— Da, doamnă, răspunse el, deși Tom probabil că era mai tânăr decât Faith. Lucrez la Charlie Brown, spuse Tom. Se referea la aeroportul civil de la vest de Atlanta. Sunt acolo cam de zece ani. Este un loc interesant. Uneori, noaptea dirijăm și traficul aerian din Dobbins. Dobbins era o bază

aeriană aflată la marginea orașului. Pun pariu că fratele tău a zburat pe acolo.

— Sunt convinsă de asta, aprobă Faith, păstrând contactul vizual cu bărbatul îndeajuns de mult ca acesta să se simtă flatat. Locuiești în Conyers acum?

— Da, doamnă. Tom zâmbi larg, dinții săi ieșind în afară precum fildeșii unui elefant. Era mai relaxat acum, mai vorbăreț. M-am mutat în Atlanta când am plecat din Keesler. Arătă din cap spre mama lui: Am fost foarte fericit când părinții mei au hotărât să se mute aici.

— Pe Clairmont Road, nu-i așa?

Tom aprobă din cap, zâmbind în continuare. Destul de aproape încât să-i pot vizita fără să fie nevoie să fac bagaje.

Judith nu părea să agreeze legătura care se crease între cei doi. Se băgă repede în discuție.

— Soția lui Tom adoră grădina sa cu flori. Începu să caute în poșetă. Mark, fiul lui, e obsedat de aviație. Pe zi ce trece, seamănă din ce în ce mai tare cu tatăl său.

— Mamă, pe ei nu-i interesează…

Prea târziu. Judith scoase o fotografie și i-o întinse lui Faith, care scoase niște sunete apreciative înainte de a i-o da lui Will. Acesta își păstră o expresie neutră în timp ce privea poza de familie. Cu siguranță că genele familiei Coldfield erau puternice. Fata și băiatul din imagine erau copiile fidele ale tatălui lor. Mai rău, Tom nu-și găsise o soție atractivă, care să mai îmbunătățească genele familiei Coldfield. Avea un păr blond unsuros și o grimasă a buzelor care spunea că nu putea spera la mai bine.

— Daria, le spuse Judith numele soției. Sunt căsătoriți de aproape zece ani. Nu-i așa, Tom?

El ridică din umeri așa precum fac copiii către părinții lor.

— Foarte drăguț, spuse Will, înapoindu-i fotografia lui Judith.

— Tu ai copii? o întrebă Judith pe Faith.

— Un băiat. Faith nu oferi informații suplimentare. În schimb, o întrebă pe Judith: Tom este singurul copil?

— Da. Judith zâmbi din nou, acoperindu-și gura. Eu și Henry nu am crezut că vom fi în stare să… Vocea îi scăzu și îl privi pe Tom cu mândrie nedisimulată. A fost un miracol.

Din nou, Tom ridică din umeri, evident stânjenit. Faith schimbă subtil subiectul spre motivul vizitei lor.

— Și erați în vizită la Tom și familia lui în ziua accidentului?

Judith aprobă din cap.

— Voia să facă ceva drăguț pentru cea de-a patruzecea noastră aniversare. Nu-i așa, Tom? Vocea i se schimbă, devenind rece: Un lucru atât de cumplit, să se întâmple! Nu cred că va mai fi o altă aniversare fără să nu ne amintim…

— Nu înțeleg cum s-a întâmplat asta, spuse Tom. Dădu din cap: Nu are sens. Cine naiba ar face așa ceva?

— Tom! îl atenționă Judith. Ai grijă cum vorbești.

Faith îi aruncă o privire lui Will care spunea că folosea fiecare fărâmă de voință să nu-și dea ochii peste cap. Își reveni repede și se adresă cuplului în vârstă:

— Știu că deja i-ați spus detectivului Galloway totul, dar să începem de la început. Conduceați pe șosea, ați văzut femeia, apoi…?

— Ei bine, începu Judith. La început am crezut că este o căprioară. Am mai văzut căprioare la marginea drumului de multe ori. Henry merge întotdeauna încet când este întuneric, în caz că ne sare una în față.

— Văd luminile și pur și simplu îngheață, explică Henry, de parcă o căprioară în lumina farurilor ar fi fost un fenomen straniu.

— Nu era prea întuneric, continuă Judith. Era pe înserat, presupun. Și am văzut ființa aceea pe drum. Am deschis gura să-i spun lui Henry, dar era prea târziu. Se întâmplase deja. *O lovisem.* Își scoase o batistă din poșetă și se șterse la ochi. Acești oameni drăguți au încercat să o ajute, dar nu cred… cu siguranță, după toate acestea…

Henry luă din nou mâna femeii.

— A… femeia a…?

— E încă la spital, spuse Faith. Nu sunt siguri că-și va recăpăta cunoștința.

— Doamne Dumnezeule, oftă Judith, aproape ca o rugăciune. Sper că nu.

— Mamă! spuse Tom, surprins.

— Știu că sună cumplit, dar sper să nu afle niciodată prin ce a trecut.

Familia tăcu. Tom își privi tatăl, Henry înghiți în gol și Will își dădu seama că era copleșit de amintiri.

— Am crezut că fac atac de cord, reuși să spună.

Judith vorbi în șoaptă, de parcă ar fi crezut că soțul ei nu era lângă ea:

— Henry are probleme cu inima.

— Nimic grav, o contrazise el. Prostia aia de airbag m-a lovit drept în piept. Dispozitiv de siguranță, cică. La naiba, aproape că m-a omorât.

— Domnule Coldfield, întrebă Faith, ați văzut-o pe femeie pe șosea?

Henry dădu din cap.

— Judith așa a spus. A fost prea târziu să opresc. Nu mergeam prea repede. Aveam viteza legală. Am văzut ceva – am crezut că este o căprioară. Am apăsat pe frână. A apărut de nicăieri. Nu am crezut că este o femeie până nu m-am dat jos din mașină și am văzut-o. Cumplit. Pur și simplu cumplit.

— Purtați de mult ochelari? abordă Will subiectul cu grijă.

— Sunt pilot amator. De două ori pe an fac un control oftalmologic. Își scoase ochelarii, revoltat,

dar vorbind încă pe un ton calm. Poate că sunt bătrân, dar sunt apt de zbor. Nu am cataractă.

Will se hotărî că a venit momentul să pună și el întrebări.

— Și inima?

Judith interveni:

— Nu e nimic. Doar că trebuie să facă din când în când un control, pentru a fi sigur că nu face prea mult efort.

Henry completă, încă indignat.

— Nimic din ce i-ar putea interesa pe doctori. Iau pastile. Nu ridic greutăți. Sunt bine.

Faith încercă să-l liniștească, schimbând subiectul.

— Un angajat al armatei pilotează avioane?

Henry părea să se gândească dacă să vorbească sau despre asta. Într-un final, răspunse:

— Tata mi-a dat lecții pe când eram un copil. Locuiam în pustietate, în Alaska. Considera că este o metodă bună să mă țină departe de belele.

Faith zâmbi, ajutându-l să se relaxeze din nou.

— Vreme bună de zburat?

— Dacă ai noroc. Râse, gânditor. Trebuie să ai grijă când aterizezi – vântul rece ar putea răsuci avionul ca pe o frunză. Uneori închid ochii și sper că am aterizat pe pământ și nu pe gheață.

— Teren înghețat[4], spuse Faith, făcând un joc de cuvinte din numele lui.

— Corect, spuse Henry, de parcă auzise gluma de multe ori până atunci. Își puse din nou ochelarii. Ascultă, nu sunt eu în măsură să dau sfaturi, dar de ce nu ne întrebați și despre cealaltă mașină?

— Care cealaltă mașină? întrebă Faith. Cea care s-a oprit să ajute?

— Nu, cea pe care am văzut-o venind din sens opus. Trebuie să fi fost cu două minute înainte de a o lovi pe fată.

Judith întrerupse tăcerea lor perplexă.

— Cu siguranță că știți despre asta. I-am spus totul despre ea celuilalt polițist.

Capitolul 11

Pe drumul spre Secția de Poliție din Rockdale, Faith a blestemat din toate puterile.

— Știam că ticălosul mă minte, spuse ea, înjurându-l în gând pe Max Galloway și întregul Departament de Poliție din Rockdale. Trebuia să-i fi văzut felul îngâmfat în care m-a privit când a plecat de la spital. Lovi cu palma în volan, dorind să-l lovească pe Galloway în mărul lui Adam. Crede că e vreun joc? Nu au văzut ce i-au făcut femeii? Pentru Dumnezeu…

Will rămase tăcut lângă ea. Ca de obicei, ea nu avea nici cea mai vagă idee cu privire la ce se întâmpla în mintea acestuia. Tăcuse tot drumul și nu a vorbit până nu au oprit în parcarea din fața Secției de Poliție din Rockdale.

— Gata, te-ai descărcat? întrebă el.

— La naiba, nu, nu am terminat. Ne-au mințit. Nici măcar nu ne-au trimis prin fax raportul de la locul crimei. Cum naiba să putem lucra la un caz când ascund de noi informațiile care ar putea…

— Gândește-te la motivele pentru care au făcut-o, o contră Will. O femeie este moartă, cealaltă nu mai are mult și ei ne ascund informații. Nu le pasă de cei implicați, Faith. Le pasă doar de mândria lor și vor să ne umilească. Scapă informații către ziariști, refuză să coopereze. Crezi că dacă năvălim acolo și fluturăm armele o să obținem ceva?

Faith deschise gura să răspundă, dar Will deja cobora din mașină. Ocoli botul mașinii și îi deschise ușa de parcă erau la o întâlnire.

— Crede-mă, Faith, nu ai ce face, îi spuse el.

Făcu un semn din mână a lehamite:

— Nu intenționez să înghit rahaturile lui Max Galloway.

— O fac eu, o asigură el, întinzându-i mâna de parcă ea avea nevoie de ajutor pentru a coborî din

mașină.

Faith își luă poșeta de pe scaunul din spate. Îl urmă prin lateralul clădirii, gândindu-se că nu era de mirare că oricine îl vedea pe Will îl credea contabil. Nu putea înțelege felul lui de a se comporta. Un an întreg, cât lucrase cu el, cea mai puternică emoție pe care Will o arătase fusese iritarea, de obicei la adresa ei. Putea avea toane, putea fi gânditor sau în multe alte feluri, dar nu-l văzuse niciodată cu adevărat furios. La un moment dat se aflase într-o cameră cu un suspect care încercase cu câteva ore înainte să îl împuște în cap și Will dăduse dovadă de empatie.

Ofițerul de poliție de la recepție cu siguranță că îl recunoscu pe Will. Buza i se curbă într-un surâs disprețuitor.

— Trent.

— Detectiv Fierro, îi răspunse Will, deși bărbatul nu mai era, în mod evident, detectiv.

Stomacul său de o mărime considerabilă apăsa pe nasturii uniformei ca umplutura ce stă să iasă dintr-o gogoașă cu jeleu. Având în vedere ce îi spusese Fierro lui Amanda despre faptul că îi oferise informații lui Sam Lawson, Faith era surprinsă că bărbatul nu se deplasa într-un scaun cu rotile.

— Ar fi trebuit să pun acea placă din nou peste capul tău și să te las în grotă, spuse Fierro.

— Mă bucur că nu ai făcut-o. Will arătă spre Faith: Aceasta este partenera mea, agent special Mitchell. Trebuie să vorbim cu detectiv Max Galloway.

— Despre ce?

Faith nu avea chef de politețuri. Deschise gura să îi spună vreo două, dar Will îi tăie elanul cu o privire.

— Poate că am putea vorbi cu Chief Peterson dacă detectivul Galloway nu este disponibil, spuse el.

— Sau poate să vorbim cu amicul Sam Lawson de la *Atlanta Beacon,* și să-i spunem că poveștile pe care i le-ai furnizat au fost doar ca să-ți aperi spatele pentru toate greșelile pe care le-ai făcut în acest caz, adăugă Faith.

— Ești o jigodie, doamnă.

— Nu eu am început, îi spuse Faith. Adu-l pe Galloway aici imediat înainte să ne sunăm șefa. Deja ți-a ridicat insigna. Ce crezi că o să-ți facă în continuare? Eu bănuiesc că micuțul tău…

— Faith, spuse Will, amenințător.

Fierro ridică receptorul și formă interiorul.

— Max, sunt doi șmecherași aici care vor să vorbească cu tine. Lăsă receptorul din nou în furcă: Pe hol, prima la dreapta, prima cameră pe stânga.

Faith o luă înainte, căci Will nu înțelesese nimic. Clădirea era din 1960 și fusese construită cu multe cărămizi de sticlă, dar fără ventilație. Pereții erau plini de afișe cu mesaje elogioase, fotografii cu ofițerii de poliție la petrecerile orășenești și la acțiunile de strângeri de fonduri.

După cum i se spusese, coti la dreapta și se opri în fața primei uși de pe stânga. Faith citi plăcuța de pe ușă.

— Jigodia, spuse ea printre dinți.

Îi trimisese către camera de interogatoriu. Will se aplecă și deschise ușa. Faith îl privi cum analizează masa fixată în podea și barele din lateral, de care erau prinși cu cătușe suspecții în timp ce erau interogați.

— A noastră este mai primitoare, reuși el să spună.

Erau două scaune, câte unul pe fiecare parte a mesei. Faith își aruncă poșeta pe cel care era cu spatele la oglinda cu două fețe, își încrucișă brațele, nedorind să stea jos când urma să intre Galloway în încăpere.

— Ce porcărie! Ar trebui să o implicăm pe Amanda în asta. Cu ea nu s-ar purta astfel.

Will se sprijini de perete, cu mâinile în buzunare.

— Dacă o implicăm pe Amanda în asta, atunci ei nu mai au absolut nimic de pierdut. Lasă-i să savureze momentul în care își bat joc de noi. Ce mai contează, dacă obținem informațiile de care avem nevoie?

Ea privi spre oglinda cu două fețe, întrebându-se dacă erau supravegheați.

— Voi completa un raport când toate acestea vor lua sfârșit. Au obstrucționat justiția, au împiedicat desfășurarea unei anchete, au mințit un ofițer de poliție. L-au reactivat pe umflatul ăla de Fierro. Galloway se poate considera norocos dacă va mai putea lucra măcar ca hingher.

Se auzi o ușă deschizându-se pe hol, apoi se închise. Câteva clipe mai târziu, Galloway apăru în pragul ușii, părând la fel de mitocan ca seara trecută.

— Am auzit că vreți să vorbiți cu mine.

— Tocmai am vorbit cu familia Coldfield, îi spuse Faith.

Galloway dădu din cap spre Will, care îi răspunse cu același gest, stând în continuare sprijinit de perete.

— Există vreun motiv pentru care nu mi-ai spus seara trecută despre cealaltă mașină?

— Credeam că ți-am spus.

— Aiurea.

Faith nu știa ce o înfurie mai rău, faptul că el se purta de parcă era un fel de joc sau faptul că se simțea obligată să folosească același ton ca cel pe care îl avea când îi interzicea ceva lui Jeremy. Galloway ridică mâinile și îi zâmbi lui Will.

— Partenera ta este întotdeauna așa de isterică? Poate că e în acea perioadă a lunii.

Faith își încleștă pumnii. Mai avea puțin și îi arăta ce înseamnă să fie isterică.

— Ascultă, îl întrerupse Will, făcând un pas între cei doi. Spune-ne despre mașină, și tot ce

altceva mai știi. Nu vrem să-ți facem probleme. Nu vrem să apelăm la alte metode pentru a obține această informație.

Will se apropie de masă și ridică poșeta lui Faith înainte de a se așeza. O păstră în poală, lucru care îl făcu să pară ridicol, ca un bărbat care stă în fața cabinei de probă cu hainele soției în brațe, în timp ce aceasta probează altele. Îi făcu semn lui Galloway să se așeze pe celălalt scaun, spunând:

— Avem o victimă în spital care probabil că nu o să mai iasă din comă. Autopsia lui Jacquelyn Zabel, femeia găsită în copac, nu ne-a oferit alte indicii. Acum mai avem o femeie dispărută. A fost răpită din parcarea unui magazin de legume. Copilul ei a fost lăsat pe bancheta din spate. Felix – de șase ani. Acum este în custodia statului, stă lângă niște străini. Își vrea mama înapoi.

Galloway nu era impresionat. Will continuă:

— Nu ai primit insigna de detectiv pentru că arăți bine. Aseară au fost făcute razii pe șosea. Știai despre a doua mașină pe care a văzut-o Coldfield. Ai oprit oamenii. Schimbă tactica: Nu am reclamat acest lucru la șeful tău. Nu ne-am chemat șefa să rezolve lucrurile. Nu avem mult timp la dispoziție. Mama lui Felix nu e de găsit. Ar putea fi într-o altă grotă, legată de un alt pat, cu un loc liber dedesubt pentru o altă victimă. Vrei să ai asta pe conștiință?

Într-un final, Galloway oftă din greu și se așeză. Se aplecă și își scoase carnețelul din buzunarul de la spate, gemând de parcă l-ar fi durut ceva.

— V-au spus că era o mașină albă, probabil un sedan? întrebă Galloway.

— Da, răspunse Will. Henry Coldfield nu știa prea bine modelul. A spus că era o mașină veche.

Galloway aprobă din cap. Îi întinse lui Will carnețelul. Will se uită, dând paginile de parcă ar fi citit informațiile, apoi i-l întinse lui Faith. Ea văzu o listă cu trei nume, o adresă din Tennessee și un

număr de telefon. Își luă poșeta de la Will pentru a nota informațiile.

— Două femei – surori – și tatăl lor. Se întorceau din Florida, mergeau înapoi spre casă, în Tennessee. Mașina lor a rămas în pană, pe marginea drumului, la aproximativ zece kilometri de locul în care Buick-ul a lovit-o pe prima victimă. Au spus că venea un sedan alb. Una dintre femei i-a făcut semn. A încetinit, dar nu a oprit.

— L-a văzut pe șofer?

— Negru, cu șapcă de baseball, avea muzica dată tare. A spus că s-a bucurat că nu a oprit.

— Au văzut numărul de înmatriculare?

— Doar trei litere, A, F, C, care apare pe aproximativ trei sute de mii de mașini, dintre care șaisprezece mii sunt albe, iar jumătate dintre ele sunt înmatriculate în zonă.

Faith scrise respectivele litere, A, F, C, gândindu-se la faptul că numărul de înmatriculare nu le era de folos decât dacă dădeau din întâmplare peste mașina potrivită. Răsfoi notițele lui Galloway, încercând să afle ce altceva mai ascundea.

— Aș vrea să vorbesc cu toți trei, spuse Will.

— Prea târziu, spuse Galloway. S-au întors în Tennessee în această dimineață. Tatăl este bătrân, nu se simte prea bine. Părea că-l duc să moară acasă. Ai putea să-i suni, sau să mergi până acolo. Deși îți spun, am aflat tot ce s-a putut de la ei.

— Mai era și altceva la locul faptei? întrebă Will.

— Doar ce scrie în rapoarte.

— Încă nu am primit rapoartele.

Galloway părea aproape smerit.

— Îmi pare rău. Secretara trebuia să vi le fi trimis demult. Probabil că zac pe vreun birou.

— Le putem lua când plecăm, se oferi Will. Poți să-mi faci rezumatul?

— E cum te-ai aștepta să fie. Când a ajuns mașina, tipul care s-a oprit, paramedicul, îi acorda

primul ajutor victimei. Judith Coldfield se temea pentru soțul ei, era îngrijorată că ar putea avea un atac de cord. A sosit ambulanța și a luat victima. Bătrânul se simțea ceva mai bine, așa că a așteptat cea de-a doua ambulanță. Aceasta a venit câteva minute mai târziu. Oamenii noștri au chemat detectivii, care au început să investigheze locul. Cum se face de obicei. Vă spun sincer, nu am găsit nimic.

— Am vrea să vorbim cu polițistul care a ajuns primul la locul faptei, să aflăm și părerea lui.

— Pescuiește în Montana, cu socrul lui acum. Galloway ridică din umeri: Nu eu dau ordine pe aici. Tipul a plecat în vacanța pe care și-o planificase de multă vreme.

Faith descoperi un nume familiar în notițele lui Galloway.

— Ce scrie aici despre Jake Berman? Apoi îi explică lui Will: Rick Sigler și Jake Berman sunt cei doi care au oprit să o ajute pe Anna.

— Anna? întrebă Galloway.

— Acesta este numele pe care l-a declarat la spital, îi spuse Will. Rick Sigler era paramedic, în afara serviciului, nu-i așa?

— Corect, confirmă Galloway. Povestea lor cu privire la film mi s-a părut cam dubioasă.

Faith scoase un sunet de dezgust, întrebându-se cât de multe piste moarte trebuia să urmeze tipul înainte de a scăpa de prostie.

— Oricum, spuse Galloway, ignorând-o pe Faith. I-am căutat pe ambii în baza de date. Sigler este curat, dar Berman are cazier.

Faith simți cum i se strânge stomacul. Petrecuse două ore în fața computerului de dimineață și nu-i dăduse prin minte să verifice dacă bărbații aveau cazier.

— A fost reclamat pentru acte indecente, zâmbi Galloway când văzu expresia uimită de pe fața lui Faith. Tipul e căsătorit și are doi copii. A fost ridicat pentru că își făcea de cap cu un alt tip într-o

toaletă din mall-ul din Georgia, acum șase luni. Au intrat niște adolescenți și i-au găsit. Al naibii pervers. Și soția mea face cumpărături la mall.

— Ai vorbit cu Berman? întrebă Will.

— Mi-a dat un număr fals. Galloway îi aruncă lui Faith o altă privire caustică. Adresa de pe permisul de conducere este expirată, de asemenea, și nu a apărut nimic în baza de date.

Ea observă inadvertența din povestea sa și îl luă la întrebări.

— Atunci de unde știi că are o soție și doi copii?

— Scrie în raportul întocmit când a fost arestat. Îl așteptau să iasă de la toaletă. Buzele lui Galloway se răsuciră a dezgust. Dacă vrei să știi părerea mea, pe el ar trebui să-l verifici.

— Femeile au fost violate, spuse Faith, aruncându-i înapoi carnețelul. Homosexualii nu vânează femeile. Căci de asta sunt homosexuali.

— Și tipul ăsta ți-a făcut impresia că e genul de persoană căreia îi plac femeile?

Faith nu îi răspunse, în principal pentru că avea dreptate.

— Dar Rick Sigler? întrebă Will.

Galloway își făcu de lucru cu carnețelul. Îl închise și-l băgă înapoi în buzunar.

— E curat. A lucrat ca paramedic în ultimii șaisprezece ani. Tipul a învățat la Liceul Heritage de peste drum. Se strâmbă din nou. A jucat în echipa de fotbal, dacă-ți vine să crezi.

Will îi trânti ultima sa întrebare:

— Ce altceva mai ascunzi?

Galloway îl privi în ochi.

— E tot ce am, *Kemo Sabe.*

Faith nu îl credea, dar Will părea mulțumit. Chiar se întinse și îi strânse mâna.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, detectiv.

•

Faith aprinse luminile când intră în bucătărie, aruncându-și poșeta pe dulap. Se așeză pe același scaun pe care începuse ziua. O durea capul, avea

gâtul atât de tensionat încât o durea când întorcea capul. Ridică receptorul pentru a-și asculta mesajele vocale.

Mesajul lui Jeremy era scurt și neașteptat de dulce: „*Bună, mamă, am sunat doar să văd ce faci. Te iubesc*.” Faith se încruntă, bănuind ori că a luat o notă proastă la examenul de chimie, ori că avea nevoie de bani.

Formă numărul, dar închise telefonul înainte de a începe să sune. Faith era obosită, atât de epuizată încât privirea îi era încețoșată și nu voia altceva decât o baie fierbinte și un pahar de vin, ceea ce nu era recomandat pentru starea ei prezentă. Nu voia să înrăutățească lucrurile, țipând la fiul ei. Laptopul ei era încă pe masă, dar Faith nu-și verificase e-mailul. Amanda îi spusese să se prezinte la biroul său până la sfârșitul zilei, pentru a vorbi despre faptul că Faith leșinase în curtea tribunalului. Faith aruncă o privire la ceasul de pe cuptorul din bucătărie. Ziua de muncă se încheiase, era aproape ora zece. Mai mult ca sigur că Amanda era acasă, probabil sugând sângele insectelor pe care le prinsese în plasa ei.

Faith se întreba dacă ziua ei ar putea deveni mai rea, apoi hotărî că matematic era puțin probabil, având în vedere cât era ceasul. Petrecuse ultimele cinci ore în compania lui Will, urcând și coborând din mașină, sunând la soneriile ușilor, vorbind cu cine deschidea, – dacă deschidea cineva – pentru a-l căuta pe Jake Berman.

În total, erau douăzeci și trei de Jake Berman împrăștiați în zona metropolitană. Faith și Will au vorbit cu șase dintre ei, au exclus doisprezece, dar nu au reușit să-i găsească pe ceilalți cinci, care ori nu erau nici acasă, nici la muncă, sau nu răspundeau la ușă.

Dacă găsirea acestui bărbat ar fi decurs mai ușor, Faith nu ar fi fost atât de îngrijorată. Martorii mințeau mereu la poliție. Dădeau nume false, numere de telefon greșite, detalii neadevărate. Era

un lucru atât de obișnuit, încât Faith rareori se enerva când se întâmpla. Cu toate acestea, cu Jake Berman era cu totul altceva.

Toată lumea lasă în urmă documente. Dacă găseai facturi vechi de telefonie mobilă sau foste adrese, identificai repede martorul și puteai spune că nu ai pierdut o jumătate de zi căutându-l.

Dar Jake Berman nu lăsase asemenea urme. Nu plătise impozit anul trecut. Sau cel puțin, nu completase nimic cu numele de Jake Berman – nume care îi dusese cu gândul la fratele lui Pauline McGhee. Poate că Berman își schimbase numele, la fel ca Pauline Seward. Poate că Faith a stat alături de ucigaș la masă în cantina Spitalului Grady în noaptea când a început totul. Sau poate că Jake Berman era un evazionist fiscal care nu folosea niciodată cărți de credit sau telefoane mobile și Pauline McGhee evadase din viața ei trecută deoarece câteodată așa procedează femeile – pur și simplu pleacă.

Faith începea să înțeleagă câte ceva. Între momentele în care bătuse pe la uși, Will le telefonase lui Beulah, Edna și Wallace O'Connor din Tennessee. Max Galloway nu mințise cu privire la tatăl în vârstă. Bărbatul era la azil și Faith înțelese din conversația lui Will că bărbatul nu avea mintea prea ascuțită. Surorile erau vorbărețe și evident încercau să fie de ajutor, dar nu puteau da alte detalii despre sedanul alb pe care îl văzuseră pe drum, la câțiva kilometri de la locul crimei decât că avea noroi pe bara de protecție.

Găsirea lui Rick Sigler avusese ceva mai mult succes. Faith îl sunase și bărbatul păruse că urma să facă un atac de cord în clipa în care ea s-a prezentat. Rick era în ambulanță, ducând un pacient la spital, și mai trebuia să mai ajungă la alți doi pacienți. Faith și Will urmau să se întâlnească cu el la ora opt a doua zi dimineață, când ieșea din tură.

Faith își privea laptopul. Știa că va trebui să scrie un raport pentru Amanda, deși șefa ei părea capabilă să afle și singură toate aceste lucruri. Cu toate acestea, Faith se apucă de treabă. Trase laptopul în dreptul ei, îl deschise și apăsă o tastă pentru a se aprinde ecranul. În loc să verifice e-mailul, porni Internetul. Rămase cu degetele deasupra tastelor, apoi degetele sale începură să se miște singure: *sara linton districtul grant georgia.*

Firefox returnă aproape trei mii de intrări. Faith accesă primul link, care o duse la o pagină despre pediatrie. I se cerea un nume și o parolă pentru a accesa lucrarea Sarei despre defectele septale ventriculare la copiii malnutriți. Al doilea link era ceva la fel de fascinant, și Faith derulă până în josul paginii pentru a găsi un articol despre împușcăturile de la barul din Buckhead și despre faptul că Sara îngrijise acele victime la Grady.

Faith își dădu seama că făcea o prostie. Articolele din ziare spuneau povestea doar pe jumătate. Întotdeauna era chemat GBI-ul în cazul morții unui polițist. Faith avea acces la dosarele electronice din baza de date internă a agenției. Deschise programul și efectuă o căutare. Din nou, numele Sarei apărea peste tot, în toate cazurile în care fusese martor ca medic legist. Faith restrânse termenii căutării, eliminându-le pe cele în care apăruse ca martor expert. De această dată, s-au găsit doar două rezultate. Primul era o agresiune sexuală din urmă cu douăzeci de ani. Ca în majoritatea programelor de navigare pe Internet, era o descriere scurtă a conținutului sub link, câteva rânduri care spuneau pe scurt despre ce este vorba. Faith citi descrierea, mutând mouse-ul deasupra linkului, fără a-l accesa.

În minte îi sunară cuvintele lui Will cu privire la viața privată a Sarei Linton. Poate că avea dreptate. Faith accesă al doilea link, deschizând dosarul despre Jeffrey Tolliver. Era vorba despre uciderea unui polițist. Rapoartele erau lungi,

detaliate, într-o formulă narativă folosită atunci când se dorea ca fiecare cuvânt scris să fie analizat cu atenție la tribunal. Faith citi despre trecutul bărbatului, despre anii în care servise legea. Erau linkuri către cazurile la care lucrase, pe care Faith le cunoștea de la știri, altele despre care auzise vorbindu-se între colegii din departament. Derulă pagină după pagină, citi despre viața lui Tolliver și înțelese ce fel de om era din felul plin de respect în care oamenii vorbeau despre el. Faith nu se opri până când nu găsi fotografiile de la locul crimei. Tolliver a fost omorât de o explozie. Sara fusese acolo, văzuse cum s-a întâmplat totul, l-a văzut murind. Faith deschise dosarul autopsiei. Imaginile erau șocante, rănile erau cumplite. Cumva, fotografiile de la locul crimei se amestecaseră printre celelalte: Sara cu mâinile ridicate, astfel încât camera să poată surprinde petele de sânge. Fața Sarei, în prim-plan, murdară de sânge negru în jurul gurii, ochii la fel de lipsiți de viață ca ai soțului ei în pozele de la morgă. Cazul era încă deschis. Nu fusese dat niciun verdict. Nicio arestare. Nicio condamnare. Lucru ciudat, având în vedere că era vorba despre uciderea unui polițist. Ce spusese Amanda despre închisoarea Coastal?

Faith deschise o nouă fereastră a programului de navigare. GBI-ul era răspunzător pentru investigarea tuturor deceselor care se întâmplau în stat. Efectuă o căutare a deceselor la închisoarea de Stat Coastal din ultimii patru ani. Fuseseră șaisprezece, cu totul. Trei fuseseră crime – un alb care fusese omorât în bătaie în camera de recreere și doi afro-americani care se înjunghiaseră de aproape două sute de ori cu capătul ascuțit al unei periuțe de dinți. Faith trecu repede peste celelalte treisprezece: opt sinucideri, cinci din cauze naturale. Se gândi la cuvintele Amandei către Sara Linton: *Avem grijă de ai noștri.*

Gardienii din închisoare o denumeau „trimiterea unui deținut la Iisus.” Moartea era tăcută,

nespectaculoasă și pe deplin credibilă. Un polițist ar ști cum să își acopere urmele.

Faith ghici că una dintre supradoze sau sinucideri era a ucigașului lui Tolliver – o moarte tristă, jalnică, dar totuși dreaptă. Simți o ușurare în piept, o ușurare că vinovatul fusese pedepsit, că văduva unui polițist fusese scutită de un proces îndelungat.

Faith închise fișierele, unul câte unul, apoi deschise din nou Firefox. Introduse numele lui Jeffrey Tolliver înainte de cel al Sarei Linton. Apărură articole dintr-un ziar local. *Grant Observer* nu era chiar un pretendent la Pulitzer. Pe prima pagină era meniul școlii generale și cele mai importante articole se învârteau în jurul succeselor echipei de fotbal a liceului.

Înarmată cu datele corecte, nu-i luă lui Faith prea mult să afle despre moartea lui Tolliver. Fusese pe prima pagină săptămâni întregi. Fu surprinsă de cât de prezentabil era. Era o poză cu el și Sara la o serată. Purta un smoking. Ea purta o rochie neagră mulată. Părea că radiază în prezența lui, era o persoană total diferită. În mod ciudat, această poză o făcu pe Faith să se simtă prost pentru că aflase detalii despre viața personală a lui Sara Linton. Arăta atât de fericită în fotografie, de parcă viața ei era completă. Faith se uită la dată. Fotografia fusese făcută cu două săptămâni înainte de moartea lui Tolliver. Faith închise computerul, simțindu-se tristă și puțin dezgustată de ea însăși. Will avusese dreptate: nu trebuia să le vadă.

Ca pedeapsă pentru păcatele ei, Faith luă glucometrul. Avea glicemia crescută, și trebui să se gândească o clipă la ce avea de făcut. Un alt ac, o altă înțepătură. Îi mai rămăseseră doar trei doze de insulină și încă nu-și făcuse programare la Delia Wallace, așa cum promisese. Faith își ridică fusta, expunându-și coapsa. Încă se vedea urma acului unde se injectase în baie, în jurul prânzului. O mică vânătaie încercuia înțepătura și Faith se gândi

că ar trebui să-și încerce norocul cu celălalt picior de această dată. Mâna nu-i mai tremură ca de obicei și nu mai trebui să numere decât până la douăzeci și șase până să înfigă acul în coapsă. Se lăsă pe spătarul scaunului, așteptând să se simtă mai bine. Trecu un minut, dar Faith se simțea mai rău. *Mâine,* se gândi ea. Va face o programare la Delia Wallace dis-de-dimineață. Își lăsă fusta în jos.

Bucătăria era în dezordine, vasele erau stivuite în chiuvetă, iar gunoiul se revărsa din coș. Faith nu era o persoană prea ordonată, dar de obicei bucătăria sa era curată lună. Fusese chemată în mult prea multe case unde se întâmplaseră crime, în care femeile erau găsite întinse pe podeaua bucătăriei lor murdare. Vederea acestora declanșase niște raționamente dure în mintea lui Faith, de parcă femeia merita să fie omorâtă în bătaie de iubit, împușcată și ucisă de un străin doar pentru că avea vase murdare în chiuvetă. Se întrebă ce gândea Will când ajungea la locul unei crime. Fusese de nenumărate ori în preajma cadavrelor cu acest bărbat, dar fața sa era mereu enigmatică. Will lucrase de la bun început în GBI. Nu purtase niciodată uniformă, nu fusese niciodată chemat din cauza unui miros suspect, ca să găsească o bătrână moartă pe canapea, și nici nu lucrase ca ofițer de patrulă să fie nevoit să oprească vitezomanii, neștiind dacă era un adolescent idiot la volan sau un șef de bandă care îi va pune o armă în față și va apăsa pe trăgaci în loc să îi arate permisul de conducere.

Era al naibii de *pasiv.* Faith nu putea înțelege de ce. În ciuda felului în care Will se comporta, era adult. Alerga în fiecare zi, fie ploaie sau soare. Ridica greutăți. Își săpase ceva ce semăna cu un iaz în curtea din spate. Avea atâția mușchi sub acele costume pe care le purta de parcă tot corpul său fusese sculptat în piatră.

Și, cu toate acestea, iată că în această după-amiază stătuse cu poșeta lui Faith în brațe, în timp ce cerșea informații de la Max Galloway. Dacă Faith ar fi fost în locul lui Will, l-ar fi lipit pe idiot cu spatele de perete și l-ar fi strâns de testicule până când ar fi spus tot ce știa, cu o voce de soprană. Dar ea nu era Will, iar el nu putea face asta. El urma doar să-i strângă mâna lui Galloway și să-i mulțumească pentru curtoazia profesională ca un mare găgăuță.

Căută în dulapul de sub chiuvetă detergentul de vase, dar găsi o cutie goală. O lăsă în dulap și se îndreptă spre frigider, pentru a face o listă cu legumele de care avea nevoie. Faith scrisese deja primele trei litere ale unui cuvânt când își dădu seama că era pe listă. De două ori.

— La naiba, șopti ea, ducându-și mâinile la stomac.

Cum avea de gând să aibă grijă de un copil când ea nu putea avea grijă de ea însăși? Îl iubea pe Jeremy, îi plăcea totul la el, dar Faith așteptase vreme de optsprezece ani să poată să-și înceapă viața și acum mai avea încă optsprezece ani de așteptat. Va avea aproape cincizeci de ani atunci, și va avea dreptul să-și cumpere bilete cu reducere la film. Asta își dorea? Chiar putea să o facă? Faith nu o putea ruga pe mama ei să o ajute din nou. Evelyn îl iubea pe Jeremy și nu se plânsese niciodată când avusese grijă de nepotul ei – nici când Faith fusese plecată la Academie, nici când lucrase în ture duble pentru a avea mai multe zile libere una după alta – dar nu avea cum să spere ca mama ei să-i sară la fel în ajutor.

Dar atunci, cine mai era alături de ea?

Cu siguranță că nu tatăl copilului. Victor Martinez era înalt, brunet, arătos… și complet incapabil să aibă grijă de el însuși. Era decan la Georgia Tech și răspundea de aproape douăzeci de mii de studenți, dar nu era în stare să aibă grijă de o pereche de ciorapi din sertar. Ieșiseră împreună

vreme de șase luni înainte de a se muta cu Faith, în casa acesteia, lucru care păruse romantic și impetuos până când descoperiseră care era realitatea. În doar o săptămână, Faith ajunsese să-i spele lenjeria, să îi ia de la curățat hainele, să îi pună masa, să curețe după el. Era ca și cum l-ar fi crescut din nou pe Jeremy, cu excepția faptului că acesta era fiul ei și nu îl putea pedepsi pentru că era leneș. Picătura care a umplut paharul a fost când tocmai terminase de curățat chiuveta și Victor a aruncat un cuțit murdar de unt de arahide pe uscător. Dacă Faith ar fi avut arma la ea, l-ar fi împușcat. S-a mutat de la ea a doua zi dimineață.

Chiar și așa. Faith nu se putea abține să nu gândească frumos despre Victor în timp ce strângea bareta sacului de gunoi. Aceasta era singura diferență dintre fiul ei și fostul iubit: lui Victor nu trebuia să-i spună de șase ori să ducă gunoiul.

Era unul dintre lucrurile pe care Faith le ura și – ridicol – dar simți lacrimi în ochi când se gândi că trebuie să care sacul pe scări, afară, la pubela de gunoi. Se auzi o bătaie în ușă; trei ciocănituri puternice urmate de sonerie.

Faith se șterse la ochi și se îndreptă spre hol. Avea obrajii atât de uzi încât trebui să se șteargă cu mâneca. Încă avea arma la brâu, așa că nu se obosi să se uite pe vizor.

— Ce schimbare, îi spuse Sam Lawson. Femeile plâng de obicei când plec, nu atunci când apar.

— Ce vrei, Sam? E târziu.

— Nu mă inviți înăuntru? Ridică din sprâncene: Știi că asta vrei.

Faith era prea obosită să se certe cu el, așa că se întoarse, iar el o urmă spre bucătărie.

Avusese o relație cu Sam Lawson vreme de câțiva ani, dar acum nu-și putea aminti de ce se mai deranjase. Bea prea mult. Fusese căsătorit. Nu-i plăceau copiii.

Era comod și știa cum să dispară, lucru care, din punctul de vedere al lui Faith, însemna că pleca la scurtă vreme după ce își îndeplinise scopul.

Bine, acum își amintea de ce se deranjase. Sam scoase guma din gură și o aruncă la gunoi.

— Mă bucur că te-am văzut astăzi. Trebuie să-ți spun ceva.

Faith se pregăti pentru vești proaste.

— Bine.

— Nu mai beau. De aproape un an.

— Ai venit să îndrepți lucrurile?

— Ce naiba, Faith! Ești singura persoană din viața mea căreia nu i-am pus-o, râse el.

— Și asta doar pentru că te-am împiedicat înainte de a o face.

Faith strânse bareta sacului de gunoi și o legă strâns.

— O să se rupă sacul.

Plasticul cedă chiar când el rostea aceste cuvinte.

— La naiba, mormăi ea.

— Vrei să…

— Mă descurc.

Sam se aplecă pe bufet.

— Îmi place să văd o femeie făcând muncă fizică.

Îi trimise o privire tăioasă. El îi zâmbi încă o dată.

— Am auzit că ai spart niște capete în Rockdale astăzi.

Faith înjură în gând, amintindu-și că Max Galloway încă nu le dăduse raportul de la locul crimei. Fusese atât de furioasă încât nu se gândise să facă ceva pentru asta și să fie a naibii dacă-l credea pe cuvânt când spusese că totul se desfășurase conform protocolului.

— Faith?

Îl privi la fel de neutru ca și până acum.

— Poliția din Rockdale cooperează pe deplin la investigația noastră. De soră trebuie să-ți faci griji.

Ai văzut știrile? Joelyn Zabel spune peste tot că sora ei a murit din cauza partenerului tău.

Această replică o duru cu adevărat.

— Verifică raportul autopsiei.

— L-am citit deja, spuse el.

Faith presupuse că Amanda pusese raportul la dispoziția unor persoane importante pentru a face veștile să circule cât de repede posibil.

— Jacquelyn Zabel s-a omorât.

— I-ai spus asta surorii ei? întrebă Faith.

— Nu o interesează adevărul.

Faith îl privi fix.

— Ca pe mulți alții. Ridică din umeri. A obținut ce a vrut de la mine. A trecut la televiziune. *Atlanta Beacon* nu e suficient de important pentru ea, nu-i așa?

— De ce ești așa de dură cu mine?

— Nu îmi place meseria ta.

— Nici mie nu-mi place a ta.

Merse spre dulapul de sub chiuvetă și scoase o cutie cu saci de gunoi. Puse unul nou peste cel vechi. Faith luă un sac și, ținând plasticul alb în mână, se străduia să nu se gândească la ce găsise Pete la autopsie.

— Care-i treaba cu tipul ăsta, Trent?

— Toate întrebările trebuie adresate departamentului de relații publice.

Sam nu era genul care să accepte un răspuns negativ.

— Francis a încercat să-mi vândă ceva despre faptul că Trent a avut de-a face cu Galloway azi. A părut că este un fel de polițistul Keystone.

Faith își mută gândul de la gunoi.

— Cine este Francis?

— Fierro.

Faith se distră copios pe seama numelui de fetiță.

— Și ai scos la imprimantă tot ce a spus ticălosul ăsta fără să te obosești să o verifici cu cineva care ți-ar putea spune adevărul.

Sam se sprijini de blat.

— Slăbește-mă, iubire. Îmi fac doar meseria.

— Vă pun să vă cereți scuze la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi?

— Nu eu am pornit treaba cu Criminalul Rinichi.

— Asta doar pentru că s-a dovedit a fi neadevărat înainte de a trimite la tipar.

Râse.

— Nu te pot păcăli niciodată. O privi cum se luptă cu sacul de gunoi. Doamne, ce mi-ai lipsit!

Faith îl privi aspru, dar se simți flatată de cuvintele sale. Sam fusese pluta ei de salvare cu câțiva ani în urmă – fusese disponibil chiar când avusese nevoie de el.

— Nu am trimis la tipar nimic despre partenerul tău, spuse el.

— Mulțumesc.

— Ce e cu Rockdale, de fapt? Sunt porniți împotriva ta.

— Îi interesează mai mult cum să ne înfunde pe noi decât să afle cine le-a răpit pe acele femei. Faith nu-și dădu seama că punea în cuvinte sentimentele lui Will. Sam, e de rău. L-am văzut pe unul dintre ei. Criminalul – oricine ar fi acesta…

Mult prea târziu își dădu seama cu cine vorbea.

— Neoficial, spuse el.

— Nimic nu este neoficial.

— Bineînțeles că este.

Faith știa că el avea dreptate. Îi destăinuise anumite secrete în trecut lui Sam și acesta nu le divulgase. Secrete despre cazuri. Secrete despre mama ei, o polițistă bună care fusese obligată să se retragă din funcție din cauza faptului că unii dintre subordonații săi fusese prins furând banii confiscați de la dealerii de droguri. Sam nu scrisese niciodată nimic din ceea ce-i spusese Faith, așa că acum ar fi trebuit să aibă încredere în el. Numai că ea nu putea. Nu mai era vorba doar

despre ea. Acum era și Will implicat. Poate că-și ura partenerul că era o muierușcă, dar s-ar fi omorât dacă l-ar fi dat de gol în vreun fel.

— Ce-i cu tine, iubito? întrebă Sam.

Faith coborî privirea spre sacul de gunoi, știind că el va citi pe fața ei totul dacă l-ar fi privit. Își aminti de ziua când aflase că mama ei fusese obligată să se retragă. Evelyn nu avea nevoie să fie consolată. Avea nevoie să fie singură. Și Faith simțise la fel până în ziua în care a apărut Sam. Își făcuse drum în casa ei la fel ca și în această seară. Îi simți brațele în jurul său și acest gest o făcu să se piardă cu firea. Suspină în brațele lui ca un copil.

— Iubito?

Smuci sacul de gunoi să îl deschidă.

— Sunt obosită, sunt nervoasă, și nu mi se pare că înțelegi faptul că nu îți voi spune nimic.

— Nici nu vreau.

Tonul i se schimbă. Îl privi, surprinsă să vadă că zâmbește.

— Ești…

Prin mintea lui Faith trecură o mulțime de sugestii: *pufoasă, transpirată, cu obezitate morbidă.*

— Frumoasă, spuse el, lucru care îi luă pe amândoi prin surprindere.

Sam nu era genul care să facă multe complimente, iar Faith cu siguranță că nu era obișnuită să le primească. Se apropie de ea.

— E ceva diferit la tine. O atinse pe braț, și palma sa aspră o făcu să se înfioare. Arăți atât de…

Se apropiase, privindu-i buzele de parcă ar fi vrut să o sărute.

— Ah, spuse Faith. Nu, Sam.

Se îndepărtă de el. Mai trecuse prin asta prima dată când rămăsese însărcinată – bărbații îi spuneau că era frumoasă chiar și atunci când burta sa era atât de imensă încât nu se putea apleca să se lege la șireturi. Hormonii sau feromonii trebuie să

fi fost de vină. La paisprezece ani îi dăduse fiori, la treizeci și unu era doar enervant.

— Sunt însărcinată.

Cuvintele plutiră între ei. Faith își dădu seama că era prima dată când rostea aceste cuvinte cu voce tare. Sam încercă să facă o glumă:

— Oau, nici n-am apucat să îmi dau pantalonii jos.

— Vorbesc serios, spuse ea din nou. Sunt însărcinată.

— Este… Păru că rămăsese fără cuvinte. Tatăl?

Faith își aduse aminte de Victor, de șosetele murdare ale acestuia din coșul de rufe.

— Nu știe.

— Ar trebui să-i spui. Are dreptul să afle.

— De când arbitrezi tu moralitatea dintr-o relație?

— De când am aflat că soția mea a făcut avort fără să-mi spună. Se aplecă spre ea și își puse mâna din nou pe brațul ei. Gretchen nu a crezut că voi face față. Ridică din umeri, dar fără să ia mâna de pe Faith. Probabil că avea dreptate, dar totuși…

Faith își mușcă limba. Desigur că Gretchen avea dreptate. Ar fi avut mai mult succes dacă ar fi rugat un câine dingo să o ajute să crească un copil.

— S-a întâmplat în perioada în care ne vedeam noi? întrebă ea.

— După. Coborî privirea, privindu-și mâna care îi mângâia brațul, apoi îi urmări cu degetele conturul gulerului. Nu am ajuns până la capăt.

— Nu erai chiar în postura de a lua o decizie corectă.

— Încă mai încercăm să facem lucrurile să meargă.

— De aceea ai venit?

Își lipi buzele de ale ei. Simțea cum o înțeapă barba sa și gustul de scorțișoară al gumei pe care o mesteca. O ridică pe blatul dulapului, cu limba căutând-o pe a ei. Nu era deloc neplăcut și, când mâinile sale îi ridicară fusta, Faith nu îl opri. Ba

chiar îl ajută, și, gândind retrospectiv, nu ar fi trebuit să o facă, deoarece el termină mai repede decât era nevoie.

— Îmi pare rău. Sam dădu din cap, gâfâind. Nu am vrut să… eu doar…

Lui Faith nu îi păsa. Chiar dacă mintea sa refuzase să se gândească la Sam în ultimii ani, corpul ei părea să-și amintească fiecare bucățică din el. Era atât de bine să-i simtă brațele din nou în jurul ei, să simtă apropierea cuiva care știa totul despre familia și serviciul ei din trecut, – chiar dacă acest corp nu prea îi era de folos în acel moment. Îl sărută tandru și cu nicio altă intenție, decât să restabilească o legătură între ei.

— E în regulă.

Sam se trase înapoi. Era atât de rușinat încât nu putea să-și dea seama că nu conta.

— Sammy…

— Nu mă descurc când sunt treaz.

— E în regulă, repetă ea, încercând din nou să îl sărute.

El se îndepărtă și mai mult, privind undeva în depărtare, peste umărul ei, în loc să o privească în ochi. Făcu un gest neinspirat spre poala ei.

— Vrei să…

Faith oftă adânc. De ce erau bărbații din viața ei o sursă constantă de dezamăgire? Dumnezeu știe de ce nu avea standarde mai ridicate. Își privi ceasul.

— Gretchen probabil că mă așteaptă. Am stat mult peste program.

Faith renunță, sprijinindu-și capul pe dulapul din spatele ei. Putea să iasă și ceva bun din asta:

— Te superi dacă te rog să îmi duci gunoiul când pleci?

Capitolul 12

— La naiba, șopti Pauline, apoi se întrebă de ce nu striga din toți rărunchii. La naiba! țipă ea cu o voce sugrumată.

Forță cătușele din jurul încheieturilor, uitându-se insistent la ele, deși știa că este de prisos. Era ca un nenorocit de deținut în pușcărie, cu mâinile încătușate, legată strâns cu o curea de piele astfel încât, chiar dacă s-ar fi contorsionat ca o minge, abia ar fi reușit să-și atingă bărbia cu vârfurile degetelor. Și picioarele îi erau legate, iar lanțurile zdrăngăneau la fiecare mișcare. Făcuse destulă yoga pentru a fi în stare să-și aducă picioarele deasupra capului, dar la ce bun? Cu ce ar fi ajutat-o că poate să se contorsioneze când viața îi era în joc? Legătura de pe ochi înrăutățea lucrurile, deși reușise să o miște puțin când își frecase fața de blocurile de ciment dur care formau un perete. Eșarfa era strânsă. Milimetru cu milimetru, legătura de pe ochi se ridicase cât de cât, dar își luase și un strat de piele de pe obraz astfel. Nu era nicio diferență dacă privea prin sau peste acea legătură, dar Pauline simți că a realizat ceva când ușa se deschise și văzu o geană de lumină pe sub legătură.

Deocamdată era întuneric. Asta era tot ce văzuse. Nicio fereastră, nicio lumină, astfel că nu avea cum să-și dea seama dacă era noapte sau zi. Dacă se gândea la asta, la faptul că nu vedea, că nu știa dacă este privită, filmată sau mai rău, și-ar pierde mințile. Era udă, transpirația îi curgea pe piele. Șuvițele de păr o gâdilau la nas. Era înnebunitor, iar întunericul înrăutățea și mai tare lucrurile.

Lui Felix îi plăcea întunericul. Îi plăcea când se băga în pat cu el, îl lua în brațe și îi citea povești. Îi plăcea să stea acoperit, cu păturile pe cap. Poate că-l cocoloșise prea mult când fusese bebeluș. Nu îl scăpa nicio clipă din ochi. Îi era teamă că i l-ar putea lua cineva, că cineva și-ar fi putut da seama că nu era o mamă bună, că nu îl iubea pe copil așa

cum ar trebui. Dar îl iubea. Își iubea băiatul. Îl iubea atât de mult încât considera că era singurul lucru care o făcea să nu se contorsioneze și să-și înfășoare lanțurile în jurul gâtului pentru a-și lua viața.

— Ajutor! strigă, deși știa că este în zadar.

Dacă le-ar fi fost teamă să nu fie auzită, i-ar fi pus un căluș.

Străbătuse camera cu ore în urmă, aproximând că avea cam șase metri pe cinci. Peretele de beton era pe o parte, cel de rigips în partea opusă, mai era și o ușă de metal închisă pe-afară. O saltea de vinil era așezată într-un colț. O găleată cu capac în altul. Simțea cimentul rece cu picioarele sale goale. Din camera alăturată se auzea un uruit, probabil un boiler, ceva mecanic. Era într-un subsol. Era sub pământ, gând care o îngrozea. Ura să fie sub pământ.

Nici măcar nu parca în garajul de la subsol când mergea la muncă, atât de tare îl ura. Se opri, închizând ochii. Nimeni nu parca pe locul ei. Era chiar lângă ușă. Uneori, ieșea să ia puțin aer și stătea la ușa garajului pentru a se asigura că locul ei era gol. Pancarta se putea vedea din stradă: PAULINE McGHEE. Doamne, ce se mai luptase cu firma care îi făcuse pancarta, pentru acel *C* mic. Cineva își pierduse serviciul pentru asta, ceea ce nu era așa de rău, din moment ce nu-și putea face meseria cum trebuie. Dacă cineva parca pe locul ei, chema paza și îl dădea la o parte pe ticălos. Porsche, Bentley, Mercedes – lui Pauline nu îi păsa. Meritase să obțină acel nenorocit loc de parcare. Chiar dacă nu avea să-l folosească, să fie a naibii dacă lăsa pe cineva să parcheze acolo.

— Dați-mi drumul! strigă ea, zdrăngănind lanțurile, încercând să deschidă cureaua. Era groasă, cam ca cea pe care o purta fratele ei în anii ’70. Două rânduri de găuri nituite înconjurau circumferința și avea doi dinți la cataramă. Dinții de metal erau lipiți de cataramă. Nu își putea

aminti când se întâmplase asta, dar știa cum se simte cu o curea fixată pe ea.

— Ajutor! strigă ea. Ajutor!

Nimic. Niciun ajutor. Niciun răspuns. Cureaua îi tăia carnea, greblându-i oasele șoldului. Dacă n-ar fi fost atât de al naibii de grasă, ar fi putut aluneca din strânsoare. *Apă,* se gândi ea. Când băuse apă ultima dată? Puteai trăi fără mâncare patru săptămâni, dar cu apa era altceva. Puteai rezista trei, poate patru zile înainte să te apuce crampele, setea. Durerile cumplite de cap. Oare îi vor mai da apă?

Sau o vor lăsa să se epuizeze, apoi să facă cu ea orice ar fi dorit, în timp ce ea ar fi zăcut aici, neajutorată ca un copil?

Copil.

Nu. Nu se va gândi la Felix. Morgan îl va lua. Nu va permite să i se întâmple nimic copilului ei. Morgan era un ticălos și un mincinos, dar va avea grijă de Felix, căci în adâncul sufletului lui nu era o persoană rea. Pauline știa cum arată o persoană rea, și Morgan Hollister nu era astfel.

Auzi pași în spatele ei, după ușă. Pauline se opri, ținându-și respirația ca să poată auzi. Scări – cineva cobora pe scări. Chiar și în întuneric, putea vedea pereții din jurul ei. Nu știa ce era mai rău: să fie singură aici, sau să fie închisă cu altcineva?

Deoarece știa ce va urma. Știa la fel de sigur cum știa detaliile vieții ei. Nu era niciodată una singură. Întotdeauna voia două: păr negru, ochi negri, inimi triste pe care le-ar fi putut înfrânge. Le ținuse separat cât de mult putuse, dar acum le voia la un loc. În cușcă, ca pe niște animale. Să se lupte între ele. Ca niște animale.

Piesele de domino se vor prăbuși în curând, apoi vor urma altele, și altele. O femeie singură, două femei singure, și apoi…

— Nu, nu, nu, auzi ea și își dădu seama că aceste cuvinte veneau din gura ei. Se dădu înapoi, lipindu-se de zid. Genunchii îi tremurau atât de

tare încât ar fi căzut dacă nu ar fi fost peretele de beton să o susțină. Cătușele zdrăngăneau din cauza tremurului mâinilor ei.

— Nu, șopti ea.

Un singur cuvânt, cutremurând-o. Era o supraviețuitoare. Nu trăise ultimii douăzeci de ani din viață ca să moară într-o nenorocită de gaură de sub pământ.

Ușa se deschise. Văzu o lumină pe sub legătura de pe ochi.

— Ți-am adus o prietenă, spuse el.

Auzi cum cade ceva pe podea – o expirație puternică, lanțurile zăngănind, apoi tăcere. Apoi urmă un al doilea sunet, mai slab; o bufnitură care răsună în încăperea mare.

Ușa se închise. Lumina dispăru. Se auzea un șuierat, o respirație grea. Bâjbâind, Pauline găsi corpul. Păr lung, legată la ochi, o față slabă, sâni mici, mâinile legate în față.

Șuieratul venea din nasul spart al femeii. Nu era momentul să-și facă griji pentru asta. Pauline verifică buzunarele femeii, încercând să găsească ceva care să o ajute să scape de aici. Nimic. Nimic, în afară de încă o persoană care urma să aibă nevoie de mâncare și de apă.

— La naiba!

Pauline se ridică din nou în picioare, luptându-se cu nevoia de a țipa. Lovi cu piciorul în ceva solid și pipăi în jur, amintindu-și de a doua bufnitură.

Pipăi de-a lungul unei cutii de carton subțire, apreciind că avea cam cincisprezece centimetri pătrați. Avea o oarecare greutate – poate opt sute de grame. Avea o linie perforată de-a lungul unei laturi și ea apăsă cu degetele acolo, rupând-o. Degetele ei dădură peste ceva lucios în interior.

— Nu… oftă ea.

Nu din nou.

Își închise ochii, simțind cum lacrimile încep să-i curgă de sub legătura de la ochi.

Felix, slujba ei, Lexus-ul ei, viața ei – toate dispăruseră când simți sacii de plastic între degetele ei.

A TREIA ZI

Capitolul 13

Will se strădui să se trezească la ora cinci, ca de obicei. Alergase prea lent, iar dușul nu îl înviorase.

Stătea deasupra chiuvetei din bucătărie, cu bolul cu cereale în castron, când Betty se atinse de glezna lui pentru a-l trezi din visare.

Găsi lesa lui Betty lângă ușă și se aplecă pentru a i-o prinde de zgardă. Ea îi linse mâna și în ciuda sentimentelor sale, el o mângâie pe căpșor. Totul era stânjenitor la acest chihuahua. Era genul de câine pe care o starletă tânără îl cară într-o geantă de piele. Mai rău, avea aproape cincisprezece centimetri înălțime și singura lesă pe care o găsise la magazinul de animale și care era suficient de lungă pentru a-i fi comod să o țină era roz.

Iar faptul că se potrivea cu zgarda cu strasuri era un lucru pe care o femeie îl apreciase în parc, chiar înainte de a încerca să-i facă lipeala cu fratele ei.

Betty fusese moștenită, într-un fel, abandonată de vecina de alături cu câțiva ani în urmă. Angie urâse cățelul de când îl văzuse și pedepsise aspru pe Will pentru ceea ce amândoi știau că era adevărat: un bărbat care crescuse la orfelinat nu putea să abandoneze un cățel la adăpost, indiferent cât de ridicol arăta în public.

Mai erau și alte aspecte jenante cu privire la viața sa alături de acest câine, pe care Angie nu le știa. Will lucra ore suplimentare și câteodată, când avea de rezolvat un caz urgent, abia avea timp să ajungă acasă pentru a-și schimba cămașa. Săpase un iaz în spatele casei pentru Betty, gândindu-se că acesteia i-ar plăcea să privească peștii. Lătrase la pești câteva zile, dar apoi se întorsese la statul pe canapea cât timp Will era la serviciu.

Cam bănuia că animalul își bate joc de el, că sărea pe canapea când auzea cheia în ușă, prefăcându-se că-l așteptase acolo toată ziua, când de fapt alergase și se distrase cu peștele koi din iazul din spate.

Will își pipăi buzunarele pentru a se asigura că are telefonul și portofelul, apoi își prinse tocul armei de centură. Ieși din casă, încuind ușa în urma sa. Betty ținea coada ridicată, alergând înainte și înapoi ca nebuna, pe drumul către parc. Verifică ora pe ecranul telefonului mobil. Trebuia să se întâlnească cu Faith la cafeneaua de vizavi de parc în jumătate de oră. Când lucrau la un caz, o lua de acolo și nu de acasă. Dacă Faith observase că lângă cafenea era un centru de găzduire a câinilor pe timpul zilei, numit *Domnul Latră-Mult,* fusese atât de drăguță încât să nu pomenească despre acest lucru.

Traversară strada pe la semafor, Will încetinind pentru a nu alerga câinele, cam cum făcuse cu Amanda ziua trecută. Nu știa ce îl îngrijorează mai mult – cazul, la care progresaseră foarte puțin, sau faptul că Faith era evident nervoasă pe el. Faith mai fusese furioasă pe el și altădată, dar acum avea și o doză de dezamăgire.

Simțea că îl împinge de la spate, deși ea nu rostise aceste cuvinte. Problema era că ea era un altfel de polițist decât Will. Știa de multă vreme că el are un fel mai puțin agresiv de a aborda lucrurile, pe care ea îl considera ciudat, dar acesta era un contrast care făcuse ca relația lor profesională să funcționeze. Acum, nu mai era la fel de sigur. Faith dorea ca el să fie ca acei polițiști pe care Will îi disprețuia – unul care amenință cu pumnul, nepăsându-i de consecințe. Will nu putea să-i sufere pe acești polițiști, lucrase la câteva astfel de cazuri și îi dăduse afară din poliție. Nu puteai să susții că ești unul dintre tipii buni dacă te purtai la fel ca cei răi. Faith trebuie să fi știut asta. Crescuse într-o familie de polițiști.

Mama ei fusese dată afară din cauza felului în care condusese departamentul, așa că poate Faith știa, dar pur și simplu nu-i păsa.

Will nu putea accepta acest raționament. Faith nu era doar un polițist priceput; era un om bun. Insistase asupra faptului că mama sa era nevinovată. Ea încă mai credea că există o linie clară de demarcație între bine și rău, corect și greșit.

Will nu putea pur și simplu să-i spună care era calea cea mai bună – ea trebuia să-și dea singură seama de asta.

Nu avea experiența lui Faith, dar intrase într-o mulțime de comunități micuțe și învățase din proprie experiență cum să nu-i calci pe coadă pe cei din poliția locală. Prin lege, GBI era chemat de cei de la conducere, nu de detectivii și cei care patrulau pe străzi. Aceștia lucrau în continuare la cazurile lor, crezând că le pot rezolva singuri și îi urau din plin pe cei din GBI, care preluau cazurile. Se putea întâmpla ca mai târziu cei din GBI să aibă nevoie de ceva de la ei și, dacă îi enervau prea tare, ar fi făcut orice să-i saboteze, indiferent care ar fi fost consecințele.

Era la fel și în cazul districtului Rockdale. Amanda și-l făcuse dușman pe Lyle Peterson, șeful poliției, în timp ce lucra la un alt caz alături de el. Acum, când aveau nevoie de cooperare din partea forței locale de poliție, Rockdale îl scosese la înaintare pe Max Galloway, care încălca teribil linia de demarcație între a fi un ticălos și teribil de neglijent.

Faith trebuia să înțeleagă faptul că polițiștii nu erau întotdeauna altruiști în acțiunile lor. Aveau personalitate. Aveau teritoriile lor. Erau ca animalele care își marchează locul; dacă le încălcai teritoriul, nu le păsa pe cine calcă în picioare. Era doar un joc pentru ei, unul pe care trebuiau să-l câștige, indiferent cine ar fi fost rănit în acest timp.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Betty se opri la intrarea în parcul Piedmont pentru a-și face nevoile. Will așteptă, apoi curăță murdăria, aruncând punguța într-unul dintre coșurile de gunoi din parc.

Alergătorii erau deja pe aleile parcului, unii cu câini, alții fără.

Erau toți echipați pentru a face față aerului rece, deși Will nu-și putuse da seama din felul în care soarele pătrundea prin ceață dacă va fi suficient de cald la prânz, astfel că gulerul începuse să-l deranjeze la gât.

Cazul avea deja douăzeci și patru de ore și el și Faith avuseseră o zi plină: vorbiseră cu Rick Sigler, paramedicul care fusese la locul accidentului când Anna fusese lovită de mașină, îl urmăriseră pe Jake Berman, iubitul lui Sigler, apoi o intervievaseră pe Joelyn Zabel, îngrozitoarea soră a lui Jacquelyn Zabel.

Will știa că nu trebuie să tragă concluzii pripite, dar o văzuse pe femeie la toate posturile de televiziune seara trecută, naționale și locale.

Evident, lui Joelyn îi plăcea să vorbească. Chiar și mai evident, îi plăcea să învinuiască. Will era recunoscător că fusese la autopsie, căci i se luase de pe suflet povara vinovăției cu privire la moartea lui Jacquelyn Zabel, dar lista vinovățiilor pe care le resimțea era încă lungă.

Ar fi vrut să percheziționeze casa lui Pauline McGhee, dar probabil că Leo Donnelly ar fi protestat. Trebuia să fie o cale să facă asta, și dacă era ceva ce Will își dorea să facă astăzi, era să găsească o cale de a-l aduce pe Leo să lucreze împreună. În loc să doarmă, Will se gândise toată noaptea la Pauline McGhee. De fiecare dată când închidea ochii, vedea grota, pe McGhee, întinsă pe patul de lemn, legată ca un animal, în timp ce Will o privea neajutorat. Instinctul îi spunea că se întâmpla ceva cu McGhee. Mai fugise o dată, în urmă cu douăzeci de ani, dar acum prinsese

rădăcini. Felix era un copil bun. Mama lui nu l-ar fi părăsit.

Will chicoti ca pentru el. El, dintre toți oamenii, ar trebui să știe cel mai bine că mamele își părăseau copiii tot timpul.

— Haide, îi spuse, trăgând de lesa lui Betty pentru a o îndepărta de un porumbel aproape la fel de mare ca ea.

Își băgă mâna în buzunar pentru a se încălzi, dar se concentră pe caz. Will nu era atât de prost să își asume pe deplin meritele pentru toate arestările pe care le făcea. Adevărul este că cei care comit crime dau dovadă de prostie. Majoritatea ucigașilor fac greșeli, deoarece acționează sub impulsul momentului. Izbucnea o ceartă, era o armă la îndemână, spiritele se încingeau și nu mai trebuia decât să se întrebe dacă judecătorul va da un verdict de crimă de primul sau de al doilea grad. Cazurile în care erau răpite persoane străine erau diferite. Erau mai greu de rezolvat, mai ales din cauza faptului că erau mai multe victime. Ucigașii în serie, prin definiție, erau buni în ce făceau. Știau că urmau să omoare. Știau pe cine urmează să omoare și cum o vor face. Experimentaseră iar și iar, perfecționându-și îndemânarea. Știau cum să facă să nu fie prinși, să ascundă dovezile sau cum pur și simplu să nu lase nicio urmă. Prinderea lor era o chestiune de noroc chior pentru forțele legii sau o greșeală a ucigașului, mulțumit de sine.

Ted Bundy a fost prins în timpul unui control rutier de rutină. De două ori. BTK, care își semna scrisorile luându-i peste picior pe polițiști, indicând faptul că îi plăcea să-și lege, tortureze și să omoare[5] victimele, a fost descoperit datorită unui CD pe care i-l dăduse pastorului său din greșeală.

Richard Ramirez a fost bătut de un membru al unei organizații paramilitare a cărui mașină a încercat să o fure. Toți au fost prinși din întâmplare, toți cu mai multe crime la activ înainte

de a fi opriți. În majoritatea cazurilor cu crime în serie, polițiștii nu au putut face altceva decât să aștepte, cu trecerea anilor, să apară mai multe cadavre, rugându-se ca hazardul să facă astfel încât aceștia să fie deferiți justiției.

Will se gândi la ce știau despre tipul lor: un sedan alb circula cu viteză pe șosea, o cameră de tortură în mijlocul pustiului, martori în vârstă care nu le puteau oferi detalii semnificative. Jake Berman ar putea fi o pistă, dar e posibil să nu-l găsească niciodată. Rick Sigler era teribil de curat, cu excepția faptului că rămăsese în urmă cu câteva luni cu plata ipotecii, lucru deloc șocant, având în vedere cât de rău mergea economia.

Familia Coldfield era, în scripte, un exemplu de cuplu normal de pensionari.

Pauline McGhee avea un frate din cauza căruia era îngrijorată, dar poate că din motive care nu aveau de-a face cu cazul lor. Probele fizice erau la fel de sumare. Sacii de gunoi pe care îi scosese din victime erau de genul celor pe care îi găsești în orice magazin. Lucrurile din grotă, de la baterie la dispozitivele de tortură, nu le erau de niciun folos. Aveau o mulțime de amprente și fluide corporale, dar nu aveau corespondent în baza de date. Agresorii sexuali erau inventivi.

Aproape optzeci la sută dintre crimele soluționate pe baza probei ADN erau spargeri, nu atacuri la persoane. Se spărgea un geam, mânuiau greșit cuțitele de bucătărie, pierdeau recipientul cu balsam pentru buze – toate acestea ducând inevitabil la prinderea spărgătorului, care de obicei avea un cazier voluminos. Dar în cazul violurilor, în care victima nu avusese un alt contact cu agresorul, era ca și cum ai căuta acul în carul cu fân.

Betty se oprise pentru a mirosi iarba înaltă de lângă lac. Will ridică privirea să văzu un alergător venind spre ei. Purta pantaloni lungi, negri și o jachetă fluorescentă. Avea părul prins sub o

caschetă. Doi ogari alergau pe lângă el, cu capetele semețe, cozile drepte. Erau animale frumoase, elegante, cu picioare lungi, musculoase. La fel ca stăpâna.

— La naiba, murmură Will, ascunzând-o pe Betty în palma sa, la spate.

Sara Linton se opri la câțiva pași depărtare, iar câinii se lipiră de piciorul ei ca niște soldați bine antrenați. Singurul lucru pe care Will reușise să o învețe pe Betty să facă era să mănânce.

— Bună, spuse Sara, cu o voce surprinsă. Will? întrebă ea când el nu-i răspunse.

— Bună.

Simțea cum Betty îi linge mâna.

Sara îl studie.

— Ai un chihuahua la spate?

— Nu, doar mă bucur să te văd.

Sara îi zâmbi confuz și el, fără tragere de inimă, i-o arătă pe Betty.

Scoase sunete de uimire care semănau cu un gângurit, și Will așteptă întrebările obișnuite.

— E al soției tale?

— Da, minți el. Locuiești prin zonă?

— În Milk Lofts, pe North Avenue.

Locuia la mai puțin de două blocuri de casa lui.

— Nu pari genul de persoană care locuiește într-un bloc.

— Dar cum par?

Will nu se pricepuse niciodată la arta conversației, și cu siguranță că nu știa să spună în cuvinte cum părea Sara Linton – sau cel puțin fără să se facă de râs.

Ridică din umeri și o lăsă pe Betty jos. Câinii Sarei începură să se agite și nu a fost nevoie decât de un singur sunet din partea ei ca să se potolească.

— Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu Faith la cafeneaua de dincolo de parc, spuse Will.

— Te deranjează dacă te însoțesc?

Nu aşteptă să primească un răspuns. Câinii se ridicară şi Will o luă în braţe pe Betty, ştiind că îi va încetini. Sara era aproape la fel de înaltă ca şi el. Încercă să facă nişte calcule fără să o privească intens. Angie aproape că putea să-şi pună bărbia pe umărul lui dacă se ridica în vârful picioarelor. Sara nu ar trebuit să facă atâta efort pentru asta. Gura sa i-ar ajunge la ureche dacă ar vrea.

— Deci. Îşi scoase cascheta, aranjându-şi părul prins în coadă la spate. M-am mai gândit la sacii de gunoi.

Will îi aruncă o privire în treacăt.

— Ce e cu ei?

— Este un mesaj important.

Will nu se gândise la ei ca la un mesaj – mai degrabă ca la ceva cumplit.

— Le consideră gunoaie. Şi ceea ce le face, le distruge sentimentele.

Will o privi din nou.

— Nu vezi răul, nu auzi răul, nu vorbeşti de rău.

El dădu din cap, întrebându-se de ce nu se gândise şi el astfel.

— Mă întrebam dacă are conotaţii religioase, continuă ea. De fapt, ceva ce mi-a spus Faith în prima noapte m-a făcut să mă gândesc la asta. Dumnezeu a luat coasta lui Adam pentru a o crea pe Eva.

— Vesalius, murmură Will.

Sara râse, surprinsă.

— Nu am mai auzit acest nume din primul an de studenţie la medicină.

Will ridică din umeri, mulţumind divinităţii în gând că reuşise să prindă episoadele din *Mari oameni de ştiinţă* de pe History Channel. Andreas Vesalius a fost un specialist în anatomie care, printre altele, a dovedit că bărbaţii şi femeile au acelaşi număr de coaste. Vaticanul aproape că l-a trimis la închisoare pentru această descoperire.

— De asemenea, mai este şi numărul unsprezece, continuă Sara. Se opri, de parcă ar fi

așteptat un răspuns de la el. Unsprezece saci de gunoi, unsprezece coaste. Trebuie să fie o legătură.

Will se opri din mers.

— Poftim?

— Femeile. Fiecare avea câte unsprezece saci pentru gunoi în interior. Annei i-a fost scoasă a unsprezecea coastă.

— Crezi că ucigașul are o obsesie pentru numărul unsprezece?

Sara își continuă drumul, iar Will o urmă.

— Dacă te gândești la manifestările comportamentelor compulsive, ca abuzul de diferite substanțe, tulburări de alimentație, comportamentele obsesiv compulsive – în care suferinzii simt nevoia să verifice de mai multe ori lucrurile, ca de exemplu dacă este închisă ușa, sau soba, sau fierul de călcat – are sens și faptul că un ucigaș în serie, care simte nevoia să omoare, are anumite tipare pe care le urmează, sau în acest caz un anumit număr, cu o semnificație pentru el. Acesta este motivul pentru care FBI-ul are o asemenea bază de date, astfel încât poți căuta referințe încrucișate sau anumite tipare. Ai putea căuta ceva semnificativ în legătură cu numărul unsprezece.

— Nu știu nici măcar dacă este setat să caute astfel. Adică, un criteriu sunt *obiectele* – cuțitele, lamele de ras, ceea ce fac în general, nu de câte ori o fac, asta dacă nu este destul de evident.

— Ar trebui să verifici în Biblie. Dacă acest număr are o semnificație religioasă, poate că îți vei da seama care este motivul ucigașului. Ridică din umeri ca și cum ar fi terminat, dar adăugă: Paștele este în această duminică. Ar putea fi și acesta un element al tiparului.

— Unsprezece apostoli, spuse el.

Îl privi din nou ciudat.

— Ai dreptate. Iuda l-a trădat pe Hristos. Au mai rămas unsprezece apostoli. Era un al doisprezecelea care să îl înlocuiască. Didymus?

Nu îmi aduc aminte. Pun pariu că mama ar ști. Ridică din nou din umeri. Desigur, ar putea fi doar o pierdere de timp.

Will crezuse întotdeauna că în general, coincidențele sunt indicii prețioase.

— Este ceva ce merită investigat.

— Dar mama lui Felix?

— Deocamdată este doar o persoană dispărută.

— Pe frate l-ați găsit?

— Poliția din Atlanta îl caută.

Will nu dorea să ofere mai multe amănunte. Sara lucra la Grady, locul în care polițiștii veneau des cu suspecții și martorii.

— Nici nu suntem siguri că are legătură cu cazul nostru, adăugă Will.

— De dragul lui Felix, sper că așa este. Nu îmi pot imagina ce trebuie să simtă, abandonat în acel orfelinat.

— Locurile astea nu sunt atât de rele, se apără Will. Înainte de a-și da seama ce spunea, continuă: Am crescut în grija statului.

Ea era la fel de surprinsă ca și el, dar din alte motive.

— Câți ani aveai?

— Eram mic, răspunse el, dorindu-și să-și poată lua înapoi cuvintele, dar neputând să se oprească: bebeluș. Cinci luni.

— Și nu ai fost adoptat?

El dădu din cap. Devenea complicat și – mai rău – jenant.

— Eu și soțul meu… Rămase cu privirea ațintită spre înainte, pierdută în gânduri. Ne gândeam să adoptăm. Eram de ceva vreme pe listă și… Ridică din umeri: Când a fost omorât… a fost prea mult pentru mine.

Will nu știa dacă trebuia să simtă compasiune, dar nu se putea gândi decât la nenumăratele momente din copilărie în care fusese la picnic să-și cunoască posibilii părinți adoptivi, gândindu-se că

va pleca acasă cu aceștia, dar sfârșise tot în camera de la orfelinat.

Se simți ușurat să audă claxonul Mini-ului lui Faith, pe care îl parcase ilegal în fața cafenelei. Coborî din mașină, lăsând motorul să meargă.

— Amanda ne-a chemat la secție. Faith ridică bărbia spre Sara, salutând-o. Joelyn Zabel a decalat interviul. Ne-a băgat între *Bună dimineața, America* și CNN. Va trebui să o aducem pe Betty înapoi acasă după aceea.

Will uitase de câinele din mâna sa. Aceasta avea botul vârât între nasturii vestei lui.

— O iau eu, se oferi Sara.

— N-aș putea…

— Sunt acasă toată ziua, cu treabă, replică Sara. E în regulă. Vino și ia-o după muncă.

— Este…

Faith era mai nerăbdătoare decât de obicei.

— Dă-i câinele, Will.

Se urcă grăbită înapoi în mașină, iar Will îi ceru Sarei scuze din priviri.

— Milk Lofts? întrebă el, de parcă uitase.

Sara o luă pe Betty în brațe. Will simți atingerea degetelor ei reci pe pielea sa.

— O cheamă Betty? întrebă, iar Will aprobă din cap. Nu-ți face griji dacă întârzii. Nu am alte planuri.

— Mulțumesc.

Ea zâmbi, ținând-o pe Betty de parcă era un pahar de vin ridicat la un toast.

Will urcă în mașina lui Faith, bucuros că nimeni altcineva nu mai stătuse pe scaunul pasagerului de ultima dată când mersese cu Faith, astfel că nu arăta ca o maimuță care încerca să se contorsioneze pentru a încăpea într-un spațiu restrâns. Faith trecu direct la subiect în timp ce demara.

— Ce făceai cu Sara Linton?

— M-am întâlnit din întâmplare cu ea.

Will se întrebă de ce se simțea atât de defensiv, lucru care îl făcu să se gândească de ce Faith era atât de ostilă.

Presupuse că era furioasă pe el cu privire la discuția cu Max Galloway din ziua trecută, și nu știa ce să facă altceva pentru a-i distrage atenția de la această situație.

— Sara are o teorie interesantă cu privire la cazul nostru.

Faith intră în trafic.

— Abia aștept să aud.

Will își dădea seama că nu era așa, dar îi prezentă teoria Sarei, scoțând în evidență atât numărul unsprezece, cât și celelalte aspecte pe care le atinsese.

— Paștele este duminică, spuse el. Ar putea avea legătură cu Biblia.

Faith părea că îl ia în serios.

— Nu știu ce să spun, zise ea într-un final. Am putea găsi o Biblie la sediu, poate să căutăm pe Internet ceva despre numărul unsprezece. Sunt sigură că sunt o mulțime de informații despre religie pe Internet.

— Unde se spune în Biblie ceva despre o coastă luată de la Adam pentru a o crea pe Eva?

— În Geneza.

— În cea veche, nu? Nu în cea nouă.

— Vechiul Testament. Este prima carte din Biblie. De acolo începe totul.

Faith îl privi la fel de ciudat ca și Sara.

— Știu că nu poți citi Biblia, dar nici la biserică nu mergi?

— *Pot* citi Biblia, o repezi Will. Cu toate acestea, prefera ca Faith să fie gălăgioasă decât furioasă, așa că vorbi în continuare: Adu-ți aminte unde am crescut. Separația între stat și biserică.

— Ah, nu m-am gândit la asta.

Probabil pentru că era o minciună sfruntată. Orfelinatul nu putea impune activitățile religioase, dar erau voluntari de la aproape fiecare biserică

din împrejurimi care trimitea microbuze pentru a-i lua pe copii și a-i duce la școala de duminică. Și Will mersese o dată, își dăduse seama că era o școală adevărată, unde trebuia să citești lecțiile, și de aceea renunță.

— Nu ai fost niciodată la biserică? Pe bune? îl presă Faith.

Will tăcu, gândindu-se că dintr-o prostie deschisese o ușă greșită. Faith încetini mașina pentru a opri la semafor.

— Nu cred că am mai cunoscut pe cineva care să nu fi fost vreodată la biserică, mormăi Faith ca pentru ea.

— Am putea schimba subiectul?

— E ciudat.

Will se uită în gol pe fereastră, gândindu-se că fusese catalogat ca ciudat de toate persoanele cu care avusese de-a face. Se făcu verde și mașina porni. City Hall East era la cinci minute de parc. În această dimineață însă, părea să dureze ore întregi.

— Chiar dacă Sara are dreptate, iar încearcă să se bage în caz.

— Este medic legist. Sau cel puțin, era. A ajutat-o pe Anna la spital. Este normal să vrea să știe cum stau lucrurile.

— Investigăm o crimă, aici nu este Big Brother, îl contră Faith. Știe unde stai?

Will nu se gândise la această posibilitate, dar el nu era așa de paranoic ca Faith.

— Nu văd cum ar putea ști.

— Poate că te-a urmărit.

Will râse, apoi se opri când își dădu seama că vorbea serios.

— Locuiește ceva mai jos, pe stradă. Alerga în parc cu câinii.

— Foarte convenabil.

Dădu din cap, exasperat. Nu avea de gând să o lase pe Faith să se folosească de Sara Linton pentru a se răfui cu el.

— Trebuie să ne potolim, Faith. Știu că ești supărată pe mine pentru ieri, dar la acest interviu va trebui să părem o echipă.

Acceleră, chiar când se schimba semaforul.

— *Suntem* o echipă.

Pentru o echipă, nu vorbiră prea mult restul drumului. Abia în fața clădirii, pe drumul spre lift, Faith vorbi.

— Ai cravata strâmbă.

Will duse mâna la nod. Probabil că Sara Linton l-a considerat nătâng.

— E mai bine?

Faith tastă ceva pe BlackBerry, deși nu avea semnal în lift. Îl privi în treacăt și dădu din cap, înainte de a-și îndrepta atenția din nou asupra aparatului. El tocmai încerca să spună ceva când ușile se deschiseră. Amanda aștepta în fața liftului, verificându-și e-mailul, la fel ca Faith, numai că ea avea un iPhone. Will se simți ca un idiot fără nimic în mână, la fel cum se simțise când Sara Linton apăruse cu câinii ei mari, impunători, iar el o ascunsese pe Betty în palma sa ca pe un ghem de sfoară.

Amanda derula e-mailurile și le spuse cu o voce distrasă, în timp ce porni spre biroul ei:

— Urmați-mă.

Faith trecu în revistă lucrurile pe care nu le știau, impresionant de multe, și lucrurile pe care le știau, practic inexistente. În tot acest timp Amanda își citi e-mailurile, mergând și prefăcându-se că o ascultă pe Faith, aceasta spunându-i lucrurile pe care cu siguranță că le citise deja în raport.

Will nu era adeptul mai multor lucruri făcute în același timp, mai ales pentru că el nu se descurca nici măcar cu o singură sarcină o dată. Era omenește imposibil să acorzi toată atenția în același timp mai multor lucruri. De parcă ar fi dorit să dovedească acest lucru, Amanda ridică privirea, întrebând:

— Poftim?

— Linton crede că ar putea avea conotații religioase, repetă Faith.

Amanda se opri din mers. Le acordă întreaga sa atenție:

— De ce?

— Unsprezece coaste, unsprezece saci de gunoi, Paștele la sfârșitul săptămânii.

Amanda își îndreptă atenția din nou către iPhone și spuse, în timp ce tasta pe ecran:

— A venit avocatul lui Joelyn Zabel. Dacă ea și-a adus avocatul, am cerut și eu trei pentru noi. Trebuie să ne comportăm de parcă lumea ascultă, deoarece sunt sigură că orice vom spune va ajunge la publicul larg. Îi privi pe amândoi cu subînțeles. Eu voi vorbi cel mai mult. Întreabă ce ai de întrebat, dar nu improviza.

— Nu vom scoate nimic de la Zabel, spuse Will. Cu avocații, avem deja patru oameni în încăpere. Cu noi, suntem șapte, iar ea este în centrul atenției, știe că va fi filmată imediat ce părăsește clădirea. Trebuie să o potolim.

Amanda își îndreptă din nou atenția spre iPhone.

— Ai și o idee sclipitoare despre cum am putea face asta?

Will nu se gândise la asta. Reuși să spună doar atât:

— Poate că vom putea vorbi cu ea după interviul pentru televiziune, la hotelul unde stă, fără prezența presei.

Amanda nu se obosi să-l privească.

— Poate că o să câștig eu la loterie. Sau poate că ești tu promovat. Vezi unde ajungem cu „poate”?

Frustrarea și lipsa de somn își spuseră cuvântul.

— Atunci de ce am mai venit? De ce nu vorbești tu cu Zabel și să ne lași pe noi să facem ceva mai util decât să-i oferim material pentru treaba ei cu cartea aia?

Într-un final, Amanda ridică privirea din iPhone. I-l dădu lui Will.

— Sunt pierdută, agent Trent. De ce nu citești asta pentru mine și îmi spui ce părere ai?

Simți cum i se ascute privirea, și avea un țiuit ciudat în urechi. Acel iPhone atârna între ei ca un cârlig cu momeală. Erau niște cuvinte pe ecran. Asta putea să spună. Will își mușcă limba până simți gust de sânge. Se întinse spre telefon, dar Faith îl smulse de la Amanda înaintea lui.

— Unsprezece reprezintă în general numărul judecății sau al trădării în Biblie. Au fost inițial unsprezece porunci, dar catolicii le-au combinat pe primele două și protestanții pe ultimele două pentru a fi zece, citi ea. Derulă pagina: Filistinii i-au dat lui Dalila unsprezece monede de argint pentru a-l omorî pe Samson. Iisus a spus unsprezece parabole în Ierusalim. Se opri din nou. Biserica Catolică acceptă unsprezece cărți ca fiind canonice în Apocrife.

Faith îi înapoie telefonul Amandei.

— Am putea să o ținem astfel toată ziua. Zborul 11 din 11 Septembrie a lovit unul dintre Turnurile Gemene, care semănau cu numărul unsprezece. Apollo 11 a fost primul care a aselenizat. Primul Război Mondial s-a sfârșit pe 11 noiembrie. Ar trebui să ajungi în al unsprezecelea cerc din iad pentru ce tocmai i-ai făcut lui Will.

Amanda zâmbi, își băgă telefonul în buzunar și continuă să meargă.

— Țineți minte regulile, copii.

Will nu știa dacă se referea la cele despre șefia ei sau la cele pe care le impusese ea cu privire la interogarea lui Joelyn Zabel. Nu avea timp de gândire, deoarece Amanda trecu prin anticamera biroului său și deschise ușa. Făcu prezentările și se așeză. Biroul ei era, desigur, mai mare decât orice alt birou din clădire, cam de mărimea sălii de conferințe de pe etajul unde aveau Faith și Will birourile.

Joelyn Zabel și bărbatul care nu putea fi decât avocatul ei stăteau pe scaunele vizitatorilor, vizavi

de Amanda. Erau două scaune lângă cel al Amandei, câte unul pentru Faith și pentru Will, presupuse el. Avocații lor erau pe o canapea, în cealaltă parte a sălii. Erau trei, îmbrăcați în costume negre și cu cravate de mătase. Avocatul lui Joelyn Zabel era îmbrăcat în albastru-rechin, lucru care părea potrivit, având în vedere că zâmbetul lui îi amintea lui Will de acel carnivor acvatic.

— Vă mulțumesc că ați venit, spuse Faith, scuturându-i mâna femeii, apoi se așeză.

Joelyn Zabel părea versiunea mai rotofeie a surorii ei. Nu e vorba că era grasă, dar avea șoldurile curbate sănătos acolo unde Jacquelyn era slabă ca un băiețel. Will simți miros de țigări în timp ce îi strângea mâna.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, spuse el.

— Trent, spuse ea. Tu ești cel care a găsit-o.

Will încercă să păstreze contactul vizual, pentru a nu arăta vina pe care încă o simțea deoarece nu reușise să o găsească la timp pe sora femeii. Nu știa ce altceva ar putea să facă, decât să repete:

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

— Mda, am înțeles asta, spuse ea.

Will se așeză lângă Faith și Amanda bătu din palme ca o educatoare de grădiniță care încearcă să atragă atenția elevilor.

Își sprijini mâna pe un dosar cu hârtie galbenă, în care Will bănuia că se află o parte din raportul autopsiei. Lui Pete i se spusese să omită informațiile despre sacii de gunoi. Având în vedere relațiile apropiate dintre polițiștii din Rockdale și presă, nu prea mai aveau șanse să folosească prezumția de vinovăție pentru un viitor suspect.

— Domnișoară Zabel, presupun că ați avut timp să vă uitați peste raport? începu Amanda.

— Voi avea nevoie de o copie pentru dosarul meu, Mandy, spuse avocatul.

— Desigur, Chuck, spuse Amanda, cu un zâmbet mai perfid pe față decât al avocatului.

— Minunat, deci vă cunoașteți. Joelyn își încrucișă brațele, iar umerii i se strânseră în jurul gâtului. Vrei să îmi explici ce dracu' faci ca să-l prinzi pe ucigașul surorii mele?

Zâmbetul lui Amanda nu dispăru.

— Facem tot ce putem pentru a…

— Aveți deja un suspect? Vreau să zic, la naiba, tipul ăsta e un *animal.*

Amanda nu-i răspunse, iar Faith interpretă tăcerea ei ca un semn că trebuie să vorbească.

— Suntem de acord cu tine. Cine a făcut asta este un animal. De aceea trebuie să vorbim cu tine despre sora ta. Trebuie să aflăm despre viața ei. Cine erau prietenii ei. Ce obiceiuri avea.

Ochii lui Joelyn străluciră, plini de vinovăție.

— Nu prea am mai păstrat legătura cu ea. Eram amândouă destul de ocupate. Ea locuia în Florida.

Faith încercă să calmeze spiritele.

— Locuia în Bay, nu-i așa? Trebuie să fi fost frumos acolo. Ar fi fost plăcut să o vizitezi în vacanță.

— Ei bine, da, ar fi fost, dar jigodia nu m-a invitat niciodată.

Avocatul o atinse pe braț pentru a o atenționa. Will o văzuse pe Joelyn Zabel pe toate posturile de televiziune, suspinând în fața fiecărui reporter care o întrebase despre moartea tragică a surorii ei. Nu văzuse nici măcar o singură lacrimă curgând din ochii ei, deși avusese comportamentul unei persoane care plânge: se smiorcăise, se șterse la ochi, pendulase înainte și înapoi. Acum nici măcar asta nu mai făcea. Se pare că avea nevoie de o cameră de filmat pentru a simți durerea. În mod evident, avocatul ei nu avea de gând să o lase să joace un alt rol decât cel al unui membru de familie îndurerat.

Joelyn se smiorcăi, dar tot fără lacrimi.

— Mi-am iubit sora foarte mult. Mama tocmai a fost internată într-un sanatoriu. Mai are cam șase luni de trăit, și iată ce i se întâmplă fiicei ei. Pierderea unui copil este devastatoare.

Faith încercă să-i mai pună și alte întrebări.

— Ai copii?

— Patru, spuse ea mândră.

— Jacquelyn nu avea…

— La naiba, nu. A făcut trei avorturi înainte de a împlini treizeci de ani. Era îngrozită de gândul că s-ar putea îngrășa. Apoi se apropie de patruzeci, și din senin vrea să fie mamă.

Faith își ascunse bine surprinderea.

— Încerca să rămână însărcinată?

— Nu ai auzit când am spus despre avorturi? Poți verifica. Nu te mint.

Will era convins că atunci când oamenii insistă cu privire la faptul că nu mint despre un anume lucru, înseamnă că mint despre altceva. Aflarea acestui amănunt ar putea fi cheia către Joelyn Zabel. Nu îi făcuse impresia unei persoane căreia îi pasă și ea dorea ca aceste zece minute de faimă să dureze cât mai mult posibil.

— Căuta Jackie o mamă surogat? întrebă Faith.

Joelyn părea să înțeleagă cât de importante erau spusele ei. Dintr-odată, beneficia de atenția tuturor. Își luă timp să răspundă.

— Adopție.

— Privată? Publică?

— Cine naiba știe? Avea o groază de bani. Era obișnuită să cumpere orice dorea. Se apucă cu mâinile de scaun și Will constată că acesta era un subiect despre care ei îi făcea plăcere să vorbească. Asta este tragedia aici – că nu am putut să o văd adoptând un retardat care va sfârși prin a fura de la ea sau va da în schizofrenie.

Will o simțea pe Faith crispată lângă el. Preluă el interogatoriul.

— Când ai vorbit ultima dată cu sora ta?

— Cam acum o lună. Vorbea des despre maternitate, de parcă ar fi înțeles ceva despre asta. Voia să adopte un copil din China sau Rusia, sau cam așa ceva. Știi cum e, unii dintre acești copii devin criminali. Sunt abuzați, sunt bolnavi cu capul. Nu sunt niciodată sănătoși.

— Se întâmplă des. Will dădu din cap cu tristețe, de parcă era o tragedie cu care avea de-a face la ordinea zilei. Făcea progrese? Știi cu ce agenție lucra?

Deveni reticentă când i se cerură detalii.

— Jackie nu prea dădea amănunte. Avea o fobie cu privire la încălcarea intimității ei. Arătă cu capul spre cei trei avocați, care făceau tot ce puteau pentru a se pierde în canapea. Știu că cele trei unelte care stau pe canapea nu o să vă permită să vă cereți scuze, dar cel puțin ar trebui să recunoașteți că ați dat-o-n bară.

Amanda interveni din nou:

— Domnișoară Zabel, autopsia ne arată că…

Joelyn ridică din umeri, beligerantă.

— Tot ce arată e ceea ce știu deja: voi, idioților, ați stat și nu ați făcut *nimic* în timp ce sora mea murea.

— Poate că nu ai citit cu atenție raportul, domnișoară Zabel.

Vocea lui Amanda suna blând, la fel de liniștitor ca mai devreme, pe hol, când îl umilise pe Will.

— Sora ta s-a sinucis.

— Asta doar pentru că nu ați făcut nimic să o ajutați.

— Își dai seama că era surdă și oarbă? întrebă Amanda.

Will realiză, din felul în care Zabel privi spre avocat că, de fapt, nu își dăduse seama. Amanda luă un alt dosar din sertarul de sus al biroului ei. Îl răsfoi în grabă și el văzu fotografiile color ale lui Jacquelyn Zabel în copac și la morgă. Will consideră acest gest ca fiind extrem de crud, chiar și din partea Amandei. Indiferent de cât de

îngrozitoare era Joelyn Zabel, totuși își pierduse sora în cel mai cumplit mod. O văzu pe Faith cum se foiește în scaunul ei și înțelese că și ea gândea la fel. Amanda căută pagina potrivită o vreme, care părea să fie undeva între cele mai groaznice fotografii. Într-un final, găsi fragmentul în care era descrisă examinarea externă a corpului.

— Al doilea paragraf, spuse ea.

Joelyn ezită înainte de a se așeza pe marginea scaunului, încerca să vadă mai bine fotografiile, la fel cum oamenii încetinesc pentru a vedea urmările unui accident cumplit de mașină. Într-un final, se așeză din nou pe scaun, cu raportul în mână. Will îi privi ochii cum se mișcau înainte și înapoi în timp ce citea, apoi se opriră brusc, iar el își dădu seama că nu mai vedea nimic. Înghiți în sec. Se ridică, mormăind:

— Mă scuzați, și fugi din încăpere.

Părea să fi rămas fără aer. Faith avea privirea ațintită drept înainte.

Amanda își făcu de lucru, aranjând fotografiile într-un teanc ordonat.

— Nu e frumos, Mandy, spuse avocatul.

— Chestie de noroc, Chuck.

Will se ridică.

— Mă duc să îmi dezmorțesc picioarele.

Ieși din încăpere înainte ca cineva să poată răspunde. Caroline, secretara Amandei, era la biroul ei. Will ridică bărbia, iar ea îi șopti:

— La toaletă.

Will străbătu holul cu mâinile în buzunare. Se opri în fața toaletei femeilor și o deschise cu piciorul. Privi înăuntru, aplecându-se. Joelyn Zabel stătea în fața oglinzii. Avea o țigară aprinsă în mână și tresări când îl văzu pe Will.

— Nu ai voie aici, izbucni ea, ridicând pumnul în aer de parcă se aștepta la o luptă.

— Nu este permis fumatul în clădire.

Will intră și se sprijini cu spatele de ușa închisă, păstrându-și mâinile în buzunare.

— Ce cauți aici?

— Am vrut să mă asigur că ești bine.

Trase cu putere din țigară.

— Dând buzna în toaleta femeilor? Ai depășit limita. Nu ai voie aici.

Will privi în jur. Nu mai fusese niciodată până atunci în toaleta femeilor. Văzu o canapea confortabilă, cu o măsuță pe care era o vază. Mirosea a parfum, dozatorul de prosoape era în ordine și nu erau stropi de apă în jurul chiuvetei, așa că nu-ți puteai uda pantalonii când te spălai pe mâini. Nu era de mirare că femeile petrec atât de mult timp aici.

— Alo? strigă Joelyn. Nebunule? Ieși afară din toaleta femeilor.

— Ce-mi ascunzi?

— Ți-am spus tot ce știu.

Dădu din cap.

— Camerele nu funcționează aici. Nu sunt avocați, nu este audiență. Spune-mi ce îmi ascunzi.

— Să te ia naiba.

Simți cum cineva împinge ușa, apoi se retrase repede.

— Nu îți plăcea de sora ta, spuse el.

— Hai nu zău, Sherlock.

Îi tremură mâna în timp ce trase din țigară.

— Ce ți-a făcut?

— Era o jigodie.

Același lucru putea fi spus și despre Joelyn, dar Will își păstră gândul pentru el.

— Există un motiv pertinent pentru care faci această afirmație, sau este una cu caracter general?

Îl privi.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Înseamnă că nu îmi pasă ce urmează să faci după ce pleci de aici. Dă statul în judecată. Sau nu. Dă-mă pe mine. Nu îmi pasă. Oricine ți-a omorât sora probabil că acum are pe altcineva – vreo femeie care este torturată și violată chiar acum – și dacă tu îmi ascunzi ceva este ca și cum mi-ai

spune că ceea ce i se întâmplă altei femei este în ordine.

— Nu da vina pe mine.

— Atunci spune-mi ce ascunzi.

— Nu ascund nimic. Jackie ascundea lucruri.

Se întoarse spre oglindă și se șterse la ochi cu vârfurile degetelor de parcă nu ar fi vrut să-și întindă machiajul.

Will tăcu.

— Era foarte secretoasă, se purta întotdeauna de parcă era mai bună decât mine.

Dădu din cap, de parcă ar fi înțeles.

— Avea parte de toată atenția, de toți băieții. Dădu din cap, întorcându-se spre Will. Se sprijini cu mâna de chiuvetă. Aveam probleme de greutate în copilărie. Jackie mă necăjea de fiecare dată când mergeam la plajă.

— Se pare că ai depășit acea problemă.

Dădu din cap la auzul complimentului, fără să îl creadă.

— Obținea totul foarte ușor. Bani, bărbați, succes. Oamenii o plăceau.

— Nu e chiar așa, o contrazise Will. Niciunul dintre vecinii ei nu au părut să observe că lipsește. Nu au observat nici măcar că polițiștii au bătut la ușa ei. Am senzația că s-au simțit ușurați că a dispărut.

— Nu te cred.

— Vecina mamei tale, Candy, nu pare nici ea prea afectată.

Evident, nu era prea convinsă.

— Nu, Jackie a spus că această Candy era ca un pudel de jucărie care le rodea tocurile pantofilor, dorind mereu atenția lor.

— Nu este adevărat, spuse Will. Candy nu o plăcea prea tare. Aș putea spune chiar că o plăcea mai puțin decât tine pe sora ta.

Își termină țigara, apoi merse să o arunce în toaletă. Will observă că se gândea la această nouă

informație despre sora ei. Joelyn se întoarse la chiuvetă și se sprijini din nou pe blat.

— Mințea tot timpul. Mințea despre lucruri minore, lucruri care nu aveau nicio importanță.

— Ca de exemplu?

— Spunea că merge la magazin și de fapt mergea la bibliotecă. Că se întâlnea cu un tip, când de fapt se întâlnea cu altul.

— Pare o prefăcută.

— Așa era. Acesta este cuvântul potrivit pentru ea: prefăcută. O scotea din minți pe mama noastră.

— Intra des în necazuri?

Joelyn izbucni în râs.

— Jackie era întotdeauna animăluțul de companie al profesorului, întotdeauna îi lingușea pe cei de care avea nevoie. I-a fraierit pe toți.

— Nu pe toți, sublinie Will. Spuneai că o înnebunea pe mama voastră. Ea trebuie să fi știut ce se întâmpla.

— Știa. Cheltuia o groază de bani încercând să o ajute pe Jackie. Mi-a distrus copilăria. Totul era întotdeauna despre *Jackie* – cum se simțea *ea,* ce făcea *ea,* dacă *ea* era fericită. Nimeni nu se întreba dacă *eu* sunt fericită.

— Spune-mi despre treaba asta cu adopția. Cu ce agenție a vorbit?

Joelyn lăsă privirea în jos, vinovată.

Will încercă să păstreze un ton neutru.

— Uite de ce întreb: dacă Jackie încerca să adopte un copil, va trebui să mergem în Florida și să găsim agenția. Dacă este vorba despre o legătură de peste ocean, va trebui să mergem în Rusia și China să verificăm dacă desfășoară activități legale. Dacă Jackie încerca să ia contact cu o mamă surogat, va trebui să vorbim cu fiecare femeie cu care a intrat în contact. Va trebui să investigăm fiecare agenție până găsim ceva, orice, care să facă legătura cu sora ta, deoarece a întâlnit o persoană foarte rea care a torturat-o și a violat-o cel puțin o săptămână, și dacă aflăm cum l-a

cunoscut sora ta pe cel care a răpit-o, poate că aflăm și cine este acesta. O lăsă să se gândească la ce a spus, câteva secunde. Vom găsi o legătură printr-o agenție de adopții, Joelyn?

Își privi mâinile, fără să răspundă. Will începuse să numere plăcile de pe peretele din spatele capului ei. A ajuns la treizeci și șase când în sfârșit a vorbit.

— Am spus despre treaba asta, cu copilul. Jackie vorbea despre asta, dar nu avea de gând să o facă. Îi plăcea ideea de a fi mamă, dar știa că nu va fi capabilă să se descurce.

— Ești sigură că este așa?

— E ca și cu oamenii care stau în preajma câinilor dresați, știi? Vor un câine, dar vor *acel* câine, nu unul nou, cu care să lucreze și pe care să-l dreseze singuri.

— Îi plăcea pe copiii tăi?

Joelyn își drese vocea.

— Nu i-a văzut niciodată.

Will îi dădu timp.

— A fost prinsă conducând sub influența alcoolului înainte de a muri.

Joelyn era surprinsă.

— Într-adevăr?

— Bea mult?

Negă vehement din cap.

— Lui Jackie nu îi plăcea să-și piardă controlul.

— Vecina, Candy, spune că au fumat niște iarbă împreună.

Rămase cu gura căscată, surprinsă. Dădu din nou din cap.

— Asta nu o cred. Lui Jackie nu îi plăceau rahaturile astea. Îi plăcea când alții beau prea mult, își pierdeau controlul, dar ea nu făcea așa ceva. Vorbești despre o femeie care a avut aceeași greutate de la vârsta de șaisprezece ani. Avea fundul atât de mic încât chiția în timp ce mergea. Se mai gândi puțin, apoi dădu din nou din cap. Nu, nu Jackie.

— De ce făcea ea curat în casa mamei? De ce să nu plătești pe cineva care să facă treaba murdară?

— Nu avea încredere în nimeni altcineva. Ea avea întotdeauna dreptate, și, oricine ai fi fost, nu făceai bine ce făceai.

Asta, cel puțin, se potrivea cu ceea ce spusese Candy. Restul era complet diferit, lucru care avea sens, știind că Joelyn nu era foarte apropiată de sora sa.

— Îți spune ceva numărul unsprezece? întrebă el.

Ridică o sprânceană:

— Absolut nimic.

— Dar cuvintele „N-am să îmi refuz nimic”?

Dădu din nou din cap.

— Dar e nostim… Pe cât de bogată era, Jackie își interzicea tot timpul câte ceva.

— Ce anume își interzicea?

— Mâncare. Alcool. Distracție. Râse trist. Prieteni. Familie. Dragoste. Ochii i se umplură de lacrimi – primele lacrimi adevărate pe care le vedea Will.

Will deschise ușa și ieși, găsind-o pe Faith în hol. Îl aștepta.

— Altceva? întrebă ea.

— A mințit cu privire la adopție. Sau cel puțin așa a spus că a făcut.

— Putem să verificăm informația cu Candy. Faith își scoase telefonul și deschise clapeta. Vorbi cu Will în timp ce forma numărul: Trebuia să ne întâlnim cu Rick Sigler la spital acum zece minute. L-am sunat să contramandez, dar nu a răspuns.

— Dar prietenul lui, Jake Berman?

— Am trimis poliția după el. Trebuie să sune dacă îl găsesc.

— Crezi că este ciudat că nu putem să dăm de el?

— Încă nu, dar mai vorbim la sfârșitul zilei dacă tot nu dăm de el.

Duse telefonul la ureche și Will ascultă cum îi lasă un mesaj lui Candy Smith, spunându-i să o sune înapoi. Faith închise clapeta telefonului și îl ținu în mână. Will simți cum îl cuprinde groaza, întrebându-se ce urma să spună în continuare – ceva despre Amanda, o diatribă împotriva Sarei Linton, sau chiar împotriva lui Will. Din fericire, era ceva în legătură cu cazul.

— Cred că Pauline McGhee are legătură cu asta, spuse ea.

— De ce?

— E doar instinctul. Nu pot explica, dar sunt prea multe coincidențe. McGhee este cazul lui Leo. Nu avem jurisdicție asupra sa, și niciun motiv să-i cerem o bucățică din el.

Cu toate acestea, Will întrebă:

— Crezi că poți să-l convingi?

Dădu din cap.

— Nu vreau să-i fac probleme lui Leo.

— Trebuia să te sune, nu-i așa, când dă de părinții lui Pauline în Michigan?

— Așa a spus că va face.

Stăteau în liniște lângă lift.

— Cred că trebuie să mergem la locul de muncă al lui Pauline, spuse Will.

— Cred că ai dreptate.

Capitolul 14

Faith se plimba încet pe holul companiei XAC Homage, firma de design cu nume de-a dreptul stupid unde lucra Pauline McGhee. Birourile ocupau al treisprezecelea etaj al Turnului Symphony, un zgârie-nor cu o înfățișare ciudată care se contura ca un instrument chirurgical uriaș deasupra intersecției străzilor Peachtree și Fourteenth. Faith se cutremură văzându-l, cu gândul la ce citise în raportul de autopsie a lui Jacquelyn Zabel.

Potrivindu-se cu numele pretențios al firmei, holul mărginit de ferestre al Xac Homage era mobilat cu niște canapele foarte joase în care era imposibil să te așezi fără să îți încordezi toți mușchii fesieri sau să te ghemuiești în așa hal încât să nu te mai poți ridica singur. Faith s-ar fi ghemuit dacă nu ar fi purtat o fustă care se ridica oricum, nu doar dacă se așeza ca o parașută dintr-un videoclip rap.

Îi era foame dar nu știa ce să mănânce. Rămânea fără insulină și tot nu era sigură de cât de corect își calculase dozele. Nu își făcuse programare la doctorița pe care i-o recomandase Sara. I se umflaseră picioarele, nu mai putea de spate și îi venea să se dea cu capul de perete fiindcă nu putea să nu se gândească la Sam Lawson, oricât de mult ar fi încercat.

Începea să i se pară, din privirile chiorâșe pe care i le arunca Will, că se purta ca scăpată de la balamuc.

— Doamne… murmură Faith, sprijinindu-și fruntea de geamul curat care mărginea holul.

De ce făcea atât de multe greșeli? Nu era proastă. Sau poate era. Poate că în toți acești ani se prostise singură și era, de fapt, cea mai idioată persoană pe Pământ.

Se uită la mașinile care se mișcau încet pe Strada Peachtree ca niște furnici târându-se pe asfaltul negru. Luna trecută, la cabinetul dentistului, Faith citise într-o revistă un articol în care se afirma că femeile sunt structurate genetic să se simtă legate de bărbații cu care fac sex timp de cel puțin trei săptămâni după consumarea actului fiindcă atât îi ia corpului să își dea seama dacă s-a format sau nu o sarcină. La momentul acela râsese, fiindcă Faith nu simțise niciodată nevoia de a se agăța de un bărbat. Cel puțin nu de la tatăl lui Jeremy, care părăsise la propriu statul după ce îi spusese că e gravidă.

Totuși, iată că acum își verifica telefonul și e-mailul din zece în zece minute, dorindu-și să vorbească cu Sam, dorindu-și să afle ce mai face și dacă era sau nu supărat pe ea – de parcă ce se întâmplase ar fi fost din vina ei. De parcă ar fi fost un amant atât de bun că nu se mai putea sătura de el. Era deja însărcinată, deci nu structura ei genetică o făcea să se poarte ca o școlăriță. Sau poate că da. Poate că toate se întâmplau din cauza hormonilor.

Sau poate pur și simplu nu trebuia să se încreadă în studii științifice publicate în *Jurnalul gospodinei.*

Faith își întoarse capul și se uită la Will, care stătea în firida liftului. Vorbea la telefon ținându-l cu ambele mâini ca să nu se dezmembreze. Nu putea să mai stea supărată pe el. Se descurcase bine cu Joelyn Zabel. Trebuia să recunoască asta. El aborda slujba altfel decât ea și uneori lucrul acesta îi ajuta, alteori îi încurca. Faith dădu din cap. Nu putea să mai piardă timpul gândindu-se la aceste diferențe; nu acum, când toată viața ei stătea pe buza unei prăpăstii imense și totul se clătina sub picioarele ei.

Will termină de vorbit și se îndreptă spre ea. Aruncă o privire biroului gol unde stătuse secretara. Femeia plecase să îl aducă pe Morgan Hollister de mai bine de zece minute. Faith și-i imagina pe amândoi distrugând frenetic documente, deși cel mai probabil femeia, o blondă oxigenată care dădea impresia că și cea mai simplă sarcină o bagă complet în ceață, pur și simplu uitase de ei și vorbea la telefon în baie.

— Cu cine vorbeai? întrebă Faith.

— Cu Amanda, răspunse el luând în același timp două bomboane din bolul de pe măsuța de cafea. A sunat să își ceară scuze.

Faith începu să râdă fiindcă era evident o glumă; râse și Will.

Luă apoi mai multe bomboane, oferindu-i bolul lui Faith. Ea scutură din cap în semn de refuz.

— Organizează o altă conferință de presă în după-amiaza asta. Joelyn Zabel renunță la procesul împotriva primăriei, continuă el.

— De unde până unde?

— Avocatul ei și-a dat seama că nu au un caz solid. Oricum o să apară ea pe coperta vreunei reviste săptămâna viitoare, și săptămâna cealaltă, tot amenințând că ne dă în judecată dacă nu îl găsim pe criminalul surorii ei.

Era pentru prima dată când unul dintre ei dezvăluia cu voce tare o frică foarte reală, aceea că criminalul era destul de bun pentru a scăpa nepedepsit pentru ceea ce făcuse.

— Crezi că ar trebui să intrăm pur și simplu? spuse Will arătând spre ușa închisă din spatele biroului.

— Mai stai un minut.

Încercă să șteargă urma pe care o lăsase fruntea ei pe geam, întinzând pata și mai rău. Tensiunea dintre ei se schimbase cumva în mașină, pe drum către Xac Homage. Will nu mai era îngrijorat că Faith ar putea fi supărată pe el. Dimpotrivă, acum Faith se temea că îl supărase pe Will.

— Ne-am împăcat? întrebă ea.

— Bineînțeles.

Ea nu îl credea, dar era imposibil să scoată ceva de la o persoană care tot insista că nu era nicio problemă; astfel de oameni tot insistă până te fac să crezi că ai scornit tu întreaga poveste din nimic.

— Cel puțin știm că acum nesimțirea e o trăsătură de familie la Zabel, spuse ea.

— Joelyn e de treabă.

— E greu să fii o soră bună.

— Cum adică?

— Adică dacă tu ești copilul cuminte în familie, iei note bune, nu faci prostii și tot așa, iar fratele sau sora ta se ține numai de tâmpenii și acaparează toată atenția, începi să te simți lăsat pe dinafară. Te

simți de parcă nu contează cât de cuminte ești fiindcă părinții tăi nu își mai pot concentra atenția decât pe idiotul celălalt.

Probabil că păruse cam acră, fiindcă Will comentă nelămurit:

— Credeam că fratele tău e de treabă.

— Este, spuse Faith. Eu eram cea rea, care primea toată atenția. Țin minte că odată chiar i-a rugat pe ai mei să îl dea spre adopție, continuă ea chicotind.

Will schiță un zâmbet.

— Toată lumea vrea să fie adoptat.

Faith își aminti cât de îngrozitor vorbise Joelyn Zabel despre încercările surorii ei de a adopta un copil.

— Chestia aia pe care a zis-o Joelyn…

— De ce îi tot zicea avocatul ei Amandei – „Mandy”? o întrerupse el.

— E prescurtarea de la Amanda.

El încredință gânditor din cap, iar Faith se întrebă dacă nu cumva și poreclele îi făceau probleme. Avea sens. Trebuia să știi cum se scrie un nume înainte de a-l prescurta.

— Știi că șaisprezece procente din criminalii în serie au fost adoptați?

— N-are cum, spuse Faith încruntându-se.

— Joel Rifkin, Kenneth Bianchi, David Berkowitz. Ted Bundy a fost adoptat de tatăl lui vitreg.

— De când ești tu expert în criminali în serie?

— History Channel, îi spuse. Crede-mă, e de folos.

— Cum găsești timp să te uiți atâta la televizor?

— Nu e ca și cum aș avea o viață socială intensă.

Faith se uită iar spre fereastră, gândindu-se la întâlnirea lui Will cu Sara Linton din dimineața aceea. Din raportul pe care îl citise despre Jeffrey Tolliver înțelesese că acesta era complet diferit de Will: activ, hotărât, pregătit să facă orice pentru a

rezolva un caz. Nu că lui Will îi lipsea ambiția, dar el mai degrabă făcea un suspect să mărturisească agresându-l psihic, nu fizic. Faith știa din capul locului că Will nu era genul Sarei Linton, de aceea îi păruse atât de rău de el în dimineața aceea când îl văzuse cât de stângaci se purtase în preajma femeii.

Probabil și el se gândea tot la dimineața aceea fiindcă spuse dintr-odată:

— Nu îi știu numărul apartamentului.

— Al Sarei?

— Stă în Milk Lofts, pe strada Berkshire.

— Sigur există un inter… se opri imediat. O să îți scriu numele ei de familie ca să îl compari cu lista locatarilor. Nu cred că sunt foarte mulți.

El ridică descurajat din umeri.

— Putem să o căutăm pe Internet.

— Probabil că nu e trecută.

Ușa se deschise și secretara oxigenată se întoarse. În spatele ei se afla un bărbat extrem de înalt, de bronzat și de arătos, îmbrăcat în cel mai frumos costum pe care îl văzuse Faith în viața ei.

— Morgan Hollister, se prezentă acesta întinzând mâna încă de când traversa camera. Îmi pare rău că v-am lăsat să așteptați atât de mult. Eram cu un client din New York într-o conferință telefonică. Chestia asta cu Pauline ne-a pus serios bețe-n roate, cum se spune.

Faith nu știa cine spunea astfel de lucruri, dar îl iertă imediat ce îi strânse mâna. Era în același timp cel mai atrăgător și cel mai homosexual bărbat pe care îl văzuse de ceva vreme. Și având în vedere că se aflau în Atlanta, capitala sudică a homosexualilor, nu era puțin lucru.

— Sunt agent Trent, iar aceasta este agent Mitchell, spuse Will ignorând privirea de vânător pe care i-o arunca Morgan Hollister.

— Mergi la sală? întrebă Morgan.

— Ridic gantere de obicei. Uneori lucrez și la bancă.

Morgan îi trase o palmă peste braț.

— Tare.

— Mulțumim că ne lăsați să ne uităm prin lucrurile lui Pauline, spuse Will, deși Morgan nu făcuse nicicând o astfel de invitație. Știu că poliția din Atlanta a fost deja aici. Sper că nu este un deranj prea mare.

— Bineînțeles că nu. Morgan îl atinse pe Will pe umăr, conducându-l spre ieșire. Ne pare nespus de rău de Pauline. Era o fată nemaipomenită.

— Am auzit că era destul de dificilă la muncă.

Morgan chicoti puțin, ceea ce Faith înțelese că însemna „la fel ca orice femeie". Așadar misoginismul era la fel de prezent și în comunitatea gay.

— Numele Jacquelyn Zabel vă spune ceva? întrebă Will.

Morgan scutură din cap.

— Eu lucrez cu toți clienții. Sunt sigur că mi-aș aminti, dar pot verifica în calculator. Făcu o față tristă. Biata Pauline. E un șoc pentru noi toți.

— Am găsit un loc de plasament temporar pentru Felix, îi spuse Will bărbatului.

— Felix? întrebă încurcat acesta, apoi își aminti. Desigur, puștiul. Sunt sigur că o să se descurce. E un băiat tare.

Morgan îi conduse pe un coridor lung. În dreapta se aflau birourile, iar în spate geamurile care dădeau spre intersecție. Mostre și schițe de material se aflau pe toate monitoarele. Faith aruncă o privire pe o masă de conferințe unde se afla împrăștiat un set de schițe, simțind o urmă de nostalgie.

În copilărie își dorise să fie arhitect, dar acest vis se destrămase rapid la vârsta de paisprezece ani când a fost exmatriculată fiindcă rămăsese însărcinată. Acum situația era alta, dar pe vremea ei oamenii se așteptau ca adolescentele gravide să dispară cu totul de pe fața pământului și să nu li se mai pomenească numele decât în legătură cu

băiatul care le-a lăsat cu burta la gură; și atunci se vorbea despre ele ca despre „parașuta aia care aproape i-a nenorocit viața băiatului turnându-i un plod”.

Morgan se opri în fața unei uși de birou închise. Pe aceasta era scris numele Paulinei McGhee. Bărbatul scoase o cheie.

— Îl ții mereu încuiat? întrebă Will.

— Așa făcea Pauline. Era unul dintre fixurile ei.

— Avea multe „fixuri” din acestea?

— Avea felul ei de a face lucrurile, ridică din umeri Morgan. I-am dat mână liberă. Era foarte bună cu hârțogăria, se pricepea să țină constructorii în frâu. Desigur, la sfârșit a existat o mică problemă, spuse el și zâmbetul îi pieri de pe față. A încurcat o comandă foarte importantă care a costat firma o mulțime de bani. Nici nu știu dacă ar mai fi aici dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat.

Chiar dacă Will se întreba de ce vorbește Morgan despre ea ca și cum ar fi fost moartă, nu a insistat. În schimb a întins mâna în așteptarea cheii.

— O să încuiem noi după ce terminăm.

Morgan ezită. Era evident că presupusese că o să stea cu ei cât inspectau biroul.

— O să o aduc eu înapoi când terminăm, bine? întrebă Will. Mulțumesc, continuă lovindu-l prietenește peste braț.

Will se întoarse apoi cu spatele și intră în birou. Faith îl urmă, închizând ușa în spatele ei.

— Nu te deranjează? întrebă ea într-un sfârșit.

— Morgan? spuse ridicând din umeri. Știe că nu mă interesează.

— Dar totuși…

— Erau o grămadă de puști pe invers la casa de copii. Majoritatea erau mult mai de treabă decât ceilalți.

Ea nu își putea imagina ca un părinte să își abandoneze copilul indiferent din ce motiv, dar

mai ales din acela.

— Îngrozitor.

Era evident că Will nu dorea să continue conversația. Se uită în jur și spuse:

— Aș numi stilul acesta auster.

Faith era de acord. Biroul Paulinei părea că nu a fost niciodată ocupat. Nu era nicio hârtiuță lipită de monitorul calculatorului. Tăvile de corespondență erau libere. Cărțile de design de pe raft erau toate aranjate în ordine alfabetică, iar cotoarele aliniate. Revistele stăteau perfect ordonate în cutii colorate. Chiar și monitorul părea a sta la un unghi precis de patruzeci și cinci de grade pe colțul biroului. Singurul lucru cu valoare sentimentală care se afla la vedere era o poză a lui Felix în leagăn.

— E un puști tare, spuse Will imitându-l pe Morgan când vorbise despre băiatul Paulinei. Am sunat-o pe asistenta socială aseară. A spus că Felix nu face față prea bine situației.

— Ce mai face?

— Plânge mult. Nici nu vrea să mănânce.

Faith se uită lung la fotografie, la bucuria nedisimulată din ochii băiețelului care radiau când se uita la mama sa. Își aminti de Jeremy la acea vârstă. Era atât de dulce, că îi venea să îl mănânce ca pe o bomboană. Faith tocmai terminase Academia de Poliție și se mutase într-un apartament ieftin de pe Monroe Drive. Atunci fusese prima dată când ea și Jeremy stătuseră fără mama lui Faith. Viețile lor se împletiseră într-un fel pe care ea nici nu îl crezuse posibil. El era o parte atât de importantă din ea că aproape nici nu suporta să îl lase la creșă. Noaptea, Jeremy îi făcea desene în timp ce ea completa rapoartele zilnice la masa din bucătărie. Îi cânta cântecele cu vocea lui pițigăiată de copilaș în timp ea îi făcea de mâncare și îi pregătea prânzul pentru a doua zi. Uneori se furișa în pat cu ea și se ghemuia sub mâna ei ca o pisicuță. Nu se simțise niciodată atât de importantă

sau de dorită – nici înainte de el și nici după, cu siguranță.

— Faith?

Will spusese ceva la care ea nu fusese atentă. Puse fotografia pe birou înainte de a se alinta ca un copil:

— Da?

— Am spus: pe cât pui pariu că și casa lui Jacquelyn Zabel din Florida e la fel de ordonată?

Faith își drese vocea, încercând să își îndrepte atenția către altceva.

— Camera în care stătea în casa mamei sale era foarte ordonată. Credeam că o ține așa fiindcă restul casei era foarte dezordonat; că poate simțea nevoia de liniște în mijlocul uraganului. Dar poate e obsedată de curățenie.

— O personalitate de tip A.

Will se plimbă în jurul biroului, deschizând sertarele. Faith se uita la ce găsea el: un pachet de creioane colorate așezate unul lângă altul într-o tavă de plastic. Bilețele post-it de rezervă așezate într-un teanc pătrat. Deschise următorul sertar și găsi o agendă mare, pe care o scoase și o așeză pe birou. O frunzări și în ea Faith văzu schițe de camere, mostre, poze cu piese de mobilier.

Faith deschise calculatorul în timp ce el se uita prin restul sertarelor. Era sigură că nu aveau să găsească nimic aici dar, în schimb, simțea că ceea ce făceau avea să ajute la rezolvarea cazului. Începea să intre iar în sincron cu Will, să se simtă iar ca partenera lui și nu ca o adversară. Acesta nu putea fi decât un lucru bun.

— Uită-te aici, spuse Will care deschisese ultimul sertar din partea stângă a biroului.

Era un dezastru – echivalentul sertarului cu snacksuri nesănătoase dintr-o bucătărie. Deasupra erau așezate hârtii mototolite, iar dedesubt se aflau mai multe pungi goale de chipsuri din cartofi.

— Măcar acum știm că e și ea om, comentă Faith.

— E ciudat, spuse el. Totul e foarte ordonat, cu excepția acestui sertar.

Faith ridică un ghemotoc de hârtie și îl îndreptă pe birou. Pe pagină se afla o listă cu mai multe sarcini tăiate, probabil cele îndeplinite: magazin, reparat lampă pentru livingul Powell, contactat Jordan despre mostrele de canapea. Luă un alt ghemotoc, pe care găsi scris cam același lucru.

— Poate că le mototolea după ce termina ce avea de făcut? întrebă Will.

Faith se uită chiorâș la listă, micșorându-și ochii în încercarea de a o vedea ca Will. Uneori era atât de bun când îi făcea pe oameni să creadă că poate citi că până și ea uita că are o problemă.

Will cercetă biblioteca, luând o cutie cu reviste de pe un raft de la mijloc.

— Ce-i asta?

Mai coborî o cutie, apoi alta. Faith văzu închizătoarea unui seif. Will încercă mânerul, dar fără succes. Pipăi îmbinarea acestuia și conchise:

— E băgat în perete.

— Vrei să îi ceri prietenului tău Morgan combinația?

— Fac pariu pe ce vrei tu că nu o știe.

Faith nu acceptă pariul. La fel ca lui Jacquelyn Zabel, și lui Pauline McGhee îi plăcea să țină secrete.

— Verifică în calculator mai întâi și după aceea mă duc la el, spuse Will.

Faith se uită la monitorul pe care apăruse o fereastră care cerea parola. O văzu și Will.

— Încearcă „Felix”.

Faith tastă cuvântul și, spre surprinderea lor, merse. Se gândi să schimbe parola de la calculatorul de acasă – care era „Jeremy” – în timp ce deschidea programul de e-mail. Faith se uită la mesaje, iar Will se întoarse la bibliotecă. Găsi corespondența obișnuită pe care o primesc oamenii care lucrează la birou, dar nimic personal care să indice vreun prieten sau confident. Faith se rezemă

de spătarul scaunului și deschise browserul în speranța că va găsi un serviciu de e-mail în lista de căutări. Nu găsi pagina de Gmail sau Yahoo, în schimb găsi mai multe site-uri.

Dădu click pe unul, la întâmplare, și se deschise o pagină YouTube. Verifică volumul în timp ce se încărca videoclipul. O chitară începu să zumzăie din boxele de sub monitor și pe ecran apărură cuvintele „Sunt fericită”, apoi „Zâmbesc”.

Will stătea în spatele ei. Citea cuvintele înainte ca acestea să se estompeze pe fondul negru. „Simt. Trăiesc. Mor.”

Chitara se înverșuna cu fiecare cuvânt de pe monitor și deodată apăru o fotografie a unei tinere într-un costum de majoretă. Pantalonii scurți i se opreau la mijlocul coapselor, iar bluza abia îi acoperea sânii. Era atât de slabă că Faith putea să-i numere coastele.

— Iisuse, murmură ea.

Apăru o altă fotografie, de data aceasta a unei fete negre. Stătea cocoșată pe un pat, cu spatele la cameră. Avea pielea foarte întinsă, iar vertebrele și coastele erau așa de pronunțate că se vedea fiecare os ridicându-se pe sub pielea subțire. Omoplatul îi ieșea în afară ca un cuțit.

— E vreun site pentru o acțiune de caritate? Strâng bani pentru bolnavii de SIDA? întrebă Will.

Faith scuturră din cap când apăru o altă fotografie – un model stătea în fața unui peisaj urban, cu picioarele și mâinile ca niște bețe. Apăru o altă fată; de fapt, o femeie. Clavicula ei ieșea în relief dureros de ascuțită. Pielea de pe umeri arăta ca o hârtie udă care acoperea tendoanele de dedesubt.

Faith dădu click pe opțiunea de istoric a căutărilor din browser. Deschise un alt videoclip. Era o altă muzică, dar același fel de introducere. Citi cu voce tare:

— Mănâncă pentru a trăi. Nu trăi pentru a mânca.

Aceste cuvinte se estompară într-o fotografie a unei fete care era atât de slabă că nici nu putu să se uite la ea. Faith deschise altă pagină, apoi o alta. „Singura libertate rămasă este aceea de a te înfometa”, citi ea. „E frumos să fii slab. Să fii gras este urât”. Se uită în susul ecranului, la categoria videoclipurilor.

— *Thinspo.* Nu am mai auzit de asta.

— Nu înțeleg. Fetele astea par că mor de foame, dar au televizoare în cameră, au haine frumoase.

Faith intră pe alt link.

— *Thinspiration,* spuse ea. Doamne, nu-mi vine să cred. Sunt emaciate.

— E vreun grup de discuții sau ceva de genul ăsta?

Faith se uită la istoria căutărilor. Verifică lista și găsi mai multe videoclipuri, dar nimic care să semene cu un forum. Merse la următoarea pagină și în cele din urmă găsi ce căuta.

— Atlanta-Pro-Anna-Punct-Com, citi ea. E un site care promovează anorexia.

Faith dădu click pe link, dar nu apăru decât o altă fereastră care cerea o parolă. Încercă iar „Felix”, dar nu merse. Citi ce era scris cu litere mici.

— Ne cere o parolă de șase litere și Felix nu are decât cinci. Mai tastă alte variații ale numelui lui, spunându-le cu voce tare ca să înțeleagă și Will.

— Zero-Felix, Unu-Felix, Felix-Zero…

— Câte litere are *thinspiration*? *întrebă* Will.

— Prea multe, spuse ea. *Thinspo* are șapte.

Încercă oricum, dar fără succes.

— Care e numele de utilizator? spuse Will.

Faith citi numele din căsuța de deasupra parolei.

— *A-T-L thin,* spuse ea dar își dădu seama că nu îl ajută să citească pe litere. E prescurtarea de la *Atlanta Thin.*

Tastă numele de utilizator.

— Degeaba. Oh! exclamă enervată pe ea însăși. Ziua lui Felix. Deschise programul calendarului și

căută în el cuvântul „aniversare”. Nu găsi decât două răspunsuri, ziua Paulinei și cea a fiului ei.

— Doisprezece-opt-zero-trei.

Ecranul nu se schimbă.

— Nu, nu merge.

Will aprobă, scărpinându-și mâna, distras.

— Seiful are o combinație de șase cifre, nu?

— Nu strică să încercăm.

Faith așteptă, dar Will nu se mișca.

— Unu-doi-zero-opt-zero-trei, repetă ea, știind că el putea să distingă numerele foarte bine.

Cu toate acestea, el nu se mișcă; brusc îi pică și ei fisa.

— Îmi pare rău.

— Nu ai pentru ce. E vina mea.

— Ba e a mea, spuse ea.

Se ridică și se îndreptă spre seif, roti cifrul către dreapta fixându-l la cifra doisprezece, apoi se întoarse spre stânga de două ori și opri în dreptul lui opt. Nu cu numerele nu se descurca Will, ci cu dreapta și cu stânga.

Faith roti cifrul până la al treilea număr și atunci când auzi zgomotul ultimului disc așezându-se la locul lui rămase puțin dezamăgită de faptul că fusese atât de ușor. Deschise seiful și văzu un caiet pe spirală, cum are orice școlar, și o singură coală de hârtie de xerox. Atinse ușor coala. Era un e-mail printat în care se vorbea de măsurarea unui lift pentru a se asigura că încape o canapea în el, lucru la care Faith nu se gândise vreodată că ar fi necesar, deși primul frigider pe care și-l cumpărase nu încăpea pe ușa bucătăriei.

— Despre muncă, îi spuse lui Will, scoțând caietul.

Îl deschise la prima pagină. Simți cum i se face pielea de găină și abia se abținu să nu se cutremure când își dădu seama ce citește. Un scris frumos linia întreaga pagină, repetându-se la nesfârșit un singur rând. Faith dădu pagina, apoi pe cealaltă. Cuvintele fuseseră scrise atât de apăsat pe alocuri

că vârful stiloului rupsese foaia. Nu era genul de om care să creadă în supranatural, dar furia care se revărsa din caiet părea a se materializa.

— E același lucru, nu?

Will probabil că recunoscuse spațierea dintre rânduri, faptul că se repeta aceeași propoziție scurtă, acoperind tot caietul, ca o operă de artă sadică.

Nu îmi voi refuza nimic… Nu îmi voi refuza nimic… Nu îmi voi refuza nimic…

— Același lucru, confirmă Faith. Asta o leagă pe Pauline de grotă, de Jackie Zabel și de Anna.

— E scris cu stiloul, spuse Will. Paginile din grotă erau scrise cu creionul.

— E aceeași propoziție totuși. *Nu îmi voi refuza nimic.* Pauline a scris asta de una singură, nu fiindcă o obliga cineva. Nu a pus-o nimeni să o facă. Din câte știm noi, nu a fost niciodată în acea grotă.

Faith frunzări caietul pentru a se asigura că aceeași propoziție era scrisă de la început la sfârșit.

— Jackie Zabel era slabă. Nu chiar ca fetele din videoclipuri, dar foarte slabă.

— Joelyn Zabel a spus că sora ei avea aceeași greutate când a murit ca și în liceu.

— Crezi că suferea de o tulburare alimentară?

— Cred că avea aceleași trăsături ca Pauline: îi plăcea să aibă controlul, îi plăcea să țină secrete. Pete credea că fusese subnutrită, dar poate că ea se înfometa deja.

— Despre Anna ce crezi? Este slabă?

— Același lucru. Îi vezi… puse mâna pe claviculă. Noi credeam că este o parte din tortură – faptul că le înfometa. Dar fetele acelea din videoclipuri o fac intenționat, nu? Videoclipurile acelea sunt ca pornografia pentru anorexici.

Faith încuviință, simțind un puseu de adrenalină când făcu următoarea conexiune.

— Poate s-au cunoscut toate pe Internet.

Se întoarse la fereastra cu parola care îi interzicea accesul la site-ul pro-anorexie și introduse data de naștere a lui Felix în toate combinațiile care îi veniră în minte – scoase zerourile, le adăugă înapoi, scrise data completă, inversă cifrele.

— Poate că i s-a desemnat o parolă pe care nu a putut-o schimba.

— Sau poate că ce se află scris pe forumul acesta e mai important decât ce are în restul calculatorului sau în seif.

— Aceasta este o legătură, Will. Dacă toate femeile aveau tulburările acestea alimentare atunci avem în sfârșit ceva care le unește pe toate.

— Și o pagină pe care nu putem intra și membri de familie care numai de ajutor nu ne sunt.

— Ce spui de fratele Paulinei McGhee? l-a spus lui Felix că este un om rău.

Se întoarse de la calculator concentrându-se cu totul la Will.

— Poate ar trebui să mergem la Felix și să vedem dacă își amintește și altceva.

Will părea sceptic.

— Nu are decât șase ani, Faith. Tocmai a rămas fără mamă. Nu cred că o scoatem altceva de la el.

Tresăriră amândoi când auziră telefonul de pe birou sunând. Faith răspunse fără să se gândească prea mult, spunând:

— Biroul Paulinei McGhee.

— Bună, spuse Morgan Hollister cu o voce deloc încântată.

— Ați găsit-o pe Jacquelyn Zabel în registrele dumneavoastră? întrebă Faith.

— Mă tem că nu, doamnă detectiv, dar – ca să vezi – am un apel pentru dumneavoastră pe linia doi.

Faith ridică din umeri către Will în timp ce apăsa butonul cu luminița aprinsă.

— Faith Mitchell.

Leo Donnelly începu fără nicio introducere:

— Nu v-a venit în minte să mă întrebați și pe mine înainte să vă băgați peste cazul meu?

Faith nu știa cum să își mai ceară scuze, dar Leo nu îi dădea ocazia să termine vreo propoziție.

— Am primit un telefon de la șeful meu, care a primit un telefon de la poponarul de Hollister, care voia să știe de ce cotrobăie poliția statală prin biroul lui Pauline McGhee când noi am verificat deja totul în această dimineață, spuse el rămânând fără aer. *Șeful,* Faith. Vrea să știe de ce nu îmi fac treaba în cazul ăsta. Știi în ce lumină mă pune?

— Au toate legătură, spuse Faith. Am găsit o legătură între Pauline McGhee și celelalte victime.

— Mă bucur de nu mai pot, Mitchell. Între timp eu sunt în rahat fiindcă nu ați putut voi să vă opriți două secunde să-mi spuneți și mie care-i treaba.

— Leo, îmi pare foarte rău…

— Hai, scutește-mă, se răsti el. N-ar trebui să vă spun asta, dar nu sunt eu genul ăla de băiat.

— Ce să nu ne spui?

— Mai avem o persoană dispărută.

Lui Faith îi tresări inima.

— Încă o persoană dispărută? repetă ea ca să audă și Will. Se potrivește cu profilul?

— Treizeci și ceva de ani, păr negru, ochi căprui. Lucrează la o bancă cu ștaif din Buckhead unde trebuie să fii putred de bogat numai ca să te lase înăuntru. Nu are prieteni. Toată lumea zice că e a dracu' rău.

Faith îi confirmă lui Will dând din cap. O altă victimă, o altă numărătoare inversă.

— Cum o cheamă? Unde locuiește?

— Olivia Tanner, spuse el și urmă cu adresa așa de repede că Faith trebui să îl roage să repete. Stă în Virginia Highland.

Faith scrise adresa pe podul palmei.

— Îmi rămâi datoare pentru asta, spuse el.

— Leo, îmi pare rău că…

Nu o lăsă să termine nici de data aceasta.

— Dac-aș fi în locul tău, Mitchell, aș fi atent. În afară de partea cu cariera de succes, ai început să semeni destul de bine cu profilul în ultima vreme.

Auzi un clic ușor, ceea ce din mai multe privințe era mai rău decât dacă îi trântea telefonul în nas.

•

Olivia Tanner locuia într-unul din acele bungalouri din Midtown care te păcălesc cu înfățișarea lor micuță, fiindcă din stradă pare că au maxim nouăzeci de metri pătrați dar de fapt au șase dormitoare și cinci băi, costând puțin mai mult de un milion de dolari. După ce fuseseră în biroul Paulinei McGhee și îi descifraseră tipologia personalității, Faith privea casa Oliviei Tanner cu alți ochi decât o făcuse înainte. Grădina de flori era frumoasă, dar toate plantele erau aliniate în rânduri uniforme. Exteriorul casei era văruit perfect, iar burlanele urmau grațios linia streșinilor. Fiindcă Faith știa cartierul, era sigură că bungaloul era cu treizeci de ani mai vechi decât casa ei joasă cu un singur etaj, dar prin comparație, acesta arăta nou-nouț.

— Bine, mulțumesc că ați stat de vorbă cu mine, spuse Will în telefon.

Închise și îi spuse lui Faith:

— Joelyn Zabel spune că sora ei a avut probleme cu anorexia și bulimia în liceu. Nu știe ce s-a mai întâmplat după aceea, dar cred că e evident că Jackie nu s-a oprit.

Faith rumegă informația.

— Bine, spuse ea în cele din urmă.

— Asta e. Asta e legătura.

— Și unde ajungem cu asta? întrebă ea oprind motorul. Tehnicienii nu îi pot sparge calculatorul lui Jackie Zabel. Poate dura săptămâni până găsesc parola de la calculatorul lui Pauline McGhee și noi încă nu știm încă dacă forumul despre anorexie este locul unde se întâlnea cu celelalte femei sau dacă era doar un site pe care îl vizita în pauza de prânz.

Se uită înapoi la casa Oliviei Tanner.

— Pe ce pui pariu că nici aici nu o să găsim nimic?

— Te concentrezi la Felix când ar trebui de fapt să te gândești la Pauline, spuse el încet.

Faith voia să îi spună că greșește, dar era adevărat. Nu se putea gândi decât la Felix într-o casă de copii, plângând în hohote. Trebuia să se gândească la victime, la faptul că Jacquelyn Zabel și Anna fuseseră luate înaintea Paulinei și a Oliviei Tanner. Cât mai puteau cele două femei să îndure tortura, degradarea? Fiecare moment care trecea era un moment în plus de suferință pentru ele.

Fiecare minut în plus era un minut în care Felix era departe de mama lui.

— Nu poți să îl ajuți pe Felix decât dacă o ajuți pe Pauline, îi spuse Will.

Faith suspină adânc.

— Începe să mă enerveze că mă cunoști atât de bine.

— Hai, te rog, bombăni el. Ești ca o enigmă ascunsă într-o cochilie de melc.

Deschise ușa și coborî. Ea îl observă cum se îndreaptă spre casă cu un mers hotărât.

Faith se dădu și ea jos din mașină și îl urmă, făcând câteva observații:

— Nu tu garaj, nu tu BMW.

După ce vorbise cu Leo, îl contactase pe agentul care completase raportul inițial despre dispariția Oliviei Tanner. Femeia conducea un BMW 325 albastru, nimic ciudat printre mașinile din acest cartier. Era singură, lucra ca vicepreședinte la o bancă locală, nu avea copii și singura ei rudă în viață era fratele ei.

Will încercă ușa – încuiată.

— De ce întârzie fratele?

— Avionul lui a aterizat acum o oră, spuse Faith uitându-se la ceas. Dacă-i trafic…

Vocea pierdută lăsă propoziția să se sfârșească singură. Traficul era mereu urât în Atlanta, mai

ales în zona aeroportului.

Will se aplecă și căută cheia sub covorașul de la intrare. Când văzu că nu găsește nimic, pipăi deasupra tocului ușii și verifică și ghivecele, dar tot fără succes.

— Crezi că ar trebui să intrăm oricum?

Faith nu mai comentă despre graba lui de a intra prin efracție. Lucra cu el de atâta timp încât știa că frustrarea pe care o simțeau putea lua forma unui flux de adrenalină la Will, acționând, din contră, ca un calmant la Faith.

— Hai să-l mai așteptăm cinci minute.

— Ar trebui să chemăm un lăcătuș în cazul în care fratele nu are cheie.

— Hai să nu ne grăbim, bine?

— Vorbești cu mine cum ai vorbi cu un martor.

— Nici nu știm dacă Olivia este una dintre victimele noastre. Poate că de fapt e o blondă oxigenată și plină de viață, cu o tonă de prieteni și un câine.

— Cei de la bancă spun că nu a ratat nicio zi de muncă de când a început să lucreze acolo.

— Poate a căzut pe scări. Poate s-a hotărât să plece din oraș. Poate a fugit cu un străin pe care l-a cunoscut într-un bar.

Will nu răspunse. Își ascunse fața între palmele făcute căuș și se uită prin geamurile din față, încercând să vadă ceva în casă. Ofițerul de poliție care completase raportul de persoane dispărute făcuse probabil asta deja, dar Faith îl lăsă să își mai omoare timpul cât îl așteptau pe Michael Tanner, fratele Oliviei, să apară.

În ciuda nervilor pe care îi avea, Leo le făcuse un mare bine sunându-i. Procedura cerea ca un detectiv să fie numit la acest caz, iar în funcție de cât de ocupat era acesta, putea dura chiar și douăzeci și patru de ore până când Michael Tanner ar fi putut vorbi cu cineva care avea autoritatea să facă mai mult decât să scrie un raport. De acolo putea să mai dureze încă o zi până când erau

alertați cei de la GBI și căutau un profil asemănător în baza de date. Leo le oferise două zile prețioase într-un caz incredibil de greu. Și drept mulțumire ei îi dăduseră un șut în fund.

Faith își simți BlackBerry-ul vibrând. Își verifică e-mailul, mulțumindu-i încet lui Caroline, asistenta Amandei.

— Am primit raportul de arestare de la incidentul din mall-ul Georgia.

— Ce zice?

Faith privi banda luminoasă care indica transferul.

— Durează câteva minute până să se descarce.

Se plimbă în jurul casei, verificând fiecare fereastră. Faith îl urmă, ținând telefonul în fața ei ca un toiag divin. În sfârșit, prima pagină a raportului se încărcă și începu să citească titlul: „Ca urmare a plângerii depuse de clienții mall-ului Georgia…" Faith dădu pagina mai jos ca să ajungă la partea importantă. „Suspectul a făcut apoi un gest care indica faptul că este interesat să avem contact sexual. Eu am dat de două ori din cap și atunci el mi-a arătat cabina din fundul toaletei bărbaților". Mai derulă puțin. „Soția suspectului și cei doi fii, de aproximativ unu și trei ani, așteptau afară."

— Se dă și numele soției?

— Nu.

Will urcă scările verandei din spatele casei Oliviei Tanner. Atlanta se află la poalele munților Apalași, ceea ce înseamnă că se întinde peste văi și dealuri. Bungaloul Oliviei se afla la baza unei pârtii abrupte, așa că vecinii din spatele curții ei aveau o vedere completă a casei.

— Poate că au văzut ei ceva, sugeră Will.

Faith se uită la casa vecinilor. Era imensă, un fel de conac pe care îl vedeai de obicei prin suburbii. Cele două etaje superioare aveau terase mari, iar subsolul avea o zonă de ședere cu un șemineu din cărămidă. Toate obloanele și perdelele din spatele

casei erau închise, cu excepția unor draperii care erau trase la una dintre ușile subsolului.

— Pare goală, spuse ea.

— Probabil a luat-o banca.

Will încercă și ușa din spate a Oliviei Tanner. Era încuiată.

— Olivia lipsește de ieri, cel puțin. Dacă este una dintre victimele noastre, asta înseamnă că a fost răpită exact înainte sau exact după Pauline.

Will verifică ferestrele.

— Ne gândim că Jake Berman ar putea fi fratele Paulinei McGhee?

— Este posibil, încredință Faith. Pauline i-a spus lui Felix că fratele ei este periculos. Nu-l voia în preajma copilului.

— Trebuie să îi fi fost frică de el cu un motiv. Poate că e violent. Poate fratele e motivul pentru care Pauline s-a mutat de acasă și și-a schimbat numele. A tăiat toate legăturile de la o vârstă foarte fragedă. Trebuie să fi fost îngrozită de el.

Faith enumeră indiciile:

— Jake Berman se afla la locul crimei. A dispărut. Nu a fost un martor cooperant. Nu am găsit niciun act de-al lui în afară de arestarea aceea pentru expunere indecentă.

— Dacă Berman este un nume fals pe care îl folosește fratele Paulinei, atunci e foarte bun. Tipul a fost arestat și verificat în sistem și numele nu a apărut ca fals.

— Dacă și l-a schimbat acum douăzeci de ani, când a plecat Pauline de acasă, atunci asta înseamnă o viață de om în arhivele publice. Încă mai recuperează date, încearcă să treacă informații și cazuri vechi în calculatoare. O grămadă de astfel de dosare nici nu au mai fost adăugate, mai ales în orașele mici. Uite cât de greu i-a fost lui Leo să îi găsească părinții Paulinei și ei chiar au dat-o dispărută.

— Câți ani are Berman?

— Treizeci și șapte, spuse Faith după ce căută informația în documentul primit.

— Tot atât are și Pauline. E posibil să fie gemeni?

Faith scotoci în geantă și scoase copia xerox după carnetul de conducere al Paulinei McGhee. Încercă să își amintească fața lui Berman, dar apoi își dădu seama că îi ține raportul în mână. BlackBerry-ul se încărca încă. Îl ridică deasupra capului în speranța că avea să prindă un semnal mai bun.

— Hai să ne întoarcem în fața casei, sugeră Will.

Ocoliră pe partea cealaltă, iar Will verifică și restul ferestrelor ca să fie sigur că nu exista nimic suspect. Când ajunseră la veranda din față, fișierul se descărcase complet.

Jake Berman avea o barbă groasă în poza de arestare – un fel de tufă nepieptănată pe care o purtau tații din suburbii când voiau să arate mai rebeli. Faith îi arătă poza lui Will.

— Era proaspăt ras când am vorbit eu cu el, spuse ea.

— Felix a zis că cel care a răpit-o pe mama sa avea mustață.

— Nu avea cum să îi crească așa repede.

— Putem să facem un portret care să ne arate cum ar fi Jake fără barbă, cu mustață, cu orice.

— Amanda decide dacă să publicăm informația asta sau nu.

Dacă se dădea publicității o schiță, exista riscul ca Jake Berman să se panicheze și să se ascundă și mai bine. Dacă el era răpitorul, o astfel de manevră îl putea enerva. Putea să ucidă toți martorii și să părăsească statul – sau, și mai rău, țara. Aeroportul Internațional Hartsfield opera peste douăzeci și cinci de zboruri în și din oraș în fiecare zi.

— Are ochi negri și păr negru, ca Pauline, spuse Will.

— Și tu la fel.

— Nu pare a fi geamănul ei, răspunse Will ridicând din umeri. Poate doar frate.

Faith își dădu seama cât de neatentă era. Verifică data de naștere.

— Berman și-a serbat ziua după arestare. S-a născut cu optsprezece luni mai devreme decât Pauline. Cam îngrămădiți.

— Purta costum când a fost arestat?

Faith cercetă documentul.

— Blugi și un pulover. La fel și când am vorbit cu el la Grady.

— Apare și ocupația în raport?

Faith verifică.

— Șomer, spuse și mai citi și alte detalii scuturând din cap. Ce raport prost. Nu-mi vine să cred că un locotenent l-a predat așa.

— Am mai făcut și eu arestări de genul ăsta. Prinzi zece, poate cincisprezece tipi pe zi. Majoritatea nu recunosc sau plătesc amenda și speră să nu mai aibă probleme. Nu se ajunge la tribunal fiindcă ultimul lucru pe care și-l doresc este să stea față în față cu acuzatorul.

— Spune-mi și mie care este „semnul obișnuit din mână” pe care îl folosesc când solicită pe cineva să facă sex cu ei? întrebă Faith curioasă.

Will gesticulă ceva absolut obscen cu degetele, făcând-o să îi pară rău că a întrebat.

— Trebuie să existe un motiv pentru care se ascunde Jake Berman, insistă el.

— Ce opțiuni mai avem? Este ori un ratat, ori fratele Paulinei, ori răpitorul nostru. Sau toate trei.

— Sau niciuna, spuse Will. Oricum ar fi, trebuie să vorbim cu el.

— Amanda a pus toată echipa să îl caute. Toți încearcă toate derivațiile numelui la care se pot gândi – Jake Seward, Jack Seward. Încearcă și McGhee, Jackson, Jakeson. Calculatorul va elimina ambiguitățile.

— Care e celălalt prenume al lui?

— Henry. Avem deci Hank, Harry, Hoss…

— Cum se poate să avem un raport de arestare și totuși să nu îl găsim?

— Nu-și folosește cărțile de credit. Nu are factură de telefon sau ipotecă. Niciuna din vechile adrese cunoscute nu ne-a oferit vreo informație folositoare. Nu știm cine este angajatorul lui sau unde a lucrat în trecut.

— Poate că numele nevestei este cheia. Nume pe care nu-l avem.

— Dacă soțul meu ar fi fost prins cu puța pe-afară în baia de la mall când eu stăteam cu copii la ușă… Faith nu se mai obosi să termine propoziția. Ne-ar fi ajutat dacă avocatul care s-a ocupat de cazul lui de expunere indecentă nu era un bou.

Omul refuza să divulge informațiile clientului său și insista că nu poate lua legătura cu Jake Berman. Amanda ceruse mandate pentru a vedea dosarele, dar lucrurile acestea durau mult timp, timp care se scurgea rapid.

Un Ford Escape albastru trase în fața casei. Bărbatul care se dădu jos parcă demonstra ca la manual cum arată o persoană îngrijorată, de la fruntea încruntată la mâna pe care o mișca nervos în fața burții puțin proeminente. Arăta comun, cu un început de chelie și umeri lăsați. Faith ar fi zis că are o slujbă care îi cere să stea la calculator mai mult de opt ore pe zi.

— Dumneavoastră sunteți polițiștii cu care am vorbit? întrebă omul direct.

Apoi, realizând poate că fusese cam nepoliticos, încercă din nou.

— Sunt Michael Tanner, fratele Oliviei. Sunteți de la poliție?

— Da, domnule, spuse Faith, își scoase legitimația și se prezentă pe ea și pe Will. Aveți o cheie de la casa surorii dumneavoastră?

Michael păru îngrijorat și jenat în același timp, de parcă totul putea fi doar o neînțelegere.

— Nu știu dacă ar trebui să facem asta. Oliviei nu îi place să îi umble cineva prin lucruri.

Faith prinse privirea lui Will. O altă femeie căreia îi plăcea să stabilească niște limite.

— Putem chema un lăcătuș dacă este nevoie, se oferi Will. Este important să vedem interiorul casei în cazul în care s-a întâmplat ceva. Olivia poate să fi căzut sau…

— Am o cheie, spuse Michael scotocind prin buzunar și scoțând o singură cheie pe o bandă elastică. Mi-a trimis-o prin poștă acum trei luni. Nu știu de ce. Pur și simplu a dorit să o am. Probabil fiindcă știa că nu am să o folosesc. Poate nici nu ar trebui să o folosesc.

— Dacă nu credeați că s-a întâmplat ceva nu veneați tocmai de la Houston, spuse Will.

Michael se făcu alb la față, iar Faith pricepu cum trebuie să se fi scurs ultimele ore din viața lui – când mergea la aeroport, când se urca în avion, când închiria mașina el trebuie să se fi gândit că se purta prostește și că sora lui era bine, știind totuși, undeva în inima lui, că în realitate era tocmai invers.

Michael îi dădu cheia lui Will.

— Polițistul cu care am vorbit ieri a spus că a trimis un polițist în patrulă să bată la ușă.

Făcu o pauză, așteptând parcă o confirmare de la ei că așa se întâmplase.

— Eram îngrijorat că nu mă iau în serios. Știu că Olivia e femeie în toată firea, dar ea are niște deprinderi ale ei. Nu iese din propria rutină.

Will descuie ușa și intră în casă. Faith îl ținu pe frate pe verandă.

— Care este rutina ei zilnică? îl întrebă.

El închise ochii pentru câteva clipe, dorind parcă să își adune gândurile.

— Lucrează la o bancă privată din Buckhead de aproape douăzeci de ani. Merge la muncă șase zile pe săptămână – în fiecare zi în afară de luni, când se duce la cumpărături și se ocupă de alte treburi: se duce la spălătorie, la bibliotecă, la piață. Ajunge în fiecare zi la bancă la opt și pleacă tot la opt în

majoritatea serilor, dacă nu cumva are loc vreun eveniment. Postul ei este în relații comunitare. Dacă are loc vreo petrecere sau vreo strângere de fonduri sponsorizată de bancă, trebuie să fie acolo. Altfel, e mereu acasă.

— V-au sunat de la bancă?

El își duse mâna la gât, pipăind o cicatrice de culoare roșu-aprins. Faith se gândi că făcuse o traheotomie sau vreo operație la gât.

— Cei de la bancă nu au numărul meu. I-am sunat eu când nu m-a sunat Olivia ieri dimineață. I-am sunat și când am aterizat. Nu au idee unde e. Nu a mai lipsit de la muncă niciodată.

— Aveți o fotografie recentă cu sora dumneavoastră?

— Nu, îmi pare rău, spuse realizând pentru ce dorește fotografia. Oliviei nu îi plăcea să fie fotografiată. Niciodată.

— Nu are nimic, îl liniști Faith. O luăm pe cea de pe permisul de conducere dacă va fi nevoie.

Will coborî scările. Scutură din cap, iar Faith îl conduse pe bărbat în casă. Încercă o conversație de complezență:

— Este o casă frumoasă, îi spuse lui Michael.

— Nu am mai văzut-o niciodată, mărturisi el.

Se uita în jur la fel ca Faith, gândind probabil același lucru: casa arăta ca un muzeu.

Holul principal ducea până în spate, în bucătărie, care strălucea de la blaturile de marmură albă și dulapurile de aceeași culoare. Scările erau acoperite de un covoraș alb, iar sufrageria avea același aer spartan. Totul, de la pereți la mobilă și la covorul de pe podea, era de un alb imaculat. Chiar și tablourile de pe pereți erau doar pânze albe în rame albe.

— Cât de rece este, se cutremură Michael.

Faith știa că nu se referă la temperatură.

Îi conduse pe cei doi bărbați în sufragerie. Acolo se aflau o canapea și două scaune, dar ea nu știa dacă să se așeze sau să stea în picioare. În cele din

urmă se așeză pe canapea, a cărei pernă era așa de tare că abia se formă o mică adâncitură. Will se așeză pe scaunul de lângă ea, iar Michael la capătul celălalt al canapelei.

— Haideți să o luăm de la început, domnule Tanner, spuse ea.

— Doctor, replică el încruntându-se. Îmi cer scuze, nu contează. Spuneți-mi Michael.

— Bine, Michael, reluă Faith păstrându-și vocea calmă și liniștitoare fiindcă simțea că acesta începea să se panicheze. Ești doctor? începu ea cu o întrebare simplă.

— Radiolog.

— Lucrezi la spital?

— Spitalul Metodist pentru Cancer Mamar, spuse el clipind des, iar ea înțelese că încerca să nu plângă.

Faith trecu la subiect.

— Ce te-a determinat să suni la poliție ieri?

— Olivia mă sună în fiecare zi acum. Înainte nu făcea asta. Mult timp nu am fost apropiați, apoi ea s-a dus la facultate și ne-am îndepărtat și mai mult, spuse schițând un zâmbet. Eu m-am îmbolnăvit de cancer acum doi ani. Tiroidă, completă el și își atinse din nou cu mâna cicatricea de pe gât. Am simțit un gol, continuă el cu intonația unei întrebări, iar Faith aprobă în semn că înțelege. Am dorit să fiu cu familia mea. Am dorit să o am din nou pe Olivia în viața mea. Știam că ea va fi cea care va impune regulile, dar eram pregătit să fac acest sacrificiu.

— Ce reguli a impus?

— Nu aveam voie să o sun niciodată. Ea era mereu cea care mă suna pe mine.

Faith nu știa ce să răspundă la asta.

— Exista vreun tipar al acestor apeluri telefonice? întrebă Will.

Michael începu să aprobe din cap, de parcă se bucura că mai înțelege cineva de ce era așa de îngrijorat.

— Da. M-a sunat în fiecare zi în ultimele optsprezece luni. Uneori nu spune mare lucru, dar sună mereu în fiecare dimineață, la aceeași oră, fără excepție.

— De ce nu spune mare lucru? întrebă Will.

Michael se uită în jos la mâini.

— Îi e greu. A trecut prin niște lucruri când eram copii. Nu e genul care să se gândească la familie și să înceapă să zâmbească.

Își atinse din nou cicatricea și Faith simți cum se revărsa din el o tristețe profundă.

— Nu zâmbește mai deloc, de fapt.

Will se uită la Faith ca să fie sigur că era de acord să preia el discuția. Ea înclină încet din cap. Era evident că Michael Tanner se simțea mai confortabil vorbind cu Will. Acum ea trebuia să încerce să dispară în fundal.

— Sora ta nu era o persoană fericită? întrebă el.

Michael scutură încet din cap, împrăștiind tristețea sa în toată camera.

Will rămase tăcut o clipă, pentru a-l lăsa să se liniștească.

— Cine a abuzat de ea?

Faith rămase șocată de această întrebare, dar lacrimile care începură să curgă din ochii lui Michael îi spuseră că Will nimerise fix la țintă.

— Tatăl nostru. Un clișeu în zilele noastre.

— Când?

— Mama noastră a murit când Olivia avea opt ani. Presupun că a început destul de repede după aceea. A durat câteva luni, până a ajuns Olivia la spital. Era rănită. Doctorul a raportat cazul, dar tata… Începu să plângă în hohote. Tata a spus s-a rănit singură, intenționat. Că și-a băgat ceva acolo… ca să se rănească singură. Ca să atragă atenția asupra ei fiindcă îi era dor de mama. Își șterse lacrimile furios. Tata era judecător. Cunoștea pe toată lumea de la poliție, iar ei credeau toți că îl cunosc și ei. A spus că Olivia mințea, așa că toată

lumea a presupus că era o mincinoasă – mai ales eu. Ani de zile nu am crezut-o, pur și simplu.

— Cum ți-ai dat seama de adevăr?

Începu să râdă sec.

— Logic. Nu era normal ca ea să… să fie așa dacă nu i s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor.

Will se uita în continuare drept în ochii lui.

— Tatăl tău ți-a făcut și ție rău?

— Nu, răspunse el prea repede. Nimic sexual, adică. Mă mai pedepsea, scotea cureaua. Era un bărbat violent, dar eu credeam că așa sunt tații. Era normal. Cea mai bună metodă de a evita o bătaie era dacă mă purtam ca un fiu bun, așa că eram un fiu bun.

Din nou, Will făcu o pauză înainte de a pune următoare întrebare.

— Cum s-a pedepsit Olivia pentru ce s-a întâmplat?

Michael încerca cu greu să își stăpânească emoțiile și nu reușea deloc. În cele din urmă își sprijini ochii în degetul mare și cel arătător, plângând în hohote. Will stătea acolo, fără a se mișca. Faith făcu și ea la fel. Instinctul îi spunea că cel mai rău lucru pe care îl putea face acum era să îl consoleze pe Michael Tanner.

Își șterse lacrimile cu palma. În sfârșit, a continuat.

— Olivia era bulimică. Cred că și acum e anorexică, dar mi-a jurat că boala e sub control acum.

Faith își dădu seama că își ținea respirația. Olivia Tanner avea o tulburare de alimentație, la fel ca Pauline McGhee și Jackie Zabel.

— Când a început? întrebă Will.

— Pe la unsprezece, doisprezece ani. Nu îmi aduc aminte. Eu sunt cu trei ani mai mic. Tot ce îmi pot aminti este că a fost oribil. Pur și simplu… se topea pe picioare.

Will dădu doar din cap pentru a-l lăsa să vorbească.

— Olivia a fost mereu obsedată de cum arată. Era așa de frumoasă, dar ea nu a acceptat niciodată asta. Făcu o pauză. Presupun că tata a înrăutățit lucrurile. Mereu se lua de ea, o tachina, îi spunea că trebuie să scape de grăsimea de bebeluș. Nu era deloc grasă. Era o fată normală. Era frumoasă. *Era* frumoasă. Știți ce se întâmplă dacă te înfometezi în felul acesta?

Michael se uita la Faith acum, iar ea scutură din cap.

— A făcut răni pe spinare. Niște răni mari și adânci acolo unde oasele se frecau de piele și făceau găuri. Nu putea nici măcar să stea jos, nu se putea așeza confortabil. Îi era frig tot timpul, nu își simțea mâinile și picioarele. În unele zile nu avea energie nici să meargă până la baie. Făcea pe ea. Făcu o pauză, semn că amintirile năvăleau înapoi. Dormea zece sau douăsprezece ore pe zi. I-a căzut părul. Avea niște crize incontrolabile de tremurat. Inima îi bătea atât de repede. Pielea era… era de-a dreptul dezgustătoare. Îi cădeau de pe corp niște bucăți de piele solzoasă și uscată. Iar ea credea că merită. Credea că o face să arate frumoasă.

— A fost vreodată internată?

Începu să râdă, ca și cum ei nu puteau să înțeleagă cât de oribilă fusese situația.

— Intra și ieșea mai mereu din Spitalul Houston General. Acolo o hrăneau cu tubul. Când se îngrășa suficient cât să o lase să iasă din spital, o lua de la capăt cu slăbitul imediat ce ajungea acasă. Au lăsat-o rinichii de două ori. Problema foarte gravă era răul pe care și-l făcea inimii. Am fost așa de supărat pe ea atunci. Nu înțelegeam de ce își făcea așa ceva, de ce și-o făcea cu bună știință. Părea pur și simplu… De ce te-ai înfometa singur? De ce ai vrea să treci prin… Se uită prin cameră, prin acest loc rece pe care îl crease sora lui. Control. Voia să controleze măcar un lucru și cred că acesta era mâncarea pe care o băga în stomac.

— Se însănătoșise? În ultima vreme, adică, spuse Faith.

Încredință din cap și ridică din umeri în același timp.

— Și-a mai revenit când a scăpat de tata. A plecat la facultate, și-a luat o diplomă. S-a mutat aici, în Atlanta. Cred că o ajuta distanța.

— Făcea terapie?

— Nu.

— Dar un grup de sprijin? Sau un forum online?

— Olivia nu avea nevoie de ajutor, spuse foarte sigur dând din cap. Credea că are totul sub control.

— Avea prieteni sau…

— Nu. Nu avea pe nimeni.

— Tatăl vostru trăiește?

— A murit acum vreo zece ani. A fost foarte liniștit. Toată lumea s-a bucurat că a murit în somn.

— Olivia este o persoană religioasă? Nu merge la biserică?

— Cred că ar da foc Vaticanului dacă ar putea trece de gărzi.

— Numele Jacquelyn Zabel, Pauline McGhee sau Anna îți spun ceva?

Dădu din cap.

— Tu sau sora ta ați fost vreodată în Michigan?

Se uită la ei încurcat.

— Niciodată. Adică, eu nu am fost. Olivia trăiește aici de când a terminat facultatea, dar poate a mers vreodată și nu știu eu.

— Dar aceste cuvinte, încercă Will, le recunoașteți: „Nu o să îmi refuz nimic.” Vă spun ceva?

— Nu, dar este exact opusul a ceea ce face Olivia în viața ei. Ea își refuză totul.

— Ce zici de *thinspo,* sau *thinspiration*?

Dădu din nou din cap.

— Nu.

Faith începu să pună și ea întrebări:

— Dar copii? Avea copii? Sau voia copii?

— Ar fi fost imposibil din punct de vedere fiziologic, răspunse bărbatul. Corpul ei… din cauza suferinței pe care și-a provocat-o. Nu poate să țină o sarcină.

— Poate adopta.

— Olivia ura copiii, spuse așa de încet că Faith abia îl putu auzi. Știa ce se poate întâmpla cu ei.

Will puse întrebarea la care se gândea Faith.

— Crezi că o făcea din nou – că se înfometa?

— Nu, spuse Michael. Nu ca înainte, oricum. De aceea mă suna în fiecare dimineață, la ora șase fix, ca să îmi spună că este bine. Uneori răspundeam și mai vorbea cu mine, alteori spunea doar „sunt bine” și închidea. Cred că era ca un colac de salvare pentru ea. Sper că era.

— Dar ieri nu a sunat, spuse Faith. Se poate să fi fost supărată pe tine?

— Nu, zise ștergându-și din nou ochii. Nu se supăra niciodată pe mine. Își făcea griji pentru mine. Își făcea griji pentru mine mereu.

Will aprobă doar tăcut, așa că Faith întrebă:

— De ce își făcea griji?

— Pentru că mă…

Michael se opri și își drese glasul de câteva ori.

— Îl proteja de tatăl lor, continuă Will.

Michael tot dădea din cap și camera devenise iar tăcută. Părea că își face curaj.

— Crezi că… se opri. Olivia nu își schimba niciodată rutina.

— Pot fi blând sau pot fi sincer, doctore Tanner. Nu există decât trei variante. Una este că sora ta s-a rătăcit. Oamenilor li se mai întâmplă. Nici n-ai idee cât de des se întâmplă. O alta ar fi ca ea să fi avut vreun accident sau să se fi rănit…

— Am sunat la spitale.

— Și poliția din Atlanta a sunat. Au verificat toate rapoartele și nu lipsește nimeni.

Michael aprobă din cap, probabil fiindcă știa deja asta.

— Care este a treia posibilitate?

— A răpit-o cineva, răspunse Will. Cineva care vrea să o rănească.

Michael înghiți în sec. Se uita la mâini de o bună bucată de vreme înainte de a da în cele din urmă din cap.

— Mulțumesc pentru sinceritate, domnule detectiv.

Will se ridică.

— Vă supărați dacă ne uităm prin casă, dacă îi verificăm lucrurile surorii? întrebă Will.

Omul dădu din nou din cap, iar Will îi spuse lui Faith:

— Verific eu sus. Uită-te tu jos.

Nu îi dădu timp să discute planul, iar Faith se hotărî să nu se certe cu el, deși probabil Olivia Tanner ținea calculatorul personal sus.

Îl lăsă pe Michael Tanner în sufragerie și intră în bucătărie. Lumina se revărsa prin ferestre, făcând ca totul să pară și mai alb. Bucătăria era foarte frumoasă, dar la fel de sterilă ca restul casei. Blaturile erau complet goale, cu excepția celui mai subțire televizor pe care îl văzuse Faith vreodată. Chiar și firele de la cablu și alimentare erau ascunse, pierzându-se într-o gaură mică din marmura brăzdată subtil de nervuri.

Cămara cea mare nu avea decât foarte puțină mâncare. Iar ceea ce se afla acolo era aliniat, cutiile fiind așezate cu fața pentru a se vedea marca, iar conservele – întoarse în aceeași direcție. Existau șase cutii mari cu aspirină, toate încă în ambalaj. Firma era diferită de cea găsită de Faith în dormitorul lui Jackie Zabel, dar i se păru ciudat că femeile acestea luau atâta aspirină.

Mai era un detaliu care nu avea niciun sens.

Faith dădu câteva telefoane în timp ce căuta prin dulapurile din bucătărie. Cât putu de încet, ceru o verificare pe numele lui Michael Tanner, pentru a-l elimina ca suspect. Următorul apel îl făcu pentru a cere câțiva polițiști de la poliția Atlanta care să cerceteze cu atenție cartierul. Ceruse

desfășurătorul telefonului de acasă pentru a vedea cu cine vorbise Olivia Tanner, dar telefonul mobil aparținea probabil băncii. Dacă erau norocoși, găseau un BlackBerry pe undeva prin casă ca să îi poată citi e-mailurile. Poate Olivia avea pe cineva despre care nu știa fratele ei. Faith scutură din cap, știind că era puțin probabil. Casa era ca o expoziție, dar nu se simțea că ar locui cineva aici. Aici nu se dădeau petreceri, nu se întâlneau prieteni la sfârșit de săptămână. Și, cu siguranță, aici nu locuia niciun bărbat.

Cum era viața Oliviei Tanner? Faith mai lucrase la cazuri de persoane dispărute și înainte. De obicei cheia aflării adevărului despre ce li se întâmplase femeilor – aproape mereu era vorba despre femei – era să te pui în locul lor. Ce le plăcea și ce le displăcea? Ce era așa de îngrozitor la iubitul/soțul/amantul lor de le făcea să își ia catrafusele și să fugă?

În cazul Oliviei nu exista niciun indiciu, nicio legătură emoțională care să o lămurească. Femeia trăia într-o casă fără viață și fără un fotoliu confortabil în care să se ghemuiască la sfârșitul zilei. Toate farfuriile și bolurile ei erau fără vreo zgârietură, fără vreo crăpătură și arătau chiar nefolosite. Chiar și ceștilor de cafea le strălucea fundul. Cum putea Faith să se pună în locul unei femei care trăia într-o cutie albă, perfect păstrată?

Faith se întoarse la dulapurile din bucătărie, negăsind nici acum ceva nelalocul lui. Chiar și sertarul pe care îl considera ea a fi cel nearanjat, cu obiecte disparate, era ordonat: șurubelnițele erau ținute într-o cutie de plastic, ciocanul se sprijinea pe un ghem de frânghie. Faith atinse cu degetul îmbinarea interioară a sertarului și nu găsi nici praf, nici firimituri. Era ceva de spus despre o femeie care își ștergea de praf dulapurile din bucătărie și pe dinafară și pe dinăuntru.

Faith deschise sertarul de jos și găsi un plic mare, de genul cărora se folosesc pentru a trimite

fotografii prin poștă. Îl deschise și găsi un teanc de pagini din reviste pentru femei care fuseseră decupate atent din acestea. Pe toate apăreau fotomodele mai mult sau mai puțin dezbrăcate, indiferent dacă făceau reclamă la parfum sau ceasuri de aur. Acestea nu erau femeile obișnuite pe care le vezi îmbrăcate în pulovărașe cu nasturi, cu perle la gât în timp ce șterg praful prin casă și adună după copiii lor adorabili. Aceste modele erau menite să transmită ideea de sex, de atractivitate și, mai mult decât orice, de subțirime.

Faith mai văzuse aceste modele scheletice. Frunzărea paginile din *Cosmo* sau *Vogue* sau *Elle* la fel ca orice altă persoană care așteaptă la coadă la magazin, dar văzându-le pe aceste femei anorexice acum, știind că Olivia Tanner a ales aceste poze nu fiindcă dorea să își amintească să cumpere un nou fard sau luciu de buze, ci fiindcă ea credea că aceste schelete retușate sunt un țel care poate fi atins, simțea că i se face rău.

Se mai gândi o dată la ce spusese Michael Tanner, la tortura la care se supusese singură pentru a fi slabă. Nu putea înțelege de ce Will era așa de sigur că femeia încerca să își protejeze fratele. Părea neverosimil ca un bărbat care își violează fata să încerce asta și cu băiatul, dar Faith era de atâta timp în această profesie încât știa că criminalii nu urmează un tipar precis. În ciuda sarcinii ei din adolescență, familia Mitchell era una normală. Nu existau alcoolici agresivi sau unchi care să o hărțuiască. Când venea vorba despre disfuncții grave în copilărie, asculta mereu opinia lui Will.

El nu confirmase niciodată nimic, dar ea ghicise că suferise destule abuzuri în copilărie. Era evident că buza îi fusese spartă la un moment dat și că nu fusese tratată cum trebuie. Cicatricea estompată care cobora de-a lungul maxilarului și se ascundea sub guler părea veche, ca una pe care ți-o faci în copilărie și trebuie să trăiești apoi toată viața cu ea.

Lucrase cu Will în timpul celor mai călduroase zile de vară și nu îl văzuse niciodată suflecându-și mânecile cămășii sau lărgindu-și nodul de la cravată. Întrebarea lui despre cum se pedepsea Olivia Tanner fusese foarte semnificativă. Faith se gândea deseori că Angie Polaski era o pedeapsă pe care Will și-o aplica regulat.

Auzi pași pe scări. Will intră în bucătărie clătinând din cap.

— Am apăsat redial la telefonul de sus. Mi-a răspuns robotul telefonic al fratelui, din Houston.

— Ce-i asta? întrebă ea arătând spre cartea din mâna lui.

El îi dădu romanul subțire, care avea o etichetă de la bibliotecă pe cotor. Coperta arăta o femeie dezbrăcată care stătea pe vine. Purta pantofi cu toc înalt, dar poziția era mai degrabă artistică decât obscenă, trimițând mesajul că era vorba despre literatură, nu de o carte de duzină. Deci nu era genul de carte pe care ar fi citit-o Faith vreodată. Citi descrierea de pe spate și îi spuse lui Will:

— E despre o femeie diabetică și dependentă de metamfetamine și despre tatăl ei violent.

— O poveste de dragoste. *Expose*? ghici el titlul.

Era pe aproape. Faith își dăduse seama că de obicei citea primele trei litere din cuvânt și ghicea restul. Cel mai des avea dreptate, dar cuvintele mai dificile îl derutau.

Puse cartea cu fața în jos pe bufet.

— Ai găsit calculatorul?

— Niciun calculator, niciun jurnal, nicio agendă.

Deschise sertarele până găsi telecomanda televizorului. Îl deschise, înclinând ecranul spre el.

— Ăsta e singurul televizor din casă.

— Nu există unul în dormitor?

— Nu.

Will butonă telecomanda trecând prin canale, găsind oferta digitală obișnuită.

— Nu are cablu. Nu există modem DSL instalat la subsol.

— Deci nu are Internet de mare viteză. Poate folosește dial-up, presupuse Faith. Poate are un laptop la muncă.

— Sau poate l-a luat cineva.

— Sau poate doar își lasă munca la birou. Fratele ei spune că stă la birou de dimineața până seara.

Will stinse televizorul.

— Ai găsit ceva aici?

— Aspirină, răspunse Faith arătându-i cutiile din cămară. Ce voiai să spui când ai zis că Olivia îl protejează pe Michael?

— E ceea ce am vorbit noi la Pauline. Părinții tăi aveau timp pentru fratele tău când făceai tu prostii?

Faith dădu din cap, realizând că era foarte logic. Olivia atrăsese toată atenția negativă spre ea, departe de fratele său, pentru ca acesta să poată avea o viață cât de cât normală. Nu era de mirare că omul era copleșit de vină. Era un supraviețuitor.

Will se uită pe fereastră la casa care părea goală din spatele curții Oliviei.

— Jaluzelele acelea de la ușă mă deranjează.

Faith se duse lângă el la fereastră. Avea dreptate. Toate jaluzelele de la ferestrele din spate erau trase, cu excepția celor date la o parte la ușile subsolului.

Faith ridică vocea puțin.

— Doctore Tanner, noi ieșim puțin. Ne întoarcem imediat.

— Bine, răspunse omul.

Vocea îi tremura, așa că Faith adăugă:

— Nu am găsit nimic încă, mai căutăm.

Will ținu deschisă ușa din spate și ieșiră amândoi pe verandă.

— Toate hainele ei sunt mărimea doi. E normal?

— Mi-aș dori eu, bombăni Faith și abia apoi își dădu seama ce spusese. E slabă, dar nu îngrozitor.

Se uită la curtea Oliviei Tanner din nou. Ca la majoritatea caselor din oraș, curtea nu avea mai mult de o mie de metri pătrați, delimitați de garduri și întrerupți din cincizeci în cincizeci de metri de stâlpi de înaltă tensiune. Faith îl urmă pe Will pe scări. Curtea Oliviei era mărginită de un gard din lemn de cedru care părea destul de scump. Șipcile erau netede, iar stâlpii de susținere erau pe dinafară.

— Ți se pare nou? întrebă ea.

— A fost spălat sub presiune, spuse el scuturând din cap. Cedrul natural e mai roșcat de-atât.

Ajunseră la capătul proprietății și se opriră. Văzură semne pe plăcile de lemn, niște zgârieturi adânci de sus în jos pe centru.

— Pare că cineva a făcut semnele astea cu picioarele, probabil încercând să sară gardul, spuse Will aplecându-se.

Faith se uită iar la casa din spatele curții Oliviei Tanner.

— Mi se pare goală. Crezi că e sub sechestru?

— Nu putem afla decât într-un singur fel.

Will se duse în dreptul unei secțiuni diferite din gard și începu să se ridice și să se cațere peste gard; brusc, își dădu seama că e și Faith cu el.

— Vrei să mă aștepți aici? Sau putem să ocolim gardul.

— Așa de amărâtă mă crezi?

Faith se agăță de vârful gardului. Mai făcuseră genul acesta de lucruri la Academia de Poliție, dar asta se întâmpla acum câțiva ani și atunci nu era în fustă. Faith se prefăcu să nu observe când Will o împinse de fund, sperând ca și el să se prefacă a nu observa că purta chiloții ei bleu de bunică.

Până la urmă reuși să se cocoțe până pe partea cealaltă. Will se asigură că a trecut, apoi sări peste gard ca un gimnast chinez de zece ani.

— Ce-ți mai place să te dai mare, bombăni ea în timp ce urca dealul abrupt către casa goală.

Subsolul avea un zid din ferestre care dădea spre curte cu uși franțuzești de fiecare parte. Când se apropie văzu că una din uși era deschisă. Vântul se înteți și o perdea albă flutură în afară pe o pală de vânt.

— Nu o să fie ușor, spuse Will gândind evident același lucru ca Faith: „Oare suspectul era înăuntru? Oare aici își ascundea victimele?”

Will merse către casă cu un pas hotărât.

— Să chem întăriri? întrebă ea.

Will nu părea îngrijorat. Deschise ușa cu cotul și băgă capul înăuntru.

— Ai auzit vreodată de suspiciune rezonabilă?

— Ai auzit zgomotul acela? întrebă el, deși știau amândoi că nu auzise nimic.

Nu aveau voie, legal, să intre pe o proprietate privată fără un mandat sau amenințarea unui pericol iminent.

Faith se întoarse și se uită la casa Oliviei Tanner. Femeia chiar nu folosea perdele deloc. Din locul înalt de unde privea acum, Faith putea să vadă clar bucătăria și camera care era probabil dormitorul Oliviei.

— Ar trebui să cerem un mandat.

Will era deja înăuntru. Faith îi trase o înjurătură printre dinți și își scoase pistolul din geantă. Intră în subsol, călcând cu grijă pe o mochetă albă. Subsolul era amenajat și fusese probabil o cameră media la un moment dat. Mai erau aici o masă de biliard și un bar, iar din perete ieșeau fire, probabil acolo unde fusese instalat un sistem video performant. Will nici nu se mai vedea.

— Idiotule, bombăni ea înaintând și împingând ușa până când o lipi de tot de perete.

Ascultă, concentrându-se atât de tare că simți o durere de cap din cauza efortului.

— Will? șopti ea.

Nu răspunse nimeni și Faith se aventură mai departe, cu inima zbătându-i-se în piept. Se aplecă peste bar, se uită în spetele acestuia și văzu o cutie

goală și o cutie de suc într-o parte. În spatele ei se afla un dulap cu ușa parțial deschisă. Faith o deschise de tot cu țeava pistolului.

— E gol, spuse Will apărând de după colț și speriind-o de moarte.

— Ce dracu' faci? se enervă Faith. Putea să fie aici.

Will nu se arătă îngrijorat.

— Trebuie să aflăm cine are acces la casa aceasta. Agenți imobiliari, constructori, cineva interesat să o cumpere.

Luă o pereche de mănuși de plastic din buzunar și se uită la încuietoarea de la ușa ce dădea spre terasă.

— Sunt semne aici. Cineva a spart yala.

Merse la ferestre, care erau acoperite cu jaluzele ieftine din plastic. Una dintre lamele era îndoită. Will răsuci bagheta de plastic și lăsă să intre lumina naturală. Se lăsă pe vine și analiză podeaua.

Faith își puse pistolul înapoi în geantă. Inima încă îi bătea cu putere.

— Will, m-ai speriat de moarte. Nu mai intra așa într-o casă fără mine.

— Ori așa, ori așa.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea deși își dăduse seama ce însemna înainte de a deschide gura.

El încerca să fie mai agresiv ca să o mulțumească.

— Uite aici, spuse el făcându-i semn să vină. Urme de pași.

Faith văzu conturul roșiatic al unei perechi de pantofi pe suprafața plană a mochetei. Unul dintre lucrurile bune din Georgia era solul roșiatic care se lipea de orice suprafață, fie că era uscat sau umed. Se uită pe fereastră prin lamela ruptă a jaluzelelor. Casa Oliviei se vedea perfect.

— Aveai dreptate, spuse Will. Le urmărește. Le urmărește, le află obiceiurile zilnice, știe cine sunt.

Merse în spatele barului, deschizând și închizând ușile acestuia.

— Cineva a folosit cutia de suc drept scrumieră.

— Probabil cei de la firma de mutări.

Deschise frigiderul și Faith auzi sticle zăngănind.

— Suc – Doc Peterson's Root Beer, spuse el probabil recunoscând eticheta.

— Ar trebui să ieșim înainte să contaminăm locul și mai mult.

Din fericire, Will părea să fie de acord. O urmă pe Faith afară, trăgând ușa până în poziția în care o găsiseră.

— Parcă acum e altfel.

— Cum așa?

— Nu știu, recunoscu ea. Nu am găsit nimic acasă la mama lui Jackie sau la biroul lui Pauline. Leo i-a cercetat casa și nu a găsit nimic. Tipul nostru nu lasă nicio urmă, așa că acum de ce avem două contururi de pantofi? De ce a lăsat ușa deschisă?

— Și-a pierdut primele două victime. Anna și Jackie au scăpat. Poate Olivia Tanner era planificată mai târziu. Poate că s-a grăbit pentru a le înlocui pe celelalte.

— Cine știa că această casă e goală?

— Oricine a fost atent.

Faith se uită din nou la casa Oliviei și îl văzu pe Michael Tanner pe veranda din spate. Gândul de a-și târî fundul din nou peste gard nu era tocmai unul plăcut.

— Mă duc eu. Tu ocolește, spuse Will.

Faith scutură din cap, făcând drumul întors către gard cu un pas hotărât. Gardul era mai ușor de sărit din partea aceasta, fiindcă stâlpii de susținere erau pe dinafară. Pe mijlocul gardului era o bârnă lată de cinci centimetri pe care o putea folosi drept treaptă și astfel putu să se ridice cu mai puțin ajutor decât data trecută. Will făcu încă o săritură, traversând gardul doar sprijinindu-se într-o mână.

Michael Tanner stătea lângă ușa din spate a casei surorii lui, așteptându-i să se apropie cu mâinile împreunate.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic din ce să vă putem dezvălui acum, îi spuse Faith. O să vă rog să…

Dintr-odată, piciorul îi alunecă pe când călca pe prima treaptă de jos. Un zgomot caraghios îi ieși pe gură, un fel de lătrat, dar Faith nu se simțea deloc haios. Vederea i se întunecă preț de câteva secunde și ameți destul de tare. Fără să realizeze, dusese mâna la stomac și nu se putea gândi decât la ființa care creștea înăuntrul ei.

— Ești bine? întrebă Will.

Îngenunchease lângă ea, ținându-i ceafa în căușul palmei.

Michael Tanner se așezase pe partea cealaltă.

— Respiră foarte încet până îți recapeți suflul.

Îi pipăi coloana și Faith se pregătea să-i tragă o palmă când își aduse aminte că e doctor.

— Respiră încet. Inhalează, expiră.

Faith încercă să facă întocmai. Gâfâia fără vreun motiv evident.

— Ești bine? întrebă Will.

Ea dădu din cap, gândind că poate era.

— Mi-am pierdut doar răsuflarea, reuși ea să spună. Ajută-mă să mă ridic.

Will o cuprinse pe sub brațe, iar ea se gândi cât de puternic este când o ridică fără efort până reuși să se sprijine pe picioare.

— Trebuie să încetezi cu căzăturile astea.

— Sunt o proastă.

Avea mâna încă pe stomac și trebui să se concentreze pentru a o mișca. Stătea acolo tăcută, încercând să asculte ce se întâmpla în corpul ei, încercând să simtă o durere sau un spasm care ar arăta că ceva nu este bine. Nu simțea nimic, nu auzea nimic. Dar chiar era bine?

— Ce e asta? întrebă Will trăgând ceva din părul ei.

Ținea o bucată de confeti între degetul mare și cel arătător.

Faith își trecu degetele prin păr, uitându-se în spatele ei. Văzu bucăți mici de confeti în iarbă.

— La naiba, spuse Will. Am văzut una din astea pe ghiozdanul lui Felix. Nu e confeti. Provin dintr-un pistol cu electroșocuri.

Capitolul 15

Sara habar nu avea de ce se dusese la Grady în ziua ei liberă. Nu spălase decât jumătate din hainele din coș, în bucătărie de-abia mai putea intra, iar baia se afla într-o stare atât de proastă că se rușina numai când se gândea la asta.

Și totuși uite că ea era aici, înapoi la spital, urcând scările până la etajul șaisprezece ca să evite să fie văzută de cineva când intra la Terapie Intensivă.

Se simțea responsabilă nu doar fiindcă nu o evaluase mai atent pe Anna când aceasta fusese adusă prima oară la urgențe. Raze, RMN, ultrasunete, ecografii. Aproape toți chirurgii din spital lucraseră pe această femeie și toți rataseră cei unsprezece saci de gunoi. Chiar și cei de la Centrul pentru Prevenția și Controlul Bolilor au fost chemați să recolteze din infecție și nu găsiseră nimic. Anna fusese torturată, tăiată, ruptă – rănită în atâtea feluri și nu se putea vindeca din cauza plasticului din corpul ei. Când Sara a scos sacii, duhoarea a umplut camera. Femeia putrezea pe dinăuntru. Era o minune că nu făcuse septicemie.

Sara era conștientă că nu este vina ei, dar instinctul îi spunea că făcuse ceva greșit. Toată dimineața cât împachetase hainele și spălase vasele mintea îi rătăcise la momentul când fusese adusă Anna, cu două seri în urmă. Sara se trezi plăsmuind o altă realitate în care reușea să facă mai mult decât să o dea pe femeie pe mâna altui

doctor. Trebuia să își amintească faptul că și când a mișcat-o pe femeie pentru a-i face raze i-a cauzat acesteia dureri înfiorătoare. Slujba Sarei era aceea de a o stabiliza pentru operație, nu de a-i face un control ginecologic amănunțit.

Totuși se simțea vinovată.

Sara se opri la etajul șaisprezece, respirând din greu. Probabil că nu fusese în viața ei într-o formă așa de bună, dar banda de alergat și bicicleta medicinală nu te pregăteau cel mai bine pentru viața reală. În ianuarie își jurase că o să alerge pe afară cel puțin o dată pe săptămână. Sala de lângă casa ei, cu televizoare, benzi de alergat și temperatură constantă nu îi oferea unul dintre avantajele cele mai importante ale alergatului: puțin timp doar pentru ea. Desigur, una este să spui că dorești niște timp cu tine însăți și alta să o și faci. Ianuarie se transformase în februarie și iată că acum erau deja în aprilie și totuși în acea dimineață fusese pentru prima oară când alergase pe afară de când își făcuse acea promisiune.

Apucă balustrada și se urni până la următorul etaj. Deja la etajul zece începuse să simtă cum îi ard coapsele. La șaisprezece trebui să se oprească și să se aplece pentru a-și regla respirația așa încât asistentele de la Terapie Intensivă să nu creadă că au de-a face cu vreo nebună.

Băgă mâna în buzunar după balsamul de buze, apoi se opri. Un val de panică îi umplu pieptul pe măsură ce se căuta prin toate buzunarele – scrisoarea nu era acolo. O purta la ea de o grămadă de timp, ca un talisman pe care îl atingea de fiecare dată când se gândea la Jeffrey. Îi amintea mereu de femeia plină de ură care o scrisese, cea responsabilă de moartea lui, iar acum dispăruse.

Mintea Sarei începu să lucreze fulgerător în încercarea de a-și aminti unde o lăsase. Oare o spălase cu rufele? Inima i se urcă în gât. Își scană memoria, amintindu-și în cele din urmă că pusese scrisoarea pe dulapul din bucătărie cu o zi în urmă,

când ajunsese acasă după autopsia lui Jacquelyn Zabel.

Răsuflă, lăsând să iasă prin buzele întredeschise o boare de aer. Scrisoarea era acasă. O mutase de dimineață deasupra șemineului, care părea un loc ciudat unde să o păstreze. Acolo se afla și verigheta lui Jeffrey, iar lângă ea urna în care se odihnea o parte din cenușa lui. Cele două nu ar trebui să stea împreună. Unde i-o fi fost capul?

Ușa se deschise și ieși o asistentă cu un pachet de țigări în mână. Sara o recunoscu pe Jill Marino, asistenta de la Terapie Intensivă care o îngrijea pe Anna de dimineața trecută.

— Azi nu e ziua ta liberă? întrebă Jill.

— Nu mă mai satur de locul ăsta, spuse Sara ridicând din umeri. Ce mai face?

— Infecția răspunde la antibiotice. Bine că ți-ai dat seama. Dacă nu-i scoteai sacii aceia, acum era moartă.

Sara refuză complimentul cu o mișcare a capului, gândindu-se că dacă îi vedea de la început Anna ar fi avut mai mult decât o mică șansă de supraviețuire.

— I-au scos tubul respirator pe la cinci, continuă ea ținându-i Sarei ușa deschisă. A venit imagistica de la neurologie. Totul arată bine în afara leziunii nervului optic. Aceea e permanentă. Urechile sunt bine, deci măcar mai poate auzi. În rest totul este bine. Nu există niciun motiv să nu se trezească, concluzionă ea. Își dădu însă seama în același moment că femeia avea de fapt o mulțime de motive pentru care să nu se mai trezească și adăugă: Mă rog, știi ce vreau să spun.

— Ai terminat?

— Mă duc pe acoperiș să stric aerul proaspăt, zise arătând vinovată țigările.

— Să mă mai obosesc să-ți spun că alea o să te omoare?

— O să mă omoare munca în spitalul ăsta mai întâi, replică asistenta și începu să urce încet și

greoi scările.

Camera Annei era încă păzită de doi polițiști. Nu mai era la fel ca în ziua precedentă, dar amândoi o salutară pe Sara atingându-și pălăria. Unul chiar trase draperia despărțitoare pentru ea. Sara mulțumi și intră în cameră. Găsi un aranjament floral foarte frumos pe masa de lângă perete. Îl verifică, dar nu găsi nicio felicitare.

Se așeză pe scaun și se întrebă de unde apăruseră florile. Probabil că cineva se externase și dăduse asistentelor florile pentru ca acestea să le împartă cum doreau. Păreau proaspete totuși, de parcă abia în acea dimineață fuseseră culese din grădina cuiva. Poate le trimisese Faith. Alungă repede gândul acesta. Faith Mitchell nu părea o persoană sentimentală. Nici nu era prea deșteaptă, cel puțin nu în legătură cu sănătatea ei. Sunase la biroul Deliei Wallace de dimineață. Faith nu își făcuse încă programare. În curând avea să i se termine insulina. Ori risca o altă serie de leșinuri, ori venea înapoi la ea.

Se sprijini pe patul Annei în mâini, uitându-se la fața femeii.

Fără tubul acela băgat pe gât era mai ușor să își dea seama cum arăta înainte să i se întâmple toate acestea. Vânătăile de pe față începeau să i se vindece, ceea ce însemna că arătau mai rău decât cu o zi în urmă. Pielea avea o culoare mai sănătoasă acum, dar era umflată de la toate lichidele pe care i le dădeau. Era atât de subnutrită încât avea să dureze mai multe săptămâni până când oasele să se estompeze sub un strat sănătos de carne.

Sara luă mâna femeii și îi pipăi pielea. Era încă uscată. Găsi o sticlă de loțiune într-o pungulița cu fermoar de lângă flori. Era setul obișnuit pe care îl dădeau de la spital, o pungă cu obiecte de care comitetul administrativ credea că ar avea nevoie pacienții: șosete antiderapante, balsam de buze și o loțiune care mirosea ușor a antiseptic.

Sara își puse puțină soluție în mână și își frecă palmele pentru a încălzi loțiunea înainte de a lua mâna fragilă a Annei în a ei. Putea simți fiecare os al fiecărui deget, simțea încheieturile ca niște bile. Pielea Annei era atât de uscată că loțiunea dispăru imediat ce Sara o aplică și tocmai ce își mai punea puțină în palmă când Anna se mișcă.

— Anna? spuse Sara și atinse fața femeii apăsând liniștitor și ferm.

Capul i se mișcă puțin. Oamenii care sunt în comă nu se trezesc ca prin minune. E un proces, de obicei unul greoi. Poate într-o zi deschid ochii. Poate vorbesc fără sens, continuând o discuție începută de mult.

— Anna? repetă Sara încercând să își păstreze vocea calmă. Trebuie să te trezești acum.

Capul i se mișcă iar, înclinându-se clar spre Sara.

— Știu că e greu scumpo, dar trebuie să te trezești.

Ochii Annei se deschiseră puțin, iar Sara se ridică în picioare, așezându-se în raza vizuală a femeii, deși știa că aceasta nu poate vedea.

— Trezește-te, Anna. Ești în siguranță acum. Nimeni nu îți va face rău.

Gura i se mișcă, dar avea buzele atât de uscate și crăpate că pielea se sfâșie.

— Sunt aici, spuse Sara. Pot să te aud, scumpo. Încearcă să te trezești pentru mine.

Respirația Annei se înteți din cauza fricii. Începea să își dea seama de ceea ce i se întâmplase, de faptul că nu putea vedea, de agonia pe care o trăise.

— Ești în spital. Știu că nu mă poți vedea, dar mă poți auzi. Ești în siguranță. Sunt doi polițiști chiar la ușă. Nu o să îți facă nimeni niciun rău.

Mâna Annei tremura pe măsură ce o îndrepta în sus, degetele atingându-i brațul Sarei. Sara îi apucă mâna, o strânse cât putu de tare fără a-i cauza durere.

— Ești în siguranță acum, îi promise ea. Nimeni nu o să îți mai facă rău.

Deodată Anna o apucă mai tare, strângând-o atât de mult că îi provocă o durere ascuțită când oasele se înghesuiră unul într-altul.

Femeia era cât se poate de trează și de conștientă.

— Unde este fiul meu?

Capitolul 16

Când se apasă trăgaciul unui pistol cu electroșocuri, doi clești prevăzuți cu cârlige sunt aruncați de gazul nitrogen inert care îi propulsează cu o viteză de cincizeci de metri pe secundă. Pentru civili asta înseamnă patru metri și jumătate de fire conductoare izolate care fac posibil ca cinci mii de volți să fie înfipți în corpul celui către care se îndreaptă cleștii. Pulsul electric întrerupe funcțiile motorii și pe cele senzoriale dar și sistemul nervos. Will fusese împușcat cu un astfel de pistol în timpul unui program de antrenament. Nici acum nu își putea aminti ce se întâmplase imediat înainte sau după ce fusese împușcat, în afară de faptul că Amanda fusese cea care apăsase trăgaciul și că atunci când în sfârșit reușise să se ridice tot Amanda afișase un rânjet incredibil de satisfăcut.

La fel ca gloanțele dintr-un pistol, aceste arme cu electroșocuri necesitau cartușe încărcate dinainte împreună cu firele și cleștii. Deoarece făuritorii Constituției nu au prevăzut existența unui astfel de dispozitiv, nu exista vreun drept inalienabil legat de posesia unui pistol cu electroșocuri. Cineva căruia i-a mers mintea reușise totuși să adauge o regulă în privința fabricării lor: toate cartușele cu electroșocuri trebuiau să fie încărcate cu PIAI, sau Puncte de Identificare Anti-Infracțiune, care se împrăștiau cu

sutele de fiecare dată când se trăgea cu un astfel de pistol. La prima vedere, aceste puncte mici păreau a fi confeti. Forma lor era intenționată. Micile bucăți erau așa de multe că era imposibil pentru un infractor să le recupereze pe toate pentru a-și acoperi urma. Cel mai frumos era că, privite sub lupă, aceste bucățele ofereau o serie care identifica exact cartușul din care proveneau. Deoarece Taser International dorise să păstreze comunitatea legiuitorilor de partea sa, înființaseră propriul program de urmărire. Tot ce trebuia să faci era să îi suni și să le spui numărul de serie de pe un punct, iar ei îți ofereau numele și adresa persoanei care cumpărase respectivul cartuș.

Faith aștepta de mai puțin de trei minute când angajatul companiei îi comunică numele.

— Rahat, șopti ea. Când își dădu seama că era încă la telefon adăugă: Nu. Mulțumesc. Asta e tot ce doream.

Închise mobilul și se aplecă pentru a întoarce cheia din contactul Mini-ului.

— Cartușul a fost cumpărat de Pauline Seward. Adresa care apare este casa goală din spatele casei Oliviei Tanner.

— Cum au fost plătite cartușele?

— Cu un card de cadouri American express. Nu avea nume și nu putem afla cine l-a folosit. Îi aruncă lui Will o privire grăitoare. Cartușele au fost cumpărate acum două luni, ceea ce înseamnă că o urmărea pe Olivia Tanner de cel puțin tot atâta vreme. Și fiindcă a folosit numele lui Pauline, putem presupune că plănuia să o răpească și pe ea.

— Casa goală este deținută de bancă, alta decât cea la care lucrează Olivia.

Will sunase la numărul de pe afișul agenției imobiliare postat în curtea din față cât vorbise Faith cu compania Taser.

— E goală de aproape un an. Nu s-a uitat nimeni la ea de șase luni.

Faith se întoarse pentru a ieși cu spatele de pe alee. Will îi făcu semn cu mâna lui Michael Tanner, care stătea în Fordul său Escape și strângea puternic volanul.

— Nu am recunoscut punctele Taser de pe ghizdanul lui Felix, spuse Will.

— Cum puteai să o faci? Era o bucată de confeti pe ghiozdanul unui copil. Ai nevoie de o lupă ca să citești seria. Dacă vrei să dai vina pe cineva, continuă ea, dă vina pe Poliția din Atlanta pentru că nu au descoperit asta la locul crimei. Băieții de la criminalistică erau acolo. Ei trebuie să fi aspirat covorașele din mașină. Doar că nu au procesat încă probele fiindcă o femeie care lipsește nu este o prioritate.

— Adresa pe care s-a cumpărat cartușul ne-ar fi dus la casa din spatele casei Oliviei Tanner.

— Olivia Tanner lipsea deja când ai văzut tu ghiozdanul lui Felix. Poliția din Atlanta a procesat locul, repetă ea. Ei sunt cei care au dat-o-n bară.

Îi sună telefonul. Se uită la numele celui care o apela și se hotărî să nu răspundă.

— Oricum, faptul că știm că punctele de pe ghiozdanul lui Felix sunt din același lot cu cele găsite în curtea Oliviei Tanner nu ne-a dus prea departe. Nu ne-au spus decât că tipul cu sacii plănuia asta de ceva timp și că este bun la a-și acoperi urmele. Știam asta și când ne-am trezit azi dimineață.

Will credea că știau mai multe de-atât. Acum aveau o legătură între toate femeile.

— O avem pe Pauline legată de celelalte victime – „Nu o să îmi refuz nimic” o leagă de Anna și de Jackie, iar punctele de la pistolul cu electroșocuri o leagă de Olivia.

Se mai gândi câteva secunde, întrebându-se ce mai lipsea. Și Faith tot la asta se gândea.

— Hai să o luăm de la capăt. Ce avem?

— Pauline și Olivia au fost amândouă răpite ieri. Ambele femei au fost împușcate cu același

cartuș dintr-un pistol cu electroșocuri.

— Pauline, Jackie și Olivia aveau toate tulburări de alimentație. Presupunem că și Anna are, nu?

Will dădu din umeri. Nu era imposibil, dar era o necunoscută.

— Mda, hai să presupunem.

— Niciuna dintre femei nu avea prieteni care să îi ducă lipsa. Jackie o avea pe vecină, Candy, dar Candy nu era chiar o prietenă apropiată. Toate trei sunt atrăgătoare, slabe, cu păr închis la culoare, ochi la fel. Toate trei au slujbe bine plătite.

— Toate locuiesc în Atlanta, cu excepția lui Jackie, spuse Will. Deci cum a ajuns Jackie să fie urmărită? Nu era în Atlanta decât de o săptămână cel mult pentru a-i face curat mamei sale în casă.

— Trebuie să fi venit și mai devreme pentru a o ajuta să se mute la casa de bătrâni din Florida, își dădu Faith cu părerea. Și uităm de forum. Puteau să se întâlnească toate acolo.

— Olivia nu avea calculator acasă.

— Putea avea un laptop care a fost furat.

Will se scărpină pe braț, gândindu-se la acea primă noapte în peșteră, la toate indiciile pe care le găsiseră după aceea și care îl înnebuneau fiindcă nu duceau nicăieri, la toate zidurile de care se tot loveau.

— Parcă totul începe cu Pauline.

— Ea e a patra victimă. Dar se poate să o fi păstrat la urmă.

— Pauline nu a fost luată din casă, așa cum presupunem că au fost răpite celelalte femei. A fost răpită ziua în amiaza mare. Avea copilul în mașină. I s-a simțit lipsa la muncă fiindcă avea o ședință importantă. Celorlalte femei nu le-a simțit nimeni lipsa, cu excepția Oliviei, și nu avea de unde să știe că Olivia își telefona în fiecare zi fratelui său decât dacă îi urmărea telefonul, ceea ce e evident că nu făcea.

— Ce spui de fratele lui Pauline? întrebă Faith. Îmi tot vine în minte faptul că îi era suficient de

frică de el pentru a-i povesti fiului ei despre asta. Nu găsim nicio informație despre el. E posibil să își fi schimbat și el numele, ca Pauline când a făcut șaptesprezece ani.

Will trecu în revistă toți bărbații care erau implicați în anchetă.

— Henry Coldfield este prea bătrân și are probleme cu inima. Rick Sigler a locuit dintotdeauna în Georgia. Jake Berman – cine știe?

Faith bătea ritmul cu degetele pe volan, gânditoare. În sfârșit îi veni o idee.

— Tom Coldfield.

— Are cam vârsta ta. Ar fi fost un puști adolescent când a fugit Pauline de acasă.

— Ai dreptate, încuviință ea. În plus, evaluările psihologice ale Forțelor Aeriene ar fi descoperit fără nicio problemă ceva ciudat.

— Michael Tanner, sugeră Will. Are vârsta potrivită.

— Îl verifică deja. M-ar fi anunțat dacă apărea ceva.

— Morgan Hollister.

— Îl verifică și pe el. Nu părea chiar distrus de dispariția lui Pauline.

— Felix a spus că omul care a luat-o pe mama lui era îmbrăcat într-un costum ca cel al lui Morgan de la muncă.

— Dar Felix nu l-ar fi recunoscut pe Morgan?

— Cu mustață falsă? întrebă Will și scutură din cap. Nu știu. Hai să îl păstrăm pe listă. Putem vorbi cu el până la urmă dacă nu mai apare altceva.

— E destul de mare ca să îi fie frate, dar de ce ar lucra cu el dacă ar fi așa?

— Oamenii fac lucruri prostești când sunt abuzați, îi aminti Will. Trebuie să vorbim cu Leo și să vedem ce a mai găsit el. Lucra cu poliția din Michigan, încerca să dea de părinții lui Pauline. Ea a fugit de acasă. Dar de cine fugea?

— De fratele ei, spuse Faith, aducând discuția de unde plecase.

Îi sună din nou telefonul. Îl lăsă să intre mesageria vocală înainte de a-l deschide și de a forma un număr.

— O să văd pe unde e Leo. Probabil e pe teren.

— Eu o să o sun pe Amanda și o să îi spun că trebuie să preluăm oficial cazul lui Pauline McGhee, se oferi el.

Își deschise telefonul exact când se auzi începutul soneriei. De când se stricase telefonul tot făcea lucruri ciudate. Will își apropie urechea de el, răspunzând:

— Alo?

— Bună.

Vocea ei era calmă, caldă, ca mierea pentru urechile lui. În mintea lui apăru alunița ei de pe gambă și felul în care o simțea de câte ori trecea cu palma peste ea când o mângâia în sus, pe picior.

— Ești acolo?

Will se uită la Faith, simțindu-și corpul umezit de o sudoare rece.

— Da.

— A trecut ceva timp.

Se uită iar la Faith.

— Da, repetă el.

Trecuseră cam opt luni de când se întorsese de la muncă și descoperise că periuța lui Angie nu mai era în paharul din baie.

— Ce mai faci? întrebă ea.

Will înghiți, încercând să își mai adune curajul.

— Lucrez la un caz.

— Asta-i bine. M-am gândit eu că ești ocupat.

Faith își terminase convorbirea. Se uita în față, la drum, dar dacă ar fi fost pisică ar fi avut urechile îndreptate spre el.

— Presupun că este vorba despre o prietenă de-ale tale, îi spuse el lui Angie.

— Lola are o informație bună.

— Nu cu asta mă ocup eu, îi zise.

GBI nu deschidea cazuri, ei le închideau.

— Un pește a transformat un apartament într-o casă de drogați. Au tot felul de rahaturi împrăștiate pe acolo, zici că sunt bomboane. Vorbește cu Amanda despre asta. O să dea bine la știri cu atâtea droguri capturate.

Will încercă să se concentreze la ce spunea. Îl împiedicau vuietul motorului mașinii și urechea mereu ciulită a lui Faith.

— Mai ești acolo, puiule?

— Nu mă interesează, spuse el.

— Transmite-i doar din partea mea. Este ultimul etaj dintr-o clădire de apartamente numită Beeston Place nr. 21. Numele este la fel ca adresa: Beeston nr. 21.

— Nu pot să te ajut cu asta.

— Repetă, ca să fiu sigură că ai reținut.

Will avea mâinile atât de transpirate că îi era frică să nu-i scape telefonul din mână.

— Beeston Place nr. 21.

— Îți rămân datoare pentru chestia asta.

— Îmi ești deja datoare pentru un milion de alte chestii, comentă el fără să mai reziste.

Era prea târziu; ea închisese deja. Will mai ținu telefonul la ureche puțin și spuse de parcă purta o conversație normală cu o persoană normală:

— Bine. Pa.

Ca să fie și mai rău, telefonul îi alunecă atunci când încercă să îl închidă, iar sfoara se rupse în sfârșit de sub banda adezivă. Din spatele telefonului începură să țâșnească fire pe care Will nu le mai văzuse vreodată.

O auzi pe Faith deschizând gura, auzi cum își plesni buzele.

— Las-o baltă, îi spuse el.

Ea închise gura și apucă strâns volanul fiindcă tocmai vira și lumina îi bătea în față.

— Am sunat la dispeceratul central. Leo e pe North Avenue. Omucidere dublă.

Mașina mări viteza. Will își slăbi cravata, zicându-și că era foarte cald în mașină. Brațele începură să îl mănânce iar. Simțea că amețește.

— O să o rog pe Amanda să…

— Era Angie, care îmi dădea un pont.

Cuvintele ieșiseră dintr-odată, înainte ca el să le poată opri. Mintea încerca disperată să găsească o soluție care să îl scutească de alte detalii, dar gura încă nu primise anunțul că trebuia să tacă.

— Un apartament din Buckhead a fost transformat în casă de drogați.

— O! fu tot ce spuse Faith.

— Are o fată pe care o știe de când lucra la moravuri. O prostituată. Lola. Vrea să iasă din închisoare și e gata să-i toarne pe dealeri.

— E un pont bun?

Will nu putu decât să dea din umeri.

— Probabil.

— Și o să o ajuți?

Dădu din nou din umeri.

— Angie a fost polițistă. Nu știe pe cineva la Narcotice? întrebă Faith.

Will o lăsă să-și dea singură seama. Angie nu era chiar persoana care să își lase loc de bună ziua. Ardea punțile cu o satisfacție malițioasă și apoi turna benzină peste flăcări.

Faith ajunse evident la aceeași concluzie.

— Pot să dau niște telefoane, se oferi ea. Nu trebuie să știe nimeni că ești tu implicat.

Încercă să înghită, dar gura îi era încă prea uscată. Ura faptul că Angie avea efectul acesta asupra lui. Ura și mai mult faptul că Faith vedea limpede ca lumina zilei cât de prost se simțea.

— Ce a zis Leo? întrebă el.

— Nu răspunde la telefon, probabil fiindcă știe că îl sun eu.

Îi sună din nou telefonul. Faith verifică numele apelantului și nu răspunse. Will se gândi că nu are dreptul să întrebe ce se întâmplă, sperând că astfel

putea amâna și discuția despre propriile sale telefoane.

Își drese vocea de câteva ori ca să poată vorbi normal, nu ca un puștan adolescent.

— Pistolul cu electroșocuri implică distanță. Ar fi folosit un baston cu electroșocuri dacă ar fi putut să se apropie suficient de mult.

Faith se întoarse la conversația inițială.

— Deci ce avem? întrebă ea. Așteptăm rezultatele testului ADN pentru Jacquelyn Zabel. Așteptăm rezultatele de la departamentul tehnic pentru laptopul lui Zabel și calculatorului lui Pauline de la birou. Mai așteptăm și probele de la criminalistică din casa goală de lângă cea a Oliviei.

Will auzi un bâzâit și Faith își scoase BlackBerry-ul. Conducea cu o mână în timp ce citea informația de pe ecran.

— Au verificat telefonul Oliviei Tanner. Dădu mai jos. Un apel în fiecare dimineață pe la ora șapte în Houston, Texas.

— Șapte la noi e șase în Houston, spuse Will. Este singurul număr la care suna?

Faith încuviință.

— De câteva luni. Probabil că își folosea mobilul pentru majoritatea apelurilor. Băgă BlackBerry-ul înapoi în buzunar. Amanda încearcă să obțină un mandat pentru bancă. Au fost destul de drăguți să caute în registre numele femeilor noastre dispărute – nu au găsit nimic – dar nu ne lasă așa ușor să accesăm calculatorul Oliviei, telefonul sau adresa de e-mail. Cică e ceva cu legile bancare federale. Trebuie să intrăm pe forumul acela.

— Mă gândesc că dacă făcea parte dintr-un grup online sigur putea să îl acceseze și de acasă.

— Fratele ei spune că stătea toată ziua la muncă.

— Poate se întâlneau pe viu. Ca un grup de alcoolici anonimi sau de croșetat.

— Nu cred că e ceva ce poți să postezi la anunțurile asociației. „Îți place să te înfometezi? Alătură-te nouă!”

— Cum puteau să se întâlnească altfel?

— Jackie e agent imobiliar, Olivia lucrează la bancă, dar nu cu ipoteci, Pauline e designer de interior și Anna face cine știe ce, probabil tot ceva la fel de bine plătit, spuse suspinând adânc. Trebuie să fie forumul acela, Will. De unde altundeva să se cunoască toate?

— Dar de ce trebuie să se cunoască între ele? replică el. Singura persoană pe care trebuie să o cunoască toate este răpitorul. Cine avea contact cu femei care lucrează în toate aceste domenii?

— Omul de serviciu, tipul de la cablu, gunoierul, deratizatorul…

— Amanda i-a pus pe cei de la Informații să verifice toate astea. Dacă era vreo legătură, apărea până acum.

— Iartă-mă că nu îmi fac speranțe. Au avut la dispoziție două zile și nu pot nici măcar să îl găsească pe Jake Berman.

Viră brusc pe North Avenue. Două mașini ale poliției blocau drumul. Îl puteau vedea pe Leo în depărtare, gesticulând ca un nebun în timp ce urla la un pușți în uniformă.

Telefonul lui Faith sună din nou. Îl băgă în buzunar când ieșea din mașină.

— Nu sunt chiar în cele mai bune relații cu Leo acum. Poate ar trebui să vorbești tu.

Will era de acord cu ea, mai ales că Leo părea deja mai mult decât furios. Încă mai țipa la polițist când se apropiară de el. Din două în două cuvinte scăpa câte un „băga-mi-aș” și avea fața atât de roșie că Will se întrebă dacă nu cumva făcea infarct.

Deasupra survola un elicopter al poliției, pe care localnicii îl numeau „sticlete cu elice”. Elicopterul zbura atât de jos că Will simțea cum îi pulsează

timpanele. Leo aşteptă să plece înainte să-i întrebe hotărât:

— Voi ce dracu' căutaţi aici?

— Persoana dispărută de care ne-ai spus – Olivia Tanner. Am găsit puncte de la un pistol cu electroşocuri şi se pare că provin dintr-un cartuş cumpărat de Pauline Seward.

— Băga-mi-aş, bombăni Leo din nou.

— Am găsit şi dovezi în biroul Paulinei McGhee care o leagă de grotă.

— Credeţi că Pauline a făcut-o? întrebă Leo ros de curiozitate.

Will nici nu se gândise la asta.

— Nu, credem că a fost răpită de acelaşi bărbat care le-a luat şi pe celelalte femei. Trebuie să ştim tot ce se poate…

— Nu-i mare lucru de ştiut, îl întrerupse el. Am vorbit cu cei din Michigan în dimineaţa asta. Nu voiam să vă spun, pentru că partenera ta e aşa o bomboană în ultima vreme.

Faith deschise gura, dar Will ridică mâna pentru a o opri.

— Ce ai găsit?

— Am vorbit cu un moş pe care l-au pus să aibă grijă de hârţoage. Îl cheamă Dick Winters. E poliţist de treizeci de ani şi acum îl pun să răspundă la telefon. Îţi vine să crezi ce rahat?

— Îşi aducea aminte de Pauline?

— Da, îşi aducea. Era o puştoaică frumoasă. Părea că îi plăcuse de ea boşorogului.

Lui Will nu-i păsa deloc de un copoi bătrân căruia îi curgeau balele după o adolescentă.

— Ce s-a întâmplat?

— A arestat-o de câteva ori pentru furt din magazine, consum de alcool şi tulburarea liniştii publice. Nu a ajuns niciodată la poliţie, doar a dus-o acasă, i-a ţinut o morală. Era minoră, dar când a făcut şaptesprezece ani nu a mai fost aşa de uşor de trecut cu vederea. Un proprietar al unui magazin s-a băşicat şi a depus plângere pentru furt.

Așa că moșul s-a dus să discute cu familia și s-a prins că ceva nu e-n regulă. Și-a dat seama că e cazul să-și bage mințile-n cap și să își facă treaba. Fata avea probleme la școală, probleme acasă. I-a spus polițistului că era abuzată.

— Au chemat serviciile sociale?

— Da, dar Pauline a dispărut înainte să apuce să vorbească cu ea.

— Polițistul și-a amintit numele? Ale părinților? Orice?

Leo scutură din cap.

— Nimic. Doar Pauline Seward.

Își pocni degetele.

— A mai zis că era și un frate care nu avea toată țigla pe casă, dacă înțelegi. Cică era un puști sucit rău.

— Cum sucit?

— Ciudat. Știi și tu cum e. Simți ceva.

— Dar polițistul nu-și aduce aminte cum îl chema? întrebă Will din nou.

— Toate dosarele sunt sigilate fiindcă era minoră. Dacă amesteci și Tribunalul pentru Familie în chestia asta deja dai de alte piedici, spuse Leo. Ai nevoie de un mandat în Michigan ca să le deschizi. Plus că s-a întâmplat acum douăzeci de ani. Acum zece ani a fost un incendiu în arhivă, a zis moșu'. S-ar putea ca dosarul să nici nu mai existe.

— Exact acum douăzeci de ani? întrebă Faith.

Leo se uită chiorâș la ea.

— Douăzeci de ani se fac la Paște.

— Se fac douăzeci de ani de când a dispărut Pauline McGhee, sau Seward, duminica asta, duminica de Paște? întrebă Will ca să se asigure că a înțeles perfect.

— Nu, spuse Leo. Paștele a picat în martie acum douăzeci de ani.

— Ai verificat? întrebă Faith.

— Pică mereu în următoarea duminică după prima lună plină care apare după echinocțiul de

primăvară, zise el dând din umeri.

Will stătu un minut ca să își dea seama că Leo vorbea în engleză. Parcă auzise o pisică lătrând.

— Ești sigur?

— Tu chiar crezi că sunt prost? Să nu cumva să răspunzi, băga-mi-aș. Moșu' era sigur. Pauline a tăiat-o pe 26 martie. În duminica de Paște.

Will încercă să facă un calcul, dar Faith i-o luă înainte.

— Acum două săptămâni. Se potrivește cu momentul când a zis Sara că a fost răpită Anna.

Îi sună din nou telefonul.

— Cristoase! șuieră ea printre dinți în timp ce verifica numele apelantului. Deschise telefonul. Ce vrei?

Expresia de pe fața ei se schimbă de la enervare, la șoc și apoi la o umbră de neîncredere.

— Dumnezeule, zise punându-și mâna pe piept.

Will nu se gândi decât că era vorba de Jeremy, fiul ei.

— Care e adresa? Beeston Place, repetă ea cu gura căscată de uimire.

— Acolo a zis Angie că…

— Venim imediat. Închise telefonul. Era Sara. Anna s-a trezit și vorbește.

— Ce zicea de Beeston Place?

— Acolo locuiește, de fapt locuiesc. Anna are un bebeluș de șase luni, Will. Ultima oară l-a văzut acasă în apartamentul ei de la Beeston Place nr. 21.

•

Will sări se la volan dând cu putere scaunul în spate, plecând în trombă înainte ca Faith să apuce să închidă portiera. Forță vitezele, accelerând înainte de fiecare curbă, sărind în sus la fiecare ridicătură de pe șosea. Pe Piedmont trecu peste axul drumului și se folosi de banda de pe sensul opus pentru a depăși mașinile la semafor. Faith stătea tăcută lângă el, ținându-se de mânerul de deasupra portierei, dar el o vedea că își înclește dinții la fiecare denivelare și curbă.

— Mai zi-mi odată ce ți-a spus, îl rugă Faith.

Will nu voia să vorbească despre Angie acum, nu voia să se gândească la faptul că poate știa că era implicat și un copil, un bebeluș a cărui mamă fusese răpită, un copil care fusese lăsat singur într-un apartament care fusese transformat într-o casă de drogați.

— Droguri, îi zise lui Faith. Doar atât a zis, că se adunaseră drogați acolo.

Rămase tăcută în timp ce el schimbă viteza într-o treaptă inferioară și luă o curbă largă pe Peachtree Street. Traficul nu era aglomerat, având în vedere momentul zilei, ceea ce însemna că era strânsă o coloană de mașini de doar jumătate de kilometru. Will o luă iar pe contrasens, trăgând brusc mașina pe o porțiune despărțitoare pentru a evita un camion de gunoi. Faith se sprijini cu palmele pe bord când vira foarte strâns, oprindu-se scrâșnind în fața clădirii de apartamente.

Mașina se clătină când Will se dădu jos. Fugi către intrare. Auzea sirenele mașinilor de poliție din depărtare și pe cele ale unei ambulanțe. Portarul stătea în spatele unui birou, citind un ziar. Era dolofan, iar uniforma abia îi cuprindea burta mare.

Will scoase legitimația și i-o băgă în față omului.

— Trebuie să ajung în apartamentul de la ultimul etaj.

— Nu mai spune! zise omul cu un accent rusesc sau ucrainean afișând cel mai șmecher zâmbet pe care îl văzuse Will vreodată.

Faith ajunse și ea gâfâind. Făcu ochii mici pentru a citi numele de pe legitimație.

— Domnule Simkov, este important. Credem că există un copil în pericol.

Omul ridică din umeri.

— Nimeni nu intră dacă nu sunt pe listă; și cum voi nu sunteți pe…

Will simți că i se declanșează ceva în creier. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă brațul îi țâșni înainte, îl apucă pe Simkov de ceafă și îl lovi cu capul de blatul de marmură al biroului.

— Will! strigă Faith cu vocea pițigăiată de uimire.

— Dă-mi cheia, ceru Will apăsând mai tare țeasta bărbatului.

— Buzunar, reuși să scoată Simkov cu gura apăsată atât de tare de blat că dinții îi atingeau marmura.

Will îl trase mai aproape, îi verifică buzunarele și găsi un set de chei. I le aruncă lui Faith și urcă în lift cu pumnii încleștați.

Faith apăsă buton către ultimul etaj.

— Iisuse, șopti ea. Ai dovedit ce era de dovedit, bine? Ești un dur. Acum încetează.

— El păzește ușa, spuse Will așa de furios încât abia putea rosti cuvintele. Știe tot ce se întâmplă în clădirea asta. Are cheie de la fiecare apartament, inclusiv de la cel al Annei.

Ea începu să înțeleagă că nu se prefăcea.

— Bine. Ai dreptate. Dar hai să ne mai calmăm puțin, da? Nu știm ce vom găsi sus.

Will simțea cum îi vibrau tendoanele în brațe. Ușile liftului se deschiseră la ultimul apartament. Coborî pe hol și așteptă ca Faith să găsească cheia cu eticheta corespunzătoare pentru a putea deschide ușa. Ea o găsi, iar el i-o luă din mână, preluând controlul.

Nu acționă subtil deloc. Își scoase pistolul și sparse ușa.

— Oh! făcu Faith scârbită și își puse mâna la nas.

Și Will simțise mirosul, acel amestec grețos de plastic ars și vată pe băț.

— Cocaină, spuse ea fluturând mâna ca să îndepărteze mirosul.

— Uite, zise și îi arătă foaierul din fața ușii.

Mici bucăți de hârtie se uscaseră și se strâmbaseră într-un lichid galben pe podea. Erau puncte de la cartușul cu electroșocuri. În fața lor se afla un hol lung cu două uși într-o parte, ambele închise. În față se vedea camera de zi. Canapelele erau întoarse și cu căptușeala scoasă. Era gunoi peste tot. Un bărbat mare zăcea cu fața în jos pe hol, cu brațele piezișe și cu capul întors către zid. Mâneca de la cămașă era suflecată. Avea un garou legat în jurul bicepsului. Acul seringii încă mai era înfipt în braț.

Will îndreptă pistolul Glock înainte și păși pe hol. Faith scoase și ea arma, dar el îi făcu semn să aștepte. Will simțea deja mirosul de putrefacție al cadavrului, dar îi verifică totuși pulsul. Lângă piciorul bărbatului se afla un pistol Smith & Wesson cu mâner auriu de comandă, care îl făcea să arate ca ceva ce ai găsi pe raftul de jucării al unui magazin de cartier. Will îndepărtă pistolul cu piciorul deși bărbatul nu avea să se întindă după el în veci.

Will îi făcu loc lui Faith, apoi se întoarse la prima ușă închisă de pe hol. Așteptă ca ea să se pregătească, apoi împinse ușa cu putere. Era un cuier, iar toate hainele din el erau aruncate pe jos într-o grămadă. Will dădu cu piciorul în grămadă, verificând dacă se afla ceva sub haine înainte de a merge la următoarea ușă închisă. O așteptă din nou pe Faith, apoi trase un șut ușii.

Se înecară amândoi din cauza mirosului. Toaleta refulase. Pe pereții cu faianță neagră erau întinse fecale. În chiuvetă băltea un lichid maro-închis. Will simți că i se face pielea de găină. Mirosul camerei îi aminte de grota unde fuseseră ținute Anna și Jackie.

Trase ușa înapoi și îi făcu semn lui Faith să îl urmeze către camera de zi. Trebuia să calce peste sticlă spartă, ace, prezervative. Un tricou alb era făcut ghem și mânjit de sânge pe dinafară. Un

adidas era întors cu talpa în sus lângă el, având șireturile încă legate.

Bucătăria era dincolo de cameră. Will verifică după insulă pentru a se asigura că nu era nimeni acolo în timp ce Faith se strecura printre dulapurile deschise și sticlă spartă.

— Liber, spuse ea.

— Și la mine.

Will deschise dulapul de lângă chiuvetă, căutând gunoiul. Punga era albă, la fel ca cele găsite în corpul femeilor. Găleata era goală, singurul lucru curat din tot apartamentul.

— Cocaină, presupuse Faith arătând spre două cărămizi albe de pe măsuța de cafea.

Peste tot erau împrăștiate ace, bancnote rulate, lame de ras.

— Ce dezastru. Nu pot să cred că puteau trăi oameni aici.

Will nu fusese niciodată surprins de cât de jos poate ajunge un dependent sau de distrugerea pe care o lăsa în urma lui. Văzuse case frumoase din suburbii ajunse case de drogați, distruse în doar câteva zile.

Ea ridică din umeri.

— Un cadavru nu îi speria atât de tare încât să lase atâta cocaină, spuse și se uită înapoi la bărbatul mort. Poate că el era de pază.

Cercetară restul apartamentului împreună. Trei dormitoare, unul dintre ele fiind camera copilului decorată în diferite nuanțe de albastru și încă două băi. Toate toaletele și chiuvetele erau înfundate. Cearceafurile erau făcute ghem pe paturi și saltelele erau întoarse. Hainele erau aruncate din șifoniere. Toate televizoarele dispăruseră. Mai erau o tastatură și un mouse într-una din camerele goale, dar niciun calculator. Era clar că cine ocupase locul acesta îl golise.

Will își băgă pistolul în teacă când se opri la capătul holului. Doi paramedici și un ofițer în

uniformă așteptau la ușa din față. Le făcu semn să intre.

— Ăsta-i țeapăn, se pronunță unul dintre paramedici după ce-i verifică doar de formă semnele vitale drogatului de lângă ușa cuierului.

— Partenerul meu vorbește cu portarul, spuse polițistul. Pare că a căzut, s-a lovit la ochi, continuă pe un ton măsurat, uitându-se spre Will.

— Podelele de jos sunt cam alunecoase, spuse Faith băgându-și arma înapoi în toc.

— Par alunecoase, își arătă el complicitatea dând din cap.

Will se întoarse în camera copilului. Scotoci printre hăinuțele de bebeluș care stăteau pe umerașe miniaturale în dulap. Se întoarse la pătuț și ridică salteaua.

— Ai grijă, îl avertiză Faith. Ar putea fi ace acolo.

— Nu ia copiii, spuse el mai mult către sine decât către Faith. Ia femeile, dar nu și copiii.

— Pauline nu a fost răpită de acasă.

— Cu Pauline e altceva. Olivia a fost răpită din curte, Anna din pragul ușii. Ai văzut punctele de la pistolul cu electroșocuri. Pun pariu că și Jackie Zabel a fost luată de la casa mamei ei.

— Poate că bebelușul e la vreo prietenă de-a Annei.

Will se opri din căutat, surprins de disperarea din vocea lui Faith.

— Anna nu are prietene. Niciuna dintre aceste femei nu au prieteni. De aceea le și ia.

— A trecut cel puțin o săptămână, Will, spuse Faith cu vocea tremurând. Uită-te în jurul tău. Locul ăsta e un dezastru.

— Vrei să predăm apartamentul celor de la criminalistică? întrebă el, lăsând să se înțeleagă restul frazei: „să găsească altcineva cadavrul?”

Faith încercă altfel.

— Sara a zis că Anna i-a spus că numele de familie este Lindsey. Este avocat într-o companie.

Putem suna la birou și să vedem…

Will ridică ușor capacul coșului de scutece de lângă masa de schimbat. Scutecele erau vechi, cu siguranță nu erau sursa mirosului pătrunzător din apartament.

— Will…

Merse în baia din cameră și verifică și acolo gunoiul.

— Vreau să vorbesc cu portarul.

— De ce nu-i lași…

Will ieși din cameră înainte ca ea să termine. Merse din nou în camera de zi, verifică sub canapele, scoase căptușeala din fotolii pentru a vedea dacă fusese ascuns ceva – sau cineva – acolo.

Polițistul testa cocaina, încântat de ce găsise.

— Asta e o captură tare. Trebuie să o anunț.

— Mai lasă-mă un minut, spuse Will.

— Vreți să mai rămânem? întrebă un asistent de pe ambulanță.

Faith și Will răspunseră în același timp:

— Nu.

— Da. Să nu plecați nicăieri, continuă el.

Faith îl întrebă pe asistent:

— Știi vreun doctor de urgențe pe nume Rick Sigler?

— Rick? Da, spuse omul, surprins de întrebare.

Will nu mai fu atent la conversația lor. Se întoarse la baia de pe hol, respirând pe gură ca să nu vomite de la urina și fecalele de acolo. Închise ușa și se îndreptă către ușa de la intrare, către bucățile de hârtie. Se aplecă și le studie. Era destul de sigur că stăteau în urină uscată.

Se ridică, ieși pe hol și privi înapoi spre apartament. Casa se întindea pe toată suprafața ultimului etaj al clădirii. Nu existau alte apartamente, alți vecini. Nimeni care să o audă țipând sau care să o vadă când era atacată.

Ucigașul ar fi stat în afara ușii, așa cum stătea Will acum. Aruncă o privire pe hol, gândindu-se că

poate a urcat pe scări sau poate a coborât așa. Exista o ieșire de urgență. Poate venise de pe acoperiș. Sau poate portarul acela inutil i-a dat drumul pe ușa din față, poate chiar i-a apăsat butonul în lift. Ușa Annei avea vizor. Ar fi verificat întâi. Toate aceste femei erau precaute. Pe cine ar fi lăsat să intre? Pe cineva cu o livrare. Femeia de serviciu. Poate portarul.

Faith se îndreptă spre el. Nu putea citi nimic pe fața ei, dar o cunoștea destul de bine ca să știe ce gândea: „e timpul să mergem”.

Will mai aruncă o privire pe hol. Mai era o ușă pe peretele din fața apartamentului, la jumătatea etajelor.

Faith îl strigă, dar el deja se îndrepta către ușa închisă. O deschise. Înăuntru se afla o mică ușă metalică ce acoperea ghena. Mai erau acolo cutii puse una peste alta, pentru reciclat. Mai era un coș pentru conserve, altul pentru sticlă. Un copil era așezat în cea pentru plastic. Ochii erau întredeschiși iar buzele erau puțin îndepărtate. Avea pielea albă, ca de ceară.

Faith ajunse în spatele lui Will. Îl luă de mână. Will nu putea să se miște. Parcă toată lumea se oprise în loc. Se ținea de mânerul ușii ca să nu se prăbușească în genunchi. Din gura lui Faith scăpă un sunet ca o tânguire gravă.

Copilașul întoarse capul la auzul sunetului, deschizând încet ochii.

— Doamne, Dumnezeule, răsuflă Faith.

Îl împinse pe Will la o parte, aruncându-se în genunchi lângă copil.

— Adu ajutoare! Will, adu ajutoare!

Will simți cum lumea își reia mersul.

— Aici! strigă el către asistenți. Aduceți trusa!

Faith ținu bebelușul strâns cât verifică să nu aibă vânătăi sau tăieturi.

— Mieluțelule, șopti ea. Ești bine. Ești cu mine acum. Ești bine.

Will o privea cum ține copilul, cum îi mângâie creștetul și îi atinge fruntea cu buzele. Ochii copilului erau întredeschiși, iar buzele albe. Will dori să spună ceva, dar parcă i se agățau cuvintele în gât. Îi era în același timp și cald și rece și mai că simțea că îl umflă plânsul chiar acolo, în fața lumii.

— Te țin eu acum, dulceață, murmură Faith cu vocea îndurerată.

Fața îi era brăzdată de lacrimi. Will nu o văzuse niciodată în postura de mamă, cu atât mai puțin pe lângă un bebeluș. I se rupea inima să vadă latura aceasta înduioșătoare a lui Faith, partea din ea căreia îi păsa atât de mult de o altă ființă umană că îi tremurau mâinile în timp ce ținea copilul la piept.

— Nu plânge, șopti ea. De ce nu plânge?

— Știe că nu o să vină nimeni la el, reuși Will în sfârșit să vorbească.

Se aplecă, își făcu palma căuș și o așeză în jurul capului băiețelului, care se odihnea pe umărul lui Faith; încerca să nu se gândească la toate orele pe care le petrecuse acolo copilul singur, plângând până la epuizare, așteptând să vină cineva.

Paramedicul scoase un sunet de uimire. Își chemă partenerul în timp ce luă copilul din brațele lui Faith. Scutecul era plin. Burta băiețelului era umflată și capul îi atârna într-o parte.

— Este deshidratat.

Doctorul îi verifică pupilele căutând o reacție, îi trase buzele în jos pentru a-i verifica papilele.

— Malnutrit.

— O să se facă bine? întrebă Will.

— Nu știu, spuse omul scuturând din cap. Este într-o stare rea.

— De când… încercă Faith să vorbească, dar îi pieri vocea. De când e aici?

— Nu știu, repetă omul. De o zi. Poate două.

— Două zile? întrebă Will, sigur că se înșela. Mama lipsește de cel puțin o săptămână, poate

chiar și mai mult.

— Dacă trecea mai mult de o săptămână ar fi murit.

Doctorul întoarse copilul pe burtă cu grijă.

— Are răni de la stat prea mult într-o singură poziție, continuă și trase o înjurătură. Nu știu cât durează până să se întâmple asta, dar cineva i-a dat cel puțin apă. Nu poți supraviețui fără apă.

— Poate prostituata… începu Faith.

Nu apucă să termine, dar Will știa ce voia să spună. Probabil că Lola avusese grijă de copilul Annei după ce fusese Anna răpită. Apoi ajunsese la pușcărie și bebelușul rămăsese singur.

— Dacă Lola avea grijă de el, spuse Will, trebuie să fi putut intra și ieși din clădire.

Ușile liftului se deschiseră. Will văzu un alt polițist stând lângă Simkov, portarul. Sub ochi i se contura o vânătaie și avea sprânceana despicată în locul unde fusese izbit de blatul tare de marmură.

— Ăla, spuse portarul arătându-l triumfător pe Will. El e cel care m-a atacat.

Will strânse pumnul. Avea maxilarul atât de încleștat că i se părea că o să i se spargă dinții.

— Știai că e copilul acesta aici?

Portarului îi reapăru acel rânjet pe față.

— De unde să știu eu de vreun copil? Poate portarul de noapte era…

Se opri uitându-se prin ușa deschisă a apartamentului.

— Iisuse Hristoase și Marie, murmură el și spuse ceva în limba lui. Ce au făcut ăștia aici?

— Cine? întrebă Will. Cine a fost aici?

— Omul ăla e mort? întrebă Simkov holbându-se în continuare în apartamentul distrus. Sfinte Iisuse, uită-te la locul ăsta. Ce miros!

Încercă să intre în apartament, dar polițistul îl trase înapoi.

Will îi mai dădu portarului o șansă, pronunțând clar fiecare cuvânt din întrebare:

— Știai că acest copil era aici?

Simkov ridică din umeri până la urechi.

— De unde dracu' să știu eu ce se întâmplă sus la bogătani? Eu fac opt dolari pe oră și tu vrei să fiu la curent cu ce se mai întâmplă în viața lor?

— Dar aici e un copil, spuse Will așa de furios că abia mai putea vorbi. Un copilaș care e pe moarte.

— Deci e un copilaș. Și de ce dracu' crezi că-mi pasă mie?

Îl apucă furia cu o intensitate orbitoare și năucitoare, astfel că de-abia când se trezi deasupra bărbatului, cu pumnul mișcându-se înainte și înapoi ca un picamer, Will realiză ce face. Și nici nu se opri. Nu își dorea să se oprească. Se gândea la copil, cum stătuse în propriul rahat, la criminalul care îl băgase în cameră cu gunoiul ca să moară de foame, la prostituata care voia să folosească informațiile despre el ca să scape de pârnaie și la Angie… Deasupra acestui morman de rahat împuțit trona Angie, care-l juca pe degete ca de obicei, îi sucea mințile ca să îl facă să creadă că locul lui era în groapa de gunoi, cu restul.

— Will! strigă Faith.

Ținea brațele întinse în față, cum faci când încerci să vorbești cu un nebun. Will simți o durere ascuțită în umeri când cei doi polițiști îi prinseră mâinile la spate. Gâfâia ca un câine turbat și i se scurgea sudoarea pe față.

— Gata, spuse Faith ținând mâinile în aceeași poziție pe măsură ce se apropia. Să ne calmăm. Calmează-te.

Puse mâinile pe Will, dându-și seama că nu mai făcuse asta niciodată. Îi ținea palmele pe față, forțându-l să se uite la ea și nu la Simkov, care se zvârcolea pe podea.

— Uită-te la mine, îi ordonă ea cu o voce joasă, de parcă doar el putea să o audă. Will, uită-te la mine.

Se forță să o privească. Ochii ei erau foarte albaștri și larg deschiși din cauza panicii.

— Totul e în regulă, îi spuse Faith. Copilul o să fie bine. În regulă?

Will încuviință tăcut și simți cum polițiștii își slăbesc strânsoarea. Faith tot mai stătea în fața lui și îi ținea palmele pe față.

— Ești bine, îi spuse cu aceeași voce cu care îi vorbise și bebelușului. O să fii bine.

Will se trase înapoi pentru ca Faith să poată să îi dea drumul. Își dădea seama că și ea era la fel de îngrozită ca și portarul. Will era speriat și el de faptul că voia încă să îl bată pe om, de faptul că dacă nu ar fi fost polițiștii acolo, dacă ar fi fost doar cu Simkov, l-ar fi omorât în bătaie cu mâinile goale.

Faith îi mai ținu privirea lui Will încă un moment. Apoi își întoarse atenția către corpul însângerat de pe podea.

— Ridică-te, boule.

Simkov gemu, ghemuindu-se.

— Nu pot să mă mișc.

— Taci! țipă ea și îl smuci de mână.

— Nasul meu! strigă el, atât de amețit că nu căzu din picioare doar fiindcă se lovi cu umărul de zid. Mi-a spart nasul!

— N-ai nimic.

Faith se uită în sus și în jos pe hol. Căuta camere de supraveghere. Și Will făcu la fel, realizând ușurat că nu exista niciuna.

— M-a agresat! țipă omul. Ați văzut. Sunteți toți martorii mei.

— Ai căzut, amice. Nu-ți aduci aminte? întrebă unul dintre polițiștii din spatele lui Will.

— Ba n-am căzut, insistă omul.

Îi curgea sânge din nas, țâșnind printre degete ca apa dintr-un burete.

Celălalt medic îi punea o perfuzie bebelușului. Nu se uită în sus, dar spuse:

— Să fii mai atent pe unde mergi data viitoare.

Și așa de simplu ajunse Will genul de polițist de care nu își dorise niciodată să fie.

Capitolul 17

Mâinile lui Faith tremurau încă în timp ce aștepta în fața salonului de la Terapie Intensivă al Annei Lindsey. Cei doi polițiști care păzeau camera femeii vorbeau cu asistentele din spatele biroului, dar se tot uitau în sus, de parcă știau ce se petrecuse în fața apartamentului Annei Lindsey și nu prea știau ce să creadă despre asta. Will stătea în fața ei, cu mâinile în buzunare, uitându-se pierdut pe holul spitalului. Faith se întrebă dacă nu cumva era în șoc. Ce dracu', nici despre ea nu știa dacă nu cumva era în șoc.

Atât în viața personală cât și în cea profesională, Faith avusese de-a face cu mulți bărbați agresivi, dar nu văzuse niciodată o violență ca aceea pe care o arătase Will. Pentru un moment, în holul apartamentului din Beeston Place, se temuse că Will avea să îl omoare pe portar. Figura lui fusese cea care o șocase: rece, fără milă, fără alt țel decât acela de a pocni în continuare fața celuilalt. Ca orice altă mamă de pe pământ, și mama ei îi spusese să aibă grijă ce își dorește. Faith își dorise ca Will să fie un pic mai agresiv. Acum ar fi dat orice ca să îl vadă cum era înainte.

— Nu o să spună nimic, îl asigură Faith. Polițiștii, medicii.

— Nu contează.

— Tu ai găsit copilașul, îi reaminti ea. Cine știe cât ar mai fi durat până ar fi venit cineva…

— Oprește-te.

Se auzi un sunet când se deschiseră ușile liftului. Amanda păși zgomotos pe hol. Se uită de jur-împrejur, luând seama la cine era acolo, încercând probabil să elimine martorii. Faith se pregăti pentru reproșuri devastatoare, suspendări fulger, poate chiar pierderea insignelor. În schimb, Amanda îi întrebă:

— Sunteți amândoi bine?

Faith încuviință, dând din cap. Will nu făcu decât să se holbeze la podea.

— Mă bucur să văd că ai descoperit că ai și tu ouă, îi spuse Amanda lui Will. Ești suspendat fără plată pentru restul săptămânii, dar să nu te pună dracu' să crezi că ai scăpat de mine.

— Da, doamnă, spuse Will gutural.

Amanda se îndreptă către casa scărilor. Ei o urmară, iar Faith observă că șefa lor nu mai afișa aceeași grație normală, același control. Părea la fel de șocată ca și ei.

— Închide ușa.

Trăgând ușa după ea, Faith văzu că încă îi mai tremurau mâinile.

— Charlie procesează apartamentul Annei Lindsey, le spuse Amanda iar ecoul răsună în sus pe scări. Își controlă tonul. O să ne sune dacă află ceva. Evident că nu mai puteți avea contact cu portarul – se referea la Will. Probele de la criminalistică le vom primi mâine, dar să nu vă faceți speranțe, având în vedere în ce hal era apartamentul. Cei de la tehnic nu au reușit să intre în calculatoarele femeilor. Folosesc toate programele de deparolare pe care le au. Poate dura săptămâni până să le spargă. Site-ul cu anorexia e găzduit printr-o companie înregistrată în Friesland, pe unde naiba o mai fi și asta. E în afara țării. Nu ne dau informațiile de înregistrare, dar cei de la tehnic au reușit să scoată statistica pentru site-ul de pe Internet. Au cam două sute de utilizatori în fiecare lună. Asta e tot ce știm.

Will nu vorbea, așa că Faith o întrebă:

— Și casa goală din spatele Oliviei Tanner?

— Urmele provin de la o pereche de adidași Nike bărbătești, mărimea patruzeci și cinci care se vând în două sute de magazine în toată țara. Am găsit niște chiștoace de țigări în cutia de suc din spatele barului. O să scoatem niște mostre de ADN, dar nu se știe ale cui sunt.

— Și cu Jake Berman cum rămâne, întrebă Faith?

— Tu ce dracu' crezi? izbucni Amanda înainte de a inspira adânc pentru a se calma. Am eliberat un portret robot și poza de arestare pe rețeaua statală. Sunt sigură că o să o preia și presa, dar i-am rugat să aștepte cel puțin douăzeci și patru de ore.

Mintea lui Faith era plină de întrebări, dar nu reușea să rostească niciuna. Stătuse cu mai puțin de o oră în urmă în bucătăria Oliviei Tanner și nu putea să-și amintească niciun detaliu despre casă.

Will vorbi în sfârșit. Vocea îi suna la fel de învinsă precum arăta și el.

— Ar trebui să mă concediezi.

— Nu scapi tu așa ușor.

— Nu glumesc, Amanda. Chiar ar trebui să mă concediezi.

— Nici eu nu glumesc, bou ignorant ce ești.

Amanda își propti mâinile în șold, reluându-și imaginea obișnuită, acea Amanda enervată pe care o recunoștea Faith.

— Copilul Annei Lindsey e în siguranță datorită ție. Cred că asta e o victorie pentru echipă.

Will se scărpină pe mână. Faith văzu în felul acesta că pielea i se crăpase și sângera acolo unde lovise cu pumnul. Își aminti atunci de momentul din hol când îi ținuse fața în mâini, cum îl adusese la normal fiindcă nu își putea imagina cum ar fi reușit să trăiască pe lumea asta dacă Will Trent înceta să mai fie bărbatul cu care își împărtășise viața aproape în fiecare zi de un an întreg.

Amanda se uită la Faith.

— Lasă-ne un minut.

Faith deschise ușa împingând-o și ieși pe hol. În secția de terapie intensivă activitatea genera un zumzet subtil, incomparabil cu ce se întâmpla jos în camera de urgențe. Polițiștii se întorseseră la post în fața ușii Annei și privirile lor o urmăriră pe Faith trecând.

— Sunt în sala trei, îi spuse o asistentă.

Faith nu știa de ce fusese informată de acest lucru, dar se duse oricum în sala trei. O găsi înăuntru pe Sara Linton. Doctorița stătea lângă un pătuț de plastic ținând bebelușul în brațe – bebelușul Annei.

— Își revine, îi spuse ea lui Faith. O să mai dureze câteva zile, dar o să fie bine. Cred că o să îi ajute pe amândoi că s-a întors lângă mama lui.

Faith nu rezista să se simtă om acum, așa că se forță să fie polițist.

— A mai zis Anna ceva?

— Nu prea multe. Are dureri mari. I-au mărit doza de morfină acum că e trează.

Faith mângâie spinarea copilului, simțindu-i moliciunea pielii, micile oase ale coloanei.

— Cât timp crezi că a stat singur?

— Medicul de pe ambulanță avea dreptate. Și eu zic că au fost maxim două zile. Altfel situația ar fi fost cu totul alta, spuse Sara și mută copilul pe celălalt umăr. Cineva i-a dat apă. Este deshidratat, dar nu la fel de rău cum am mai văzut.

— Ce faci tu aici? întrebă Faith.

Întrebase fără să se gândească înainte. O auzi și se gândi că era o întrebare bună. Așa că o repetă:

— De ce ești aici? De ce erai la Anna mai devreme?

Sara puse ușor copilașul în pătuț.

— Este pacienta mea. O verificam, zise acoperind copilul. Așa cum te-am verificat și pe tine de dimineață. Mi-au zis de la cabinetul Deliei Wallace că nu ai sunat.

— Am fost puțin ocupată cu salvatul bebelușilor din mormane de gunoi.

— Faith, eu nu sunt dușmanul, începu Sara să vorbească pe tonul enervant al cuiva care încearcă să fie rezonabil. Nu mai este vorba doar despre tine. Ai un copil în interiorul tău, o viață de care ești responsabilă.

— Asta e decizia *mea.*

— Timpul pentru decizii se scurge. Nu-ți lăsa corpul să ia decizia aceasta în numele tău fiindcă dacă se ajunge la o luptă între diabet și copil, diabetul va învinge întotdeauna.

Faith inspiră adânc, dar nu ajută prea mult. Până la urmă răbufni:

— Știi ce, poți să te bagi cu forța în cazul meu, dar să fiu a naibii dacă te las să te bagi și în viața mea personală.

— Pardon?

Sara avea tupeul să pară surprinsă.

— Nu mai ești medic legist, Sara. Nu mai ești măritată cu un polițist. El e mort. L-ai văzut aruncat în aer cu propriii tăi ochi. Nu o să îl aduci înapoi dacă pierzi vremea pe la morgă sau dacă te amesteci într-o investigație.

Sara rămase nemișcată cu gura deschisă, părând incapabilă să riposteze. Uimitor, Faith fu cea care izbucni în lacrimi.

— Doamne, îmi pare rău! A fost îngrozitor, zise și își puse mâna la gură. Nu-mi vine să cred că am zis…

Sara clătina din cap, uitându-se în podea.

— Îmi pare rău. Doamne, îmi cer scuze. Te rog să mă ierți.

Sara nu se grăbi să vorbească.

— Presupun că Amanda te-a pus la curent.

— Am căutat eu în calculator. Nu am…

— A citit și agentul Trent?

— Nu. Nu, repetă cu vocea mai fermă. El a zis că nu e treaba lui și avea dreptate. Nu e nici treaba mea. Nici nu trebuia să mă uit. Îmi pare rău. Sunt o persoană groaznică, îngrozitoare, Sara. Nu pot să cred că ți-am zis asta.

Sara se aplecă spre copil și îi puse mâna pe față.

— Nu face nimic.

Faith încercă să găsească ceva de spus, adunând toate lucrurile oribile pe care le putea spune despre ea însăși.

— Uite ce e, te-am mințit în legătură cu greutatea mea. Am pus șapte kilograme, nu cinci. Mănânc dulciuri la micul dejun, uneori și la cină dar de obicei beau Cola Diet. Nu fac niciodată exerciții. Dar niciodată. Singurele dăți când alerg este când încerc să ajung la baie înainte să se termine reclamele și, pe cuvântul meu, de când mi-am luat TiVo nici asta nu mai fac.

Sara era încă tăcută.

— Îmi pare așa de rău.

Ea se tot juca cu păturica, îl învelea mai strâns, se asigura că bebelușul stătea într-un cocon mic și strâmt.

— Îmi pare rău, repetă Faith simțindu-se atât de mizerabil că îi venea să vomite.

Sara își ținea gândurile pentru ea. Faith se gândea cum să iasă cât mai tacticos din sală, când doctorița îi spuse:

— Știam că ai luat șapte kilograme.

Faith simți cum mai dispare din tensiune. Știa că dacă deschidea gura avea să strice tot.

— Nimeni nu mai vorbește cu mine despre el. Adică o făceau la început, desigur, dar acum nimeni nici nu îi mai rostește numele. De parcă nu vor să mă supere, ca și cum dacă i-ar spune numele mi-ar aminti… Clătină din cap. Jeffrey. Nici nu îmi aduc aminte ultima dată când i-am spus numele cu voce tare. Numele lui este – era – Jeffrey.

— E un nume frumos.

Sara aprobă. Înghiți în sec.

— Am văzut poze cu el, recunoscu ea. Era frumos.

— Era, spuse Sara și zâmbi cu colțul gurii.

— Și un polițist bun. Poți să îți dai seama după ce scrie în rapoarte.

— Era un om bun.

Faith se strădui să găsească altceva de spus, dar Sara i-o luă înainte.

— Dar tu? întrebă ea.

— Eu?

În toată jena ei, Faith uitase de Victor. Își duse mâna la burtă.

— Întrebi de tătic?

Sara își permise să zâmbească.

— Căuta o mamă, nu o iubită.

— Eh, Jeremy nu a avut niciodată problema asta. Se pricepea de minune să aibă grijă de el. A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat, spuse cu privirea pierdută.

— Sara…

Sara căută prin sertare și găsi un aparat de măsurat glicemia.

— Hai să-ți luăm o probă.

De această dată, Faith era prea roasă de remușcări ca să mai comenteze. Întinse mâna, așteptând ca acul să îi înțepe pielea.

Sara vorbi cât timp efectuă procedura.

— Nu încerc să îmi aduc soțul înapoi. Crede-mă, dacă ar fi atât de simplu, dacă ar fi nevoie doar să mă bag într-un caz, m-aș înscrie de mâine la Academia de Poliție.

Faith tresări când acul îi perforă pielea.

— Vreau să mă simt iar utilă, spuse Sara, iar vocea ei luă un ton de confesiune. Vreau să simt că fac mai mult pentru a ajuta oamenii decât să le prescriu unguente pentru eczeme care probabil ar trece de la sine sau să fac bine golani ca să iasă iar pe stradă și să se împuște unii pe alții.

Faith nu se gândise că motivațiile Sarei ar fi putut fi așa de altruiste. I se păru că nu prea îi face cinste faptul că presupunea mereu despre oameni că ar avea o viziune egoistă asupra vieții.

— Soțul tău pare că era perfect, îi spuse ea Sarei.

Sara râse în timp ce se umplea banda de recoltare a aparatului.

— Își lăsa suspensorul agățat de clanța de la baie, m-a înșelat când am fost căsătoriți – lucru pe care l-am aflat singură când m-am întors mai

devreme de la muncă într-o zi – și avea un fiu din flori despre care nu a știut până la patruzeci de ani.

Citi rezultatele și i le arătă lui Faith:

— Ce zici, de la suc sau de la insulină?

— De la insulină, mărturisi ea. Mi s-a terminat la prânz.

— M-am gândit eu, spuse și ridică receptorul pentru a chema o asistentă. Trebuie să ții situația asta sub control.

— Cazul ăsta este…

— Este în desfășurare, la fel ca toate cazurile la care ai lucrat și la fel ca cele pe care le vei lucra de acum încolo. Sunt sigură că agentul Trent se poate lipsi de tine câteva ore până rezolvi problema asta.

Faith nu era sigură că agentul Trent se putea lipsi de ceva în momentele acelea.

— Îl cheamă Balthazar, spuse Sara verificând iar copilul.

— Și eu, care credeam că l-am salvat.

Sara fu destul de drăguță pentru a râde la gluma ei, dar vorbea serios.

— Specializarea mea e în pediatrie, Faith. Am terminat prima din clasa mea la Universitatea Emory și mi-am petrecut aproape douăzeci de ani din viața mea ajutând oameni, fie ei vii sau morți. Te poți îndoi cât vrei tu de motivele mele personale, dar nu îmi pune la îndoială pregătirea medicală.

— Ai dreptate, spuse Faith și mai jenată. Îmi pare rău, a fost o zi foarte grea.

— Nu ajută nici glicemia complet aiurea.

Se auzi o bătaie în ușă și Sara merse până acolo, luând mai multe fiole cu insulină de la asistentă.

— Trebuie să tratezi asta cu seriozitate, continuă ea închizând ușa.

— Știu că trebuie.

— Nu o să treacă dacă amâni să te ocupi de asta. Fă-ți timp două ore și mergi la Delia ca să te faci bine și să te poți concentra la muncă.

— Așa o să fac.

— Stările acestea schimbătoare, puseurile de agresivitate, sunt toate simptome ale bolii.

Faith se simțea de parcă tocmai o certase maică-sa, dar poate exact de asta și avea nevoie acum.

— Mulțumesc.

— Stai așa, spuse Faith. Tu lucrezi și cu fete tinere, nu?

— O făceam mai des când aveam propriul cabinet, spuse Sara ridicând din umeri. De ce?

— Ce știi despre *thinspo*?

— Nu prea multe, recunoscu doctorița. Știu că este un cuvânt care promovează anorexia, de obicei pe Internet.

— Trei dintre victimele noastre au o legătură cu acest cuvânt.

— Anna e încă foarte slăbită, observă Sara. Funcțiile ficatului și ale rinichilor sunt varză, dar credeam că e din cauza chinurilor prin care a trecut, nu că ar fi ceva ce și-ar fi făcut singură.

— E posibil să fie anorexică?

— Este posibil. Nu m-am gândit la boala asta din cauza vârstei pe care o are. Anorexia apare cel mai des la adolescente. A zis Pete ceva despre asta în timpul autopsiei lui Jacquelyn Zabel, își aminti ea. Era foarte slabă, dar până la urmă fusese privată de apă și mâncare timp de cel puțin două săptămâni. Am presupus că era oricum puțin subponderală. Avea o conformație micuță. Anna nu ar fi putut avea copilul dacă se înfometa, spuse ea aplecându-se deasupra lui Balthazar și mângâindu-i obrăjorul. Nu fără complicații.

— Poate că și-a controlat boala suficient cât să îl nască, presupuse Faith. Niciodată nu am știut care-i care. Anorexia e atunci când vomită?

— Aceea este bulimia. Anorexia înseamnă că se înfometează. Uneori anorexicele iau laxative, dar nu vomită. Sunt dovezi din ce în ce mai clare despre o determinare genetică, niște anomalii de cromozomi care le predispune la boala aceasta. De

obicei există un factor social care le declanșează afecțiunea.

— Cum ar fi abuzul în copilărie?

— Poate. Uneori e vorba despre suferința unor insulte, alteori despre tulburare dismorfică corporală. Unii oameni dau vina pe reviste și pe starurile din filme, dar nu e vorba despre un singur factor, e mai complicat. Acum și băieții încep să aibă boala asta. Este extrem de greu de tratat din cauza implicațiilor psihologice.

Faith se gândi la victimele sale.

— Există un anume tip de personalitate care e mai predispus?

Sara se gândi înainte de a răspunde.

— Nu pot să îți spun decât că puținii mei pacienți care sufereau de boala aceasta simțeau o plăcere nemaipomenită când se înfometau. Este nevoie de o voință extraordinară pentru a lupta cu nevoia imperativă a corpului de a mânca. Poate simt că totul în viața lor este aiurea și singurul lucru pe care îl pot controla este acela de a alege dacă să mănânce sau nu. Înfometarea aceasta are și un răspuns fizic – amețeală, euforie, uneori halucinații. Poate semăna cu senzația pe care o ai de la droguri, iar sentimentul poate cauza dependență.

Faith încercă să își amintească de câte ori glumise spunând că și-ar dori să aibă voința de a fi anorexică doar o săptămână.

— Cea mai mare problemă cu tratamentul este că din punct de vedere social e mai acceptabil ca o femeie să fie slabă decât să fie supraponderală.

— Încă nu am întâlnit o femeie care să fie mulțumită cu greutatea ei.

Sara scoase un râs sec.

— De fapt, sora mea chiar este.

— E cumva vreo sfântă?

— Aproape, răspunse Sara spre surprinderea lui Faith, care glumise. Este misionară. S-a măritat cu

un preot acum câțiva ani. Ajută copiii bolnavi de SIDA în Africa.

— Doamne, nici nu o cunosc și deja o urăsc.

— Crede-mă, are și ea defectele ei, mărturisi Sara. Ai spus că ai trei victime. Asta înseamnă că a mai fost răpită o altă femeie?

— Da, spuse Faith dându-și seama că nu se vorbise despre Olivia Tanner la știri. Dacă ai putea să nu spui nimănui…

— Desigur.

— Se pare că două dintre ele luau o grămadă de aspirină. Cea despre care am aflat azi avea șase cutii mari de aspirină în casă. Jacquelyn Zabel avea o cutie mare lângă pat.

Sara încuviință, ca și cum acum își dădea seama că lucrurile se leagă.

— Este vomitiv în doze mari. Așa se explică de ce avea Jacquelyn Zabel stomacul așa de ulcerat. Și așa se explică de ce sângera încă atunci când a găsit-o Will, adăugă ea. Ar trebui să îi spui asta. Era supărat că nu a ajuns mai devreme.

Will avea atât de multe alte motive pentru a fi supărat acum. Faith însă își aminti ceva.

— Are nevoie de numărul apartamentului tău.

— De ce? Ah, câinele nevestei lui, își răspunse singură la întrebare.

— Exact, spuse Faith gândindu-se că măcar cu minciuna aceasta ar putea să îl mai ajute pe Will.

— Doisprezece. E scris pe lista de la interfon.

Puse mâinile iar pe pătuț.

— Ar trebui să îl duc înapoi la mama lui.

Faith ținu ușa deschisă și Sara împinse pătuțul pe rotile afară. Zumzăitul holului îi sună în urechi până când o închise la loc. Se așeză pe scăunelul de lângă birou și își ridică bluza, căutând un loc care să nu fie deja învinețit de la injecții. Pe broșura despre diabet scria că trebuia să se injecteze de fiecare dată în alt loc, așa că Faith se uită pe stomac, unde găsi o umflătură de grăsime

perfect curată și pe care o strânse între degetul mare și arătător.

Ținu seringa cu insulină la câțiva centimetri de stomac, dar nu se injectă. Undeva în spatele dulciurilor pe care le înfuleca trăia un bebeluș micuț cu mâini și picioare și o guriță micuță care respira de câte ori respira și ea, făcea pipi de câte ori fugea ea la baie. Cuvintele Sarei o atinseseră, dar în momentul în care îl ținuse pe Balthazar Lindsey în brațe se trezise în ea ceva ce nu mai simțise niciodată. Oricât de mult îl iubea pe Jeremy, nașterea lui nu fusese chiar o bucurie. La cincisprezece ani nu prea te felicită lumea pentru sarcină și chiar și asistentele de la spital o priviseră cu milă.

De data asta avea să fie diferit totuși. Faith era destul de matură pentru ca lumea să îi privească sarcina ca fiind ceva normal. Putea să se plimbe prin mall cu copilul în brațe fără ca lumea să presupună că este sora mai mare a propriului ei copil. Putea să îl ducă la pediatru și să îi semneze toate actele fără să fie nevoie și de semnătura mamei sale. Putea să le spună profesorilor să se ducă dracu' la ședința cu părinții fără să își facă vreo grijă că o trimiteau la director. Ce naiba, acum putea să și conducă.

Putea să o facă așa cum trebuia de data asta. Putea fi o mamă bună de la început până la sfârșit. În fine, poate nu chiar de la *început.* Faith trecu în revistă toate lucrurile pe care le făcuse bebelușului doar în această săptămână: îl ignorase, îi negase existența, leșinase, se gândise la avort, îl expusese la cine știe ce boală putea să aibă Sam Lawson, căzuse de pe verandă și riscase și viața lui și pe a ei când încercase să îl oprească pe Will din a împrăștia capul unui portar rus pe mocheta scumpă cu bucle mici din holul de la ultimul etaj al Beeston Place.

Iar acum se aflau aici, mama și copilul, în secția de Terapie Intensivă de la Spitalul Grady, iar ea se

pregătea să înfigă un ac pe undeva pe lângă căpșorul lui.

Ușa se deschise.

— Ce dracu' faci? întrebă Amanda, dar își dădu repede seama și singură. Hai las-o naibii, când aveai să-mi spui și despre asta?

Faith își lăsă bluza la loc, gândindu-se că era cam târziu să se rușineze.

— Imediat după ce îți spuneam că sunt însărcinată.

Amanda încercă să trântească ușa, dar nu reuși din cauza balamalelor hidraulice.

— Ce dracu', Faith! Nu o să avansezi niciodată dacă ai un copil.

Lui Faith îi sări mușchiul.

— Am ajuns până aici și mai am unul.

— Erai o puștoaică în uniformă care câștiga o mie șase sute de dolari pe an. Acum ai treizeci și trei de ani.

— Presupun că asta înseamnă că nu o să îmi organizezi o petrecere.

— Maică-ta știe? întrebă ea cu o privire tăioasă.

— Mă gândeam să o las să se bucure de vacanță.

Amanda își trase o palmă peste frunte, ceea ce ar fi fost de-a dreptul amuzant dacă în palmele ei nu ținea viața lui Faith.

— Un dislexic idiot cu probleme de comportament și o diabetică grasă și fertilă care habar nu are de contracepție. Sper că îți place alăturarea asta, domnișorico, fiindcă o să rămâi cu Will Trent pe cap pentru totdeauna acum, spuse ea agitându-i degetul arătător în față.

Faith încercă să ignore partea cu „grasă" care, sincer, duruse cel mai mult.

— Pot să îmi imaginez și lucruri mai rele decât să fiu partenera lui Will Trent tot restul vieții.

— Ar trebui să te bucuri al naibii de tare că nu au prins camerele de securitate mica lui „ieșire".

— Will e un polițist bun, Amanda. Nu ar mai lucra încă pentru tine dacă nu ai știi și tu asta.

— Ei bine… se opri. Poate când nu scoate la iveală problemele lui de copil abandonat.

— Este bine?

— O să-i treacă, replică Amanda dar fără prea mare convingere. L-am trimis să o găsească pe prostituată. Lola.

— Nu e în închisoare?

— Erau destul de multe droguri în apartament – heroină, metamfetamine, cocaină. Angie Polaski a reușit să o scoată în calitate de informator.

Amanda ridică din umeri. Nu putea să controleze mereu Departamentul de Poliție din Atlanta.

— Crezi că e o idee bună să îl trimiți pe Will să o găsească pe Lola, având în vedere cât de tare s-a înfuriat că bebelușul a fost lăsat singur?

Vechea Amanda revenise – cea care nu permitea să i se conteste deciziile.

— Avem două femei dispărute și un criminal în serie care știe ce să le facă. Trebuie să ne mișcăm repede înainte să pierdem controlul. Timpul se scurge, Faith. Ar putea să își urmărească următoarea victimă chiar acum.

— Trebuia să mă întâlnesc cu Rick Sigler azi – medicul care a îngrijit-o pe Anna.

— Am trimis pe cineva acasă la Sigler acum o oră. Soția lui era acolo cu el. Neagă hotărât că ar cunoaște pe cineva pe nume Jake Berman. Abia am reușit să scoatem de la el că a fost pe drum la ora aceea.

Faith nici nu știa un mod mai prost de a interoga un bărbat.

— E homo. Soția nu știe.

— Nu știu niciodată, replică Amanda. Oricum, nu prea voia să vorbească și încă nu avem suficiente probe ca să-l aducem la secție.

— Nu cred că e suspect.

— Toată lumea e suspectă în ceea ce mă privește. Am citit raportul autopsiei. Am văzut ce a pățit Anna. Criminalului nostru îi plac experimentele. O să continue până când o să îl oprim.

Faith funcționase datorită adrenalinei din corp în ultimele ore și auzind-o pe Amanda vorbind despre asta se simți din nou plină de energie.

— Vrei să îl urmăresc eu pe Sigler?

— Îl am pe Leo Donnelly parcat în fața casei lui chiar acum. Ceva îmi spune că nu ai chef să stai închisă cu el într-o mașină.

— Nu, doamnă, răspunse Faith.

Nu era doar din cauza faptului că Leo fuma țigară după țigară. Probabil că dădea vina pe Faith pentru faptul că îl dăduse Amanda la scârbe. Și avea dreptate.

— Cineva trebuie să se ducă în Michigan ca să scoată dosarele despre familia lui Pauline Seward. Se urgentează emiterea mandatului, dar se pare că nu au în calculator nimic mai vechi de cincisprezece ani. Trebuie să găsim pe cineva din trecutul ei și trebuie să se întâmple urgent – părinții sau fratele, să sperăm, dacă nu este el misteriosul nostru domn Berman. Din motive evidente, nu pot să îl trimit pe Will să citească dosarele.

Faith puse insulina pe birou.

— Mă duc eu.

— Ai boala asta sub control?

Expresia de pe fața lui Faith o lămuri îndeajuns.

— O să trimit doi agenți care chiar pot să își facă treaba, continuă ea îndepărtând cu un gest de mână posibilele obiecții ale lui Faith. Hai să trecem peste asta înainte să ne-o luăm iar, bine?

— Îmi pare rău pentru toate astea, își ceru Faith din nou scuze, gândindu-se că se scuzase în ultimul sfert de oră mai mult decât în toată viața ei.

Amanda scutură din cap, arătând că nu mai era dispusă să discute absurditatea situației.

— Portarul și-a luat avocat. Avem întâlnire cu el mâine dimineață la prima oră.

— L-ați arestat?

— L-am reținut. Evident că e imigrant. Legea Patriot ne dă voie să îl reținem pentru douăzeci și patru de ore, timp în care îi verificăm statutul de imigrant. Să sperăm că îi putem percheziționa apartamentul și că vom găsi ceva mai bun cu care să îl amenințăm.

Faith nu se opunea cursului justiției.

— Dar vecinii Annei? întrebă Amanda.

— E o clădire liniștită. Apartamentul de dedesubt e liber de mai multe luni. Puteau să dea cu bombe și nu auzea nimeni.

— Mortul?

— Dealer de droguri. Supradoză de heroină.

— Angajatorul Annei nu a știut că a dispărut?

Faith îi spuse puținul pe care reușise să îl afle:

— Lucrează la o firmă de avocatură – Bandle și Brinks.

— Doamne, Dumnezeule, e din ce în ce mai rău. Știi ceva despre firmă? Specialitatea lor, răspunse Amanda înaintea lui Faith, este să dea în judecată municipalitatea – greșeli în arestări, în rezolvarea cazurilor sociale, orice găsesc dubios folosesc și te dau în judecată de nu-ți mai vezi capul și nici bugetul. Au dat statul în judecată de nici nu știu câte ori și au câștigat mereu.

— Nu prea doreau să vorbească. Nu vor să predea niciun fel de document fără mandat.

— Cu alte cuvinte, fac exact ce fac avocații.

Amanda începu să se plimbe de colo-colo prin cameră.

— Noi două o să mergem să vorbim cu Anna acum, apoi o să ne întoarcem la apartamentul ei și o să scotocim totul înainte să-și dea seama firma ei de avocatură ce facem.

— Când e interviul cu portarul?

— Mâine dimineață la opt fix. Crezi că îți faci loc în programul tău aglomerat pentru asta?

— Da, doamnă.

Amanda îi aruncă o privire părintească și scutură din cap; părea frustrată, puțin dezgustată.

— Presupun că tatăl nu e în peisaj nici de data asta.

— Sunt cam bătrână ca să încerc ceva nou.

— Felicitări… spuse ea deschizând ușa. Ar fi fost frumos dacă nu ar fi adăugat la urmă, bombănind în timp ce se îndepărta: Idioato.

Faith nici nu își dăduse seama că își ținuse respirația până când părăsise Amanda camera. Buzele i se întredeschiseră, scăpând un suspin adânc și, pentru prima oară de când începuse toată povestea cu diabetul, reuși să înfigă acul în piele din prima. Nu duru foarte tare, sau poate că era ea în asemenea stare de șoc că nu mai simțea nimic.

Se holbă la zidul din fața ei încercând să se concentreze din nou la investigație. Închise ochii și vizualiză fotografiile de la autopsia lui Jacquelyn Zabel, grota unde fuseseră ținute aceasta și Anna Lindsey. Faith catalogă toate lucrurile oribile care li se întâmplaseră femeilor: tortura, durerea. Își puse mâna pe burtă. Oare copilul care creștea în ea era o fată? Pe ce fel de lume avea să o aducă? Un loc unde fetițele erau molestate de propriii tați, unde revistele le spuneau că nu vor fi niciodată perfecte, unde tot felul de sadici te puteau smulge din propria viață, de lângă propriul copil, totul cât ai clipi din ochi, pentru a te arunca într-un iad continuu pentru tot restul vieții?

Se cutremură. Apoi se ridică și ieși din cameră.

Polițiștii din fața salonului Annei se dădură la o parte. Faith își încrucișă mâinile la piept, simțind o răcoare neașteptată când intră în cameră. Anna stătea întinsă în pat, ținându-l pe Balthazar în brațele ei osoase. Umărul era ieșit în afară, iar osul se vedea tare imediat sub piele, la fel ca la fetele pe care le văzuse Faith în videoclipurile de pe calculatorul Paulinei McGhee.

— Agenta Mitchell tocmai a intrat în cameră, îi spuse Amanda femeii. Încearcă să afle cine ți-a făcut asta.

Albul ochilor Annei era cețos, de parcă ar fi avut cataractă. Se holba oarbă către ușă. Faith știa că nu avea ce etichetă să urmeze în astfel de situații. Se mai ocupase de cazuri de violuri și abuzuri, dar nimic de genul acesta. Trebuia să găsească o modalitate de a adapta protocolul pe situație. Nu putea să facă vreo conversație de complezență. Nu putea să o întrebe cum se simțea, fiindcă era evident.

— Știu că e un moment dificil, spuse ea. Avem câteva întrebări pentru tine, spuse Faith.

— Doamna Lindsey tocmai îmi povestea că terminase un caz important și își luase câteva săptămâni libere pentru a petrece timp cu copilul dumneaei, îi spuse Amanda lui Faith.

— Mai știa cineva că vă luați concediu? întrebă Faith.

— Am lăsat un bilet portarului. Mai știau cei de la muncă – secretara, părinții. Nu vorbesc cu oamenii din clădirea în care locuiesc.

Faith simți cum în jurul Annei Lindsey se ridică un zid înalt. Femeia emana o răceală care făcea imposibilă stabilirea unei relații. Nu făcea decât să răspundă la întrebările care i se puneau.

— Puteți să ne spuneți ce s-a întâmplat când ați fost răpită?

Anna își umezi buzele și închise ochii. Când vorbi, vocea ei părea a fi mai mult o șoaptă.

— Eram în apartament și îl pregăteam pe Balthazar pentru o plimbare prin parc. Este ultimul lucru de care îmi aduc aminte.

Faith știa că după un atac cu pistolul cu electroșocuri puteau exista pierderi de memorie.

— Ce ați văzut când v-ați trezit?

— Nimic. De atunci nu am mai văzut nimic.

— Vreun sunet sau sentiment de care vă amintiți?

— Nu.

— L-ați recunoscut pe atacator?

Anna scutură din cp.

— Nu, nu îmi aduc aminte nimic.

Faith lăsă să se scurgă câteva secunde, încercând să își stăpânească frustrarea.

— O să vă citesc niște nume. Am nevoie să îmi spuneți dacă recunoașteți vreunul.

Anna aprobă din cap, iar mâna ei se mișcă peste cearceafuri în căutarea gurii bebelușului. El începu să îi sugă degetul, scoțând din gât sunetele înghițiturilor sale mici.

— Pauline McGhee.

Ana scutură din cap.

— Olivia Tanner.

Anna scutură din cap din nou.

— Jacquelyn, sau Jackie, Zabel.

Scutură din cap.

Faith o amintise pe Jackie la final. Cele două femei fuseseră ținute în aceeași peșteră împreună. Era singurul lucru de care erau siguri.

— V-am găsit amprenta pe permisul de conducere al lui Jackie Zabel.

Buzele uscate ale Annei se deschiseră din nou.

— Nu, spuse ea sigură. Nu o cunosc.

Amanda îi aruncă lui Faith o privire mirată, ridicând din sprâncene. Oare era amnezie traumatică sau ce?

— Dar cuvântul *thinspo*? întrebă Faith.

— Nu, spuse Anna mai repede și cu vocea mai ridicată, crispându-se.

Faith o mai lăsă să se mai gândească preț de câteva secunde.

— Am găsit niște caiete la locul unde ai fost ținută. Aveau înscrise pe ele aceleași cuvinte, repetat – *nu îmi voi refuza nimic.* Îți spune ceva?

Scutură din nou din cap.

Faith se strădui să își modeleze vocea ca să nu pară că o imploră.

— Ne poți spune orice altceva despre atacator? Ai mirosit ceva pe el, ulei sau benzină? Parfum? Ai simțit că avea barbă sau vreo altă caracteristică fizică…

— Nu, șopti Anna pipăind cu degetele corpul copilului, găsindu-i mânuța și luând-o într-a ei. Nu pot să vă spun nimic. Nu îmi amintesc niciun detaliu. Nimic.

Faith deschise gura pentru a vorbi, dar Amanda i-o luă înainte.

— Sunteți în siguranță aici, doamnă Lindsey. Am pus la intrarea salonului doi paznici înarmați de când v-am adus. Nimeni nu vă mai poate face niciun rău.

Anna întoarse capul către bebeluș și începu să șâșâie pentru a-l liniști.

— Mie nu îmi e frică de nimic.

Faith rămase uimită de cât de sigură pe ea păruse femeia. Poate dacă treceai prin ce trecuse ea chiar credeai că poți îndura orice altceva.

— Credem că a mai răpit două femei, spuse Amanda, și că le face și lor ce v-a făcut și dumneavoastră. Una dintre femei are un fiu, doamnă Lindsey, mai încercă ea. Numele lui este Felix. Are șase ani și își vrea mama înapoi. Sunt sigură că oriunde ar fi, ea se gândește în acest moment la el, dorind să îl strângă din nou în brațe…

— Sper să fie puternică, murmură Anna. După cum v-am spus de mai multe ori, reluă ea pe o voce mai ridicată, nu îmi amintesc nimic. Nu știu cine a făcut-o sau unde m-au dus sau de ce au făcut-o. Știu doar că acum s-a terminat și o să las episodul acesta în trecut.

Faith simți că și Amanda începe să se simtă la fel de frustrată ca și ea.

— Vreau să mă odihnesc acum, spuse Anna.

— Putem aștepta, îi răspunse Faith. Poate ne vom întoarce peste câteva ore.

— Nu, spuse femeia și mimica i se aspri. Îmi știu obligațiile legale. O să semnez o declarație sau o să pun o amprentă, sau ce fac orbii de obicei, dar dacă vreți să mai vorbiți cu mine din nou, puteți face o programare la secretara mea când mă întorc la muncă.

— Dar Anna… mai încercă Faith.

Ea se întoarse către copilaș. Lipsa vederii le eliminau pe ele din privirea ei, dar acțiunile sale le eliminau din minte.

Capitolul 18

Sara reușise în sfârșit să își facă ordine în apartament. Nici nu-și mai amintea când arătase ultima oară așa de bine – poate când îl văzuse prima dată cu agentul imobiliar, înainte să se mute. Milk Loft era un complex care fusese mai demult o lăptărie, folosindu-se de terenurile agricole care se întindeau odinioară în actuala parte estică a orașului. Clădirea avea șase etaje, iar la fiecare etaj se aflau două apartamente separate de un hol lung, mărginit de ferestre pe ambele părți. Zona centrală a apartamentului Sarei era o zonă deschisă, cu bucătăria ce dădea spre un living enorm. Un întreg perete era alcătuit de la podea la tavan numai din geamuri, cumplit de greu de întreținut, care îi ofereau o perspectivă frumoasă spre centru când nu trăgea draperiile. În spate avea trei dormitoare, fiecare cu baia lui. Desigur, Sara dormea în dormitorul mare, dar în cel pentru oaspeți nu dormise nimeni niciodată. A treia cameră o amenajase ca birou și spațiu de depozitare.

Sara nu se gândise vreodată că ar fi genul de persoană care să locuiască într-un spațiu recondiționat dintr-o lăptărie, dar când se mutase în Atlanta își dorise ca noua sa viață să fie cât de diferită se putea de cea veche. În loc să își aleagă o casă cochetă dintr-unul din cartierele vechi ale

orașului, cu străzi mărginite de copaci, optase pentru un spațiu care era aproape o cutie goală. Piața imobiliară din Atlanta tocmai se prăbușise, iar ea avea un buget de-a dreptul obscen pentru a-și cumpăra casă. Totul era nou când se mutase, dar redecorase oricum absolut tot apartamentul. Numai costul bucătăriei ar fi aprovizionat o familie de trei persoane timp de un an. Dacă mai socotea și băile impresionante, devenea de-a dreptul jenant cât de mult își folosise carnetul de cecuri.

În viața sa anterioară fusese mereu foarte precaută cu banii, fără a-i risipi pe lucruri, cu excepția unui BMW nou o dată la patru ani. După moartea lui Jeffrey se pomenise cu banii de pe asigurarea de viață, pensia, economiile și banii din vânzarea casei lui. Sara lăsase toți acești bani în bancă, simțind că dacă i-ar fi cheltuit, ar fi recunoscut că el într-adevăr nu mai era. Se gândise chiar și să refuze scutirea de impozit la care se încadra ca văduvă a unui ofițer de poliție ucis în misiune, dar contabilul ei se opusese și știa că nu avea rost să se lupte cu el.

Așadar banii pe care îi trimitea lunar în Sylacauga, Alabama, ca ajutor pentru mama lui, veneau din propriul buzunar, în timp ce banii lui Jeffrey adunau o dobândă amărâtă în banca locală. Sara se gândise de mai multe ori să îi dea fiului lui, dar ar fi fost prea complicat. Fiului nu i se spusese niciodată că Jeffrey era tatăl lui adevărat. Nu putea să îi zăpăcească băiatului viața și apoi să îi ofere o mică avere unui puști care era încă la facultate.

Așadar, banii lui Jeffrey stăteau acolo, în bancă, așa cum scrisoarea stătea pe șemineul Sarei. Ea stătea lângă ea, pipăind marginea plicului, întrebându-se de ce nu o pusese înapoi în geantă sau nu o îndesase din nou în buzunar. În schimb, în sesiunea ei nebună de curățenie, o ridicase pentru a șterge praful pe sub ea pe măsură ce înaintase pe polița de deasupra șemineului.

Sara văzu verigheta lui Jeffrey la celălalt capăt. Ea încă purta verigheta ei – una la fel, din aur alb – dar inelul lui de la universitate, un ghiul de aur cu emblema Universității Auburn pe el, era mai important pentru ea. Piatra albastră era zgâriată și inelul era prea mare pentru degetele ei, așa că îl purta pe un lanț lung la gât, așa cum își poartă un soldat plăcuțele de identificare. Nu îl purta ca să îl vadă cineva. Era mereu ascuns pe sub cămașă, aproape de inima ei, ca să îl simtă mereu.

Cu toate acestea, luă verigheta lui și o sărută înainte de a o pune înapoi pe poliță. În ultimele zile mintea sa îl percepuse pe Jeffrey diferit. I se părea că trece iar prin perioada de doliu, dar de această dată era detașată. În loc să se trezească și să se simtă devastată, cum se simțise în ultimii trei ani și jumătate, se simțea doar extraordinar de tristă. Era tristă să se răsucească în pat și să nu îl vadă acolo. Tristă că nu avea să îl mai vadă niciodată zâmbind. Tristă că nu avea să îl mai ia în brațe sau să îl simtă în ea niciodată de acum încolo. Dar nu mai era complet devastată. Nu mai simțea că orice gând sau orice mișcare era un efort. Nu mai simțea că voia să moară. Nu mai simțea că nu mai exista lumină la capătul acestei nenorociri.

Mai era și altceva. Faith Mitchell se purtase atât de îngrozitor azi, iar Sara supraviețuise. Nu cedase și nu se pierduse cu firea. Se ținuse tare. Chestia amuzantă era că Sara se simțise mai aproape de Jeffrey din cauza asta. Se simțise mai puternică, semănase mai mult cu femeia de care se îndrăgostise el decât cu femeia care era distrusă fără el. Închise ochii și aproape că putea să îi simtă respirația pe ceafă, buzele mângâind-o atât de dulce că îi coborî un fior pe firea spinării. Își imagină mâna lui încolăcindu-se în jurul taliei sale și rămase surprinsă când puse mâna acolo și nu simți altceva decât propria piele.

Se auzi soneria și câinii se speriară odată cu Sara. Le porunci să tacă, apropiindu-se de interfon

și îi deschise băiatului care livra pizza. Betty, câinele lui Will Trent, fusese adoptată rapid de Billy și Bob, ogarii ei. Când ea făcea curat mai devreme toți cei trei câini se cocoțaseră grămadă pe canapea, ridicând din când în când privirea când mai intra Sara în cameră și aruncându-i câte o expresie grăitoare când făcea prea mult zgomot. Nici măcar aspiratorul nu îi urnise.

Sara îi deschise ușa lui Armando, care îi aducea pizza la apartament de cel puțin două ori pe săptămână. Faptul că se tutuiau era ceva ce ea se prefăcea că e normal și îi dădea bacșișuri mai mari pentru ca omului să nu i se pară prea ciudat că o vedea pe ea mai des decât își vedea copiii.

— Totul bine? întrebă el oferindu-i cutia și luând banii.

— Grozav, răspunse ea, dar mintea îi stătea tot lângă șemineu, la ce făcea înainte să se audă soneria.

Trecuse atât de mult timp de când își putuse aminti ultima oară cum era când fusese cu Jeffrey. Voia să mai stea în starea aceea, să se târască în pat și să își lase mintea să rătăcească în locul acela minunat.

— Să ai o seară bună, Sara, spuse Armando și dădu să plece, dar se opri. Auzi, e un tip ciudat care dă târcoale pe jos.

Trăia în centrul unui oraș mare, așa că asta nu era chiar o situație neobișnuită.

— Ciudățel-inofensiv sau destul de ciudat cât să chem poliția?

— Cred că e chiar polițist. Nu pare, dar i-am văzut insigna.

— Mulțumesc, spuse ea.

El își luă la revedere dând din cap și se îndreptă către lift. Sara puse cutia cu pizza pe blatul de la bucătărie și se duse în capătul opus al livingului. Deschise fereastra și se aplecă în afară. Cum se aștepta, șase etaje mai jos văzu un punct ce semăna suspect de bine cu Will Trent.

— Hei! strigă ea.

El nu răspunse și ea îl mai privi puțin plimbându-se de colo-colo, întrebându-se dacă o auzise. Mai încercă o dată, pițigăindu-și vocea ca o casnică la o cursă NASCAR:

— *Hei*!

Will se uită în sfârșit în sus auzind-o spunând „etajul șase”.

Ea îl privi cum intră în clădire trecând pe lângă Armando, care îi făcu cu mâna Sarei și îi spuse ceva cum că se mai văd curând. Sara închise fereastra, rugându-se ca Will să nu fi auzit ultimul dialog sau măcar ca acesta să aibă bunul simț să se prefacă a nu fi auzit. Aruncă o privire în jur pentru a se asigura că nu era nimic de-a dreptul nepotrivit în apartament. În mijlocul sufrageriei se aflau două canapele, una plină cu câini și alta cu perne. Sara le umflă pe acestea din urmă și le aruncă înapoi pe canapea, în speranța că vor părea aranjate artistic.

Mulțumită celor două ore de șmotru, bucătăria era sclipitor de curată, inclusiv apărătoarea din cupru din spatele aragazului, care era superbă până îți dădeai seama că trebuie să o cureți până îți ies ochii din cap. Trecu pe lângă televizorul cu ecran plat de pe perete și rămase țintuită. Uitase să șteargă ecranul. Sara trase mâneca bluzei peste pumnul închis și șterse cât putu de bine.

Când ajunse să deschidă ușa, Will tocmai cobra din lift. Sara nu îl văzuse decât de câteva ori, dar arăta îngrozitor, de parcă nu mai dormise de săptămâni. Îi văzu mâna stângă și observă că pielea îi era crăpată deasupra degetelor, exact cum ar arăta dacă s-ar fi lovit în repetate rânduri de gura cuiva.

Din când în când, și Jeffrey apărea cu aceleași răni. Sara îl întreba mereu ce se întâmplase și el o mințea de fiecare dată. Ea se străduia să creadă minciunile, fiindcă nu îi plăcea să știe că el mai încălca legea. Voia să creadă că soțul ei era un om bun în toate privințele. O parte din ea își dorea să

creadă că și Will Trent era un om bun, așa că era pregătită să creadă orice poveste ar fi inventat el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Am lovit pe cineva. Portarul din clădirea Annei.

Sara rămase uimită de sinceritatea lui.

— De ce? reuși ea să întrebă ea după câteva secunde.

— Mi-am ieșit din pepeni, îi răspunse el fără a minți nici de data aceasta.

— Ai probleme cu șeful acum?

— Nu chiar.

Își dădu seama că îl ține pe hol și se dădu la o parte din ușă pentru a-i permite să intre.

— Copilul are noroc că l-ai găsit. Nu știu dacă ar mai fi rezistat încă o zi.

— Asta e o scuză convenabilă, spuse el uitându-se în jur absent și scărpinându-se pe mână. Nu am mai lovit un suspect înainte, l-am speriat să creadă că o s-o fac, dar de fapt nu am mai făcut-o niciodată.

— Mama își spune mereu că între „niciodată” și „tot timpul” e o limită ușor de încălcat.

Fiindcă părea încurcat, Sara îi explică:

— Odată ce faci ceva rău, e ușor să repeți lucrul acela și data viitoare, și altă dată, și tot așa și până să îți dai seama faci lucrul acela tot timpul și nu îți mai apasă pe conștiință.

Will rămase holbându-se la ea cam vreun minut. Ea ridică din umeri.

— Totul depinde de tine. Dacă nu îți place să treci de limita aceea, atunci nu o mai face. Să nu te culci pe o ureche.

Pe fața lui se citea un amestec de surpriză și ușurare. În loc de a comenta ceea ce tocmai auzise, îi spuse doar:

— Sper că Betty nu te-a deranjat prea tare.

— A fost cuminte. Nu e deloc gălăgioasă.

— Da, aprobă el. Nu am vrut să ți-o las așa pe cap.

— Nu face nimic, îl asigură Sara, dar recunoscu că Faith Mitchell avusese dreptate în privința motivelor ei din dimineața aceea.

Se oferise într-adevăr să aibă grijă de câine în speranța că avea să afle mai multe detalii despre caz. Voia să contribuie într-un fel la investigație. Să se simtă din nou utilă.

Will stătea pur și simplu acolo, în mijlocul camerei, cu costumul lui în trei piese boțit, cu vesta largă în jurul stomacului, fiindcă slăbise recent. Nu mai văzuse pe nimeni să arate așa de pierdut în viața ei.

— Ia loc, îl îndemnă ea.

El părea indecis, dar în cele din urmă se așeză pe canapeaua din fața câinilor. Nu se așeză cum o fac bărbații de obicei – cu picioarele depărtate și cu brațele întinse pe spătarul canapelei. Era un tip masiv, dar părea că se străduiește foarte tare să nu ocupe mult loc.

— Ai mâncat de seară? întrebă ea.

El clătină din cap, iar ea puse cutia de pizza pe măsuța de cafea. Câinii se arătau foarte mulțumiți de ce se petrecea, așa că Sara se așeză cu ei pe canapea pentru a-i ține cuminți. Aștepta ca Will să ia o felie, dar tot ce făcea el era să stea pe marginea cealaltă a mesei cu mâinile pe genunchi.

— Aceea e verigheta soțului tău? întrebă Will.

Ea se întoarse speriată către inel, care se afla așezat pe o parte pe polița de mahon. Scrisoarea se afla la celălalt capăt și brusc Sara se îngrijoră că el ar putea să își dea seama ce se afla înăuntru.

— Îmi pare, rău, se scuză el. Nu ar trebui să mă bag.

— A lui este, îi spuse ea dându-și seama că apăsa cu degetul mare pe propria verighetă, învârtind-o nervos.

— Dar ce e cu… spuse el atingându-și pieptul.

Sara imită gestul și se simți de parcă îi ghicise un secret când simți inelul din facultate al lui Jeffrey sub cămașa subțire.

— E altceva, spuse ea fără a intra în detalii.

El aprobă, uitându-se în continuare prin cameră.

— M-au găsit într-o găleată de gunoi dintr-o bucătărie, zise el iar cuvintele se rostogoliră dintr-odată, surprinzător. Cel puțin așa scrie în dosar.

Sara nu știu ce să răspundă, mai ales când el începu să râdă, de parcă făcuse o glumă porcoasă la un eveniment religios.

— Scuze, nu știu de ce am spus asta.

Scoase o felie de pizza din cutie, prinzând cu mâna brânza topită care picura.

— Nu are nimic, răspunse ea punându-și mâna pe capul lui Bob când botul ogarului se întinse către măsuța de cafea.

Nici nu pricepuse ce îi spusese Will. Ar fi putut la fel de bine să îi spună că se născuse pe lună.

— Câți ani aveai?

— Cinci luni, spuse el după ce înghiți.

Mai luă o gură din pizza în timp ce ea îi privea maxilarul mișcându-se când mesteca. Mintea Sarei desenă imaginea lui Will Trent la cinci luni. Atunci începea să încerce să se ridice singur și să distingă sunete.

— Mama mea m-a lăsat acolo, spuse după ce mai luă o gură și mestecă gânditor.

— În gunoi?

El dădu din cap.

— Cineva a intrat în casă – un bărbat. Ea știa că avea să o omoare și că probabil m-ar fi omorât și pe mine. M-a ascuns în gunoi, sub chiuvetă, și omul nu m-a găsit. Cred că nu am făcut gălăgie. Azi am fost la apartamentul Annei și am căutat în fiecare coș de gunoi, spuse și zâmbi cu jumătatea de gură. Tot timpul mă gândeam la ce ai spus tu de dimineață, despre cum încerca ucigașul să trimită un mesaj – cum voia să spună lumii întregi că ele sunt un gunoi, că sunt un nimic.

— E evident că mama ta voia să te protejeze. Nu voia să trimită un mesaj.

— Da, spuse el. Știu.

— Și l-au… încercă ea să mai pună o întrebare dar mintea parcă nu o ajuta deloc.

— Dacă l-au prins pe tipul care a făcut-o? întrebă Will ghicind întrebarea. L-au prins pe cel care l-a ucis pe soțul tău? întrebă la rândul lui, uitându-se din nou prin cameră.

Pusese o întrebare la care nu aștepta răspuns. Încerca să îi dea de înțeles că nici nu conta, lucru pe care Sara îl știa încă de când aflase că cel care pusese la cale moartea lui Jeffrey murise.

— Toți polițiștii care află despre asta nu întreabă decât atât: dacă l-au prins pe tip.

— Ochi pentru ochi, spuse el și arătă spre pizza. Te superi dacă…

Mâncase deja jumătate din pizza.

— Te rog.

— A fost o zi lungă.

Sara râse, fiindcă acesta era un eufemism. Râse și el.

— Vrei să ți-o bandajez? întrebă ea arătând spre mână.

El aruncă o privire spre rană de parcă abia acum își dădea seama că avea ceva acolo.

— Ce poți să faci?

— A trecut prea mult timp pentru copci, zise ridicându-se ca să aducă trusa de prim ajutor din bucătărie. Pot să o curăț. Trebuie să iei niște antibiotice ca să nu se infecteze.

— Pot să turbez din asta?

— Să turbezi?

Își strânse părul cu un elastic pe care îl găsise în sertar, apoi își agăță ochelarii în gulerul bluzei.

— Gura umană este destul de murdară, dar este ceva foarte rar să…

— De la șobolani, vreau să spun. Erau niște șobolani în grota în care au fost ținute Anna și Jackie, zise scărpinându-se din nou pe mână; ea abia acum își dădu seama că se tot scărpina. Poți să iei turbare de la șobolani, așa-i?

Sara îngheță cu mâna în sus în timp ce încerca să ia un castron de oțel din dulap.

— Te-au mușcat?

— Nu, mi s-au urcat pe mână.

— Mai mulți *șobolani* ți s-au urcat pe mână?

— Doar doi. Poate trei.

— Doi sau trei *șobolani* ți s-au urcat pe mână?

— Mă calmează foarte tare când repeți tot ce spun eu, cu o voce speriată.

Sara începu să râdă, dar continuă să îi pună întrebări.

— Erau agitați? Au încercat să te atace?

— Nu chiar. Voiau doar să iasă de acolo. Cred că erau la fel de speriați de mine cât eram și eu de ei. De fapt, spuse ridicând din umeri, unul dintre ei a rămas la pământ. Se tot holba la mine, știi, de parcă îmi urmărea mișcările. Dar nu s-a apropiat de mine.

Ea își puse ochelarii la ochi și se așeză lângă el.

— Suflecă-ți mâneca.

El își dădu jos sacoul și își suflecă mâneca de la mâna stângă, deși se scărpina la dreapta. Sara nu comentă. Se uită la zgârieturile de pe antebraț. Nu erau nici măcar atât de adânci încât să sângereze. Probabil că i se păruse mai rău decât fusese în realitate.

— Cred că o să fii bine.

— Ești sigură? Poate de-aia am luat-o razna azi.

Ea își dădu seama că glumește doar pe jumătate.

— Spune-i lui Faith să mă sune dacă începi să foci spume la gură.

— Să nu rămâi surprinsă dacă te sună mâine.

Sara puse castronul în poală, apoi îi puse mâna stângă în castron.

— Se poate să te cam usture, îl avertiză ea când turnă apă oxigenată peste rănile deschise.

Will nici nu se clinti, iar ea profită de lipsa lui de reacție și curăță mai adânc. Încercă să îl facă să nu se mai gândească la ce îi făcea și, sincer, era și curioasă.

— Dar tatăl tău?

— Au existat circumstanțe atenuante, zise el vag. Nu-ți face griji. Orfelinatele nu sunt atât de rele cum povestea Dickens. Tu provii dintr-o familie numeroasă? întrebă el încercând să schimbe subiectul.

— Suntem doar eu și sora mea mai mică.

— Pete spunea că tatăl tău e instalator.

— Așa e. Sora mea a lucrat o vreme cu el la firmă, dar acum e misionară.

— Ce frumos! Amândouă aveți grijă de oameni.

Sara încercă să se gândească la o altă întrebare, ceva care să îl facă să se mai deschidă, dar nu îi venea nimic în minte. Habar nu avea cum să vorbească cu cineva care nu avea familie. Ce povești despre cum îl necăjeau frații sau își enerva părinții ar fi putut să împărtășească?

Will părea la fel de încurcat, sau poate voia doar să tacă. Oricum ar fi fost, nu mai spuse nimic până nu începu ea să se străduiască să îi acopere pielea crăpată de deasupra degetelor cu mai multe pansamente din leucoplast.

— Ești un doctor bun, îi spuse el.

— Ar trebui să mă vezi cum mă descurc cu așchiile.

El își privi mâna și strânse pumnul.

— Ești stângaci, spuse ea.

— E un lucru rău? întrebă el.

— Sper că nu, zise și ridică mâna stângă, pe care o folosise când îi curățase rana. Mama spuse că înseamnă că ești mai deștept decât ceilalți. Apropo de mama, spuse ea apucându-se să curețe masa, am sunat-o și am întrebat-o de chestia aceea pe care ai spus-o tu. Apostolul care l-a înlocuit pe Iuda se numea Matia. Sunt destul de sigură că dacă găsești pe cineva cu numele acesta, probabil el a făcut-o, spuse râzând.

— O să îl dau în urmărire, completă el râzând.

— Ultima oară a fost văzut purtând o robă și sandale.

— Nu face mișto de asta. E cea mai bună pistă pe care am găsit-o azi, spuse el zâmbind și clătinând încet din cap.

— Anna nu vorbește?

— Nu am mai vorbit cu Faith de la… se opri și flutură mâna bandajată. M-ar fi sunat dacă se ivea ceva.

— Nu e cum credeam eu, îi spuse Sara. Anna. Știu că e ciudat să spun asta, dar pare foarte detașată. Parcă nu simte nimic.

— A trecut prin multe.

— Înțeleg ce vrei să spui, dar parcă e altceva. Sau poate e egoul meu, spuse Sara scuturând capul. Doctorii nu sunt obișnuiți să li se vorbească de parcă ar fi servitori.

— Ce vrei să spui?

— Când i-am adus copilul, pe Balthazar, nu știu – a fost ciudat. Nu mă așteptam să îmi dea vreo medalie, dar mă gândeam că măcar putea să îmi mulțumească. Nu mi-a zis decât că pot să plec.

Will își coborî mâneca la loc.

— Niciuna dintre femeile acestea nu este drăguță.

— Faith a spus că poate exista o legătură cu anorexia.

— Se poate. Nu știu prea multe despre asta. De obicei anorexicii sunt oameni îngrozitori?

— Nu, bineînțeles că nu. Fiecare este diferit. Faith m-a întrebat același lucru după-amiază. I-am spus că trebuie să ai o personalitate foarte puternică pentru a reuși să te înfometezi în halul acela, dar asta nu înseamnă că trebuie să fii un om rău. Probabil criminalul nu le-a ales fiindcă sunt anorexice, se gândi Sara, ci fiindcă sunt niște persoane îngrozitoare.

— Dacă sunt îngrozitoare, criminalul trebuie să le cunoască. Trebuie să fi avut contact cu ele.

— Ați mai găsit și alte legături între ele în afară de anorexie?

— Toate sunt nemăritate. Două dintre ele au copii. Una dintre ele urăște copiii. Una dintre ele este posibil să fi dorit să aibă un copil. Bancher, avocat, agent imobiliar și designer de interioare, adăugă el.

— Ce fel de avocat?

— Drept juridic.

— Nu lichidări de proprietăți?

Will clătină din cap.

— Nici cea de la bancă nu lucra cu ipoteci. Era director de relații publice – organiza strângeri de fonduri, se asigura că președintele băncii apare în ziar într-o poză cu copii bolnavi de cancer. Chestii de-astea.

— Nu sunt toate într-un grup de sprijin?

— Există un forum, dar nu putem intra în el fără o parolă. Totul se învârte în cerc, spuse el frecându-se la ochi.

— Pari obosit. Poate că după o noapte de somn o să îți dai seama.

— Da, ar trebui să plec.

Însă nu o făcu. Rămase acolo, uitându-se la ea. Sara simți cum din cameră dispare orice zgomot și aerul se încarcă, devenind aproape greu de respirat. Devenea din ce în ce mai conștientă de greutatea pe care verigheta de aur o apăsa pe pielea degetului ei și își dădu seama că pulpa ei o atingea ușor pe a lui.

Will fu primul care rupse tăcerea, întorcându-se după sacoul de pe spătarul canapelei.

— Chiar ar trebui să plec, îi spuse în timp ce se ridica și se îmbrăca. Trebuie să găsesc o prostituată.

— Pardon? întrebă ea, sigură că a auzit greșit.

— O martoră pe nume Lola, explică el chicotind. Este cea care a avut grijă de copil și ne-a dat pontul cu apartamentul Annei. Am căutat-o toată dimineața. Cred că acum că s-a înnoptat, e posibil să fi ieșit și ea din ascunzătoare.

Sara rămase pe canapea, gândindu-se că cel mai bine era să păstreze puțină distanță ca să nu îi lase lui Will impresia greșită.

— O să îți pun niște pizza la pachet.

— Nu e nevoie.

Se duse la cealaltă canapea și o scoase pe Betty din grămada de câini. O strânse în brațe.

— Mulțumesc pentru conversație, spuse și apoi făcu o pauză. În legătură cu ce am zis… făcu o altă pauză. Poate cel mai bine e să uităm că s-a întâmplat, da?

Mintea ei căută ceva de spus, care să nu pară nici că îi dă cu flit, nici că îi face o invitație.

— Desigur, spuse. Nicio problemă.

El îi zâmbi iar, apoi ieși din apartament. Sara nu îl conduse. Rămase pe canapea, răsuflă și încercă să își dea seama ce naiba se întâmplase. Rememoră conversația, întrebându-se dacă îl lăsase pe Will să înțeleagă ceva greșit, dacă îi trimisese vreun semnal. Sau poate chiar nu se întâmplase nimic. Poate că înțelesese greșit privirea pe care el i-o aruncase când stăteau amândoi pe canapea. Desigur, nu ajuta nici faptul că, înainte să apară Will, Sara se gândea lasciv la soțul ei. Totuși se mai gândi o dată, încercând să descopere cum ajunseseră în momentul acela stânjenitor sau, mai degrabă, dacă acel moment chiar avusese lor.

Doar când își aminti cum îi ținea mâna deasupra castronului când îi curăța rănile de deasupra degetelor își dădu seama că Will Trent nu mai purta verigheta.

Capitolul 19

Will se întreba câți bărbați din toată lumea erau acum în mașină, căutând să agațe o prostituată. Poate sute de mii, dacă nu milioane. Se uită la Betty, gândindu-se că probabil el era singurul care avea pe locul pasagerului un chihuahua în tot acest timp.

Spera, cel puțin.

Will își privi mâna pe volan, uitându-se la leucoplastul care îi acoperea pielea tăiată. Nu își amintea ultima dată când se bătuse pe bune cu cineva. Probabil că se întâmplase când era la orfelinat. Era acolo un bătăuș care îi făcuse viața un calvar. Will o încasase ce-o încasase, până când i se pusese capsa, iar Tony Campano se trezise cu dinții din față sparți, ca un dovleac sculptat de Haloween.

Will strânse iar pumnul. Sara încercase să bandajeze cât putuse de bine rana cu pansamentele, dar acestea nu aveau cum să nu cadă. Will încercă să își amintească de câte ori fusese la doctor, copil fiind. Fiecare vizită era înregistrată pe corpul lui sub forma unei cicatrici, iar el folosi aceste însemne pentru a-și aduce aminte, numind și asistenții maternali sau directorii caselor de copii care fuseseră destul de drăguți să îi rupă vreun os, să îl ardă sau să îl taie.

Pierdu socoteala, sau mai degrabă nu mai reuși să se mai gândească la nimic fiindcă tot ce avea în cap era imaginea Sarei, așa cum o văzuse prima dată așteptându-l în pragul apartamentului. Știa că are părul lung, dar îl ținea mereu prins. De data aceasta era lăsat – bucle moi căzând în cascadă peste umeri. Purta blugi și o bluză din bumbac cu mâneci lungi, care îi arăta formele foarte măgulitor. Era în șosete – pantofii și-i aruncase lângă ușă. Mirosea și frumos, dar nu a parfum, ci

doar curat, cald și frumos. Când îi bandajase mâna, abia se abținuse să nu se aplece să îi miroasă părul.

Will își aminti de un pervers pe care îl prinsese în Districtul Butts acum câțiva ani. Omul urmărea femei în parcarea unui centru comercial local și le oferea bani pentru ca acestea să îl lase să le miroasă părul. Will încă își amintea de reportaj, când ajutorul de șerif din partea locului relatase cazul în fața camerei de luat vederi, vizibil emoționat. Polițistul nu reușise să găsească nimic altceva de spus reporterului în afară de: „Are o problemă. O problemă cu părul."

Will avea o problemă cu Sara Linton.

O mângâie pe Betty sub bărbie cât așteptă să se schimbe culoarea la semafor. Câinele făcuse treabă bună punându-se bine cu câinii Sarei, dar Will nu era atât de prost încât să se amăgească crezând că ar avea vreo șansă. Nu trebuia să îi spună nimeni că nu era genul de bărbat care să îi placă Sarei Linton. În primul rând, ea trăia într-un palat. Will își renovase casa acum câțiva ani, așa că știa cât costă toate acele lucruri frumoase pe care nu și le putea permite. Numai electrocasnicele din bucătărie costaseră în jur de cincizeci de mii de dolari, de două ori mai mult decât cheltuise el pentru toată casa.

În al doilea rând, era deșteaptă. Nu îți scotea ochii cu chestia asta, dar era doctor. Nu făceai medicina dacă erai prost, altfel și Will s-ar fi făcut doctor. Nu i-ar fi luat Sarei prea mult până să își dea seama că era analfabet; gândul acesta îl făcea să se simtă mai bine în legătură cu faptul că nu avea să mai petreacă mult timp cu ea.

Anna se simțea mai bine și avea să iasă din spital curând. Copilul era bine. Nu mai exista vreun motiv să o mai vadă vreodată pe Sara Linton, decât dacă ajungea la Spitalul Grady când era ea de gardă.

Se gândi că poate spera să îl împuște cineva. Se gândise că Amanda avea să facă exact asta când îl

chemase pe casa scărilor în acea după-amiază. În schimb ea nu îi spusese decât că „aștepta de mult să îi crească păr pe boașe”. Nu erau chiar cuvintele pe care le-ai fi așteptat de la un superior după ce tocmai ai bătut un om până să-l bagi în comă. Toată lumea îi căuta scuze, toată lumea îl acoperea, iar Will era singurul care părea să creadă că ce făcuse fusese greșit.

Se îndreptă spre părțile mai rău-famate ale orașului. O cam căutase peste tot pe Lola fără succes, îngrijorându-se când își dădu seama de asta și nu doar fiindcă Amanda îi transmisese să nu se mai obosească să se prezinte a doua zi la muncă dacă nu găsea curva. Lola trebuie să fi știut despre copil. Cu siguranță știa despre droguri și despre ce se întâmpla în apartamentul Annei Lindsey. Poate văzuse și altceva, ceva ce nu voia să dezvăluie fiindcă își punea în pericol viața. Sau poate că era unul dintre acei oameni reci și fără sentimente, cărora nu le păsa dacă un copilaș moare în chinuri. Probabil că acum se aflase pe stradă că Will era genul de polițist care lua oamenii la bătaie. Poate că Lolei îi era frică de el. Până la urmă, existase un moment în acel hol când și lui Will i se făcuse frică de el însuși.

Se simțea amorțit când ajunsese la apartamentul Sarei, de parcă nici nu îi mai bătea inima în piept. Se gândea la toți acei oameni care ridicaseră palma asupra lui când era copil. La toată violența pe care o văzuse. La toată durerea pe care o îndurase. Iar acum era la fel de rău ca toți ceilalți fiindcă îl bătuse măr pe portar.

O parte din el îi spusese Sarei Linton despre incident fiindcă dorise să vadă dezamăgire în ochii ei, pentru a ști dintr-o singură privire că ea nu era de acord cu ce făcuse. În schimb, primise… înțelegere. Ea își dăduse seama că greșise, dar nu presupusese că asta îi definește caracterul. Ce fel de persoană făcea ceva de genul acela? Nicio altă

persoană pe care o cunoscuse. În niciun caz genul de femeie pe care să o înțeleagă Will vreodată.

Sara avea dreptate când spusese că era mai ușor să faci ceva greșit a doua oară. Will vedea asta tot timpul la muncă: recidiviști care scăpau prima oară și se gândeau că ar putea să își încerce norocul și a doua oară. Poate că era în natura umană să încerce să depășească niște limite. O treime din cei care erau arestați pentru conducere în stare de ebrietate ajungeau să fie arestați și a doua oară. Mai mult de jumătate din infractorii periculoși arestați mai fuseseră în închisoare. Violatorii aveau cea mai mare rată de recidivă în sistemul penitenciar.

Will înțelesese cu mult timp în urmă că singurul lucru pe care îl putea controla în orice situație era el însuși. El nu era o victimă. Nu era prizonierul propriei mânii. Putea alege să fie o persoană bună. Sara spusese chiar asta. Făcuse să pară totul mai ușor.

Iar apoi el forțase momentul acela ciudat când rămăseseră unul lângă altul pe canapea, holbându-se la ea ca un criminal în serie.

— Idiotule, își spuse în sinea sa.

Se șterse la ochi, dorindu-și să își poată șterge în acest fel și memoria. Nu avea rost să se mai gândească la Sara Linton. Până la urmă nu ar fi dus la nimic.

Will văzu un grup de femei pierzând vremea pe trotuarul din față. Erau toate îmbrăcate ca într-o fantezie: școlărițe, striperițe, un transsexual care arăta ca o casnică dintr-un serial din anii ’50. Will coborî geamul și fetele negociară în tăcere, hotărând pe cine să trimită. El conducea un Porsche 911 pe care îl recondiționase de la zero. Îi luase aproape zece ani să repare mașina. Părea să dureze tot zece ani până să se hotărască prostituatele pe cine să trimită la el.

Până la urmă, una dintre școlărițe veni agale până la mașină. Se aplecă pe geam, apoi se trase repede înapoi.

— Nu, frate, spuse ea. Nici gând. Nu mi-o trag cu niciun câine.

Will îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari.

— O caut pe Lola.

Strânse buzele, apoi îi smulse bancnota din mână așa de repede, că Will simți o arsură între degete.

— Da, curva aia o să și-o tragă și cu câinele tău. E pe Strada Eighteenth. Stă pe lângă poșta veche.

— Mulțumesc.

Fata se întorsese deja cu un pas degajat către grupul ei.

Will ridică geamul și întoarse mașina. Văzu fetele în oglinda retrovizoare. Fata îi dăduse bancnota de douăzeci celui care o păzea și care avea să dea banii mai departe peștelui. Will știa de la Angie că fetele acestea nu apucau decât foarte rar să păstreze vreun ban. Peștii se ocupau de locuință, de mâncare și de haine. Tot ce trebuiau fetele să facă era să își riște viața și sănătatea noapte de noapte culcându-se cu orice individ care oprea mașină lângă ele și avea suficienți bani. Era o sclavie modernă, ceea ce era ironic dacă te gândeai că majoritatea – dacă nu chiar toți – peștii erau negri.

Will întoarse pe Strada Eighteenth și opri mașina la ralanti în spatele unei berline parcate sub un felinar. Șoferul stătea la volan, cu capul rezemat de tetieră. Will mai așteptă câteva minute și din poala omului se mai ivi un cap. Ușa mașinii se deschise și o femeie încercă să iasă, dar bărbatul se aplecă și o apucă de păr.

— Rahat, bombăni Will și sări din mașină.

Încuie mașina de la distanță cu telecomanda, se apropie fugind ușor către berlină și deschise ușa.

— Ce dracu'? țipă bărbatul cu mâna încă încleștată în părul femeii.

— Bună, puiule, spuse Lola întinzând mâna către Will.

Acesta o apucă fără să stea pe gânduri, iar ea ieși din mașină lăsându-și peruca în mâna bărbatului. Acesta începu să înjure și o aruncă în stradă, demarând cu atâta putere că portiera se închise singură.

— Trebuie să vorbim, îi spuse Will Lolei.

Aceasta se aplecă să își ridice peruca și, datorită luminii de la felinar, Will văzu foarte clar tot ce ascundea sub rochie.

— Am și eu o afacere aici.

— Data viitoare când ai nevoie de ajutor… încercă Will să îi spună.

— Angie m-a ajutat, nu tu, zise trăgându-și fusta în jos. Nu te uiți la știri? Polițiștii au găsit coca în apartamentul ăla cât să facă un om de zăpadă. Sunt o eroină, ce puii mei!

— Balthazar o să fie bine. Copilul.

— Balta-și-mai-cum? întrebă strâmbându-se. Mamă, copilul ăla de-abia mai trăia.

— Ai avut grijă de el. E clar că a însemnat ceva pentru tine.

— Da, mă rog, zise în timp ce își punea peruca pe cap, încercând să o potrivească. Am și eu doi copii, știi? I-am făcut în arest. Am apucat să petrec ceva timp cu ei înainte să mi-i ia statul.

Avea brațele numai piele și os, iar Will își aduse din nou aminte de videoclipurile cu anorexice pe care le găsiseră pe calculatorul lui Pauline. Acele fete se înfometau singure pentru că doreau să fie slabe. Lola murea de foame pentru că nu își permitea să cumpere mâncare.

— Uite, spuse el îndreptându-i peruca.

— Mersi.

O luă înapoi pe stradă către grupul ei. Era amestecul obișnuit de școlărițe și vagabonde, dar aceste femei erau mai în vârstă, mai călite. Cu cât creșteau numerele străzilor, cu atât mai periculoase erau. Curând, Lola și fetele ei aveau să ajungă pe Strada Twenty-first, o stradă atât de periculoasă că dispeceratul de la sediul de poliție locală trimitea

mai mereu ambulanțe să adune femeile care muriseră în timpul nopții.

— Aș putea să te arestez pentru obstrucționarea unui caz, încercă el să o convingă.

Dar ea mergea mai departe.

— Ar putea fi bine în arest. Scapi și tu de frigul din noaptea asta. Angie știa de copil?

Femeia se opri.

— Hai, Lola, spune-mi.

Ea se întoarse încet. Ochii îi căutară pe ai lui, dar nu pentru a ghici care era răspunsul corect, ci ce voia el să audă.

— Nu.

— Minți.

— Chiar e bine? Bebele, vreau să spun, zise ea fără a schița vreo expresie.

— E cu mama lui acum. Cred că o să fie bine.

Ea scotoci prin geantă și scoase un pachet de țigări și niște chibrituri. El o așteptă să aprindă una, să tragă un fum.

— Eram la o petrecere. Un tip pe care-l știu mi-a zis că era un loc de adunare într-un apartament dintr-o clădire fițoasă. Cică portarul era de treabă, te lăsa să te fâțâi pe acolo. De obicei chestii de clasă. Știi tu, pentru oameni care au nevoie de un loc drăguț vreo două ore fără să-i întrebe cineva ceva. Vin ei și-și fac treaba, vine menajera a doua zi și gata. Bogătașii care au apartamentele se întorc din Palm Beach sau de pe unde se plimbă și habar nu au, continuă ea luându-și o bucățică de tutun de pe limbă. Da' de data asta s-a întâmplat ceva. Simkov, portarul, a enervat pe cineva din clădire. I-au dat preaviz. Așa că a început să lase să intre de-ăștia de ultima speță.

— Ca tine?

Ea ridică bărbia.

— Cât lua? întrebă Will.

— Tre' să vorbești cu băieții despre asta. Eu doar îmi fac apariția și le-o trag.

— Ce băieți?

Lola suflă o coloană lungă de fum.

Will o lăsă baltă, știind că nu e cazul să o preseze prea tare.

— O știai pe femeia în apartamentul căreia erați?

— Nici n-am cunoscut-o vreodată, nici n-am văzut-o, nici n-am auzit de ea.

— Deci ajungi acolo, Simkov te lasă să intri și după aceea?

— La început era mișto. De obicei urcam în apartamentele de mai jos. Da' aici era la ultimul etaj. Și consumatorii erau mai cu ștaif. Și marfa bună. Coca, niște H. Ăia cu *crack*-ul au apărut după vreo două zile. După – au venit cu metamfetamine. S-a stricat dup-aia.

— S-a întâmplat repede, spuse Will gândindu-se la starea în care găsise apartamentul.

— Da, ce vrei? Toxicomanii nu-s chiar cunoscuți pentru că-și țin cumpătul. Au fost și vreo două certuri, spuse ea și chicoti amintindu-și. S-au băgat vreo două zdrențe. După aia au luat-o razna și transsexualii și… ridică din umeri, ca și cum ar fi zis „la ce te-aștepți?"

— Și copilul?

— Copilul era în camera lui când am ajuns eu acolo. Ai copii?

El scutură din cap.

— Mai bine. Angie nu e chiar genul mămos.

Will nici nu se mai obosi să aprobe fiindcă știau amândoi că ăsta era adevărul gol-goluț.

— Ce ai făcut când ai găsit copilul? întrebă Will.

— Nu stătea bine în apartament. Mi-am dat eu seama ce avea să urmeze. Începeau să apară tot felul de scursuri. Simkov le dădea la toți drumul. Așa că am mutat copilul pe hol.

— La gunoi.

— La o petrecere nu se gândește nimeni să ducă gunoiul, spuse ea rânjind.

— I-ai dat să mănânce?

— Da, spuse ea. I-am dat ce era în dulap, i-am schimbat scutecul. Am făcut asta și cu ai mei, știi? Ți-am zis, te lasă să îi ții o vreme înainte să-i ducă la orfelinat. Am învățat tot ce trebuia despre cum să-i hrănești și rahaturi de-astea. Am avut destul de bine grijă de el.

— De ce l-ai lăsat acolo? întrebă Will. Te-au arestat pe stradă.

— Peștele meu nu știa de asta, lucram la negru, mă distram și eu. M-a găsit și mi-a zis să mă întorc la treabă, așa că am făcut-o.

— Cum te-ai mai întors să ai grijă de copil?

— I-am frecat-o lu' Simkov, spuse ea imitând gestul. E de treabă.

— De ce nu mi-ai spus când m-ai sunat în noaptea aceea că e vorba și de un copil?

— M-am gândit că o să mă ocup de el când o să ies, recunoscu ea. Am făcut treabă bună, nu? Adică l-am ajutat că i-am dat de mâncare și i-am schimbat scutecele. E un băiețel tare dulce. L-ai văzut, nu? Nu-i așa că-i un dulce?

Copilașul cel dulce era deshidratat și stătea să moară când îl găsise Will.

— De unde îl știai pe Simkov?

— Otik e client fidel, știi? spuse ea ridicând din umeri. L-am cunoscut aici, pe Aleea Milionarilor.

— N-aș zice chiar că e un tip de treabă.

— Mi-a făcut o favoare că m-a lăsat să urc. Am făcut ceva bani buni. Am avut grijă de copil. Ce mai vrei?

— Angie știa de copil?

Ea tuși și se auzi că sunetul vine din plămâni. Când scuipă pe trotuar, Will simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— Trebuie să o întrebi pe ea despre asta.

Lola își aruncă geanta pe umăr și se îndreptă spre grupul ei.

Will își scoase telefonul în timp ce se îndrepta spre mașină. Aparatul abia mai funcționa, dar reuși totuși să formeze un număr.

— Alo, răspunse Faith.

Will nu dorea să vorbească despre ce se întâmplase în acea după-amiază, așa că nu îi lăsă ocazia să deschidă subiectul.

— Am găsit-o pe Lola, zise și îi povesti și ei ce aflase de la prostituată. Simkov a chemat-o ca să o ajute să mai facă un ban. Sunt sigur că și-a luat și partea lui.

— Poate ne putem folosi de asta, răspunse Faith. Amanda vrea să vorbesc cu Simkov mâine. Vom vedea dacă spune același lucru.

— Ce ai aflat despre el?

— Nu prea multe. Locuiește în clădire la parter. Ar fi trebuit să fie la intrare de la opt la șase, dar în ultima vreme nu prea își mai făcea treaba.

— Presupun că de asta i-au dat preaviz.

— Nu are cazier. Contul din bancă e în regulă, având în vedere că nu plătește chirie, zise Faith făcând o pauză, timp în care Will o auzi întorcând foaia din agendă. Am găsit materiale pornografice la el în apartament, dar nu pedofilie sau ciudățenii. Și telefonul e curat.

— Eu am înțeles că dădea drumul oricui în clădire dacă îl plătea bine. Anna Lindsey ți-a spus ceva?

Faith îi povesti despre discuția inutilă cu femeia.

— Nu știu de ce nu vrea să vorbească. Poate e speriată.

— Poate crede că dacă nu se mai gândește și nu mai vorbește despre asta o să treacă de la sine.

— Presupun că asta merge dacă ai maturitatea emoțională a unui copil de șase ani.

Will încercă să nu se simtă vizat de acest comentariu.

— Ne-am uitat la registrele de la intrarea în clădire. Au intrat un om de la cablu și mai mulți cu livrări. Am vorbit cu toți și cu omul de serviciu din clădire și toți sunt curați. Au cazierele în regulă, alibiuri solide.

— Dar vecinii? întrebă Will urcându-se în mașină.

— Se pare că nimeni nu știe nimic, iar oamenii ăștia sunt prea bogați ca să vorbească cu poliția.

Will mai întâlnise astfel de oameni. Nu voiau să se implice și nu-și voiau numele în ziare.

— O cunoștea vreunul dintre ei pe Anna?

— La fel ca ceilalți – oricine o cunoștea nu o suporta.

— Dar probele de la criminalistică?

— Ar trebui să vină de dimineață.

— Și calculatoarele?

— Nimic și nici mandatele pentru bancă nu au venit încă, așa că nu avem acces la telefonul mobil al Oliviei Tanner, la BlackBerry și nici la calculatorul de la muncă.

— Criminalul nostru e mai deștept decât noi.

— Știu, recunoscu ea. Parcă nu ajungem decât în fundături.

Conversația lâncezi. Will căută ceva de zis pentru a umple tăcerea, dar Faith i-o luă înainte.

— Așadar, eu și Amanda o să îl interogăm pe portar la opt mâine dimineață, apoi eu trebuie să ajung la o programare. E în Snellville.

Will nu știa ce ar putea să facă cineva în Snellville.

— Cred că o să dureze cam o oră. Să sperăm că o să îl identificăm pe Jake Berman până atunci. Trebuie să vorbim și cu Rick Sigler. Îl tot las să-mi scape printre degete.

— E alb, are vreo patruzeci de ani.

— Și Amanda zicea la fel. A trimis pe cineva la el acasă să îi pună întrebări. Era acasă, cu nevasta.

— Și a negat că era la locul faptei? mormăi Will.

— Se pare că a încercat. Nu a vrut nici măcar să recunoască faptul că era cu Jake Berman, ceea ce mi se pare din ce în ce mai evident că aveau o întâlnire amoroasă, spuse și suspină. Amanda îl urmărește pe Sigler, dar nu are antecedente. Nu a

folosit nume false, nu are mai multe adrese, s-a născut și a crescut în Georgia. Are douăsprezece clase pe foaia matricolă, în Conyers. Se pare că nu a fost vreodată în Michigan, cu atât mai puțin că a locuit acolo.

— Ne agățăm de chestia asta cu fratele doar fiindcă Pauline McGhee i-a spus fiului ei să se ferească de unchiul lui.

— Așa este, dar ce altă pistă avem de urmat? Dacă ne mai dăm cu capul de multe obstacole, o să ne spargem amândoi capul.

Will tăcu preț de câteva secunde.

— Ce fel de programare?

— E o chestie personală.

— Bine.

Părea că niciunul dintre ei nu avea nimic de adăugat după asta. Oare de ce îi fusese atât de ușor lui Will să își verse sufletul în fața Sarei Linton, dar nu putea avea nici măcar o conversație normală cu celelalte femei din viața lui – mai ales cu partenera sa?

Faith îi făcu o ofertă:

— Îți spun despre problema mea dacă spui și tu despre asta.

— Cred că trebuie să o luăm de la capăt, spuse râzând. Cu cazul, vreau să spun.

Ea era de acord.

— Cel mai bun mod de a verifica dacă ți-a scăpat ceva este să urmezi pașii înapoi.

— Când te întorci de la programare o să mergem la soții Coldfield, o să vorbim cu Rick Sigler la muncă – ca să nu o ia razna în fața neveste-sii – apoi o să verificăm toți martorii, oricine are cea mai mică legătură cu cazul acesta. Colegi de birou, instalatori care au venit acasă, cei de la Internet, oricine a intrat în contact cu ele.

— Nu are cum să strice, aprobă ea.

Iar se lăsă tăcerea.

— Ești bine? reluă tot ea conversația.

Will trăsese în fața casei. Parcă mașina, dorindu-și să îl lovească un fulger din cer și să îl omoare pe loc.

Mașina lui Angie bloca parcarea.

— Will?

— Da, reuși el spună. Ne vedem mâine dimineață.

Încheie apelul și băgă telefonul în buzunar. Erau aprinse ferestrele în camera din față, dar Angie nu se deranjase să aprindă și becul de pe verandă. Avea în buzunar bani gheață și cărțile de credit. Putea să meargă la hotel în seara asta. Sigur exista vreun loc unde să îl primească și cu câinele, sau poate putea să o strecoare pe Betty pe sub haină.

Betty se ridică și se întinse pe scaun. Se aprinse și lumina pe verandă.

Will începu să bombăne și luă câinele la subraț. Ieși din mașină și o încuie, apoi o luă înainte spre casă. Deschise ușa către curtea din spate și o puse pe Betty pe iarbă, apoi rămase afară în fața propriei case câteva minute, gândindu-se ce să facă, iar în cele din urmă se decise că se purta prostește și intră în casă.

Angie stătea pe canapea, cu picioarele îndoite sub ea. Părul ei negru era lăsat liber, așa cum îi plăcea lui, și purta o rochie neagră și mulată care îi scotea în evidență toate formele. Sara era frumoasă, dar Angie era sexy. Era machiată de seară, cu buzele date cu roșu-sângeriu. Se întrebă dacă se aranjase intenționat. Probabil că da. Mereu simțea când Will e pe cale să se îndepărteze. Era ca un rechin care simțea sânge în apă.

Îl întâmpină la fel ca prostituata:

— Bună, puiule.

— Bună.

Angie se ridică în picioare, întinzându-se ca o pisică și se apropie de el.

— Ai avut o zi bună? întrebă ea înlănțuindu-și mâinile pe după gâtul lui.

Will întoarse capul iar ea i-l întoarse înapoi, sărutându-l pe buze.

— Nu face asta, spuse el.

Ea îl mai sărută o dată fiindcă ura să primească ordine.

Will rămase cât de indiferent putu și în cele din urmă își lăsă și ea brațele să alunece.

— Ce ți s-a întâmplat la mână?

— Am bătut pe cineva.

— Serios? întrebă ea râzând, de parcă el ar fi făcut o glumă.

— Da.

Își sprijini mâna pe spătarul canapelei. Unul dintre bandaje se dezlipea.

— Ai bătut pe cineva, repetă ea realizând că era serios. Ai martori?

— Niciunul care să vorbească.

— Bravo ție, puiule, spuse ea și se trase aproape de el, chiar în spatele lui. Cred că Faith a făcut pe ea.

Mâna ei coborî de-a lungul mâinii lui și se opri la încheietură.

— Unde îți este verigheta? întrebă ea pe un ton schimbat.

— În buzunar.

Will o dăduse jos înainte de a urca în apartamentul Sarei. Își zisese atunci că o dă jos fiindcă începeau să i se umfle degetele, iar verigheta îl strângea.

Angie coborî cu mâna până la buzunarul pantalonilor. Will închise ochii, simțind toată oboseala din ziua aceea inundându-l. Nu doar a acelei zile, ci a ultimelor opt luni. Angie era singura femeie cu care fusese vreodată, iar corpul lui se simțise singur, dorindu-și dureros de mult să o simtă.

Degetele ei îl atinseră prin căptușeala subțire a materialului. Reacția fu imediată, iar când îi simți respirația în ureche a trebuit să se țină de canapea ca să nu se întoarcă.

Ea îi luă lobul urechii între dinți.

— Ți-a fost dor de mine?

El înghiți fără să aibă puterea de a mai vorbi când ea își presă sânii de spatele lui. Își lăsă capul pe spate, iar ea îl sărută pe gât, însă el nu la Angie se gândea când simți cum îl cuprinde cu degetele. Se gândea la Sara, la cum arătau degetele ei lungi și subțiri când îi bandaja mâna și stăteau amândoi pe canapea. La felul cum îi mirosea părul, fiindcă nu putuse să nu se aplece o secundă și să îl adulmece cât de repede putu. Ea mirosea a bunătate și milă și compasiune. Mirosea a tot ce își dorise el vreodată, a tot ce nu putea să aibă niciodată.

— Măi, spuse Angie oprindu-se. Ce s-a întâmplat?

Will reuși cu greu să se încheie la pantaloni. O împinse pe Angie cu cotul și se îndreptă spre colțul opus al camerei.

— Iar ești la ciclu? întrebă ea.

— Știai despre copil?

Ea își puse o mână în șold.

— Ce copil?

— Nu mă interesează care este răspunsul, vreau doar să îmi spui adevărul. Vreau să știu adevărul.

— Și ce, o să mă bați dacă nu-ți zic?

— O să te urăsc, răspunse el și amândoi știau că era adevărat. Copilul acela aș fi putut fi eu. Ce dracu', chiar am fost copilul acela.

— L-a lăsat mămica la gunoi? întrebă pe un ton ascuțit, defensiv.

— Asta sau l-a pus să se prostitueze ca să-i facă rost de droguri.

Ea strânse din buze, dar nu își mută privirea.

— *Touché,* spuse într-un final, fiindcă Diedre Polaski chiar asta îi făcuse fetiței ei.

— Știai că era un copil în apartament? repetă Will întrebare, singura care mai conta.

— Avea Lola grijă de el.

— Poftim?

— Nu se descurca rău. Avea grijă să îi fie bine. Dacă nu o săltau…

— Stai așa, o opri el ridicând mâna. Crezi că prostituata aia avea grijă de copil?

— Păi, e bine, nu? Am sunat pe la spital. Mama și copilul sunt din nou împreună.

— Ai sunat pe la spital? întrebă, crezând că nu a auzit bine. Iisuse Hristoase, Angie. E un bebeluș. Murea dacă mai întârziam puțin.

— Dar n-ați întârziat și n-a murit.

— Angie…

— Oamenii au mereu grijă de copii, Will. Dar cine are grijă de cei ca Lola?

— Tu îți faci griji pentru o curvă drogată când știi că e un copil într-un morman de gunoi? Gata, spuse fără a o lăsa să răspundă la întrebare. Pentru mine e gata.

— Asta ce dracu' înseamnă?

— Înseamnă că eu am terminat. Înseamnă că ațele marionetei s-au rupt.

— Du-te dracu'!

— Nu mai vii și pleci cum vrei tu. Gata cu înșelatul, gata cu fugitul în mijlocul nopții și întorsul după o lună sau un an cu gândul că mă împaci tu.

— Ce romantic sună.

El deschise ușa de la intrare.

— Vreau să ieși din casa mea și din viața mea.

Ea nu clintea, așa că el se apropie și începu să o împingă către ieșire.

— Ce faci? spuse ea și îl împinse la rândul ei apoi, văzând că nu se oprește, îl plesni. Ieși dracu' de lângă mine!

El o ridică de la spate, iar ea trase un șut ușii, închizând-o.

— Ieși! spuse el încercând să ajungă la clanță fără să îi dea drumul.

Înainte de a ajunge detectiv, Angie fusese la brigada de intervenție, așa că știa cum să îl doboare. Îi trase un șut în spatele genunchiului,

făcându-l să se prăbușească la podea. Will o ținu în continuare, trăgând-o și pe ea pe jos, astfel că ajunseră amândoi pe podea hârjonindu-se ca doi câini nervoși.

— Termină! țipă ea lovindu-l cu piciorul, cu pumnul, folosind orice parte a corpului pentru a-i cauza durere.

Will o întoarse pe burtă, lipind-o de podeaua de lemn. Cu o mână îi prinse ambele încheieturi, strângându-le ca ea să nu se poată zbate. Fără a mai gândi, îi băgă mâna pe sub rochie și îi scoase lenjeria. Când îi simți degetele înăuntrul ei, ea își înfipse unghiile cu putere în mâna lui.

— Boule, șuieră ea, dar era atât de udă că Will nici nu mai simțea mișcarea de du-te vino a degetelor.

Când atinse locul pe care îl căuta ea înjură din nou și își lipi fața de podea. Niciodată nu avea orgasm cu el. Făcea parte din jocul ei pentru putere. Mereu storcea și ultima suflare din Will, dar nu îl lăsa să îi facă și el același lucru.

— Termină, îi ordonă ea, dar se mișca odată cu el, încordându-se la fiecare mișcare. El își deschise fermoarul pantalonilor și se împinse în ea. Ea încercă să îl respingă încordându-se, dar el împinse mai tare, forțând-o să îl primească. Gemu și simți o eliberare voluptoasă atunci când îl lăsă să intre mai adânc, apoi și mai adânc. El o ridică în genunchi și începu să se miște cât de repede putea, mângâind-o cu degetele pentru a o aduce la climax. Ea începu să geamă, un sunet jos și gutural pe care el nu îl mai auzise până atunci. Will se împingea violent în ea, fără să îi pese dacă îi lăsa urme pe corp, dacă o rănea. Când ajunse la punctul culminant îl strânse atât de tare că aproape durea să fie înăuntrul ei. Și orgasmul lui fu așa de intens că se prăbuși peste ea, gâfâind, durându-l tot corpul.

Will se rostogoli pe spate. Părul lui Angie îi venea încurcat peste față. I se întinsese machiajul

și respira și ea la fel de greu.

— Doamne, murmură ea. Doamne.

Încercă să întindă mâna și să îl mângâie pe față, dar el i-o dădu la o parte.

Rămaseră acolo așa, gâfâind pe podea, părându-li-se că trecuseră ore. Will încercă să simtă remușcare sau furie, dar nu putea decât să se simtă epuizat. Se săturase atât de tare de toate acestea, de felul în care Angie îl făcea să își piardă mințile. Se gândi din nou la ce spusese Sara: învață din greșeli.

Angie Polaski arăta ca cea mai mare greșeală pe care o făcuse Will în toată viața lui nenorocită.

— Iisuse, spuse ea gâfâind încă.

Se rostogoli pe o parte și își băgă mâna pe sub cămașă. Îi simțea mâinile fierbinți și transpirate pe piele.

— Oricine ar fi fata, spune-i că îi mulțumesc, zise Angie.

El se holbă la tavan fiindcă nu se simțea destul de stăpân pe el pentru a o privi.

— Sunt cu tine de douăzeci și trei de ani, puiule, și nu mi-ai tras-o niciodată așa, spuse ea găsind cu degetele locul de sub coaste unde pielea era cicatrizată de la o arsură de țigară. Cum o cheamă?

Will tot nu răspunse.

— Spune-mi cum o cheamă, șopti Angie.

Îl duru gâtul când încercă să înghită.

— Nu e nimeni.

Ea râse de parcă s-ar fi lămurit.

— E asistentă sau polițistă?

Râse din nou.

— Prostituată?

Will nu spuse nimic. Încerca să și-o scoată pe Sara din cap, nu voia să se gândească acum la ea fiindcă știa ce avea să urmeze. Will câștigase un punct, așa că Angie trebuia să câștige zece. Tresări când ea găsi un nerv sensibil pe pielea cicatrizată.

— E normală? întrebă ea.

Normală. Foloseau cuvântul acesta în orfelinat când vorbeau despre oameni care nu erau ca ei – oameni cu familii, cu viețile lor, oameni ai căror părinți nu îi băteau, nu îi scoteau la produs și nu îi tratau ca pe gunoaie.

Angie se tot plimba cu vârful degetului în jurul arsurii.

— Știe de problema ta?

Will încercă să înghită din nou. Îl ustura gâtul. Simțea că i se face rău.

— Știe că ești prost?

El se simțea captiv sub degetul ei, sub presiunea pe care acesta o exercita pe cicatricea rotundă unde țigara aprinsă îi arsese pielea. Tocmai când credea că nu mai poate îndura, ea se opri, își apropie gura de urechea lui și își băgă degetele pe sub mâneca lui. Găsi cicatricea lungă care îi urca pe antebraț, unde îi despicase lama de ras pielea.

— Îmi amintesc sângele, spuse ea. Cum îți tremura mâna, cum ți-a despicat lama pielea. Ții minte?

El închise ochii și de sub pleoape ieșiră lacrimi. Bineînțeles că își amintea. Dacă se concentra destul de mult putea încă să simtă vârful ascuțit din metal zgâriind osul fiindcă știa că trebuie să înfigă lama adânc, destul de adânc pentru a despica vena, suficient de adânc pentru a fi sigur că o făcuse cum trebuia.

— Mai știi cum te-am ținut? întrebă ea, iar el reuși să îi simtă brațele în jurul său chiar dacă ea nu îl îmbrățișa acum.

Își amintea cum își înfășurase tot corpul în jurul lui, ca o pătură.

— Cât sânge a curs.

Se scursese pe mâini, pe picioare, pe tălpi. Îl ținuse atât de strâns că nu mai putea să respire, iar el o iubise atât de mult fiindcă ea înțelesese de ce o făcea, de ce avea nevoie să oprească nebunia din jurul lui. Fiecare cicatrice de pe corpul lui, fiecare arsură, fiecare ruptură Angie o cunoștea așa cum

se cunoștea pe ea însăși. Fiecare secret pe care îl avea Will, Angie îl ținea cumva ascuns în interiorul ei. Ținea de el cu prețul vieții.

Ea *era* viața lui.

El înghiți în sec, deși avea gura tot uscată.

— Cât mai vrei?

Ea își odihnea mâna pe stomacul lui. Știa că îl recâștigase, știa că acum trebuia doar să mai pocnească din degete.

— Ce să mai vreau, puiule?

— Cât vrei să te mai iubesc?

Ea nu răspunse imediat și el se pregătea să întrebe din nou, când o auzi:

— Nu era ăsta titlul unui cântec country?

El se întoarse pentru a o privi, căutând în ochi un semn de bunătate pe care nu îl mai văzuse până atunci.

— Spune-mi doar atât, ca să știu să număr zilele, ca să știu când o să termin odată cu asta.

Angie îl mângâie pe față.

— Cinci ani? Zece ani? întrebă el simțind cum i se închide gâtul, de parcă i-ar fi dat cineva să mănânce cioburi. Doar atât, să îmi spui. Când o să pot să nu te mai iubesc?

Ea se apropie și își apropie din nou gura de urechea lui.

— Niciodată.

Se ridică de pe podea, își trase fusta în jos, își găsi pantofii și chiloții. Will rămase acolo când ea deschise ușa și ieși fără a se mai obosi să se uite în urmă. Nu o învinovățea. Angie nu se uita niciodată în urmă. Știa ce se afla în spatele ei, așa cum știa mereu și ce se afla înainte.

Will nu se ridică nici când îi auzi pantofii pe treptele verandei sau mașina pornind pe alee. Nu se ridică nici când o auzi pe Betty zgâriind la ușa ei specială, pe care Will uitase să o deschidă. Will nu se mișcă pentru nimic. Rămase pe podea toată noaptea, până când soarele care intră pe fereastră îi spuse că era timpul să se ducă la muncă.

ZIUA A PATRA

Capitolul 20

Lui Pauline îi era foame, dar asta putea suporta. Cunoștea durerea din stomac și din intestine, felul în care spasmele se auzeau în stomac când acesta încerca să găsească hrană de orice fel. Le cunoștea bine pe toate acestea și le putea suporta. Dar cu setea era o situație diferită. Nu avea cum să scape de sete. Nu stătuse niciodată atât de mult fără apă. Era disperată, în stare de orice. Urinase pe jos și încercase să o bea, dar nu făcuse decât să îi accentueze setea nebună până ajunse să stea în genunchi, urlând ca un lup.

Nu mai suporta. Nu mai putea să stea în locul acela mult timp. Nu putea să o lase să o înnebunească din nou, să o copleșească atât de tare până să ajungă în punctul în care tot ce își dorea era să se ghemuiască și să plângă după Felix.

Felix. Era singurul motiv pentru a ieși de aici, a lupta, a-i opri pe nenorociții ăia să o ia de lângă băiețelul ei.

Zăcea pe o parte, cu brațele legate în talie și cu picioarele întinse drept și își ridică jumătatea de sus a corpului, întinzându-și gâtul pentru a se așeza drept. Rămase așa, cu mușchii încordați, transpirând, cu cârpa care îi acoperea ochii frecându-se de piele, și ținti. Lanțurile care îi cuprindeau încheieturile zăngăniră și, înainte de a se putea opri, își dădu capul pe spate și îl izbi de perete.

Durerea o fulgeră de-a lungul gâtului. Văzu stele – la propriu – băltind prin întuneric. Căzu pe spate, gâfâind, încercând să nu își piardă controlul respirației și forțându-se să nu leșine.

— Ce faci? întrebă cealaltă femeie.

Nenorocita zăcea pe spate ca moartă de vreo douăsprezece ore, fără să miște, fără să-i pese, și acum se trezea să pună întrebări?

— Taci, se răsti Pauline.

Nu avea timp pentru rahatul ăsta. Se rostogoli din nou pe o parte și își lipi corpul de zid, mutându-se cu câțiva centimetri mai jos. Își ținu respirația, strânse din ochi și se dădu din nou cu capul de perete.

— Băga-mi-aș! țipă ea, cu capul explodând de durere.

Căzu din nou pe spate. Îi curgea sânge pe frunte, care se scurse pe după eșarfă și îi intră în ochi. Nu putu să scape de sânge clipind și nu îl putea șterge. Simți ca și cum un păianjen i se târa pe pleoape, intrându-i în ochi.

— Nu, spuse Pauline căzând pradă unei halucinații totale, în care păianjeni i se târau pe față, scormonind în piele și depunându-și ouăle în ochii ei. Nu!

Se smuci până se ridică în fund, ametind de la mișcarea bruscă. Gâfâia iar; își sprijini capul pe genunchi, atingându-și coapsele cu pieptul. Trebuia să se controleze. Nu putea să cedeze setei. Nu putea să își lase creierul pradă nebuniei din nou, ca să nu piardă toată munca depusă.

— Ce faci? șopti femeia îngrozită.

— Lasă-mă în pace.

— O să te audă. O să vină jos.

— Nu vine aici, se răsti Pauline.

Apoi, pentru a-i dovedi, începu să țipe:

— Vino încoace, nenorocitu' dracu'!

Avea gâtul așa de uscat că începu să tușească de la efort, dar țipă în continuare.

— Încerc să evadez! Vino să mă oprești, nenorocit impotent ce ești!

Așteptară ce așteptară, timp în care Pauline număra secundele. Nu se auziră pași pe scări. Nu se aprinse nicio lumină. Nu se deschise nicio ușă.

— De unde știi? întrebă străina. De unde știi ce face?

— Așteaptă să cedeze una dintre noi, îi spuse Pauline. Și n-o să fiu eu aia.

Femeia îi mai puse o întrebare, dar Pauline o ignoră, lipindu-se iar de perete. Se pregăti să se mai izbească o dată de zid, dar nu o mai putu face. Nu se mai putea răni singură. Nu acum. Mai târziu. Se odihnea doar câteva minute și o făcea mai târziu.

Se rostogoli pe spate cu lacrimi scurgându-i-se pe față. Nu deschise gura fiindcă nu voia să o audă femeia cealaltă că plânge. Străina o auzi suspinând, o auzi rostogolindu-se în propria urină. Spectacolul se terminase. Nu se mai vindeau bilete.

— Cum te cheamă? întrebă necunoscuta.

— Ce te interesează pe tine? se răsti Pauline.

Nu voia să își facă prieteni. Voia să iasă de acolo oricum ar fi putut, iar dacă asta însemna să calce peste cadavrul străinei spre libertate, Pauline ar fi făcut-o.

— Taci din gură.

— Spune-mi ce faci și poate te ajut.

— Nu poți să mă ajuți. Pricepi? spuse Pauline întorcându-și fața către străină, deși erau amândouă înconjurate de întuneric. Ascultă la mine, nenorocito. O singură persoană o să iasă vie de aici și aia nu o să fii tu. Înțelegi? Suntem în rahat până la gât și nu o să fiu eu aia care se duce prima la fund. Bine?

Străina rămase tăcută. Pauline căzu pe spate, privind în întuneric, încercând să își adune curajul să se lovească iar de zid.

— Tu ești *Atlanta Thin,* nu? se auzi vocea femeii ca o șoaptă.

— Ce-ai zis? întrebă Pauline la rândul ei gâtuit, de parcă ar fi strâns-o cineva cu un șireang.

— Suntem în rahat până la gât și nu o să fiu eu aia care se duce prima la fund, repetă ea. Spui des

asta.

Pauline își mușcă buza.

— Eu sunt *Mia-trei.*

Mia venea de la „bulimie”. Pauline recunoscu numele de utilizator, dar insistă că nu știa despre ce vorbește.

— Le-ai arătat e-mailul acela la muncă? întrebă Mia.

Pauline deschise gura, încercând să respire puțin. Încerca să se gândească la celelalte lucruri pe care le spusese pe grupul de pe pagina pro-anorexie, la gândurile disperate care îi trecuseră prin cap și pe care ajunsese cumva să le materializeze pe tastatură. Era cam ca vomitatul, dar în loc să îți golești stomacul, îți curățai creierul. Dacă spuneai cuiva acele lucruri îngrozitoare pe care le gândeai, dacă știai că și alții gândesc așa, parcă era mai ușor să te trezești dimineața.

Iar acum străina nu mai era o străină.

— Le-ai arătat e-mailul? repetă Mia.

Pauline înghiți în sec, deși nu avea decât praf pe gât. Nu îi venea să creadă că e legată ca un porc nenorocit și femeia asta voia să vorbească despre muncă. Munca nu mai conta de-acum. Nimic nu mai conta. E-mailul acela era dintr-o altă viață, o viață în care Pauline avea o slujbă pe care și dorea să o păstreze, o ipotecă, o rată la mașină. Așteptau aici, în văgăuna asta, să fie torturate, violate, ucise, iar femeia asta își făcea griji pentru un e-mail nenorocit?

— Nu am apucat să îl sun pe Michael, fratele meu, spuse Mia. Poate mă caută.

— Nu o să te găsească, îi spuse Pauline. Nu aici.

— Unde suntem?

— Nu știu, răspunse ea sinceră. M-am trezit în portbagajul unei mașini. Eram legată cu lanțuri. Nu știu sigur cât am stat acolo. S-a deschis portbagajul, eu am început să țip și m-a

electrocutat iar, zise și închise ochii. Apoi m-am trezit aici.

— Eu eram în curte, îi povesti Mia. Am auzit ceva. Credeam că poate e o pisică… zise cu vocea pierdută. Și eu tot în portbagaj eram când m-am trezit. Nu știu cât m-a ținut acolo. Mi s-a părut că au trecut câteva zile. Am încercat să număr orele dar…

Tăcu o bucată bună de vreme pe care Pauline nu știu cum să o ia.

— Crezi că așa ne-a găsit? reluă ea în cele din urmă. Pe forum?

— Probabil, minți ea.

Pauline știa cum le găsise și nu era pe forumul ăla tâmpit. Ea fusese cea care le adusese aici – gura ei mare fusese cea care le băgase în bucluc. Dar nu avea de gând să îi spună Miei ce știa. Aveau să urmeze alte întrebări și odată cu ele și acuzații pe care Pauline știa că nu le-ar putea suporta.

Nu acum. Nu când simțea că are creierul îndesat cu vată și îi curgea sânge în ochi care păreau a fi picioarele mici și păroase a milioane de păianjeni.

Pauline trase adânc aer în piept, încercând să nu intre iar în panică. Se gândi la Felix și la cum mirosea acesta când îi făcea baie cu noul săpun pe care i-l luase de la Colony Square în timpul pauzei de masă.

— E încă în seif, da? întrebă Mia. O să găsească e-mailul în seif și o să știe că i-ai spus tapițerului să măsoare liftul.

— Cretino, ce mai contează? Tu chiar nu înțelegi unde suntem, ce o să ni se întâmple? Și ce dacă găsesc e-mailul? Ia uite unde era consolarea: „a murit, dar măcar avea dreptate”.

— E mai mult decât primești cât ești vie.

Rămaseră amândouă pe gânduri. Pauline încercă să își amintească ce știa despre Mia. Femeia nu scria mult pe forum, dar când o făcea era la obiect. Ca și Pauline și alte câteva utilizatoare, nici Miei

nu îi plăceau plângăcioasele și nu prea suporta prostia.

— Nu pot să ne înfometeze, spuse Mia. Eu stau nouăsprezece zile înainte să încep să clachez.

Pauline era impresionată.

— Și eu cam tot așa, minți ea.

De fapt cel mai mult rezistase douăsprezece zile și atunci o băgaseră în spital și o îndesaseră ca pe porcul de Crăciun.

— Apa e problema, spuse Mia.

— Da, aprobă Pauline. Tu cât poți…

— Nu am încercat niciodată să nu beau apă, o întrerupse Mia, ghicind restul întrebării. Apa nu are calorii.

— Patru zile, zise Pauline. Am citit undeva că poți să stai patru zile fără apă.

— Noi putem mai mult.

Nu încerca să se mintă. Dacă Mia rezista nouăsprezece zile fără să mănânce, putea rezista cu siguranță mai mult decât Pauline și fără apă.

Asta era problema. Putea rezista mai mult decât Pauline. Nimeni nu rezistase mai mult decât ea înainte.

Mia puse o întrebare evidentă.

— De ce nu ne-a tras-o până acum?

Pauline își lipi capul de podeaua rece de ciment, încercând să nu lase sentimentul de panică să escaladeze. Nu violul era problema. Celelalte chestii – jocurile, batjocura, păcălelile… sacii de gunoi.

— Vrea să ne slăbească, ghici Mia. Vrea să fie sigur că nu ripostăm, spuse ea și se mișcă, zdrăngănindu-și lanțurile.

Vocea ei suna mai aproape, așa că Pauline se gândi că se întorsese pe o parte.

— Ce făceai? Adineauri, adică. De ce te dădeai cu capul de zid?

— Dacă pot să sparg rigipsul poate reușesc să ies. Reglementările în construcții prevăd că între

bârnele de rezistență să se lase patruzeci de centimetri.

— Ai talia de patruzeci de centimetri? întrebă Mia cu vocea plină de admirație.

— Nu, proasto! Mă întorc pe burtă și ies așa.

Mia râse de propria ei prostie, dar apoi spuse ceva ce o făcu pe Pauline să se simtă la fel de idioată.

— Și de ce nu-ți folosești picioarele?

Rămaseră amândouă tăcute, dar Pauline simți cum o copleșește ceva. Abdomenul i se încordă, urechile i se umplură de zgomotul unui râset, un râset în toată regula, clar ca lumina zilei, provocat de gândul la cât de incredibil de proastă era.

— O, Doamne, suspină Mia, fiindcă râdea și ea. Ce tâmpită ești.

Pauline își întoarse corpul, încercând să se rotească pe umăr. Își alinie picioarele le zid, le încrucișă ca să nu o încurce lanțurile și lovi. Rigipsul cedă de la prima încercare.

— Proasto, bombăni ea referindu-se la ea însăși de data asta.

Se întoarse din nou cu fața la deschizătură și încercă să rupă cu dinții bucățile de rigips. Praful care se formase era otrăvitor, dar nu îi păsa. Prefera să moară cu capul ieșit patruzeci de centimetri din camera asta decât să stea legată aici așteptându-l pe nenorocit să vină după ea.

— Ai reușit? întrebă Mia. Ai spart…

— Taci din gură, îi spuse Pauline, mușcând dintr-un strat de burete.

Izolase pereții. Era de așteptat. Nu era mare lucru. Îl apucă cu dinții, mușcând bucăți mari, murind de nerăbdare să simtă aerul curat de afară pe față.

— Rahat! țipă Pauline.

Se mișcă pentru a ajunge cu mijlocul lângă gaură. Întinse degetele, care abia ajungeau dincolo de stratul de rigips spart. Rupse buretele, apoi degetele dădură de ceva care semăna cu o plasă. Își

arcui spatele, încercând să ajungă cu mâna cât mai departe posibil. Pipăi cu degetele împletitura de sârmă.

— La dracu'!

— Ce e?

— Plasă de sârmă.

Criminalul întinsese plase subțiri de sârmă de-a lungul pereților, ca ele să nu poată ieși.

Pauline se așeză iar în poziție și izbi plasa cu picioarele. Dar plasa rezistă loviturii tălpilor ei. În loc ca plasa să cedeze, contraforța o aruncă în spate câțiva centimetri. Se trase înapoi ca să mai încerce o dată, rostogolindu-se pe burtă și proptindu-și palmele transpirate în ciment. Își luă elan și lovi cu toată puterea. Din nou plasa rezistă și o aruncă înapoi.

— Iisuse, icni ea căzând pe spate; izbucni în lacrimi, iar micile picioare de păianjeni îi acoperiră iar vederea. Ce mă fac acum?

— Nu ajungi cu mâinile?

— Nu! țipă Pauline.

Parcă i se ducea toată speranța cu fiecare răsuflare. Avea mâinile legate prea strâns de curea. Plasa de sârmă era amplasată pe dinafara zidului. Nu avea cum să ajungă la ea.

Corpul i se zguduia de la suspine. Nu îl mai văzuse de ani de zile, dar tot mai știa cum gândea. Subsolul era scena lui, o închisoare bine pregătită unde le înfometa până nu i se mai opuneau. Dar asta nu era cea mai rea parte. Undeva exista o grotă, un loc întunecat sub pământ pe care îl săpase cu mâna lui cu cea mai mare plăcere. În subsol le făcea să cedeze. Dar în grotă avea să le distrugă. Nenorocitul se gândise la tot.

Din nou.

Mia reușise să se târască aproape de ea. Îi auzea vocea aproape, parcă era chiar deasupra ei.

— Taci, îi ordonă Mia, împingând-o la o parte. O să ne folosim gura.

— Poftim?

— Plasa de sârmă e făcută din metal subțire, nu?

— Da, dar…

— Dacă îl îndoi într-o parte și-n alta se rupe.

Pauline scutură din cap. Era o nebunie.

— Tot ce trebuie să facem este să slăbim un ochi, spuse Mia de parcă era foarte logic. Apucă metalul în gură și trage înainte și înapoi, înainte și înapoi. O să se rupă până la urmă și apoi putem să îl spargem cu picioarele. Sau putem chiar să rupem fiecare ochi cu gura.

— Nu putem să…

— Nu-mi spune mie că nu putem, nenorocito! țipă Mia la ea și, deși avea piciorul legat, reuși să îi tragă un șut în tibie.

— Au! Iisuse…

— Începe să numeri! îi ordonă Mia apropiindu-se de gaură. Când ajungi la două sute, e rândul tău.

Pauline nu avea de gând să o facă fiindcă era chitită să nu o lase pe nenorocita asta să-i dea ei ordine. Dar apoi auzi un zgomot – dinți pe metal. Scrâșnind, răsucind. Două sute de secunde. Avea să li se rupă pielea. Aveau să își facă gingiile zdrențe. Nici nu știau dacă avea să meargă.

Pauline se rostogoli și se ridică în genunchi.

Începu să numere.

Capitolul 21

Faith nu se gândise niciodată că ar fi o persoană matinală, dar se obișnuise să meargă devreme la muncă încă de pe vremea când Jeremy era copil. Nu se putea să nu fii o persoană matinală când aveai un băiat înfometat de hrănit, îmbrăcat, aranjat și trimis la autobuz la cel târziu șapte și treisprezece. Dacă nu era Jeremy, probabil că ar fi fost una dintre acele persoane care stau până târziu, genul care se bagă în pat după miezul nopții, dar ora de culcare a lui Faith era mai

degrabă zece și rămăsese așa chiar și când Jeremy ajunsese la adolescență și se trezea târziu și greu.

Și Will se trezea mereu devreme, având propriile lui motive. Faith îi văzu Porsche-ul parcat în locul obișnuit și trase Mini-ul ei în parcarea subterană a City Hall East. Parcă mașina și apoi stătu acolo, încercând să regleze scaunul șoferului astfel încât să poată ajunge și la volan și la pedale în același timp fără a fi înțepată de una când încerca să ajungă la cealaltă. După câteva minute găsi combinația perfectă și îi trecu prin cap să sudeze scaunul în poziția aceea. Dacă Will voia să îi mai conducă mașina, trebuia să o facă ținând genunchii în dreptul urechilor.

Se auzi o bătaie în fereastră, iar Faith se uită în sus, speriată. Pe afară stătea Sam Lawson cu un pahar de cafea în mână.

Faith deschise portiera și se chinui să iasă afară, simțind că parcă se îngrășase cu zece kilograme peste noapte. Îi fusese imposibil să găsească ceva de îmbrăcat în dimineața aceea. Reținea atâta apă că putea să umple un bazin la delfinariu. Din fericire îndrăgosteala de Sam Lawson nu o ținuse decât o zi. Acum nu o încânta să vorbească cu el, mai ales că trebuia să se concentreze la altceva în ziua care abia începea.

— Ce faci, pisi? o întrebă Sam uitându-se la ea de sus în jos în stilului lui de prădător.

Faith își luă geanta de pe bancheta din spate.

— Nu ne-am mai văzut de mult.

El ridică din umeri vrând să insinueze că nu era decât o victimă a circumstanțelor.

— Uite aici, îi oferi el paharul. Decofeinizată.

Faith încercase să bea cafea de dimineață, dar numai mirosul o făcuse să alerge cât de repede putuse la toaletă.

— Scuze, zise ignorând paharul și trecând pe lângă el, concentrându-se să nu i se facă iar rău.

Sam aruncă paharul la coșul de gunoi și o prinse din urmă.

— Greţuri de dimineaţă?

Faith se uită în jur, temându-se să nu fi auzit cineva.

— Nu i-am spus decât şefei mele.

Încercă să îşi aducă aminte care era cel mai bun moment să le spui cunoscuţilor. Trebuia să treacă nu-ştiu-câte săptămâni înainte să fii sigură. Faith se apropia de termenul acela. Trebuia să înceapă să le spună oamenilor curând. Oare trebuia să îi strângă pe toţi, să îi invite pe maică-sa şi pe Jeremy la cină şi să îşi sune fratele şi să îl pună pe speaker sau putea să le trimită un e-mail comun şi anonim şi poate după aceea să sară într-un avion spre Caraibe şi să aştepte acolo câteva săptămâni până se calmează apele?

Sam pocni din degete în faţa ei.

— Mai eşti acolo?

— Aproape, spuse Faith şi încercă să deschidă uşa clădirii, dar Sam o deschise înaintea ei. Am multe pe cap.

— Despre seara trecută…

— S-a întâmplat acum două seri, de fapt.

— Da, doar că nu m-am gândit la asta decât seara trecută, spuse el rânjind.

Faith oftă şi apăsă butonul liftului.

— Vino încoace.

O trase în firida din faţa liftului, lângă un automat care avea trei rânduri de melcişori cu miere, lucru pe care Faith îl cunoştea fără să fie nevoie să se mai uite.

Sam îi dădu părul după ureche şi ea se trase înapoi. Nu avea chef de intimităţi aşa de dimineaţă. Nu era sigură că era pregătită. Fără a se gândi, se uită în sus ca să se asigure că nu exista nicio cameră de supraveghere.

— Am fost un bou seara trecută, spuse el. Îmi pare rău.

Auzi uşile liftului deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

— Nu are nimic.

— Ba are, spuse și se aplecă să o sărute, dar ea se trase din nou înapoi.

— Sam, sunt la muncă, zise ea fără a spune chiar tot ce era de zis, adică faptul că se străduia să rezolve un caz în care o femeie murise, altă femeie fusese torturată și încă două erau dispărute. Nu e momentul acum.

— Nu e niciodată momentul, spuse el, un lucru pe care ea îl mai auzise și acum mulți ani când ei doi erau împreună. Vreau să încercăm din nou.

— Și Gretchen?

— Nu da cioara din mână… zise el și ridică din umeri.

Faith mormăi, împingându-l. Se întoarse la lift și apăsă butonul. Sam nu plecă, așa că ea îi spuse:

— Sunt însărcinată.

— Îmi amintesc.

— Nu vreau să te rănesc, dar copilul nu este al tău.

— Nu contează.

Faith se întoarse cu fața spre el.

— Încerci să repari niște lucruri fiindcă soția ta a făcut avort?

— Încerc să mă întorc în viața ta, Faith. Știu că trebuie să se întâmple după regulile tale.

Faith se enervă auzind acest fals compliment.

— Îmi amintesc că una dintre problemele pe care le-am avut – pe lângă faptul că tu erai un alcoolic, eu eram polițistă și mama credea că ești Antihristul – a fost faptul că nu îți convenea că am un fiu.

— Eram gelos fiindcă îi acordai mai multă atenție.

La momentul respectiv ea îl acuzase exact de acest lucru. Rămase fără cuvinte când îl auzi acum recunoscând.

— M-am maturizat, spuse el.

Liftul se deschise. Faith se asigură că nu era nimeni înăuntru, apoi ținu ușa deschisă cu mâna.

— Nu pot să port discuția asta cu tine acum. Trebuie să muncesc.

Se urcă în lift și lăsă ușile să se închidă.

— Jake Berman locuiește în Districtul Coweta.

Faith aproape că își rupse mâna oprind ușile.

El scoase carnetul din buzunar și vorbi în timp ce nota.

— L-am găsit prin biserica aceasta. Este diacon și predă la școala de duminică. Au un site grozav cu poza lui pe el. Mielușei și curcubeie. Evanghelic.

Creierul lui Faith nici nu putea procesa informația.

— De ce l-ai găsit?

— Am vrut să văd dacă pot să ți-o iau înainte.

Lui Faith nu îi plăcea unde bătea cu asta. Încercă să neutralizeze situația.

— Ascultă, Sam, nu știm dacă este sau nu tipul cel rău.

— Presupun că nu ai fost niciodată în toaleta bărbaților din mall-ul Georgia.

— Sam…

— Nu am vorbit cu el, o întrerupse el. Am vrut doar să văd dacă îl pot găsi eu când nu poate nimeni. M-am săturat să mă strângă Rockdale de ouă. Îmi place mai mult când o faci tu.

— Lasă-mă până la prânz să vorbesc cu el, spuse Faith ignorând și ultimul comentariu.

— Ți-am zis, nu caut vreun reportaj. E un exercițiu de credință[16], spuse el rânjind cu toți dinții.

Ea se uită urât la el.

— Voiam să văd dacă pot să fac și eu ce faci tu. Nu e prea greu, spuse rupând bucata de hârtie și i-o înmână făcându-i din ochi.

Faith luă repede adresa înainte ca el să se răzgândească. Sam îi ținu privirea până se închiseră ușile, apoi Faith se trezi că se holbează la propria reflexie de pe spatele ușilor. Deja transpira, dar se gândi că poate se putea crede că strălucea de

la sarcină. Și părul începuse să i se încrețească din cauză că, deși era doar aprilie, temperaturile erau destul de mari.

Se uită la adresa pe care i-o dăduse Sam. În jurul scrisului desenase o inimă mare, lucru pe care ea îl găsi în același timp și enervant, și drăguț. Nu îl crezuse cu adevărat când spusese că nu caută să facă o știre din asta. Poate că *Atlanta Beacon* făcea un reportaj exclusiv pe ascuns, prin care îi dădea în vileag pe enoriașii căsătoriți care făceau sex prin toalete publice cu bărbați și găseau femei torturate și violate în mijlocul drumului.

Oare era Berman fratele lui Pauline? Acum, că știa adresa, nu mai era atât de sigură. Care erau șansele ca Jake Berman să se întâlnească pe ascuns cu Rick Sigler și ca amândoi bărbații să se afle din întâmplare pe drum când au lovit-o soții Coldfield pe Anna cu mașina?

Ușile se deschiseră și Faith ieși pe hol. Nu era aprinsă nicio lumină de pe hol așa că apăsă ea întrerupătoarele în timp ce se îndrepta către biroul lui Will. Nu se ivea nicio lumină pe sub ușă, dar ciocăni oricum, știind că era în clădire fiindcă îi văzuse mașina.

— Da?

Deschise ușa. El stătea la birou cu mâinile pe burtă. Lumina era stinsă.

— E totul în regulă? întrebă ea.

— Ce mai faci? întrebă și el fără a-i răspunde la întrebare.

Faith închise ușa și desfăcu un scaun pliant. Îi văzu dosul palmei și observă că avea noi zgârieturi pe lângă rănile pe care și le făcuse când îi stâlcise fața lui Simkov. Nu spuse nimic despre asta și începu să vorbească despre caz.

— Am adresa lui Jake Berman. Stă în Coweta. Asta e la patruzeci de minute de-aici, nu?

— Dacă e traficul liber, spuse el ținând mâna întinsă după hârtia cu adresa.

— Strada Lester, numărul 1935, citi ea de pe foaie.

Dar el tot mai ținea mâna întinsă. Dintr-un motiv anume, Faith nu făcea decât să se holbeze la degetele lui.

— Dă-o-n mă-sa, Faith, nu-s imbecil! Pot să citesc o adresă, se răsti el.

Tonul era destul de ascuțit ca să o facă să tresară. Will nu înjura prea des și nu îl auzise niciodată să vorbească așa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu s-a întâmplat nimic, vreau doar adresa. Nu pot să vin la interogatoriul lui Simkov. O să merg să îl caut pe Berman și o să ne întâlnim înapoi aici după programarea ta. Acum dă-mi adresa, spuse el agitând mâna.

Ea își încrucișă mâinile la piept. Mai degrabă murea decât să îi dea hârtia.

— Nu știu ce naiba ai, dar mai bine îți bagi mințile în cap și vorbești cu mine despre asta înainte să escaladeze în ceva mai grav.

— Faith, nu am decât două ouă. Dacă vrei și tu unul, va trebui să vorbești cu Amanda sau cu Angie.

Angie. Păru că odată ce rosti acel cuvințel i se scurse toată furia din el. Faith se rezemă de spătar cu brațele încă încrucișate, studiindu-l. Will se uita pe fereastră și ea îi putea vedea linia fină a cicatricei care îi brăzda obrazul. Voia să știe cum se întâmplase, cum i se desprinsese pielea de pe maxilar dar, la fel ca oricare alt lucru, și această cicatrice era un subiect pe care nu îl deschideau.

Faith puse hârtia pe birou și îi făcu vânt pentru a ajunge la el. Will îi aruncă o privire în grabă.

— E o inimă în jurul ei.

— Sam a desenat-o.

Will împături hârtia și o puse în buzunarul vestei.

— Te vezi cu el?

— E complicat, spuse Faith și ridică din umeri, fiindcă ura să spună că „doar și-o trag”.

El dădu din cap în semn că înțelege – aceeași mișcare pe care o făcea mereu când era vorba de ceva personal despre care nu aveau să discute.

Dar ea se săturase de situația asta. Ce avea să se întâmple peste o lună când i se va vedea sarcina? Ce avea să se întâmple peste un an când leșina la muncă din cauză că nu calculase bine doza de insulină? Îl putea vedea clar pe Will găsind scuze pentru creșterea ei în greutate sau ridicând-o de pe jos și sfătuind-o să aibă grijă pe unde calcă. Cât era de bun la a se preface că nu vede nimic când ea semnaliza ca la nebuni!

Ridică mâinile ca și când s-ar fi predat.

— Sunt gravidă.

El ridică sprâncenele.

— Victor e tatăl. Am și diabet. De asta am leșinat.

El părea prea șocat pentru a mai vorbi.

— Trebuia să îți spun mai devreme. Asta e programarea mea secretă în Snellville. Mă duc la un doctor ca să mă ajute cu treaba asta cu diabetul.

— Nu poate să te trateze Sara?

— M-a trimis la un specialist.

— Un specialist înseamnă că e grav.

— Este dificil. Din cauza diabetului e puțin mai greu. Dar o să mă descurc. Cel puțin așa a zis Sara, adăugă ea.

— Vrei să vin cu tine la programare?

Lui Faith îi apăru în minte imaginea lui stând în sala de așteptare a cabinetului Deliei Wallace cu geanta ei în poală.

— Nu, mulțumesc. Trebuie să fac asta singură.

— Victor știe?

— Nu știe nimic. Nimeni nu știe în afară de tine și de Amanda, iar ei i-am spus numai fiindcă a intrat peste mine când îmi injectam insulină.

— Trebuie să îți faci singură injecții?

— Da.

Aproape că vedea cum i se întorc rotițele în cap, gândindu-se la întrebări pe care voia să i le pună dar nu știa cum să le formuleze.

— Dacă vrei alt partener… începu Faith.

— De ce aș vrea alt partener?

— Pentru că e o problemă, Will. Nu știu cât de mare, dar când îmi crește, când îmi scade glicemia, devin emotivă și acum îmi ies din pepeni – acum îmi vine să plâng; nu știu cum o să pot să îmi fac treaba cu nebunia asta pe cap.

— O să găsești tu o soluție, spuse el gândind mereu la rece. Eu am găsit. Pentru problema mea, adică.

Mereu se adapta așa de bine. Când se întâmpla ceva rău, indiferent cât de îngrozitor era, el doar dădea din cap și mergea mai departe. Ea presupunea că era ceva ce învățase să facă la orfelinat. Sau poate Angie Polaski îl obișnuise să se poarte așa. Era un mecanism de apărare, era ceva de lăudat. Dar ca bază a unei relații, era al dracului de enervant.

Iar Faith nu putea face absolut nimic în privința asta. Will se ridică. Folosi schema lui obișnuită, făcând o glumă pentru a detensiona atmosfera.

— Dacă e să am ceva de spus în privința asta, prefer să te enervezi pe mine decât să începi să plângi.

— Și eu zic la fel despre tine.

— Trebuie să îmi cer scuze, spuse devenind din nou serios. Pentru ce i-am făcut lui Simkov. Nu am mai dat niciodată așa în vreun om până acum. Niciodată. Îți promit că nu o să se mai întâmple, spuse el privind-o direct în ochi.

— Mulțumesc, fu tot ce putu Faith să spună.

Desigur că nu era de acord cu ce făcuse Will dar era greu să îi mai reproșezi ceva când era evident că se ura singur.

— Hai să nu ne mai jucăm de-a polițistul bun – polițistul rău o vreme, spuse Faith pentru a mai detensiona și ea situația.

— Da, polițistul prost – polițista a dracu' ni se potrivește mai bine, zise și băgă mâna în buzunar dându-i înapoi hârtia cu informațiile despre Jake Berman. Ar trebui să sunăm la poliția din Coweta și să îi rugăm să îl urmărească pe Berman ca să fim siguri că el e tipul nostru.

Rotițele lui Faith se mișcau mai greu în direcția cea nouă. Se uită la scrisul pătrățos al lui Sam și la inima idioată din jurul adresei.

— Nu știu de ce crede Sam că îl poate găsi în două minute când întreaga noastră divizie de procesare a datelor nu îl poate găsi în două ore.

Faith scoase telefonul. Nu voia să o ia pe ocolite, pe la departamente, așa că o sună direct pe Caroline, asistenta Amandei. Femeia aproape se mutase cu totul în clădire, așa că răspunse de la primul sunet al telefonului. Faith îi spuse adresa lui Berman și o rugă să îi spună agentului care se ocupa de Coweta să verifice dacă acesta era Jake Berman pe care îl căutau ei.

— Vrei să îl aducă încoace? întrebă Caroline.

Faith se gândi puțin, apoi se hotărî că nu vrea să ia decizia aceasta de una singură. Așa că îl întrebă pe Will:

— Vrei să îl aducă la secție pe Berman?

— Vrem să îl speriem? întrebă acesta la rândul lui ridicând din umeri.

— Dacă îi bate un polițist la ușă se sperie oricum.

— Spune-i să încerce să îi verifice identitatea de la distanță, spuse ridicând din umeri din nou. Dacă e tipul pe care îl căutăm, o să mergem noi acolo să-l arestăm. Dă-mi numărul de telefon al agentului de pe teren. Mergem după ce termini tu de vorbit cu Simkov.

Faith îi transmise toate acestea Carolinei. Închise telefonul, iar Will întoarse monitorul calculatorului spre ea și îi spuse:

— Am primit mesajul acesta de la Amanda.

Faith apucă mouse-ul și tastatura. Schimbă tonul culorilor ca să nu îi ia foc retina și dădu dublu click pe fișier. Îi povestea și lui Will esențialul pe măsură ce citea.

— Cei de la tehnic nu au reușit să intre în calculatoarele femeilor. Spun că pe forumul cu anorexia este imposibil de intrat fără parolă fiindcă site-ul folosește nu-știu-ce criptare șmecheră. Mandatele pentru banca Oliviei Tanner trebuie să apară în după-amiaza asta ca să putem verifica telefoanele și documentele. Hmm, spuse ea dând mai jos; citi în gând și apoi îi spuse și lui Will. Așa, bun, asta ar fi ceva de întrebat portarul. Pe clanța de la ieșirea de incendiu de la ultimul etaj am găsit o amprentă parțială – degetul mare.

Will știa că Faith își petrecuse după-amiaza trecută verificând atent clădirea Annei Lindsey.

— Cum se ajunge la scări?

— Din hol sau de pe acoperiș, spuse ea citind următorul pasaj. Pe scara de incendiu din spatele clădirii au mai găsit o altă amprentă care se potrivește cu cea de pe clanță. O trimit Poliției din Michigan ca să o compare cu baza lor de date. Dacă fratele lui Pauline are cazier, ar trebui să apară ceva. Dacă aflăm un nume, atunci aproape am rezolvat.

— Să verificăm și amenzi pentru parcare prin Buckhead. Pe acolo nu prea poți să parchezi oriunde. Sunt destul de buni agenții să te găsească.

— Bună idee, spuse Faith și deschise contul ei de e-mail pentru a trimite cererea. O să pun să se caute amenzi în zonele ultimelor locații cunoscute ale victimelor și în apropiere.

— Fiul lui Sam a fost prins tot cu o amendă de parcare.

— Trebuie să încetezi să te mai uiți atât la televizor, spuse ea tastând.

— Nu prea am altceva de făcut noaptea.

Ea aruncă o privire către noile zgârieturi de pe mâna lui.

— Cum a ieșit Anna Lindsey din clădire? întrebă el. Nu putea să o arunce pe umăr și să coboare cu ea pe scara de incendiu.

Faith trimise mesajul înainte de a răspunde.

— Ușa către scări avea alarmă. S-ar fi declanșat dacă ar fi încercat cineva să o deschidă. Oare a dus-o cu liftul și a ieșit prin față?

— Trebuie să îl întrebăm pe Simkov.

— Portarul nu e acolo non-stop, îi aminti Faith. Ucigașul ar fi putut aștepta ca Simkov să iasă din tură, apoi să folosească liftul pentru a coborî corpul femeii. Simkov trebuia să mai stea și după program, dar nu poți să spui că era un om dedicat muncii sale.

— Nu era alt portar care să îl înlocuiască?

— Încercau să găsească pe cineva care să ocupe postul de șase luni, îi spuse ea. Se pare că e foarte greu să găsești pe cineva dispus să stea în fund la birou opt ore pe zi. De asta îi înghițeau atât de multe lui Simkov. Era dispus să își dubleze turele.

— Dar casetele de la camerele de supraveghere?

— Înregistrează peste ele la fiecare patruzeci și opt de ore. În afară de cele de ieri, care se pare că au dispărut, simți ea nevoia să adauge.

Amanda se asigurase că acea casetă în care Will îl dădea cu capul de tejghea pe Simkov fusese distrusă. Will se înroși la față de rușine, dar continuă:

— Ai găsit ceva în apartamentul lui Simkov?

— Am scotocit peste tot. Conduce un Monte Carlo vechi din care se scurge uleiul de zici că e ciur; nu are chitanțe de la vreun spațiu de depozitare.

— Nu are cum să fie fratele lui Pauline.

— Ne-am concentrat pe asta așa de mult că am pierdut orice altceva din vedere.

— Bine, atunci hai să nu ne mai gândim la frate. Ce știm despre Simkov?

— Nu e deștept. Adică nu e nici prost, dar criminalul nostru își alege femei pe care își dorește

să le cucerească. Nu spun că e vreun geniu, dar e un vânător. Simkov e un idiot jalnic care are reviste porno sub saltea și lasă curve să intre în apartamentele goale pentru un sex oral.

— Parcă nu credeai în profile.

— Ai dreptate, dar nu ne descurcăm cu nimic altceva. Haide să vorbim despre tipul nostru, spuse Faith – un lucru pe care îl sugera Will de obicei. Cine e criminalul nostru?

— E deștept, recunoscu Will. Probabil că lucrează pentru o femeie dificilă sau are femei dificile în viața lui.

— Păi ai descris cam orice bărbat de pe planetă în vremurile noastre.

— Mie-mi zici?

Faith zâmbi, luând cuvintele lui ca pe o glumă.

— Ce fel de slujbă are?

— Una care îi permite să nu iasă în evidență. Are un program flexibil. Îi ia mult timp să le urmărească pe femeile acestea, să le afle obiceiurile. Trebuie să aibă o slujbă care să îi permită să vină și să plece când vrea el.

— Haide să mai punem odată aceeași întrebare idioată și plictisitoare: ce e cu femeile? Ce au ele în comun?

— Chestia cu anorexia și bulimia.

— Forumul, spuse ea dar renunță singură la idee. Desigur, nici măcar FBI-ul nu poate afla pe numele cui este înregistrat site-ul. Nimeni nu a reușit să îi spargă parola lui Pauline. Cum ar fi putut să o găsească tipul nostru?

— Poate chiar el a înființat forumul ca să își ademenească victimele?

— Și cum le afla identitatea? Toată lumea e blondă, înaltă și slabă pe Internet. Și de obicei are doisprezece ani și îi tropăie hormonii în cap.

El își răsucea iar verigheta, uitându-se pe fereastră. Faith nu se putea opri să nu se uite la zgârieturile de pe dosul palmei lui. În limbajul specific, acelea erau răni de autoapărare. Will

stătuse în spatele cuiva care își înfipsese unghiile adânc în pielea lui.

— Cum a fost la Sara aseară? întrebă ea.

Will ridică din umeri.

— Am fost doar să o iau pe Betty. Cred că îi place de câinii Sarei. Are doi ogari.

— I-am văzut ieri dimineață.

— Ah, așa e.

— Sara e drăguță, îi zise Faith. Chiar îmi place de ea.

Will aprobă.

— Ar trebui să o inviți în oraș.

— Nu cred, râse el clătinând în același timp din cap.

— Din cauza lui Angie?

El nu își mai răsuci verigheta.

— Femeile ca Sara Linton…

Faith văzu în privirea lui ceva ce nu putea desluși. Se aștepta ca Will să ridice din umeri și să schimbe subiectul, dar el continuă:

— Faith, nu există părticică din mine care să nu fie stricată, spuse el gutural. Nu mă refer doar la lucrurile pe care le vezi.

Clătină din nou scurt din cap, mai mult pentru el decât pentru Faith.

— Angie știe cine sunt. Cineva ca Sara… spuse în cele din urmă și vocea i se stinse înainte de a termina. Dacă îți place cu adevărat de Sara Linton, atunci nu vrei să ajungă să mă cunoască.

— Will.

Era tot ce putea ea să spună. El începu să râdă forțat.

— Trebuie să încetăm să mai vorbim despre chestiile astea înainte să înceapă vreunul dintre noi aibă lactație. E aproape opt, spuse scoțându-și telefonul. Amanda te așteaptă în sala de interogatoriu.

— Vrei să vii să te uiți?

— O să dau niște telefoane în Michigan și o să îi enervez cât pot de mult pe ăia până verifică

amprentele pe care le-am găsit pe scara de incendiu din clădirea Annei. De ce nu mă suni când ieși de la doctor? Dacă Sam l-a găsit pe Jake Berman care trebuie, putem merge să vorbim cu el împreună.

Faith uitase despre programarea la doctor.

— Dacă e același Jake Berman, atunci ar trebui să îl săltăm imediat.

— Te sun eu dacă este cazul. Între timp tu du-te la doctor și apoi o luăm de la capăt, cum am plănuit.

Trecu totul în revistă:

— Soții Coldfield, Rick Sigler, fratele Oliviei Tanner.

— Asta ar trebui să ne țină destul de ocupați.

— Știi ce mă deranjează?

Will clătină din cap.

— Că nu am primit rapoartele acelea din Districtul Rockdale încă, explică ea și ridică din mâini, fiindcă știa că subiectul este delicat. Dacă e să o luăm de la început, păi exact asta trebuie să facem – să găsim raportul inițial de la locul faptei întocmit de primul ofițer care a răspuns la apel. Trebuie să analizăm fiecare detaliu bucățică cu bucățică. Știu că Galloway a spus că tipul e plecat la pescuit în Montana, dar dacă are documentația cum trebuie nici nu avem nevoie să vorbim cu el.

— Ce vrei să găsești în raport?

— Nu știu. Dar mă deranjează că Galloway nu ni l-a trimis prin fax.

— Nu e chiar cel mai organizat.

— Nu, dar tot ce nu ne-a spus până acum a avut o motivație. Ai spus și tu că oamenii nu fac prostii fără o explicație logică.

— O să dau un telefon la biroul lui și o să văd dacă se descurcă secretara fără să îl anunțe și pe el.

— Ar trebui să mergi să se uite cineva la zgârieturile de pe dosul mâinii.

El aruncă o privire palmei.

— Cred că te-ai uitat tu destul.

•

În afară de discuția pe care o purtase cu Anna Lindsey în spital, Faith nu mai lucrase niciodată direct cu Amanda la un caz. De obicei nu interacționau fără să existe un birou între ele, Amanda stând pe o parte cu mâinile unite pe masă, ca un director de școală nemulțumit, iar Faith agitându-se în scaun în timp ce dădea raportul. Din această cauză Faith avea tendința să uite că Amanda promovase cu o ambiție nebună încă de pe vremea când femeilor în uniformă li se permitea doar să scrie rapoarte și să meargă după cafea. Nu aveau voie nici măcar să aibă pistol fiindcă șefii credeau că, dacă venea vorba să împuște un infractor sau să nu își rupă o unghie, femeiuștile preferau ultima variantă.

Amanda fusese prima femeie ofițer care să le scoată ideile astea din cap. Era la bancă și își încasa salariul când un hoț se hotărâse să retragă niște bani. Una dintre casiere se panicase și atacatorul începuse să o lovească cu pistolul. Amanda îl împușcase o singură dată în inimă, zonă numită K-5 după cercul căreia îi corespundea pe ținta folosită la antrenament. Îi spusese lui Faith odată că își făcuse unghiile după aceea.

Lui Otik Simkov, portarul din clădirea Annei Lindsey, i-ar fi prins bine dacă ar fi știut povestea asta. Sau poate că nu. Scârba mică afișa un aer arogant în ciuda faptului că era îngrămădită într-o salopetă mică și portocalie de prizonier și purta niște sandale deschise la vârf pe care le purtaseră înaintea lui mii de alți infractori. Avea fața vânătă și umflată dar tot stătea drept, cu umerii sus. Când intră Faith în sala de interogatoriu îi aruncă o privire în care se citea tot atâta respect cât i-ar fi datorat un văcar vacii.

Cal Finney, avocatul lui Simkov, făcea mare caz tot uitându-se la ceas. Faith îl văzuse de multe ori la televizor. Reclamele lui aveau o temă muzicală teribil de enervantă. Era la fel de frumos în

persoană cum era la televizor. Numai ceasul de la mâna lui i-ar fi putut plăti facultatea lui Jeremy.

— Îmi pare rău că am întârziat, îi ceru Faith scuze Amandei fiindcă știa că doar ea conta.

Se așeză pe scaunul din fața lui Finney, prinzând și privirea dezgustată a lui Simkov care se holba fățiș la ea. Acest bărbat nu era învățat să respecte femeile. Poate Amanda reușea să schimbe lucrul acesta.

— Vă mulțumim că ați acceptat să vorbiți cu noi, domnule Simkov, începu Amanda.

Folosea tot vocea ei drăguță, dar Faith fusese la destule ședințe cu Amanda pentru a ști că Simkov dăduse de dracu'. Își ținea mâna relaxată pe un dosar. Dacă învățase ceva din experiență, atunci Faith știa că avea să deschidă dosarul acela la un moment dat și atunci o să elibereze furia iadului.

— Vrem să vă punem câteva întrebări despre…

— Du-te-n mă-ta, cucoană! lătră Simkov. Vorbește cu avocatul.

— Doctore Wagner, spuse Finney. Sunt sigur că sunteți conștientă că am intentat un proces în această dimineață pentru violența folosită de poliție.

Își deschise servieta și scoase un teanc de foi pe care le trânti zgomotos pe masă.

Faith simți că îi arde fața, dar Amanda nu părea a fi deloc intimidată.

— Înțeleg asta, domnule Finney, dar clientul dumneavoastră este acuzat de obstrucționarea justiției într-un caz deosebit de grav. Sub paza dumnealui a fost răpită una dintre locatarele clădirii. A fost răpită și torturată. Abia a reușit să scape cu viață. Sunt sigură că ați văzut la știri. Copilul i-a fost lăsat să moară, din nou sub paza domnului Simkov. Victima nu își va mai recăpăta vreodată vederea, înțelegeți de ce suntem puțin frustrați de faptul că clientul dumneavoastră nu a fost tocmai sincer despre se întâmpla, mai exact, în clădire.

— Nu știu nimic, insistă Simkov, cu un accent atât de puternic încât Faith se aștepta să înceapă în orice moment să cânte Kalinka. Scoate-mă de aici, îi spuse el avocatului. De ce sunt reținut? În curând o să fiu un om bogat.

Finney își ignoră clientul, întrebând-o pe Amanda:

— Cât va dura?

— Nu mult, dar zâmbetul ei arăta altceva.

Finney nu se lăsă prostit.

— Aveți zece minute. Limitați-vă întrebările la cazul Annei Lindsey. Dacă vei coopera acum, îi sfătui el pe Simkov, va da foarte bine la procesul civil.

Nimeni nu fu surprins că omul se lăsă influențat de promisiunea banilor.

— Hai, bine. Ce întrebări aveți?

— Spuneți-mi, domnule Simkov, continuă Amanda, de când sunteți în țară?

Simkov se uită la avocat, care îi sugeră tăcut să răspundă.

— De douăzeci și șapte de ani.

— Vorbiți foarte bine engleza. Ați spune că vorbiți fluent sau este nevoie să aduc un translator pentru a vă face să vă simțiți mai confortabil?

— Le am perfect cu engleza, zise scoțând pieptul înainte. Citesc tot timpul cărți și ziare englezești.

— Sunteți din Cehoslovacia, spuse Amanda. Corect?

— Sunt ceh, spuse el probabil fiindcă țara lui nu mai exista. De ce îmi puneți întrebările astea? Eu vă dau în judecată! Ar trebui să îmi răspundeți voi mie la întrebări!

— Trebuie să fiți cetățean al Statelor Unite ca să dați statul în judecată.

— Domnul Simkov este rezident legal, sări Finney.

— Mi-ați luat cartea verde. Am văzut că te-ai uitat la ea.

— Cu siguranță.

Amanda deschise dosarul și Faith simți că îi tresaltă inima.

— Vă mulțumesc pentru asta, am economisit niște timp, spuse ea. Își puse ochelarii la ochi și începu să citească o pagină din dosar. „Cărțile verzi emise între 1979 și 1989, care nu conțin data de expirare, trebuie înlocuite în timp de o sută douăzeci de zile de la data primirii prezentei. Rezidenții permanenți în conformitate care se încadrează trebuie să depună o Cerere de înlocuire a Cărții de Reședință Permanentă în Conformitate, formularul I-90, pentru a-și înlocui cartea verde curentă sau statului lor de rezident permanent în conformitate va fi anulat". Vă sună cunoscut, domnule Simkov?

— Dați-mi să văd, cerul Finney întinzând mâna.

Amanda îi dădu foaia.

— Domnule Simkov, mă tem că Serviciile de Imigrare și Integrare nu au la arhivă formularul I-90 completat de dumneavoastră pentru a vă reînnoi statutul legal de rezident în această țară.

— Vrăjeală, replică Simkov, dar se uită îngrijorat la avocatul lui.

Amanda îi dădu lui Finney o altă hârtie.

— Este o copie după cartea verde a domnului Simkov. Veți observa că nu este trecută pe ea data la care expiră. Așadar el încalcă termenii statului său. Mă tem că va trebui să îl predăm Serviciilor de Imigrare. De asemenea, spuse ea zâmbind dulce, am primit un telefon de la Departamentul de Securitate Națională. Nu știam că arme de proveniență cehă ajung în mâinile teroriștilor. Domnule Simkov, cred că lucrați în metalurgie înainte de a veni în America, nu?

— Eram potcovar, replică el. Puneam potcoave la cai!

— Totuși, aveți cunoștințe specializate în lucrul cu metalul.

Finney scăpă o înjurătură.

— Sunteți incredibili, știți?

— Nu îmi amintesc din reclamele dumneavoastră, domnule Finney, spuse ea sprijinindu-se pe spătarul scaunului – oare aveți ca specialitate și legea imigrării?

Începu să fluiere vesel, imitând perfect melodia care se auzea pe fundalul reclamelor lui de la televizor.

— Credeți că o să scăpați cu o chichiță de faptul că l-ați bătut pe omul acesta? Uitați-vă la el!

Finney arătă spre clientul său, iar Faith chiar îl înțelegea. Simkov avea nasul strâmb acolo unde i se sfărâmase cartilagiul. Ochiul drept era atât de umflat că abia putea să îl deschidă. Chiar și urechea îi era lovită; un șir de copci strâmbe îi traversa lobul acolo unde pumnul lui Will i-l despicase în două.

— Ofițerul dumneavoastră l-a bătut de i-a sunat apa-n cap și voi credeți că e în regulă? spuse Finney fără a aștepta vreun răspuns. Otik Simkov a fugit de regimul comunist și a venit în țara aceasta pentru a lua viața de la capăt fără nimic. Credeți că ce îi faceți acum este ceea ce dictează Constituția?

— Constituția a fost scrisă pentru oameni nevinovați, replică Amanda care avea câte un răspuns la toate.

— Convoc o conferință de presă, spuse Finney închizându-și nervos servieta.

— Aș fi mai mult decât fericită să le spun că domnul Simkov a pus o prostituată să i-o sugă înainte să o lase să urce să hrănească un bebeluș de șase luni care era pe moarte. Spuneți-mi, domnule Simkov, întrebă ea aplecându-se peste masă, o lăsați câteva minute în plus cu copilul dacă înghițea?

Lui Finney îi luă câteva secunde ca să își revină.

— Nu neg faptul că omul acesta este un dobitoc, dar chiar și dobitocii au drepturi.

— Doar dacă ești cetățean al Statelor Unite, zise Amanda și îi aruncă un zâmbet de gheață.

— Incredibil, Amanda, spuse Finney de-a dreptul dezgustat. Chestia asta o să te lovească într-o zi. Știi asta, nu?

Amanda însă era prea ocupată cu Simkov, cu care părea să se dueleze din priviri, și nu mai era deloc atentă la ce se întâmpla în cameră.

Finney își întoarse atenția către Faith.

— Dar dumneavoastră, doamnă polițistă? Sunteți mulțumită că partenerul dumneavoastră a bătut un martor?

Faith nu era deloc mulțumită, dar acum nu era momentul să se lase intimidată.

— De fapt eu sunt agent special. Polițiști le spunem de obicei celor care patrulează.

— Grozav. Atlanta e noul Guantanamo Bay. Otik, spuse întorcându-se către Simkov, nu le lăsa să te prostească. Ai drepturi.

Simkov se uita încă țintă la Amanda, de parcă ar fi crezut că putea să o învingă cumva. Ochii i se mișcau de colo-colo, citindu-i rezistența. În sfârșit, aprobă scurt din cap.

— Bine, eu renunț la proces. Tu faci să dispară toate chestiile astea.

Finney nu își credea urechilor.

— În calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să…

— Nu mai ești avocatul lui, îl întrerupse Amanda. Nu-i așa, domnule Simkov?

— Corect, aprobă el.

Își încrucișă brațele, uitându-se fix înainte.

— Asta nu rămâne așa, bombăni Finney.

— Ba eu cred că da, îi răspunse Amanda și luă teancul de foi menite pentru proces.

Finney înjură iar, pomenind-o și pe Faith ca să nu omită pe nimeni, apoi plecă din cameră.

Amanda aruncă la gunoi dosarul avocatului. Faith ascultă zgomotul pe care îl făcură paginile când zburară prin aer. Se bucura că nu era și Will aici, fiindcă dacă pe Faith o cam necăjea conștiința pentru toate acestea, pe Will aproape că îl omora. Finney avea dreptate. Will scăpa că îl bătuse pe om

datorită unei chichițe legale. Dacă Faith nu ar fi fost ieri în holul acela, s-ar fi simțit cu totul altfel acum.

Se gândi la imaginea micului Balthazar Lindsey în coșul de gunoi, la doi pași de apartamentul mamei sale și tot ce îi veni în minte erau scuze pentru Will.

— Așadar, spuse Amanda, să presupunem că există onoare și printre criminali, domnule Simkov?

Simkov dădu din cap admirativ.

— Sunteți o femeie foarte dură.

Amanda păru mulțumită de comentariu, iar Faith văzu cât de încântată era să se afle din nou într-o cameră de interogatoriu. Probabil că se plictisea de moarte stând toată ziua în ședințe organizatorice și verificând bugete și liste de cheltuieli. Nici nu era de mirare că singura ei distracție era să îl terorizeze pe Will.

— Spune-mi despre afacerea pe care o făceai cu apartamentele.

El ridică din umeri cu palmele în sus.

— Oamenii ăștia sunt mereu plecați. Uneori închiriez spațiul cuiva. Ei intră, fac puțin – mimă gestul unui act sexual – și Otik primește puțintei bani. Vine menajera a doua zi. Toată lumea e mulțumită.

Amanda aprobă din cap, de parcă era un aranjament de înțeles.

— Ce s-a întâmplat cu apartamentul Annei Lindsey?

— M-am gândit – de ce să nu dau un buf? Boul ăla de Domn Regus de la 9A s-a prins că era ceva putred. El nu fumează. Vine dintr-una dintre călătoriile lui de afaceri și era o arsură de țigară pe covorul lui. Am văzut-o – de-abia se observa. Ce mare problemă? Dar Regus – chitit să facă probleme.

— Și te-au concediat.

— Preaviz două săptămâni, referințe bune. Deja am vorbit pentru o slujbă, spuse el ridicând din umeri. Niște case pe lângă Phipps Plaza. Pază douăzeci și patru de ore. Un loc elegant tare. Eu și încă un tip, facem ture. El face de zi, eu fac de noapte.

— Când ai observat că lipsește Anna Lindsey?

— Mereu la ora șapte coboară cu copilul. Într-o zi, nu apare. Mă duc la cutia unde lasă chiriașii mesaje – de obicei doar se plâng: că nu pot să deschidă o fereastră, că nu se descurcă cu televizorul, chestii care nu sunt treaba mea, nu? Mă rog, găsesc o scrisoare de la doamna Lindsey în care îmi spune că pleacă în vacanță două săptămâni. M-am gândit că a plecat. De obicei îmi spun unde se duc, dar poate și-a zis că dacă nu mai sunt acolo când se întoarce, nu mai contează.

Se potrivea cu ce zisese Anna Lindsey.

— Așa comunică ea cu tine, prin bilețele? întrebă Amanda.

— Nu-i place de mine, spuse el aprobând din cap. Cică sunt neglijent, explică și își strâmbă buzele a dezgust. I-a făcut pe ăștia să îmi cumpere uniformă, zici că sunt maimuță. Mă face să-i zic „da, doamnă” și „nu, doamnă”, zici că sunt copil.

Cam în această direcție se îndrepta și profilul victimelor.

— De unde ai știut că a plecat? întrebă Faith.

— Nu am mai văzut-o coborând. De obicei se ducea la sală, se ducea la magazin, ducea copilul la plimbare. Vrea să o ajut să bage și să scoată căruciorul din lift. Mi-am zis: „a plecat”, spuse el ridicând din umeri.

— Deci ai presupus că doamna Lindsey a plecat două săptămâni, ceea ce se potrivea de minune cu data când îți expira contractul.

— Floare la ureche, zise el.

— Pe cine ai chemat?

— Un pește. Mortul. Nu e chiar așa de rău, zise Simkov părând pentru prima dată să mai lase

aroganța. Lumea îi zice Freddy. Nu îi știu numele adevărat, dar e mereu cinstit cu mine. Nu ca alții. Îi zic două ore, două ore stă. Plătește menajera și gata. Alții sunt mai nesimțiți. Încearcă să negocieze, nu pleacă atunci când trebuie. Așa că sunt și eu nesimțit. Nu-i mai sun când e liber un apartament. Freddy a filmat odată și un videoclip acolo. M-am uitat să îl văd la televizor, dar nu l-am văzut. Poate n-a găsit un agent. Muzica e o afacere grea.

— Petrecerea de la Anna Lindsey a luat-o razna, menționă Amanda, de parcă mai era nevoie.

— Da, razna, fu el de acord. Freddy e băiat bun, așa că nu m-am dus sus să îl verific. De câte ori mă urc în lift, cineva spune: „Vai, domnule Simkov, vă uitați la asta în apartamentul meu? Îmi udați și mie florile? Îmi plimbați și mie cățelul?” Nu e treaba mea, da’ ce pot să le spun? Du-te dracu’? Nu, nu pot. Așa că stau la mine la birou, le zic că nu pot să fac nimic fiindcă treaba mea este să stau la birou, nu să le plimb cățelul. Corect?

— Apartamentul era un dezastru. Greu de crezut că ajunsese așa în doar o săptămână, spuse Amanda.

— Oamenii ăștia, zise el și ridică din umeri. Nu au pic de respect pentru nimic. Se cacă în colț ca niște câini. Eu unul nu-s surprins. Sunt toți niște animale nenorocite, fac orice ca să-și bage-n venă.

— Și copilul? întrebă Amanda.

— Curva – Lola. Credeam că se duce acolo cu niște treabă. Era Freddy sus. Lui Lola îi cam place de el. Nu știam că e mort sau că îi distruseseră apartamentul doamnei Lindsey. Evident.

— Cât de des urca Lola acolo?

— Nu am ținut cont. De câteva ori pe zi. Credeam că se duce să tragă din când în când, spuse el și se frecă sub nas cu degetul, inspirând – semnul universal pentru prizarea de cocaină. Nu e fată rea. O femeie bună, doborâtă de evenimente nefericite.

Simkov nu părea să își dea seama că și el era unul dintre evenimentele nefericite.

— Ai văzut ceva neobișnuit în clădire în ultimele două săptămâni? întrebă Faith.

Dar el abia se uită la ea, întrebând-o pe Amanda:

— De ce îmi pune fata asta întrebări?

Faith mai fusese luată peste picior de câteva ori până atunci, dar acum știa că tipul ăsta trebuia ținut din scurt.

— Vrei să îl chem pe partenerul meu aici ca să mai vorbească puțin cu tine?

El pufni, de parcă gândul unei alte bătăi nu mai avea vreo importanță, dar răspunse totuși întrebării lui Faith:

— Cum adică, neobișnuit? E Buckhead. Pe aici totul este neobișnuit.

Anna Lindsey dăduse probabil pe apartamentul de la ultimul etaj trei milioane de dolari. Nu era ca și cum ar fi locuit în ghetou.

— Ai văzut vreun străin fâțâindu-se prin jur? insistă Faith.

— Străini sunt peste tot. E un oraș mare, zise el.

Faith se gândi la criminal. Trebuia să aibă acces la clădire pentru a reuși să o electrocuteze pe Anna și să o ia din apartament. Era evident că Simkov nu avea să îi ușureze munca, așa că se gândi să meargă la cacealma.

— Știi despre ce vorbesc, Otik. Nu mă duce cu zăhărelul sau îmi aduc partenerul să îți mai aranjeze moaca asta urâtă.

El ridică din nou din umeri, dar de data asta gestul păru diferit. Faith așteptă puțin ca el răspundă.

— Uneori mai ies în spatele clădirii să fumez o țigară.

Ieșirea de incendiu care ducea la acoperiș era tot în spatele clădirii.

— Ce ai văzut?

— O mașină, spuse el. Argintie, cu patru uși.

Faith încercă să reacționeze cât mai calm. Și soții Coldfield și familia din Tennessee văzuseră o berlină albă plecând cu viteză de la locul accidentului. Se întâmplase la apus. Poate că i se păruse că mașina argintie era albă.

— Ai văzut numărul mașinii?

El clătină din cap.

— Am văzut că siguranța de la scara de incendiu era trasă. Am urcat pe acoperiș.

— Pe scară?

— Cu liftul. Nu pot eu să mă urc pe scară. Sunt douăzeci și trei de etaje. Am un genunchi prost.

— Ce ai văzut pe acoperiș?

— Era o cutie de suc acolo. O folosise cineva drept scrumieră. Avea multe mucuri înăuntru.

— Unde se afla?

— Pe margine, exact lângă scară.

— Ce ai făcut cu ea?

— Am împins-o cu piciorul, spuse el ridicând iar din umeri. Am văzut când s-a izbit de pământ. A explodat așa – își împreună palmele, apoi le despărți brusc. Spectaculos.

Faith fusese în spatele clădirii, cercetase peste tot.

— Noi nu am găsit nici mucuri de țigară, nicio cutie de cola în spatele clădirii.

— Asta zic și eu. A doua zi nu mai era nimic. Curățase cineva.

— Și mașina argintie?

— Dispăruse și aia.

— Sigur nu ai văzut vreun bărbat suspect pierzând vremea pe lângă clădire?

El oftă demonstrativ.

— Nu, cucoană, ți-am spus. Doar sucul din plante.

— Ce suc din plante?

— Cutia de suc. Era Doc Peterson's Root Beer.

Era aceeași marcă pe care o găsiseră și în subsolul casei din spatele curții Oliviei Tanner.

Capitolul 22

În timp ce Will se îndrepta spre casa lui Jake Berman din Districtul Coweta, se gândea la cât de tare avea să se înfurie Faith când va afla că o păcălise. Nu era sigur ce avea să o înfurie mai tare: minciuna sfruntată pe care i-o spusese la telefon, cum că Jake Berman pe care îl găsise Sam nu era cel pe care îl căutau sau faptul că plecase de unul singur în sud ca să vorbească cu bărbatul? În niciun caz nu s-ar mai fi dus la programare dacă Will i-ar fi spus că adevăratul Jake Berman era bine-mersi și locuia la adresa de pe Strada Lester. Ar fi insistat să vină și ea, iar Will nu ar fi reușit să găsească o scuză plauzibilă pentru care să nu o ia, alta decât că era gravidă și bolnavă de diabet și avea destule pe cap ca să își mai pună și viața în pericol pentru a interoga un martor care s-ar fi putut dovedi a fi de fapt un suspect. Se potrivea atitudinea asta cu Faith ca baba cu mitraliera.

Will o pusese pe Caroline, asistenta Amandei, să îl caute pe Jake Berman cu adresa din Strada Lester. Cu acea informație prețioasă găsiseră destul de repede tot ce le trebuia despre Berman. Ipoteca era pe numele nevestei, la fel ca toate cărțile de credit, factura de la cablu și utilitățile. Lydia Berman era învățătoare. Jake Berman terminase tot fondul de ajutor de șomaj și tot nu își găsise de muncă. Declarase faliment acum optsprezece luni. Avea datorii în valoare de aproape jumătate de milion de dolari. Motivul pentru care se făcuse atât de greu de găsit putea fi pur și simplu că încerca să se ascundă de creditori. Având în vedere că fusese arestat acum câteva luni pentru comportament indecent, nu era de mirare că nu voia să iasă în față.

Însă aceleași detalii puteau indica și că Berman era suspectul lor.

Porsche-ul nu era confortabil pe distanțe mari, iar pe Will îl durea deja spatele când ajunse pe

Strada Lester. Pe drum fusese mai aglomerat ca de obicei fiindcă se răsturnase un tractor cu remorcă pe autostradă și căzuse de-a curmezișul, oprind orice mișcare pentru aproape o oră. Will nu dorise să rămână singur cu propriile gânduri, așa că atunci când ajunsese în Districtul Coweta deja ascultase orice post de radio existent.

Will trase lângă un Chevrolet Caprice neînmatriculat la intrarea pe Strada Lester. Din portbagaj se ițea o mașină de tuns iarba. Omul din spatele volanului era îmbrăcat în salopetă și avea un lanț de aur gros la gât. Will îl recunoscu pe Nick Shelton, agentul de teren regional pentru Districtul 23.

— Ce mai faci? întrebă Nick reducând volumul muzicii country care se revărsa zgomotos din aparatul de radio.

Will se mai întâlnise de câteva ori cu el. Era exact genul de țărănoi cu ceafa roșie, dar era un investigator serios și știa cum să își facă treaba.

— Berman e tot în casă? întrebă Will.

— Dacă nu cumva s-a strecurat prin spate, răspunse Nick. Nu îți face griji, nu mi s-a părut prea fâșneț.

— Ai vorbit cu el?

— M-am dat drept grădinar în căutare de muncă, zise Nick și îi înmână o carte de vizită. I-am spus că l-ar costa o sută de dolari pe lună și mi-a zis că poate să-și tundă și singur iarba, hai pa! îl imită pe Berman râzând cu sforăituri. Asta venea de la un tip care era încă în pijama la ora zece dimineața.

Will se uită la cartea de vizită și văzu desenate pe ea o mașină de tuns iarba și niște flori.

— Drăguț, zise el.

— Numărul de telefon fals mă mai ajută cu doamnele, zise Nick și râse din nou. M-am uitat bine la domnul Jake când îmi ținea o predică despre prețuri competitive. Sigur e tipul vostru.

— Ai apucat să intri în casă?

— Nu era chiar așa de prost. Vrei să mai stau pe aici? întrebă Nick.

Will se gândi la situație, la faptul că Faith, dacă i-ar fi dat el o șansă să vorbească, ar fi avut dreptate: să nu intri într-o situație necunoscută fără întăriri.

— Dacă nu te deranjează. Stai și tu pe aici și asigură-te că nu îmi zboară creierii.

Râseră amândoi mai tare decât era cazul dată fiind gluma, probabil fiindcă Will nu glumea de fapt.

Ridică geamul și porni pe drum. Ca să fie lucrurile mai ușoare, Caroline îl sunase pe Berman înainte să plece Will și se dăduse drept operator de la o companie de cablu locală. Berman o asigurase că avea să fie acasă pentru a-i deschide tehnicianului care făcea o upgradare generală pentru ca serviciile lor să nu fie întrerupte. Erau o mulțime de trucuri de care te puteai folosi ca să te asiguri că oamenii stăteau acasă. Șmecheria cu cablul era cea mai bună. Oamenii puteau sta fără multe lucruri, dar și-ar fi dat viața peste cap timp de zile întregi ca să aștepte să apară tipul de la compania de cablu.

Will verifică numerele de pe cutia poștală, asigurându-se că se potriveau cu cele de pe hârtia pe care i-o dăduse Sam Lawson lui Faith. Mulțumită programului MapQuest, care prezenta harta cu niște săgeți mari ce indicau direcția corectă, și câtorva opriri pe la magazine de unde ceruse indicații, Will reușise să se descurce prin orășelul de țară fără a se rătăci de prea multe ori.

Cu toate acestea, verifică de trei ori numărul de pe cutia poștală înainte de a ieși din mașină. Văzu inima desenată de Sam în jurul adresei și se întrebă din nou de ce un bărbat care nu era tatăl copilului lui Faith ar face așa ceva. Will nu îl întâlnise pe reporter decât o dată, dar nu îl plăcuse. Victor era de treabă. Will vorbise cu el la telefon de câteva ori și stătuse lângă el în timpul unei ceremonii de

acordare a unor premii incredibil de plictisitoare la care Amanda insistase să meargă toată echipa ei, probabil fiindcă voia să se asigure că aplaudă cineva când este chemată pe scenă. Victor dorise să vorbească despre sport, dar nu despre fotbal american sau baseball, care erau singurele două sporturi la care se mai uita Will. Hocheiul era pentru yankei, iar fotbalul pentru europeni. Nu știa cum de se apucase Victor să le urmărească pe amândouă, dar conversația era din cauza asta teribil de plicticoasă. Nu știa ce văzuse Faith la tipul acela, dar se bucurase când observase că, de acum câteva luni, mașina lui Victor nu mai era parcată pe aleea lui Faith când trecea să o ia la tribunal.

Desigur, Will nu era persoana potrivită să își dea cu părerea despre relații. Îl durea tot corpul de la vizita lui Angie de seara trecută – genul de durere care te făcea să vrei să te bagi sub pătură și să zaci o săptămână. Will știa din experiență că nu asta era soluția, fiindcă imediat ce începea să se pună pe picioare și să își reconstruiască o viață cât de cât normală, Angie avea să apară iar și să îl aducă înapoi de unde plecase. Acesta era tiparul vieții lui. Nimic nu avea să schimbe lucrul acesta.

Casa lui Berman era o casă cu un singur etaj, dar care se întindea pe un teren destul de mare. Părea locuită, dar nu în sensul bun al cuvântului. Iarba era crescută prea mult și printre răsadurile de flori apăruseră buruieni. În fața casei era parcată o Toyota Camry verde și foarte murdară. Pe cauciucuri se uscase noroiul și pe toată caroseria se așezase o peliculă de murdărie care arăta că mașina nu se mai mișcase de ceva timp. Pe bancheta din spate erau două scaune pentru copii, iar pe geamuri erau lipite semnele aferente. Două romburi de culoarea galben țipător atârnau de geamul unei portiere, probabil semnele de „copil la bord”. Will apăsă cu mâna capota mașinii. Motorul era rece. Se uită la ceasul de pe telefon. Se apropia

de ora zece. Probabil Faith ajunsese la doctor acum.

Will bătu la ușă și așteptă. Se gândi din nou la Faith, la cât de furioasă avea să fie, mai ales dacă Will urma să se trezească față în față cu criminalul. Nu răspunse nimeni la ușă. Will bătu din nou. Când nici așa nu primi vreun răspuns, se dădu câțiva pași în spate și se uită la ferestre. Toate jaluzelele erau deschise și erau aprinse și câteva lumini. Poate Berman era la duș. Sau poate își dăduse seama că îl căuta poliția. Schema lui Nick cu grădinarul era destul de impresionantă, dar stătea la capul străzii de o oră de-acum. Într-un cartier așa de mic, probabil toți vecinii comentau între ei situația la telefon.

Will încercă să apese clanța, dar ușa era încuiată. Se plimbă prin jurul casei, uitându-se la ferestre. La capătul holului era aprinsă o lumină. Se ducea către cealaltă fereastră când auzi un zgomot înăuntru, ca o ușă trântită. Will puse mâna pe pistolul de la centură, simțind cum i se face pielea de găină. Ceva nu era în regulă și dintr-un oarecare motiv, Will se gândea cum Nick Shelton stătea acum în mașină ascultând radioul.

Se auzi deodată sunetul inconfundabil al unei ferestre închise. Will alergă în spatele casei la țanc pentru a vedea un om luând-o la goană prin curtea din spate. Jake Berman avea pe el pantalonii de pijama, nu și bluza, însă reușise să își pună în picioare adidași. Se uită peste umăr când trecu pe lângă niște leagăne, către gardul de sârmă care îi separa proprietatea de cea a vecinilor.

— Rahat, bombăni Will țâșnind după el.

El era un alergător bun, dar Berman era rapid – dădea repede din brațe, picioarele se mișcau și mai repede.

— Poliția! strigă Will sărind peste gard, dar măsurase greșit înălțimea gardului, astfel că își prinse piciorul.

Căzu la pământ, dar se ridică imediat. Îl văzu pe Berman ducându-se către o altă curte laterală, trecând de o altă casă și îndreptându-se către stradă. Will făcu același lucru și profită de unghiul pe care îl descria traseul pentru a scurta distanța, fugărindu-l pe Berman peste drum.

Se auzi scârțâitul roților când Caprice-ul lui Nick Shelton îi tăie calea, dar Berman se feri, plesnind cu mâna capota în timp ce se îndrepta spre o altă curte.

— La naiba! blestemă el. Poliția! Stai!

Berman continuă să alerge, dar el era mai degrabă bun la sprinturi decât la maratoane. Dacă Will avea o calitate, aceasta era rezistența. Mai recuperă din distanță când Jake Berman încetini, încercând să deschidă o poartă de lemn care ducea în curtea unui vecin. Se uită peste umăr, îl văzu pe Will venind și o luă iar din loc. Dar Berman obosise și Will își dădu seama din felul greoi în care își mișca picioarele că avea să se dea bătut în curând. Totuși Will nu voia să riște. Când se apropie destul sări pe el, doborându-l cu toată forța lui astfel că rămaseră amândoi fără suflu.

— Boule! strigă Nick Shelton, lovindu-l cu piciorul în coaste.

Având în vedere întâmplarea cu portarul din clădirea Annei de ieri, Will credea că avea să fie mai puțin brutal cu suspectul, dar acum îi bătea inima atât de tare că simțea cum i se face rău. Mai mult, din cauza adrenalinei, în minte îi veneau tot soiul de gânduri rele.

Nick îl lovi din nou pe Berman.

— Nu fugi niciodată de lege, nenorocitule.

— Nu știam că sunteți polițiști…

— Taci! zise Will în timp ce îi punea cătușele, dar Berman se tot foia încercând să scape.

Nick ridică iar piciorul, dar Will îi înfipse genunchiul în coaste atât de tare că le simți îndoindu-se.

— Termină.

— N-am făcut nimic!

— Și de-aia ai fugit?

— Ieșeam să alerg, țipă el. Fac mereu niște ture la ora asta.

— În pijamale?

— Du-te-n mă-ta!

— Este o infracțiune să minți un polițist, spuse Will ridicându-se și trăgându-l și pe Berman după el. Cinci ani de închisoare. Găsești acolo o grămadă de toalete pline de bărbați.

Fața lui Berman păli. În jur se adunaseră câțiva vecini care nu păreau prea fericiți și, observă Nick, nici prea dornici să îl ajute.

— E în regulă, le spuse Berman. E doar o neînțelegere.

— Boul ăsta nu a înțeles că nu trebuie să fugă de poliție, spuse Nick.

Will nu era prea îngrijorat de aparențe. Îi ridică brațele sus lui Berman, forțându-l să meargă aplecat înapoi spre stradă.

— Avocatul meu o să audă despre asta.

— Să ai grijă să îi povestești și cum ai fugit ca o școlăriță speriată, zise Nick.

Will îl împinse pe Berman pe stradă, tot cu mâinile ridicate ca să îl forțeze să meargă cocoșat.

— Vrei să anunți tu la secție? îl întrebă pe Nick.

— Vrei să vină cavaleria?

— Vreau o mașină de poliție care să apară în trombă până la casă cu lumini și sirena aprinse ca să știe toți din cartier că este acolo.

Nick mimă un salut militar și se îndreptă mândru spre mașină.

— Faceți o greșeală, spuse Berman.

— Tu ai făcut o greșeală când ai fugit de la locul accidentului.

— Ce? se întoarse el cu adevărat surprins. Ce accident?

— De pe Route 316.

— Despre asta e vorba? întrebă el părând în continuare nelămurit.

Omul fie juca un rol pentru care ar fi meritat un Oscar, fie era cu adevărat în ceață.

— Ai fost martor la un accident acum patru zile pe Route 316. O femeie a fost lovită de o mașină. Ai vorbit cu partenera mea.

— Nu am lăsat-o pe fată singură. Era ambulanța acolo. I-am spus polițistei de la spital tot ce am văzut.

— Ai dat o adresă și un număr de telefon false.

— Nu, eu doar… se opri și se uită în jur, făcându-l pe Will să creadă că avea să o ia iar din loc. Scoate-mă de aici, îl rugă Berman. Du-mă la secție, lasă-mă să dau un telefon și o să rezolvăm toată treaba asta.

Will îl întoarse, ținând o mână pe umărul lui în cazul în care acesta se hotăra să își încerce iar norocul. Cu fiecare pas simțea cum se enervează din ce în ce mai tare. Berman îi părea din ce în ce mai jalnic și mai penibil. Își pierduseră două zile căutându-l pe bou și idiotul îl mai și făcuse pe Will să îl alerge prin vecini.

— De ce nu îmi scoți cătușele astea ca să putem să… încercă el să se întoarcă.

Will îl împinse la loc așa de tare că trebui să îl țină ca să nu cadă drept în nas. Cea mai apropiată vecină stătea în ușă și se uita la ei. La fel ca celelalte femei, nu părea chiar supărată să îl vadă pe om încătușat.

— Te urăsc fiindcă ești pe invers? Sau pentru că trăiești pe spinarea nevestei? îl întrebă Will.

— Ce tupeu ai să… încercă el iar să se întoarcă.

Will îl împinse din nou atât de tare că de data asta își pierdu echilibrul.

— E ora zece și ești tot în pijamale, zise și îl împinse pe Berman prin iarba înaltă din curte. N-ai mașină de tuns iarba?

— Nu ne permitem un grădinar.

— Unde-ți sunt copiii?

— La creșă. Ce te interesează pe tine? întrebă întorcându-se din nou.

Will îl îmbrânci ca și în celelalte dăți, forțându-l să meargă spre casă. Îl ura pe om din atâtea motive, dintre care foarte tare îl deranja că avea o soție și copii care probabil că îl iubeau foarte mult, iar el nici măcar nu putea să tundă iarba sau să spele mașina pentru ei.

— Unde mă duci? întrebă Berman. Am zis să mă duci la poliție.

Will nu spunea nimic, trăgându-l în sus de mâini de câte ori încetinea sau se întorcea.

— Dacă sunt arestat, atunci trebuie să mă duci la închisoare.

Merseră până în spatele casei, iar Berman protestă tot drumul. Era obișnuit să fie ascultat și părea să îl enerveze mai mult dacă îl ignora decât dacă îl îmbrâncea, așa că Will nu spuse nimic și îl împinse până pe terasa de afară.

Will încercă ușa din spate, dar era încuiată. Se uită la Berman, al cărui rânjet șmecher părea să indice că se simțea mai puternic. Fereastra pe care se furișase omul se închisese. Will o deschise la loc, auzind cum zdrăngăne balamalele vechi.

— Stai liniștit, spuse Berman. O să te aștept.

Will se întreba unde se dusese Nick Shelton. Probabil că rămăsese în fața casei, gândindu-se că îi face o favoare lui Will dacă îl lasă singur cu suspectul.

— Cum să nu, bombăni Will deschizând un inel al cătușelor și prinzându-l pe Berman de grătar.

Se ridică și își arcui corpul cât să încapă pe fereastră. Intrase prin bucătărie, care părea a avea o tematică decorativă aparte: gâște pe brâul de la tapet, gâște pe prosoape, gâște pe covorașul de sub masa de bucătărie.

Se uită pe fereastră. Berman era tot acolo, aranjându-și pijamalele de parcă le proba la magazin. Will verifică repede casa, găsind doar lucrurile la care se aștepta: o cameră a copiilor cu paturi suprapuse, un dormitor mare cu baia în cameră, bucătăria, camera de zi și un birou cu o

singură carte pe rafturi. Will nu putea citi titlul, dar recunoscu poza lui Donald Trump pe copertă și presupuse că era o carte despre cum să te îmbogățești. Evident, Jake Berman nu îi ascultase sfaturile. Și totuși, având în vedere că Berman își pierduse slujba și declarase faliment, se putea să le fi ascultat. Nu exista subsol, iar garajul era aproape gol, cu excepția a trei cutii care păreau să conțină obiecte de la fostul loc de muncă al lui Berman: un capsator, un set de birou drăguț, o mulțime de hârtii cu tabele și grafice pe ele. Will deschise ușa de sticlă care ducea către terasa din spate și îl găsi pe Berman ghemuit sub grătar, cu mâna atârnată deasupra capului.

— Nu ai niciun drept să îmi percheziționezi casa.

— Fugeai din reședință. Acesta este un motiv suficient.

Berman păru să creadă explicația, care i se păru rezonabilă chiar și lui Will, deși știa că era chiar foarte ilegal. Will aduse un scaun de la masă și se așeză. Aerul era încă răcoros, iar transpirația care se formase de la alergatul după Berman se usca în frig.

— Nu e corect, spuse Berman. Vreau să îmi dai numele și numărul legitimației și…

— Le vrei pe cele adevărate, sau vrei să inventez altele, cum ai făcut tu?

Berman nu știa ce să răspundă.

— De ce ai fugit, Jake? Unde aveai de gând să te duci în pijama?

— Nu m-am gândit, bombăni el. Doar că nu vreau să am de-a face și cu asta acum. Am o grămadă pe cap.

— Ai două posibilități: ori îmi spui ce s-a întâmplat în seara aia, ori te duc la pârnaie așa, în pijamale. Și nu vreau să zic la grădinița din Coweta. Te duc direct la Penitenciarul Atlanta și nu te las să te schimbi. O să vezi că nu te-ai străduit degeaba la sală să faci tracțiuni, spuse

arătând spre bustul bărbatului, care se ridica vizibil din cauza fricii și a furiei; era evident că se îngrijea fiindcă avea abdomenul bine definit, umerii lați și musculoși.

— Asta e problema? Ești un homofob nenorocit?

— Nu-mi pasă cui i-o sugi în baie, spuse Will și era adevărat, dar își forță vocea să pară că se preface.

Oricine are o chestie de la care îi sare țandăra, iar a lui Berman era orientarea sa sexuală. Pe moment se părea că a lui Will era nesimțitul care stătea acum legat de grătarul Gril-master 2000, care își înșela nevasta și care se aștepta ca ea să tacă și să înghită, să fie o nevastă bună. Ironia situației, genul de care vedeai în emisiunea lui Oprah, nu îi scăpă lui Will.

— Tipii din pârnaie nu mai pot de fericire când apare câte o bucățică nouă.

— Du-te dracu'!

Will îl lăsă să stea bosumflat câteva secunde, cât să apuce să își controleze propriile sentimente. Era îngrijorat de cât timp pierduseră căutându-l pe găinarul ăsta penibil când ar fi putut căuta niște indicii folositoare. Will îi enumeră câte infracțiuni comisese:

— Te-ai opus arestării, ai irosit timpul polițiștilor, ai obstrucționat o investigație. Poți primi zece ani pentru asta, Jake, și asta dacă te place judecătorul, ceea ce mă îndoiesc că se va întâmpla fiindcă ai deja cazier și pari a fi un bou arogant.

Berman păru să își dea seama în sfârșit că treaba era groasă.

— Am copii, spuse el cu o voce rugătoare. Fiii mei.

— Da, am citit despre ei în raportul de arestare când te-au săltat din mall-ul Georgia.

— Ce vrei? întrebă Berman uitându-se la cimentul de pe terasă.

— Vreau adevărul.

— Nici nu mai știu care este adevărul.

Era evident că îi era milă de sine însuși. Lui Will îi veni să îi tragă una în față, dar știa că așa nu reușea nimic.

— Trebuie să pricepi că eu nu sunt psihologul tău, Jake. Nu îmi pasă de criza ta de conștiință sau de faptul că ai copii sau că îți înșeli nevasta…

— O iubesc! spuse el arătând pentru prima dată o altă emoție decât propria compătimire. Îmi iubesc soția.

Will nu îl mai presă așa de tare, pentru a-și permite să se calmeze. Putea să se înfurie sau putea să adune niște informații. Era acolo pentru un singur motiv.

— Înainte eram cineva, spuse Berman. Aveam o slujbă. Mă duceam la muncă în fiecare zi. Aveam o casă frumoasă, spuse el uitându-se la cea în care trăia acum. Conduceam un Mercedes.

— Erai constructor? întrebă Will deși măcar atâta știa și el din ce îi spusese Caroline că găsise în declarațiile lui de venit.

— Construiam zgârie-nori, spuse el. Dar s-a dus naibii piața. Am avut noroc că am scăpat cu hainele de pe mine.

— De-asta ai trecut totul pe numele nevestei?

Aprobă încet din cap.

— Am pierdut totul. Ne-am mutat aici din Montgomery acum un an. Trebuia să fie un nou început, dar… ridică din umeri, de parcă nu mai era nevoie să continue.

I se păruse lui Will că avea un accent mai puternic.

— De acolo ești de fel, din Alabama?

— Acolo mi-am întâlnit nevasta. Am fost amândoi la Alabama, spuse el referindu-se la universitate. Lydia făcea facultatea de engleză. Era mai mult un hobby până când mi-am pierdut eu slujba. Acum predă ea la școală și stau eu cu copiii toată ziua, zise uitându-se lung la leagănele pe care

le mișca vântul. Obișnuiam să călătoresc mult, reluă el. Așa mă răcoream. Plecam în călătorii de afaceri și făceam ce aveam nevoie, apoi veneam acasă, stăteam cu soția și mă duceam la biserică; așa a mers vreo zece ani.

— Ai fost arestat acum șase luni.

— I-am spus Lydiei că a fost o neînțelegere. Din cauză că toți homosexualii ăștia din Atlanta se plimbau pe la mall și încercau să agațe bărbați cinstiți; polițiștii făceau o razie și au crezut că sunt și eu unul dintre ăia fiindcă… Nici nu mai știu ce i-am spus. Fiindcă aveam o tunsoare mai cu dichis. M-a crezut pentru că își dorea să mă creadă.

Will se gândi că era de iertat faptul că îi părea mai rău de soția care era înșelată și mințită.

— Spune-mi ce s-a petrecut pe Route 316.

— Am văzut accidentul, oameni în stradă. Ar fi trebuit să ajut mai mult. Celălalt bărbat – nici nu îi știu numele. Avea pregătire medicală. El încerca să o ajute pe femeia care fusese lovită de mașină. Iar eu stăteam acolo ca o momâie în stradă, gândindu-mă ce minciună să îi zic neveste-mii. Nu cred că m-ar crede dacă s-ar mai întâmpla din nou, indiferent ce aș inventa.

— Cum l-ai cunoscut?

— Trebuia să fiu la bar și să mă uit la un meci. L-am văzut intrând în cinematograf. Era un tip frumușel și singur. Știam de ce se dusese acolo, spuse el și oftă prelung. L-am urmat până în baie. Ne-am hotărât să mergem altundeva pentru mai multă intimitate.

Jake Berman nu era un novice și Will nu îl mai întrebă de ce mersese la patruzeci de minute de condus distanță de casă ca să vadă un meci într-un bar. Coweta era o zonă rurală, dar Will trecuse pe lângă vreo trei baruri sportive de când ieșise de pe autostradă și erau chiar și mai multe în centru.

— Știi că e periculos să te urci în mașină cu un străin, îl avertiză Will.

— Cred că m-am simțit singur, recunoscu bărbatul. Îmi doream să fiu cu cineva. Înțelegi, singur cu cineva. A spus că puteam să mergem în mașina lui, poate să găsim un loc în pădure unde să putem sta mai mult de câteva minute, cât ne permiteam în toaletă. Crezi sau nu, mirosul de urină nu e un mare afrodiziac pentru mine, spuse el și râse forțat; apoi îl privi pe Will în ochi. Ți se face scârbă să auzi lucrurile astea?

— Nu, răspunse Will cu sinceritate.

Ascultase de la martori nenumărate povești despre întâlniri întâmplătoare și raporturi sexuale neglijente. Chiar nu conta dacă se întâmpla cu o femeie sau cu un bărbat sau cu amândoi. Emoțiile erau similare, iar scopul lui Will era mereu același: să afle informațiile de care avea nevoie pentru a rezolva cazul.

Era evident că Jake știa că Will nu îi mai lăsa prea mult timp să povestească.

— Mergeam pe drum și tipul cu care eram…

— Rick.

— Rick. Așa e, spuse el părând că nu dorea să știe care îi era numele. Rick conducea. Avea pantalonii descheiați, spuse el și se înroși din nou. M-a împins la o parte și a zis că era ceva în drum înainte. A început să încetinească și am văzut și eu ce părea a fi un accident grav, zise și apoi făcu o pauză, parcă pentru a-și măsura cuvintele, vinovăția. I-am spus să meargă mai departe, dar el a zis că era paramedic, că nu putea pleca de la locul unui accident. Presupun că e vreun jurământ de-al lor sau ceva, continuă el și făcu o pauză din nou, iar Will presupuse că se străduia să își aducă aminte.

— Nu te grăbi.

Jake aprobă din cap și se mai gândi câteva secunde.

— Rick a coborât din mașină și eu am rămas înăuntru. Era un cuplu de bătrâni care stătea în stradă. Bărbatul se ținea de piept. Eu rămăsesem în

mașină, holbându-mă de parcă ce vedeam era un film la televizor. Femeia mai în vârstă și-a scos telefonul – presupun că suna după salvare. Dar era ciudat, fiindcă își ținea mâna la gură, așa – își făcu mâna căuș și își acoperi gura, așa cum făcea Judith Coldfield când zâmbea – de parcă spunea cuiva un secret, dar nu era nimeni prin apropiere ca să o audă, așa că…

Ridică din umeri.

— Ai ieșit din mașină?

— Da, răspunse el. Până la urmă m-am urnit. Auzeam ambulanța venind. M-am dus la bătrân. Parcă Henry îl chema? Da, Henry, se hotărî după ce Will aprobă din cap. Nu era într-o stare prea bună. Cred că amândoi erau în șoc. Mâinile lui Judith tremurau îngrozitor. Celălalt tip, Rick, o ajuta pe femeie. Nu am văzut-o prea bine. Era greu de văzut, știi? Era greu să te uiți la ea, adică. Îmi amintesc că atunci când a ajuns fiul lor acolo rămăsese mască, de parcă își zicea „Doamne, Dumnezeule!”

— Stai așa, apuse Will. Fiul lui Judith Coldfield era la locul accidentului?

— Da.

Will își aminti de interviul cu familia Coldfield, întrebându-se de ce ar fi omis Tom un detaliu așa de important. Existaseră o mulțime de ocazii în care să menționeze acest aspect, chiar și cu mama sa dominantă în cameră.

— La ce oră a ajuns fiul acolo?

— Cu cinci minute înainte de ambulanță.

Will se simțea ridicol că repeta tot zicea Berman, dar trebuia să fie sigur că înțelege bine.

— Tom Coldfield a ajuns la locul accidentului înaintea ambulanței?

— A ajuns și înaintea poliției. Ei nu au apărut decât după ce a plecat ambulanța. Nu era nimeni acolo. A fost îngrozitor. Am stat cam douăzeci de minute cu fata aia aproape moartă pe șosea și nu venea nimeni să o ajute.

Will simți că o bucată lipsă a unui puzzle tocmai ce se așezase la locul ei. Nu cea care le trebuia pentru a rezolva cazul, ci cea care le explica de ce Max Galloway se opunea fățiș să le ofere informațiile necesare. Detectivul trebuia să fi știut că ambulanța luase victima *înainte* de sosirea poliției. Faith avusese dreptate de la început. Exista un motiv pentru care cei din Rockdale nu trimiteau faxul cu raportul inițial al primului polițist ajuns la fața locului, iar acest motiv era că încercau să își acopere spatele. Aceste răspunsuri târzii ale poliției la locul unui accident deveneau la posturile locale de televiziune știri de maximă importanță. Era ultima picătură în ceea ce-l privea pe Will. Avea să îl scoată pe Galloway din poliție până diseară. Nu se putea ști ce alte dovezi mai erau ascunse sau, mai rău, compromise.

— Alo, spuse Berman. Asculți sau nu?

Will își dădu seama că se adâncise prea mult în gânduri.

— Așadar, a apărut Tom Coldfield, reluă el povestea. Apoi a venit ambulanța?

— Doar una la început. Au urcat-o mai întâi pe femeie, cea care fusese lovită de mașină. Henry a spus că mai aștepta fiindcă voia să meargă odată cu soția lui și nu aveau loc toți într-o ambulanță. S-a iscat și o ceartă din cauza asta, dar Rick le-a spus celor din ambulanță să plece odată, fiindcă știa că femeia era foarte grav rănită. Mi-a dat cheile de la mașină și s-a urcat în ambulanță ca să o poată verifica în continuare.

— Cât a durat până a venit și cealaltă ambulanță?

— Zece, poate cincisprezece minute.

Will calculă în minte. Trecuseră practic patruzeci și cinci de minute în seara respectivă până în acel punct al poveștii și poliția tot nu ajunsese.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— I-au luat pe Judith și pe Henry. Fiul i-a urmat la spital, iar eu am rămas acolo.

— Și poliția tot nu ajunsese?

— Am auzit sirenele imediat după ce a plecat ambulanța. Mașina rămăsese acolo – cea pe care o conduceau soții Coldfield. La locul faptei, nu-i așa? întrebă și se uită în spate la leagănele din curte, de parcă își putea vedea copiii jucându-se în soare. M-am gândit să iau mașina lui Rick înapoi la cinema. N-ar ști cine sunt, nu? Adică dacă nu mergeam la spital și nu îmi dădeam numele nu aveai de unde să știi cine sunt.

Will ridică din umeri, dar era adevărat. Dacă Jake Berman nu și-ar fi dat numele adevărat, el nu s-ar fi aflat acolo acum.

— Deci m-am urcat în mașină și m-am îndreptat înapoi către cinema, continuă Jake.

— Către mașinile de poliție?

— Acelea veneau din cealaltă direcție.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Mă săturasem să tot fug, presupun, zise el și i se umplură ochii de lacrimi. Să tot fug de… de tot – își puse mâna liberă la ochi. Rick îmi spusese că o duc la Grady, așa că am intrat pe autostradă și m-am dus la spital.

Se pare că i se terminase curajul puțin mai târziu, dar Will nu îi scoase ochii cu asta.

— Bătrânul este bine? întrebă Berman.

— Este bine.

— Am auzit la știri că femeia a scăpat.

— Se vindecă încă, îi spuse Will. Dar ceea ce i s-a întâmplat o să o urmărească toată viața. Nu o să poată fugi de asta.

— E vreo lecție pentru mine, sau ce? întrebă Berman ștergându-și ochii cu dosul palmei. Nu că ți-ar păsa, așa-i? continuă el văicărindu-se din nou.

— Știi de ce anume nu îmi pasă?

— Te rog, uimește-mă.

— Îți înșeli nevasta. Nu mă interesează cu cine, tot înșelat se cheamă. Vrei să fii cu altcineva,

atunci du-te cu altcineva, dar lasă-ți nevasta în pace. Las-o să își trăiască și ea viața, las-o să fie cu cineva care chiar o iubește și o înțelege și vrea să fie cu ea.

— Nu înțelegi, spuse omul clătinând din cap cu tristețe.

Will se gândi că Jake Berman nu avea să înțeleagă nicio lecție. Se ridică de lângă masă și îl eliberă de grătar.

— Ai grijă când te urci în mașină cu străini.

— Am terminat cu asta. Vorbesc serios. Gata.

Părea așa de sigur pe el că Will aproape îl crezu.

•

Abia după ce ieși din cartierul lui Jake Berman prinse și Will semnal suficient de bun pentru a da un telefon. Chiar și așa se auzea slab și trebui să tragă pe marginea drumului ca să poată vorbi. O sună pe Faith pe mobil și ascultă cum se formează. Răspunse mesageria vocală, iar el închise telefonul. Verifică ora. Zece și un sfert. Probabil era tot la doctor, în Snellville.

Tom Coldfield nu menționase că fusese la locul accidentului – încă o persoană care îi mințise. Will începuse să se cam sature de oameni mincinoși. Își deschise telefonul și sună la informații. Îi făcură legătura cu turnul de control de la Aeroportul Charlie Brown, unde un alt operator îl informă că acesta își luase o pauză de țigară. Will tocmai ce voia să lase un mesaj când operatorul îl întrebă dacă nu voia numărul acestuia de mobil. Câteva minute mai târziu se afla la telefon cu Tom Coldfield și încerca să îl înțeleagă cu zgomotul unui motor de avion pe fundal.

— Mă bucur că ați sunat, agent Trent, spuse aproape urlând. Am lăsat un mesaj pentru partenera dumneavoastră mai devreme, dar nu m-a sunat înapoi.

Will își băgă degetul în ureche, de parcă asta ar fi ajutat să mai scadă zgomotul unui avion decolând în partea opusă a orașului.

— V-ați mai amintit ceva?

— Nu, nu are legătură cu asta, spuse Tom; zgomotul se potoli, iar vocea îi reveni la normal. Vorbeam aseară cu părinții, mă întrebam cum mai merge investigația.

Se auzi dintr-odată urletul asurzitor al unui motor turboreactor. Will așteptă să înceteze, spunându-și că nu puteau să se înțeleagă în halul acesta.

— Când terminați munca?

— Cam în zece minute, apoi trebuie să iau copiii de la mama.

Will se gândi că putea împușca doi iepuri dintr-odată.

— Ne putem întâlni acasă la părinții dumneavoastră?

Will așteptă să treacă un alt zgomot.

— Bineînțeles. Nu ar trebui să îmi ia mai mult de patruzeci și cinci de minute să ajung acolo. S-a întâmplat ceva?

— Ne vedem în patruzeci și cinci de minute, spuse Will uitându-se la ceasul din bord.

Închise telefonul înainte ca Tom să apuce să îi mai pună întrebări. Din păcate închise și înainte de a afla adresa soților Coldfield. Complexul lor de pensionari nu ar fi trebuit să fie prea greu de găsit. Șoseaua Clairmont se întindea dintr-o parte a Districtului DeKalb până în cealaltă, dar era o singură zonă unde se adunau oamenii în vârstă, iar aceea era în apropierea spitalului Administrației Veteranilor din Atlanta. Will băgă mașina în viteză, se întoarse pe drum și se îndreptă către autostradă.

Plecând, Will se gândi să o sune pe Amanda ca să îi spună că Max Galloway le-o trăsese din nou, dar aceasta avea să întrebe unde era Faith și Will nu voia să îi amintească șefei că partenera sa avea probleme de sănătate. Amanda ura slăbiciunile de orice fel, iar în ceea ce privea dizabilitatea lui Will era nemiloasă. Nu se putea ști de ce abuzuri urma

să aibă parte Faith fiindcă era diabetică. Will nu voia să îi dea mai multă muniție șefei.

Desigur, o putea suna în schimb pe Caroline, care avea să îi transmită Amandei informațiile. Luă telefonul în mână, rugându-se să nu se dezmembreze în timp ce forma numărul asistentei.

Lui Caroline îi plăcea să răspundă cu numele apelantului.

— Bună, Will.

— Vrei să îmi faci altă favoare?

— Sigur.

— Judith Coldfield a sunat la poliție și două ambulanțe au sosit la locul accidentului înaintea poliției din Rockdale.

— Asta nu e bine.

— Nu, aprobă Will.

Chiar nu era. Faptul că Max Galloway mințise însemna că în loc să vorbească așa cum trebuia cu un polițist experimentat despre ce văzuse la fața locului, acum trebuia să reconstruiască întreaga seară bazându-se pe spusele soților Coldfield.

— Am nevoie să afli care a fost ordinea cronologică a evenimentelor. Sunt sigur că Amanda va dori să știe de ce au întârziat atât de mult.

— Știi că tot la cei din Rockdale trebuie să sun ca să aflu timpul de răspuns al echipajului de poliție, nu?

— Încearcă mai întâi să cauți în apelurile lui Judith Coldfield. Dacă Will putea să îi mai prindă cu o minciună, Amanda i-ar mai fi avut la mână cu încă ceva. Ai numărul?

— Patru, zero, patru…

— Stai așa, apuse Will gândindu-se că i-ar fi de folos să aibă numărul ei. Ținu volanul cu vârfurile degetelor în timp ce scoase din buzunar reportofonul și îl porni. Spune acum.

Caroline îi dădu numărul de mobil al lui Judith Coldfield. Will închise reportofonul și duse din nou telefonul la ureche pentru a-i mulțumi. Înainte

avea un sistem anume pentru a ști mereu informațiile personale ale martorilor și suspecților, dar Faith acaparase cu timpul tot ce ținea de hârțogărie, așa că Will era pierdut fără ea. Trebuia să corecteze situația aceasta la următorul caz. Nu îi plăcea ideea de a fi așa de dependent de ea – mai ales că acum era însărcinată. Probabil că avea să lipsească cel puțin o săptămână când se năștea copilul.

Încercă să sune la Judith, dar îi intra mereu mesageria vocală. Îi lăsă un mesaj, apoi o sună pe Faith din nou și îi spuse că era pe drum către casa soților Coldfield. Spera ca ea să îl sune înapoi și să îi dea adresa de pe Strada Clairmont. Nu voia să o sune iar pe Caroline fiindcă aceasta ar fi început să se întrebe de ce nu-și notase agentul aceste informații pe undeva. În plus, telefonul începuse să scoată niște clicuri când îl ținea la ureche. Trebuia să facă în curând ceva ca să îl repare. Will îl lăsă cu grijă pe scaunul din dreapta. Acum nu îl mai ținea decât o sforicică și o bucată de bandă adezivă care se degrada rapid.

Will lăsă radioul încet când intră în oraș. În loc să o ia prin centru, se încadră pe I-85. Traficul de pe ieșirea către Clairmont era mai aglomerat ca de obicei, așa că o luă pe drumul mai lung, ocolind Aeroportul Peachtree-DeKalb, trecând prin cartiere care erau așa de diversificate cultural că nici Faith nu ar fi putut citi unele semne din fața magazinelor.

După ce se luptă cu și mai mult trafic reuși în cele din urmă să ajungă unde trebuia. Intră în primul complex înconjurat de garduri de peste drum de Spitalul Veteranilor, gândindu-se că cel mai bine era să abordeze situația metodic. Paznicul de la poartă fu politicos, dar nu avea niciun Coldfield pe lista lui de rezidenți. Și în următorul complex avu parte de același rezultat negativ, dar când ajunse la al treilea, cel mai drăguț dintre ele, avu noroc.

— Henry și Judith, spuse omul de la poartă zâmbind ca și cum ar fi fost vechi prieteni. Cred că Hank e plecat, dar Judith ar trebui să fie acasă.

Will așteptă ca paznicul să dea un telefon, apoi se auzi un bâzâit când îi deschise poarta. Se uită în jur la terenul bine îngrijit, simțindu-se puțin invidios. Will nu avea copii și nici vreo rudă apropiată. Era îngrijorat când se gândea la pensionare și din această cauză pusese bani deoparte de la primul salariu. Nu îi plăcea să riște, așa că nu pierduse mult la bursă. Banii lui munciți cu greu se duceau în titluri de stat și obligațiuni municipale. Îl îngrozea gândul de a ajunge un bătrânel singuratic într-un cămin trist de stat. Soții Coldfield trăiau la pensie așa cum spera și Will să o facă – într-un loc cu un paznic prietenos la poartă, cu grădini frumos întreținute, cu un centru de zi unde putea să joace cărți sau table.

Însă știind cum îi mergea lui de obicei, Angie avea probabil să se îmbolnăvească de o boală grea și lungă și avea să se chinuie suficient de mult timp cât să îi mănânce toți banii de pensie înainte să moară.

— Poți să intri, tinere! zise paznicul zâmbind, arătându-și dinții albi și drepți de sub mustața stufoasă și căruntă. Fă stânga după ce treci de poartă, apoi iar stânga, apoi dreapta și ajungi pe Taylor Drive. Stau la numărul 1693.

— Mulțumesc, spuse Will.

Înțelesese doar numele străzii și numărul casei. Omul arătase cu mâna direcția în care trebuia să o ia Will prima dată, așa că intră pe poartă și îndreptă roțile în partea aceea. Mai încolo habar nu mai avea ce să facă.

— Rahat, bombăni Will, mergând cu douăzeci la oră, cât era limita de viteză.

Înconjură lacul din mijlocul proprietății. Casele mici, cu un singur etaj, arătau toate la fel: aveau șindrile uzate, garaje pentru o singură mașină și o

varietate asortată de rățuște și iepurași din ciment împrăștiați pe gazonul tuns.

Pe afară se plimbau oameni și când aceștia îi făceau cu mâna el le răspundea la fel, probabil pentru a le da impresia că știa unde merge, se gândi el. Ceea ce nu era deloc adevărat. Opri mașina în fața unei femei în vârstă care era îmbrăcată într-un costum lila de iarnă. În mâini avea bețe de ski, de parcă era pe pârtie.

— Bună dimineața, spuse Will. Caut și eu numărul 1693, de pe Aleea Taylor.

— O, Henry și Judith, exclamă schioarea. Ești fiul lor?

— Nu, doamnă, spuse dând din cap. Sunt doar un prieten, minți el pentru a nu alarma pe nimeni.

— Ai o mașină foarte frumoasă, nu-i așa?

— Mulțumesc, doamnă.

— Pun pariu că nu pot să intru în ea, zise bătrâna. Și chiar dacă intru, nu pot să mai ies!

El râse cu ea ca să nu fie nepoliticos, tăind în gând acest complex de pe lista cu locuri unde ar trăi după pensionare.

— Lucrezi cu Judith la adăpostul pentru săraci?

Will nu mai fusese supus unui așa tir de întrebări de când făcuse instructajul pentru interogatorii la Academia GBI.

— Da, doamnă, minți el.

— Mi-am luat asta de la magazinul lor de second hand, spuse ea și arătă spre costumul de iarnă. Pare nou-nouț, așa-i?

— Este foarte frumos, o asigură Will, deși culoarea era îngrozitor de țipătoare.

— Spune-i lui Judith că mai am niște mărunțișuri pe care să i le dau dacă vrea să trimită camionul pe la mine. La vârsta mea, zise ea cu o privire înțeleaptă, îți dai seama că nu mai ai nevoie de așa de multe lucruri.

— Da, doamnă.

— Ei bine, dădu ea din cap mulțumită. Intră pe strada aceasta pe dreapta, spuse iar el o privi

descriind o curbă cu mâna. Apoi Aleea Taylor e pe stânga.

— Mulțumesc, zise și porni mașina, dar ea îl opri.

— Știi, data viitoare ar fi mai ușor dacă ai lua-o, de la poartă, la stânga, apoi imediat la stânga iar, apoi…

— Mulțumesc, repetă Will și porni din loc.

Simțea că avea să îi explodeze creierul dacă mai vorbea cu cineva de aici. Ținu Porsche-ul la aceeași viteză, sperând că mergea în direcția corectă. Când îi sună telefonul aproape plânse de fericire văzând că este numărul lui Faith.

Deschise cu grijă telefonul spart și îl ținu la ureche.

— Cum a fost la doctor?

— Bine, zise ea. Ascultă, am vorbit cu Tom Coldfield…

— Ca să vă întâlniți? Și eu.

— Jake Berman va trebui să aștepte.

Will simți un nod în gât.

— Am vorbit deja cu Berman.

Faith nu mai spuse nimic. Tăcerea era apăsătoare.

— Faith, îmi pare rău. M-am gândit că ar fi mai bine dacă…

Will nici nu mai știa cum să termine propoziția; între timp îi alunecă și mâna de pe telefon, iar sunetul începu să cârâie.

— Îmi pare rău, repetă el după ce se auzi mai bine.

Ea lăsă să treacă dureros de mult timp înainte de a spune ceva. Când în sfârșit vorbi, avea o voce stinsă, de parcă îi rămâneau cuvintele în gât.

— Eu nu te tratez pe tine altfel din cauza dizabilității tale.

De fapt asta nu era adevărat, dar știa și el că nu era momentul potrivit pentru a-i aminti.

— Berman mi-a spus că Tom Coldfield a fost la locul accidentului. Presupun că Judith l-a sunat

fiindcă Henry face atac de cord, continuă el văzând că ea nu începe să țipe. Tom i-a urmat la spital în mașina lui. Polițiștii au apărut de-abia când nu mai era nimeni la fața locului.

Ea părea că se gândește dacă să îl ia la ceartă sau să se concentreze la slujba ei. Ca de obicei, alese să își facă treaba.

— De-asta ne tot duce Galloway cu zăhărelul. Îi acoperă pe cei din Districtul Rockdale. Tom Coldfield nu ne-a spus că era la fața locului, spuse ea trecând la cealaltă problemă.

Will așteptă să mai treacă o serie de cârâituri.

— Știu.

— Are vreo treizeci de ani, e mai aproape de vârsta mea. Fratele lui Pauline era mai bătrân, nu?

Will ar fi preferat să vorbească despre asta personal, nu prin telefonul lui cârâitor.

— Unde ești?

— Sunt în fața casei soților Coldfield.

— Bun, spuse el surprins că ajunsese așa de repede. Eu sunt chiar după colț. Ajung în două minute.

Will închise telefonul și îl puse pe scaunul din dreapta. Din clapeta de sus mai ieși un fir. Acesta era roșu, un semn nu tocmai bun. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Schioarea se îndrepta spre el. Venea repede, așa că Will depăși limita de viteză până la douăzeci și patru de kilometri la oră ca ea să nu îl ajungă.

Semnele de circulație nu erau mai mari decât cele normale, iar literele erau de un alb imaculat pe un fond negru, care era o combinație îngrozitoare pentru Will. Viră cât putu de repede, fără a se mai obosi să citească prima literă de pe semn. Mini-ul lui Faith avea să sară în ochi de la o poștă printre mașinile Cadillac și Buick pe care păreau să le prefere pensionarii.

Will ajunse la capătul străzii, dar nici urmă de Mini. Se întoarse pe strada cealaltă și aproape că

dădu peste schioare. Ea îi făcu semn cu mâna să deschidă geamul.

— Da, doamnă, spuse el zâmbitor.

— Chiar acolo este, spuse ea arătându-i casa de pe colț.

Acest model de casă avea în față un pitic de grădină, cu fața lui albă proaspăt pictată. Două cutii mari de carton se aflau lângă cutia de scrisori, fiecare notată cu o cariocă neagră.

— Presupun că nu iei cutiile acelea cu tine în mașinuța aceasta mică, spuse ea din nou.

— Nu, doamnă.

— Judith a spus că o să vină fiul ei azi cu camionul. Ar face bine să nu întârzie, spuse ea uitându-se la cer.

— Sunt sigur că nu mai durează mult până vine, îi zise el.

Ea nu părea așa de interesată să mai continue conversația de data asta. Îi făcu cu mâna și își continuă plimbarea pe stradă.

Will se uită la cutiile din fața casei lui Judith și Henry Coldfield, amintindu-și de gunoiul pe care îl lăsase Jacqueline Zabel în fața casei mamei sale. De fapt cutiile de carton și sacii negri de gunoi pe care îi lăsase Jackie afară nu erau de aruncat. Charlie Reed spusese că trimisese un camion la Crucea Roșie. Oare vorbea chiar de Crucea Roșie, sau folosea cuvântul cu sens general pentru ajutoare, cum spunea toată lumea Urgo pansamentelor cu leucoplast sau pantofilor sport – adidași?

Se tot gândiseră până acum la o legătură între femei, la un lucru material care să le lege pe toate. Cum de își dăduse seama tocmai acum?

Ușa casei se deschise și Judith ieși afară, mergând cu grijă în timp ce încerca să coboare cele două trepte ale verandei cu o cutie mare în brațe. Will ieși din mașină și se grăbi să o ajute, prinzând cutia chiar înainte ca ea să o scape.

— Mulțumesc, spuse ea gâfâind; avea obrajii aprinși. Am încercat toată dimineața să scot cutiile acestea și Henry nu m-a ajutat deloc. Pune-o aici lângă celelalte, zise ea mergând către curbă. Trebuia să vină Tom mai târziu să le ia.

Will lăsă cutia pe pământ.

— De când ajutați la adăpost?

— O… exclamă ea, gândindu-se în timp ce se întorcea spre casă. Nici nu mai știu. De când ne-am mutat aici. Cred că s-au făcut vreo doi ani. Doamne, ce mai zboară timpul.

— Eu și Faith am văzut o broșură zilele trecute, când am fost la adăpost. Avea o listă cu firme care erau trecute ca sponsori.

— Vor să își scoată banii. Nu fac acțiuni de caritate fiindcă așa este bine să facă. Pentru ei asta înseamnă relații publice.

— Era un logo al unei bănci pe cea pe care am văzut-o, spuse el amintindu-și foarte clar imaginea unui pui de cerb pe broșură.

— O, da. Buckhead Holdings. Ei donează cei mai mulți bani, care, între noi fie vorba, nu sunt nici pe departe de ajuns.

Will simți cum îl trec fiori pe șira spinării. Olivia Tanner era directoarea de relații publice la Buckhead Holdings.

— Dar o firmă de avocatură? întrebă el. Face cineva muncă pro-bono pentru adăpost?

— Sunt vreo două firme care ne ajută, spuse ea deschizând ușa. Noi suntem un adăpost doar pentru femei, știi? O mulțime dintre femeile pe care le ajutăm au nevoie de ajutor pentru a completa acte de divorț, ordine de restricție. Unele au și probleme cu legea. Este foarte trist.

— Bandle și Brinks? întrebă Will oferind numele firmei Anei Lindsey.

— Da, spuse Judith zâmbind. Ei ne ajută foarte mult.

— Cunoașteți o femeie pe nume Anna Lindsey?

Ea clătină din cap în timp ce intra în casă.

— Stătea la adăpost? Îmi e și rușine, dar sunt atâtea acolo că deseori nici nu am timp să stau de vorbă cu fiecare în parte. Will o urmă înăuntru, privind în jur. Casa era împărțită exact cum i se părea din stradă. Exista un living mare care dădea spre o verandă închisă cu plasă și spre lac. Bucătăria era pe partea cu garajul, iar pe cealaltă parte se aflau dormitoarele. Toate ușile de pe hol erau închise. Era ciudat că parcă în cameră explodase Iepurașul de Paște. Erau decorațiuni peste tot. Oriunde te uitai, iepurași în costume pastel se odihneau pe orice suprafață liberă. Pe toată podeaua erau împrăștiate coșulețe cu ouă de plastic în iarbă verde din mătase.

— Paștele, spuse Will.

— Este a doua perioadă favorită din an pentru mine, spuse ea radiind.

— De ce? întrebă Will și își lărgi cravata fiindcă simțea că se încinge.

— Învierea. Renașterea Domnului nostru. Curățarea de toate păcatele. Iertarea este un dar puternic, care te transformă. Văd asta la adăpost în fiecare zi. Acele biete femei deznădăjduite. Toate vor izbăvire. Dar nu își dau seama că aceasta nu este ceva care să fie primit pur și simplu. Izbăvirea trebuie câștigată.

— O câștigă toate?

— Având în vedere slujba dumneavoastră, cred că puteți răspunde mai bine decât mine.

— Unele femei nu merită?

Ea nu mai zâmbi.

— Oamenilor le place să creadă că nu mai trăim în vremurile biblice, dar noi trăim de fapt tot într-o societate în care femeile sunt ostracizate.

— Sunt tratate deci ca niște gunoaie?

— Este un termen cam dur, dar toți facem alegerile noastre.

Will simți un strop de sudoare coborându-i pe coloană.

— V-a plăcut mereu Paștele?

Ea aranjă fundița unuia dintre iepurași.

— Cred că parțial îmi place și fiindcă Henry nu avea liber de la muncă decât de Paște și de Crăciun. Erau mereu niște momente foarte deosebite pentru noi. Nu-ți place la nebunie să stai cu familia?

— Henry e acasă? întrebă el.

— Nu acum, spuse ea întorcându-și ceasul la încheietură. Mereu întârzie. Pierde noțiunea timpului foarte ușor. Trebuia să mergem la centrul de zi după ce lua Tom copiii.

— Henry lucrează și el la adăpost?

— O, nu, spuse ea râzând în timp ce intra în bucătărie. Henry e prea ocupat să se bucure de timpul liber acum, că s-a pensionat. Dar Tom mă ajută mai mereu. Se plânge el, dar este un băiat bun.

Will își aminti că Tom încerca să repare o mașină de tuns iarba când îl găsiseră la magazinul de caritate.

— Lucrează de obicei în magazin?

— Nu, urăște să lucreze la magazin.

— Și atunci ce face?

Ea apucă un burete și șterse blatul dulapului.

— Câte puțin din toate.

— Cam ce?

Ea se opri din șters.

— Dacă o femeie are nevoie de ajutorul unui avocat, el găsește unul; sau dacă vreun copil scapă apă pe jos, șterge cu mopul. V-am spus, zâmbi ea mândră, e un băiat bun.

— Așa și pare, aprobă Will. Ce altceva mai face?

— Eh, una și alta. Coordonează donațiile, continuă după ce se gândi puțin. Vorbește foarte frumos la telefon. Dacă i se pare că cineva e dispus să doneze mai mult, merge cu camionul ca să le ia lucrurile și aproape de fiecare dată se întoarce și cu un cec. Cred că îi place să iasă și să vorbească cu oamenii. La aeroport nu face altceva decât să se

holbeze la puncte pe un ecran toată ziua. Doriți niște apă rece? Niște limonadă?

— Nu, mulțumesc, răspunse el. Dar Jacquelyn Zabel? Ați mai auzit vreodată acest nume?

— Parcă îl recunosc, dar nu știu de unde. Este un nume neobișnuit.

— Dar Pauline McGhee? Sau Pauline Seward?

Ea zâmbi, ducând mâna la gură.

— Nu.

Will se forță să o ia mai ușor. Prima regulă la un interviu era să fii calm, fiindcă era greu să observi dacă interlocutorul tău era agitat dacă tu erai agitat la rândul tău. Judith înțepenise când auzise ultima întrebare, așa că o repetă:

— Pauline McGhee sau Pauline Seward?

— Nu, zise ea și clătină din cap.

— Cât de des merge Tom să adune donații?

Vocea lui Judith sună veselă într-un mod fals.

— Știi ce, nu sunt sigură. E scris într-o agendă pe undeva pe aici. De obicei marchez datele.

Deschise unul dintre sertarele din bucătărie și începu să caute pe acolo. Se vedea clar că era agitată, iar el știa că deschisese sertarul pentru a-și găsi ceva de făcut ca să nu mai fie nevoită să îl privească în ochi. Continuă să vorbească.

— Tom este foarte generos cu timpul său. Este foarte implicat în grupul de tineret de la biserica lui. Întreaga familie face voluntariat la cantina săracilor o dată pe lună.

— Merge singur să ridice donațiile? o întrebă Will pentru a o împiedica să se abată de la subiect.

— Dacă nu e vorba despre vreo canapea sau ceva mare, zise închizând sertarul și deschizând un altul. Habar nu am unde mi-am pus agenda. Mi-am dorit atâta timp să stea soțul cu mine acasă și acum mă înnebunește când mută lucrurile de la locul lor.

Will privi pe fereastra din față, gândindu-se ce o reținea pe Faith.

— Copiii sunt aici?

— Dorm în spate, spuse ea deschizând un alt sertar.

— Tom a zis că ne vom întâlni aici. De ce nu ne-a spus că era la locul accidentului când ați lovit-o pe Anna Lindsey cu mașina?

— Poftim? întrebă ea părând confuză o secundă. Păi eu l-am chemat pe Tom ca să vadă ce era cu Henry. Credeam că face atac de cord, că ar fi vrut și Tom să fie acolo, că…

— Dar Tom nu ne-a spus că a fost acolo, repetă Will. Și nici dumneavoastră.

— Eu nu… Voia să fie lângă taică-său, spuse ea și flutură mâna ca și cum acest detaliu era neimportant.

Femeile care au fost răpite erau niște femei precaute. Nu ar fi deschis ușa oricui. Trebuia să fie cineva în care puteau avea încredere. Cineva despre care știau că vine.

Ea se opri din căutarea agendei. Pe fața ei se citea foarte clar: știa că se întâmplase ceva foarte grav.

— Unde este fiul dumneavoastră, doamnă Coldfield?

Femeii i se umplură ochii de lacrimi.

— De ce îmi puneți toate întrebările acestea despre Tom?

— Trebuia să ne întâlnim aici.

— Mie mi-a zis că trebuie să se ducă acasă. Nu înțeleg… șopti ea.

Will își dădu seama de ceva atunci, de ceva ce îi spusese Faith la telefon. Zisese că vorbise deja cu Tom Coldfield. Motivul pentru care ea nu era aici era că o trimisese la altă casă.

— Doamnă Coldfield, trebuie să știu unde este Tom chiar acum, spuse Will cu o voce foarte serioasă.

Ea își puse mâna la gură și din ochi începură să i se reverse lacrimi.

Pe perete se afla un telefon fix. Will smulse receptorul din furcă. Începu să formeze numărul

lui Faith, dar nu reuși să formeze și ultima cifră. Simți o durere ascuțită în spate, ca cel mai groaznic cârcel pe care îl avusese în viața lui. Întinse mâna la umăr căutând o umflătură, dar în schimb pipăi ceva metalic, rece și ascuțit. Privi în jos și văzu vârful însângerat al unui cuțit foarte mare ieșindu-i din piept.

Capitolul 23

Faith stătea în fața casei lui Thomas Coldfield, cu telefonul la ureche, ascultând cum suna telefonul lui Will pe fir. Când vorbiseră spusese că mai avea două minute până să ajungă și el. Deja se făcuseră vreo zece. Răspunse mesageria vocală. Probabil că se rătăcise și mergea în cerc, căutându-i mașina, fiindcă era prea încăpățânat să ceară ajutor. Dacă ar fi fost într-o pasă mai bună ar fi mers să îl caute, dar se temea de ce putea să îi spună dacă îl prindea singur.

De fiecare dată când se gândea că o minți se și dusese să vorbească cu Jake Berman pe la spatele ei trebuia să strângă de volan ca să nu dea cu pumnul în bord. Nu se mai putea să o țină tot așa – ca ea să fie considerată un risc. Dacă el nu credea că se descurcă singură pe teren, atunci nu mai exista niciun motiv pentru ca ei să mai lucreze împreună. Putea suporta o grămadă din fixurile nebune ale lui Will, dar trebuia să știe că el avea încredere în ea, altfel parteneriatul lor nu avea cum să meargă. Ca și cum Will nu avea și el problemele lui. De exemplu, nu știa diferența între ceva atât de simplu ca stânga și dreapta.

Faith se mai uită o dată la ceas. Îi mai dădea lui Will încă cinci minute înainte de a intra în casă.

Doctorița nu îi dăduse vești bune, deși Faith la asta se aștepta, în naivitatea ei. Din secunda în care își făcuse programarea la Delia Wallace, sănătatea i se îmbunătățise considerabil. Nu se mai trezise cu

sudori reci de dimineață. Glicemia era mare, dar nu îngrijorătoare. Se simțea concentrată, atentă. Și apoi Delia Wallace îi dăduse cu veștile ei în cap.

Sara îi făcuse un fel de test la spital care arăta tiparul glicemiei lui Faith de-a lungul ultimelor săptămâni. Rezultatele nu fuseseră bune. Faith trebuia să se întâlnească cu un nutriționist. Doctorița Wallace îi spusese că trebuia să își planifice fiecare masă, fiecare gustare și fiecare secundă a vieții ei, până la moarte; iar aceasta putea apărea oricum mai devreme fiindcă glicemia îi oscila atât de mult încât doctorița îi spusese că cel mai bun lucru pe care îl putea face era să își ia liber două săptămâni de la muncă pentru a învăța cum trebuie să se îngrijească și să se hrănească un diabetic.

Ce-i plăcea când îi auzea vorbind așa, de parcă putea să își ia oricând două săptămâni libere de la muncă doar pocnind din degete. Poate că putea să meargă și în Hawai sau în Fiji. Sau să o sune pe Oprah și să îi ceară numele bucătarului ei personal.

Din fericire, primise și vești bune împreună cu cele rele. Faith își văzuse copilul. Adică nu îl văzuse la propriu, fiindcă acum copilul era cât un bob de nisip, dar îi ascultase inima bătând, văzuse ecografia și privise micuțul bob din interiorul ei mișcându-se în sus și în jos; și deși Delia Wallace insistase că nu se putea vedea încă, Faith putea să jure că văzuse o mânuță micuță-micuță.

Faith îl sună din nou pe Will. Apelul intră direct în mesageria vocală. Se întrebă dacă nu cumva îi cedase în cele din urmă telefonul. De ce nu își cumpăra altul, o depășea complet. Poate că avea vreo însemnătate emoțională pentru el.

Oricum ar fi fost, o încurca. Deschise ușa și se dădu jos din mașină. Tom Coldfield trăia la doar zece minute de locul unde avuseseră părinții lui oribilul accident. Casa lui era în mijlocul pustietății, aproape că nu puteai ajunge pe jos la cel mai apropiat vecin. Clădirea avea acea

construcție de cutie a caselor moderne din suburbii. Faith prefera casa ei veche, cu podele umflate și lambriuri oribile în camera de zi.

În fiecare an când i se recalcula impozitul își spunea că avea să schimbe panourile cu acei bani și în fiecare an Jeremy reușea ca prin minune să aibă nevoie de ceva cam în perioada când îi sosea cecul. Odată crezuse și ea că avea să scape, dar pușlamaua mică reușise să își rupă mâna încercând să le demonstreze prietenilor că putea să sară cu skateboard-ul de pe casă pe o saltea pe care o găsise în pădure.

Își puse mâna pe burtă. Acolo aveau să rămână panourile până în ziua când va muri.

Faith căută în poșetă legitimația și se apropie de ușă. Purta tocuri și una dintre cele mai drăguțe rochii ale ei fiindcă – fără să știe de ce – i se păruse important de dimineață să arate respectabil în fața Deliei Wallace, ceea ce fusese complet inutil de vreme ce își petrecuse toată vizita îmbrăcată într-un halat de hârtie.

Se întoarse, uitându-se la strada pustie. Partenerul ei tot nu dădea semne să apară. Nu înțelegea de ce întârzia atât. Tom îi spusese la telefon că îi spusese deja lui Will cum să ajungă la el acasă. Chiar și dacă lua în considerare problema lui cu dreapta-stânga, Will se descurca să se orienteze. Trebuia să ajungă până acum. Oricum, ar fi trebuit să răspundă la telefon. Poate că îl sunase Angie iar. Și la câți nervi avea pe Will acum, spera ca nevastă-sa să se poarte cu el cum îi stătea de obicei în caracter.

Faith sună la ușă și așteptă prea mult timp ca aceasta să se deschidă, având în vedere că parcase pe alee acum un sfert de oră.

— Bună.

Femeia care îi deschisese era slabă și osoasă, dar în niciun caz nu era frumoasă. Îi oferi lui Faith un zâmbet ciudat, forțat. Avea părul blond și lins pe frunte, cu rădăcinile crescute și închise la

culoare. Avea aspectul acela obosit pe care îl afișează femeile cu copii mici de crescut.

— Sunt agent special Faith Mitchell, spuse Faith ridicând legitimația.

— Daria Coldfield.

Femeia avea o voce suavă care îi dădea un aer delicat. Trăgea de gulerul bluzei mov pe care o purta. Faith văzu că marginea era uzată, că ieșeau fire de unde trăsese de țesătură.

— Tom mi-a spus să ne întâlnim aici.

— Ar trebui să apară imediat, spuse femeia dându-și seama că stătea în ușă; se dădu la o parte. Intrați, vă rog.

Faith intră în holul placat cu gresie albă și neagră. Văzu că aceasta se întindea până în spatele casei, în bucătărie și în camera de zi. Chiar și sufrageria și biroul din fața ușii de la intrare aveau gresie pe jos.

Totuși făcu de fațadă un comentariu despre cât de frumoasă era casa doamnei, înaintând spre camera de zi acompaniată de ecoul propriilor pași. Mobila era mai masculină decât și-ar fi imaginat Faith. În cameră se aflau o canapea de piele maro și un fotoliu identic, care se lăsa pe spate. Covorul de pe jos era negru și nu se vedea pe el nici urmă de praf sau de vreo scamă. Nu existau jucării, ceea ce i se păru ciudat fiindcă soții Coldfield aveau doi copii. Poate nu aveau voie în camera aceasta. Se întrebă unde își petreceau timpul. Partea din casă pe care o văzuse era încinsă și inconfortabilă chiar dacă afară era răcoare. Faith simțea că începe să transpire. Pe fereastră intra soarele și totuși erau aprinse toate becurile.

— Vrei niște ceai?

Faith se uită din nou la ceas, întrebându-se unde era Will.

— Sigur.

— Cu zahăr sau neîndulcit?

— Neîndulcit, răspunse Faith dar nu din reflex. Trăiți de mult timp aici?

— De opt ani.

Casa părea la fel de locuită ca un depozit gol.

— Aveți doi copii?

— Un băiat și o fată. Dumneavoastră aveți un partener? zâmbi ea timid.

— Am un fiu, răspunse Faith; i se păruse o întrebare ciudată, având în vedere subiectul pe care îl discutau.

Femeia zâmbi, punându-și mâna la gură. Probabil că luase gestul acesta de la soacră-sa.

— Nu, vă întrebam dacă aveți un partener de muncă.

— Da.

Faith se uită la pozele de familie de pe polița de deasupra căminului. Erau din același film ca cele pe care li le arătase Judith Coldfield la adăpost.

— Îl puteți suna din nou pe Tom să vedeți de ce întârzie?

Femeii îi pieri zâmbetul.

— Vai, nu. Nu aș vrea să îl deranjez.

— Este vorba despre o anchetă a poliției, așa că am nevoie să îl deranjați.

Daria strânse din buze. Faith nu putea să își dea seama ce exprima fața ei. Era aproape imobilă.

— Soțului meu nu îi place să fie grăbit.

— Iar mie nu îmi palce să aștept.

Daria îi aruncă același zâmbet de dinainte.

— Merg să vă aduc ceaiul.

Când aceasta se ridică, Faith o întrebă:

— Vă deranjează dacă vă folosesc baia?

Daria se întoarse iar cu mâinile împreunate în fața pieptului. Avea fața tot lipsită de orice expresie.

— Pe hol, la dreapta.

— Mulțumesc.

Faith îi urmă instrucțiunile, clicăind cu tocurile pe gresie; trecu pe lângă cămară și ceea ce era probabil ușa către beci. Daria Coldfield îi lăsase o impresie ciudată, dar nu își putea da seama de ce.

Poate era ura instinctivă a ei față de femeile supuse bărbaților lor.

Când intră în baie merse direct la chiuvetă și își stropi fața cu apă rece. Și aici erau aprinse luminile la maxim, așa că Faith apăsă pe întrerupător, dar nu se întâmplă nimic. Le aprinse la loc și le stinse iar. Luminile rămâneau aprinse. Iar becurile aveau probabil o sută de wați fiecare.

Faith clipi de câteva ori, spunându-și că nu era chiar o treabă de om deștept să se uite direct la un bec aprins. Apucă de mânerul dulăpiorului de prosoape ca să nu amețească și așteptă să treacă senzația. Poate îl aștepta aici pe Will în loc să stea pe canapea și să bea ceai cu Daria Coldfield, străduindu-se să găsească ceva de vorbit.

Baia era mobilată puțin, dar drăguț. Camera avea forma literei L, spațiul dintre vârful și baza literei fiind acoperit de dulapul pentru prosoape. Faith presupuse că pe partea cealaltă a zidului se afla camera de spălat, fiindcă auzea zgomotul încet al unui uscător de rufe.

Fiindcă lui Faith îi plăcea să-și bage nasul prin lucrurile altora, deschise ușa dulapului. Se auzi un scârțâit slab al balamalelor, iar ea se opri și așteptă să intre Daria Coldfield și să o certe pentru că era prost crescută. Dacă acest lucru nu se întâmplă, Faith se uită înăuntru. Era mai mult spațiu decât părea a fi, dar rafturile erau înguste – pline de prosoape împăturite cu grijă și mai multe lenjerii de pat cu mașini de curse pe ele, care probabil aparțineau copiilor.

Dar unde erau copii? Poate că se jucau pe afară. Faith închise ușa dulapului și privi pe fereastra mică. Curtea din spate era goală – nu exista nici măcar un leagăn sau o căsuță într-un copac. Poate că cei mici dormeau, așteptându-i pe bunicul și pe bunica. Faith nu îl lăsa niciodată pe Jeremy să doarmă înainte să vină părinții ei în vizită. Voia ca mama și tatăl ei să îl epuizeze complet, pentru ca

el să fie atât de obosit încât să doarmă până a doua zi de dimineață.

Scoase un oftat prelung și se așeză pe toaleta de lângă chiuvetă. Încă se simțea amețită, probabil de la căldură. Sau poate era din cauza glicemiei. Era mare când o verificase la doctor. Își puse geanta în poală și începu să caute aparatul. Pe un perete din cabinetul doctorului erau expuse o grămadă de aparate de măsurat glicemia. Majoritatea erau ieftine sau gratuite fiindcă afacerea se făcea din benzile specializate cu care se foloseau. Fiecare fabricant avea un anume tip de bandă, așa că odată ce îți alegeai un aparat, trebuia să îl folosești mereu. Asta dacă nu îl scăpai pe podeaua băii și îl spărgeai.

— Rahat! bombăni Faith aplecându-se să ridice aparatul care îi scăpase din mână și alunecase până în perete.

Faith îl auzi scoțând un sunet sec, a gol.

Ridică aparatul, întrebându-se cât de tare îl stricase. Ecranul mașinăriei afișa tot valoarea zero, așteptând să fie introdusă o bandă de control. Îl scutură, îl puse la ureche și verifică dacă se mai aude sunetul. Se aplecă, încercând să repete mișcarea care făcuse aparatul să scoată acel zgomot. Sunetul se repetă, dar de data aceasta era un sunet pe care l-ar fi auzit mai degrabă într-un parc de copii – de gălăgie și agitație.

Și nu se auzea de la monitor.

Să fi fost o pisică? Vreun animal prins între țevile de apă? Gerbilul lui Jeremy murise de un Crăciun în uscător, iar Faith preferase să vândă mașina unui vecin decât să facă față carnagiului de una singură. Dar orice era acest lucru, era în viață și evident era hotărât să rămână așa. Se aplecă a treia oară, așteptând lângă gura de aerisire de la baza toaletei.

Zgomotul se auzi clar de această dată, dar tot înfundat. Faith se aplecă în genunchi, presându-și urechea de sita aerisirii. Se gândi la toate

animalele de pe pământ care puteau face acest zgomot. Aproape că i se părea că aude cuvinte.

— Ajutor.

Nu era un animal, era o femeie care striga după ajutor. Faith băgă mâna în poșetă și scoase săculețul din catifea în care își ținea Glock-ul când nu îl purta la șold. Îi transpiraseră mâinile.

Deodată se auzi o bătaie la ușă. Era Daria.

— Sunteți bine, agent Mitchell?

— Da, minți Faith încercând să își păstreze un ton normal, își găsi telefonul și încercă să ignore faptul că îi tremurau mâinile. A venit Tom acasă?

— Da.

Femeia tăcu. Acel singur cuvânt rămase plutind parcă în aer.

— Daria?

Nu se auzi niciun răspuns.

— Daria, partenerul meu este pe drum. O să sosească dintr-o clipă în alta, spuse Faith simțind că inima îi bătea atât de tare încât o durea pieptul. Daria?

Se auzi o altă bătaie în ușă, de data asta ceva mai ascuțită. Faith lăsă telefonul și ținu pistolul cu ambele mâini, pregătită pentru a trage în oricine intra în baie. Glock-ul nu avea o siguranță obișnuită. Nu puteai trage cu el decât dacă apăsai trăgaciul până la capăt. Faith ținti spre centrul ușii și se îmbărbătă să apese pe trăgaci cât de tare putea.

Nimic. Nu intră nimeni pe ușă. Mânerul nu se clintea. Se uită repede jos, căutând telefonul. Era în spatele toaletei. Ținu pistolul îndreptat către ușă în timp ce se aplecă după telefon, ridicându-l repede.

Ușa rămase închisă.

Mâinile lui Faith transpirau așa de tare că degetele îi alunecau de pe butoane. Șuieră o înjurătură când tastă numărul greșit. Tocmai încerca din nou când auzi ușa dulapului scârțâind în spatele ei.

Se întoarse cu pistolul îndreptat către pieptul Dariei. Faith observă totul instantaneu: ușa falsă din fundul dulapului, mașina de spălat din camera cealaltă, pistolul cu electroșocuri din mâna Dariei.

Faith sări într-o parte, fără a se mai gândi să țintească în timp ce apăsa trăgaciul. Cârligele pistolului cu electroșocuri trecură pe lângă ea și firele subțiri din metal străluciră în lumina puternică în momentul când se loviră de perete.

Daria rămase nemișcată cu pistolul descărcat în mână. Deasupra umărului său stâng se vedea cum o bucată mare de rigips fusese sfărâmată.

— Nu mișca, o amenință Faith ținând pistolul îndreptat către pieptul Dariei în timp ce încerca să găsească clanța. Vorbesc serios. Nu mișca.

— Îmi pare rău, șopti femeia.

— Unde este Tom? Unde mama dracului e Tom? zbieră ea când femeia nu răspunse.

Daria nu făcea decât să clatine din cap. Faith deschise ușa cu un șut, îndreptând pistolul către Daria în timp ce ea ieșea cu spatele din cameră.

— Îmi pare foarte rău, repetă femeia.

Două mâini puternice o prinseră pe Faith din spate – un bărbat; un corp musculos a cărui putere putea să o simtă. Trebuia să fie Tom. O ridică de pe podea și, fără a se gândi, Faith apăsă din nou trăgaciul și trase în tavan. Daria stătea tot în dulap și Faith mai trase o dată, de data asta cu o țintă, dorind să o împuște pe femeie ca glonțului respectiv să-i poată fi luată urma ce avea să ducă la arma ei. Rată, iar Daria se feri, închizând ușa falsă în urma ei.

Faith trase din nou și din nou în timp ce Tom o scotea cu spatele în hol. Mâinile lui îi strângeau încheietura lui Faith ca o menghină, provocându-i o durere așa de ascuțită că era sigură că i-au plesnit oasele. Ținu de pistol cât putu de mult, dar nu putea face față puterii lui. Scăpă arma și începu să îl lovească pe Tom cu piciorul cât putu ea de tare, încercând să apuce tot ce putea găsi în cale – tocul

unei uși, peretele, clanța de la ușa beciului. Fiecare mușchi din corp parcă țipa de durere.

— Zbate-te, mormăi Tom cu buzele atât de aproape de urechea lui Faith că parcă îl simți în creier.

Simți cum corpul lui răspunde la zbaterea ei, cum frica sa îi provoca plăcere.

Faith simți cum furia o întărește. Anna Lindsey. Jacquelyn Zabel. Pauline McGhee. Olivia Tanner. Nu avea să fie o altă victimă de-a lui. Nu avea să sfârșească la morgă. Nu avea să își abandoneze fiul. Nu avea să piardă copilul.

Se întoarse și îl zgârie pe Tom pe față, înfigându-și unghiile în ochii lui. Folosi orice parte a corpului putu – mâinile, picioarele, dinții – pentru a i se împotrivi. Nu avea să cedeze. Dacă trebuia, avea să îl omoare cu mâinile goale.

— Dă-mi drumul de aici! se auzi o voce din beci.

Zgomotul veni pe neașteptate. Pentru o fracțiune de secundă, Faith nu se mai zbătu. Și Tom se opri. Ușa începu să se zguduie.

— Dă-mi dracului drumu'!

Faith își reveni. Începu să se zbată din nou, să îl zgârie, să facă tot ce putea pentru a se elibera. Tom o ținea strâns, strângând brațele în jurul corpului ei ca o menghină. Persoana care era de partea cealaltă a ușii lovea în ea, încercând să o spargă. Faith deschise gura și țipă cât de tare putu:

— Ajutor! Ajutați-mă!

— Fă-o! țipă Tom.

Daria stătea la capătul holului. Ținea în mână pistolul cu electroșocuri reîncărcat. Faith își văzu Glock-ul la picioarele femeii.

— Fă-o! ordonă Tom, care abia se auzea din cauza bubuiturilor în ușă. Împușc-o!

Faith nu se putea gândi decât la copilul din ea, la degețelele acelea mici, la micuțele bătăi ale inimii care tresăltau sub pieptul plăpând al copilașului ei. Se lăsă cu totul moale, relaxându-și

fiecare mușchi din corp. Tom nu se aștepta ca ea să cedeze și se dezechilibră când îi simți toată greutatea. Căzură amândoi la pământ. Faith se târî pe gresie după pistol, dar el o trase înapoi ca pe un pește prins în cârlig.

Ușa se sparse, aruncând în aer așchii de lemn. O femeie aproape căzu pe hol țipând obscenități. Avea mâinile prinse în talie, picioarele legate cu lanțuri, dar se mișcă cu o precizie uimitoare când își izbi corpul de Tom.

Faith profită de diversiune și apucă pistolul, se întoarse și ținti către trupurile care se zbăteau pe podea.

— Nenorocitule! șuieră Pauline McGhee.

Se așezase cu genunchii pe pieptul lui Tom, aplecându-se peste el. Avea mâinile prinse strâns cu cătușe de o curea în talie, dar reușise să își încleștеze degetele în jurul gâtului lui.

— Mori! țipă ea scuipând sânge din gura care era o rană vie.

Avea buzele tăiate și ochii aprinși de furie. Își lăsa toată greutatea pe gâtul lui Tom.

— Oprește-te, reuși să spună Faith respirând greu.

Simțea o durere adâncă și îngrozitoare în burtă, de parcă îi smulsese cineva ceva din ea. Ținea totuși pistolul îndreptat spre pieptul lui Pauline. Mai avea cel puțin jumătate din magazie plină în pistol și avea să le folosească dacă trebuia.

— Dă-te jos de pe el, ordonă Faith.

Tom se smuci și o prinse pe Pauline cu mâinile. Pauline apăsă și mai tare, răsucindu-se pe genunchi, lăsându-și toată greutatea pe gâtul lui.

— Omoară-l, imploră Daria, care se ghemuise lângă ușa băii, cu pistolul cu electroșocuri pe podea, lângă ea. Te rog, omoară-l.

— Oprește-te, o avertiză ea pe Pauline, încercând să nu îi tremure mâna în timp ce strângea pistolul.

— Las-o să o facă, imploră Daria. Te rog, las-o să o facă.

Faith gemu când se ridică, împleticindu-se. Îi puse pistolul la cap lui Pauline și își forță vocea să sune cât de ferm putea.

— Oprește-te chiar acum sau jur că apăs pe trăgaci și îți zbor creierii.

Pauline se uită în sus. Privirile li se întâlniră, iar Faith își folosi toată puterea pentru a părea hotărâtă, deși tot ce dorea să facă era să se așeze în genunchi și să se roage ca viața dinăuntrul ei să nu se stingă.

— Dă-i drumul chiar acum, îi ceru Faith.

Pauline nu se grăbi să asculte ordinul, de parcă ar fi sperat ca o ultimă secundă să fie de ajuns pentru a-l omorî. Se așeză pe podea cu mâinile încleștate încă. Tom se rostogoli, tușind atât de tare că tot corpul lui se cutremură din cauza efortului.

— Cheamă o ambulanță, spuse Faith, deși nu părea să se miște nimeni.

Prin minte îi treceau o mie de gânduri și vederea continua să i se încețoșeze. Trebuia să o sune pe Amanda. Trebuia să îl sune pe Will. Unde era? De ce nu era acolo?

— Ce e în neregulă cu tine? întrebă Pauline uitându-se urât la Faith.

Lui Faith i se învârtea capul. Se încovoie lângă perete, încercând să nu leșine. Simți ceva ud între picioare. Mai simți o strânsoare în burtă, ca o contracție.

— Cheamă o ambulanță, repetă ea.

— Gunoaie… murmură Tom Coldfield. Nu sunteți decât gunoaie.

— Taci, îi aruncă Pauline printre dinți.

— Izgonește de la mine pe femeia aceasta, șuieră el, scoate-o afară și încuie ușa după ea…

— Taci, repetă Pauline cu dinții încleștați.

Din gâtul lui Tom ieși un zgomot răgușit. Râdea.

— O, Absalom, m-am ridicat.

Pauline se chinui să se ridice în genunchi.

— Te duci direct în iad, libidinosule!

— Termină, o avertiză Faith ridicând iar pistolul. Ia telefonul, spuse și se uită peste umăr la Daria. Dă-i telefonul din baie.

Faith întoarse repede capul când Pauline se aplecă peste Tom.

— Termină, repetă ea.

Pauline rânji grotesc cu gingiile însângerate la Tom Coldfield. În loc să își înfigă iar mâinile în gâtul lui, îl scuipă în față.

— În Georgia se aplică pedeapsa cu moartea, boule. De ce crezi că m-am mutat aici?

— Stai așa, spuse Faith șocată. Îl cunoști?

Ochii femeii scânteiară cu o ură de nedescris.

— Bineînțeles că îl cunosc, vacă proastă ce ești. E frate-miu.

Capitolul 24

Will zăcea pe o parte pe podeaua bucătăriei lui Judith Coldfield, privind-o pe aceasta plângând în hohote cu fața în mâini. Îl mânca nasul, lucru ciudat să îl deranjeze având în vedere că din spate îi ieșea în afară un ditamai cuțitul de bucătărie. Sau cel puțin asta credea el că era. De câte ori încerca să întoarcă gâtul ca să se uite, îl apuca o durere atât de rea că simțea că îl ia cu leșin.

Nu sângera prea rău. Adevărata amenințare venea de la mișcarea cuțitului, care se îndepărta de vena sau artera pe care stătea ca un capac, lăsând sângele să curgă de-a binelea. Îi venea rău numai când se gândea la situație în detaliu, la lama de metal apăsând între mușchi și tendon. Era leoarcă de sudoare și simțea că îl apucă frisoanele. Ciudat era că cel mai greu era să își țină gâtul ridicat. Mușchii erau așa de încordați că la fiecare bătaie a inimii simțea cum îi pulsează capul. Dacă îl lăsa moale chiar și o secundă, durerea din umăr îl lovea atât de tare că îi umplea gura de fiere. Will nu își

dăduse niciodată seama câte părți ale corpului erau legate de umăr.

— Este un băiat bun, îi spuse Judith, cu vocea înăbușită de mâini. Nici nu știi cât este de bun.

— Spune-mi. Spune-mi de ce crezi că este bun.

Cererea o sperie. În sfârșit se uită la el și realiză că putea să moară la un moment dat.

— Ai dureri?

— Mă doare destul de tare, recunoscu el. Trebuie să îmi sun partenera. Trebuie să mă asigur că este bine.

— Tom nu i-ar face niciun rău.

Faptul că femeia simțise nevoia să îi spună asta îl îngheță pe Will de groază. Faith era o polițistă bună. Putea să aibă grijă de ea, cu excepția momentelor când nu prea putea. Leșinase acum câteva zile – pur și simplu căzuse din picioare pe jos în parcarea tribunalului. Dacă i se întâmplase din nou? Dacă leșinase iar și când își revenise se trezise într-o altă grotă, într-o altă cameră de tortură săpată de Tom Coldfield?

Judith își șterse ochii cu dosul palmei.

— Nu știu ce să fac…

Will nu credea că așteaptă sugestii.

— Pauline Seward a fugit din Ann Arbor, Michigan, acum douăzeci de ani. Avea șaptesprezece ani atunci.

Judith se uită în altă parte.

— În raportul întocmit pentru persoana dispărută scria că a fugit de acasă fiindcă fratele ei o molesta, încercă Will să ghicească.

— Asta nu e adevărat. Pauline era doar… a inventat totul.

— Am citit raportul, minți el. Am văzut ce i-a făcut.

— Nu a făcut nimic, insistă Judith. Pauline și-a făcut singură lucrurile alea.

— S-a rănit singură?

— S-a rănit singură. A inventat povești. Din momentul în care s-a născut a făcut numai

probleme.

— Pauline este fiica ta.

Ar fi trebuit să ghicească. Judith aprobă tăcută, vizibil dezgustată de lucrul acesta.

— Ce fel de probleme făcea?

— Nu voia să mănânce, îi spuse ea lui Will. Se înfometa. Am dus-o pe la toți doctorii. Am cheltuit toți banii noștri ca să o ajutăm, iar ea ne-a răsplătit ducându-se la poliție și spunându-le ălora niște lucruri îngrozitoare despre Tom. Lucruri oribile, oribile.

— Că a rănit-o?

Ea ezită, apoi dădu foarte încet din cap.

— Tom a avut mereu o fire foarte blândă. Pauline era prea… se opri și începu să dea din cap, neputând să găsească cuvintele potrivite. Inventa povești despre el. Lucruri teribile. Știam că nu avea cum să aibă dreptate. Chiar și când era mică spunea minciuni, reveni ea la același subiect. Căuta mereu prilejul să rănească oameni. Să îl rănească pe Tom.

— De fapt nu îl cheamă Tom, nu?

Ea se uita undeva peste umărul lui, probabil la mânerul cuțitului.

— Tom este celălalt nume al lui. Primul este…

— Matthias? ghici el.

Ea aprobă din nou și pentru o secundă Will își îngădui să se gândească la Sara Linton. Ea glumise despre asta, dar avusese dreptate tot timpul: „găsește-l pe omul cu numele de Matthias și îți vei găsi criminalul.”

— După trădarea lui Iuda, apostolii au fost nevoiți să aleagă pe cineva care să îi ajute să spună povestea învierii lui Iisus. L-au ales pe Matthias, spuse ea și se uită în cele din urmă în ochii lui. Era un om sfânt. Un adevărat discipol al Domnului.

Will clipi pentru a nu-i intra picăturile de sudoare în ochi.

— Fiecare dintre femeile care au fost răpite sau ucise au o legătură directă cu adăpostul tău. Jackie

a donat lucrurile mamei sale. Banca la care lucra Olivia Tanner a sponsorizat apelurile către comunitate. Firma de avocatură a Annei Lindsey făcea muncă pro-bono. Tom trebuie să le fi întâlnit pe toate acolo.

— Nu ai de unde să știi.

— Spune-mi atunci o altă legătură.

Ochii lui Judith se mișcau de colo-colo, iar el îi putea vedea disperarea care i se întipărise pe față.

— Pauline, sugeră ea. Poate ea…

— Pauline a dispărut și ea, doamnă Coldfield. A fost răpită dintr-o parcare acum două zile. Fiul ei de șase ani a fost lăsat în mașină.

— Are un copil? întrebă Judith șocată. Pauline are un copilaș?

— Felix. Nepotul dumneavoastră.

— Doctorii au spus că nu va putea… zise ducând mâna la piept. Nu înțeleg. Cum poate să aibă un copil? Au spus că nu o să poată niciodată să țină… tăcu, clătinând din cap, nevenindu-i să creadă.

— Fiica dumneavoastră avea o tulburare de alimentație?

— Am încercat să găsim pe cineva care să o ajute, dar în cele din urmă… ea scutură din nou din cap, dând de înțeles că fusese în zadar. Tom o tachina din pricina greutății ei, dar toți frații își tachinează surorile mai mari. Nu voia să îi facă vreun rău. Nu a vrut niciodată să…

Se opri, abținându-se să scape un suspin gâtuit. I se citi pe față cum neliniștea îi tulbură siguranța când își îngădui să se gândească la faptul că fiul ei putea fi monstrul pe care îl descria Will. Își reveni la fel de repede, scuturând din nou din cap.

— Nu. Nu te cred. Tom nu ar face niciodată vreun rău nimănui.

Corpul lui Will începu să tremure. Nu pierdea încă mult sânge, dar mintea sa nu mai era capabilă să ignore durerea mai mult de un minut. Îi cădea capul sau se scutura de sudoarea care îi intra în

ochi și durerea se aținea ca o flacără. Îl ispitea mereu întunericul, eliberarea dulce de a se da bătut. Își închise ochii o secundă, apoi puțin mai mult. Will se scutură pentru a se trezi, gemând din cauza durerii ascuțite.

— Ai nevoie de ajutor. Ar trebui să chem pe cineva, spuse Judith dar nu făcu nicio mișcare în acest sens.

Telefonul începu să sune iar și ea se holbă pur și simplu la receptorul din perete.

— Spune-mi despre grotă.

— Nu știu nimic despre asta.

— Fiului tău îi plăcea să sape gropi?

— Fiului meu îi place să meargă la biserică. Își iubește familia. Iubește să ajute oameni.

— Spune-mi despre numărul unsprezece.

— Ce e cu el?

— Tom pare să fie atras de el. Din cauza numelui?

— Pur și simplu îi place.

— Iuda l-a trădat pe Iisus. Erau unsprezece apostoli înainte să apară Matthias.

— Știu și eu poveștile din Biblie.

— Pauline v-a trădat? Vă simțeați incompletă înainte de venirea pe lume a fiului dumneavoastră?

— Chestia asta nu înseamnă nimic pentru mine.

— Tom este obsedat de numărul unsprezece, îi spuse Will. I-a scos a unsprezecea coastă a Annei Lindsey. A băgat unsprezece saci de gunoi în vaginul ei.

— Termină! țipă ea. Nu vreau să mai aud.

— Le-a electrocutat. Le-a torturat și le-a violat.

— Încerca să le salveze, spuse ea disperată.

Ecoul acestor cuvinte se auzi în cameră ca unul al unui clopot. Judith își acoperi gura cu mâna, îngrozită.

— Știai, spuse Will.

— Nu știam nimic.

— Ai văzut la știri. S-au dat publicității numele unora dintre femei. Sigur le-ai recunoscut de la

adăpost. Ai văzut-o pe Anna Lindsey în drum, după ce a lovit-o Henry cu mașina. L-ai sunat pe Tom ca să se ocupe de ea, dar erau prea mulți oameni în jur.

— Nu.

— Judith, știi…

— Îl știu pe fiul meu, insistă ea. Dacă a fost cu vreuna dintre acele femei, a fost fiindcă încerca să le ajute.

— Judith…

Ea se ridică și Will își dădu seama că se înfuriase.

— Nu am de gând să te ascult spunând minciuni despre el. Eu l-am îngrijit când era copil. L-am ținut în brațe, spuse ea imitând gestul. L-am ținut la piept și i-am promis că am să îl apăr.

— Nu ai făcut la fel și cu Pauline?

Fața ei se înăspri.

— Dacă nu vine Tom, va trebui să mă ocup chiar eu de tine, spuse și luă un cuțit din suport. Nu îmi pasă dacă merg la închisoare pentru tot restul vieții. Nu te voi lăsa să îmi distrugi fiul.

— Ești sigură că poți să faci asta? Una este să înfigi cuiva un cuțit în spate, alta este să îl privești în față când o faci.

— Nu te las să îi faci vreun rău, spuse ea ținând cuțitul într-un mod ciudat, cu ambele mâini. Nu te las.

— Pune cuțitul jos.

— Ce te face să crezi că îmi poți spune ce să fac?

— Șefa mea e în spatele tău și ți-a pus pistolul la ceafă.

Ea scoase un sunet de uimire, care îi rămase în gât când se întoarse și o văzu pe Amanda în fața ferestrei. Dintr-odată, Judith ridică arma și se năpusti asupra lui Will. Fereastra se sparse zgomotos. Judith căzu la podea în fața lui cu cuțitul încă strâns în mână. Din spate începu să se îmbibe în cămașă un cerc perfect rotund de sânge.

Will auzi ușa deschizându-se. Auzi oameni intrând în fugă, dându-se ordine. El nu mai rezistă. Își lăsă capul moale și o durere vie îl fulgeră până în măduva oaselor. Mai văzu ca prin ceață pantofii cu toc ai Amandei. Aceasta îngenunche în fața lui. Vedea cum i se mișcă gura, dar nu auzea nimic din ce spunea ea. Voia să o întrebe ce s-a întâmplat cu Faith, cu copilul, dar era prea ușor să se lase pradă întunericului.

TREI ZILE MAI TÂRZIU

Capitolul 25

Pauline McGhee era greu de privit, chiar și cu copilul în brațe. Gura îi fusese sfâșiată de firele plasei metalice pe care o rupsese cu dinții ca să poată evada, așa că bolborosea când încerca să vorbească, ținându-și buzele strânse. Pe alocuri mici suturi îi țineau pielea laolaltă de parcă era Frankenstein. Și totuși era greu să o compătimești, poate fiindcă îi tot zicea lui Faith „vaco", mai mult decât îi spusese vreodată un bărbat.

— Vaco, nu știu ce pot să-ți mai zic. Nu mi-am văzut familia de douăzeci de ani.

Will se mișcă în scaun lângă Faith. Avea brațul bandajat strâns la piept și se vedea că îl durea foarte tare, dar insistase să fie prezent la interviu. Faith înțelegea că dorea niște răspunsuri. Din păcate devenea evident că nu aveau să scoată ceva de la Pauline.

— Tom a trăit în șaisprezece orașe diferite în ultimii trei ani, îi spuse Will. Am găsit cazuri în douăsprezece dintre ele – femei care au fost răpite și nu au mai fost niciodată găsite. Erau luate mereu în pereche. Două deodată.

— Știu și eu ce dracu' e o pereche.

Will deschise gura, dar Faith băgă mâna pe sub masă, apăsându-l pe genunchi. Tehnicile lor obișnuite nu mergeau acum. Pauline McGhee era o supraviețuitoare gata să treacă peste orice sau oricine pentru a-și salva pielea. O lovise pe Olivia Tanner cu picioarele până o lăsase inconștientă doar ca să fie sigură că ea avea să scape prima din subsol. L-ar fi strâns pe propriul ei frate de gât dacă nu o oprea Faith. O persoană ca aceasta nu rezona la empatie.

Faith riscă:

— Pauline, termină cu tâmpeniile. Știi că poți să ieși de aici oricând vrei. Dar ai rămas pentru un motiv.

Femeia rănită se uită în jos la Felix, mângâindu-l pe păr. Pentru o clipă doar, Pauline McGhee păru și ea umană. Copilul o transforma într-un fel anume, așa că Faith înțelese că acea carapace dură pe care o afișa era un mecanism de apărare pe care doar Felix îl putea penetra. Băiatul adormise în brațele ei imediat ce se așezase mama lui la masa de conferințe. Își tot băga degetul mare în gură și Pauline i-l dădu de mai multe ori la o parte înainte de a ceda în cele din urmă. Faith putea înțelege de ce nu mai voia să îl scape din ochi, dar aceasta nu era chiar o conversație la care se cădea să asiste un copil.

— Chiar aveai de gând să mă împuști? întrebă Pauline.

— Poftim? făcu Faith deși știa foarte bine la ce anume se referea.

— Pe hol, spuse ea. Îl omoram. Chiar voiam să îl omor.

— Sunt ofițer de poliție, răspunse Faith. Slujba mea este să protejez viața.

— Viața *aceea*? întrebă Pauline de parcă nu îi venea să creadă. Doar știi ce a făcut nenorocitul ăla. Ascultă-l pe partenerul tău, spuse ea ridicând bărbia către Will. Fratele meu a omorât douăzeci și patru de femei. Chiar crezi că merită o judecată? Trebuia să mă lași să îl omor, zise ea sărutându-i creștetul lui Felix creștetul capului. Să îl omor ca pe un câine nenorocit.

Faith nu răspunse, în primul rând fiindcă nu prea avea ce să răspundă. Tom Coldfield nu vorbea. Nu se lăuda cu crimele lui și nu se oferise să le spună unde îngropase femeile ca să îi se cruțe viața. Era hotărât să se ducă la închisoare, să primească probabil pedeapsa cu moartea. Nu ceruse decât pâine, apă și Biblia sa, pe marginile

căreia erau însemnate atât de multe încât cuvintele abia mai erau lizibile.

Faith avusese în ultimele nopți coșmaruri în care retrăise iar și iar acele secunde din hol. Uneori o lăsa pe Pauline să îl omoare pe fratele ei. Alteori visa că era nevoită să o împuște. Niciunul dintre scenarii nu îi plăcea și în cele din urmă se resemnă cu gândul că aceste sentimente aveau să se vindece doar odată cu trecerea timpului. Cu procesul de vindecare ajuta și faptul că acum acest caz nu mai cădea în responsabilitatea lui Will și Faith. Fiindcă Matthias Thomas Coldfield comisese crime în afara statului, era acum problema FBI-ului. Faith avea voie să o interogheze pe Pauline numai fiindcă cei de la Biroul Federal credeau că cele două femei simțeau că au o legătură. Ceea ce nu era nici pe departe adevărat.

Sau poate că era.

— În câte luni ești? o întrebă Pauline.

— Zece săptămâni, răspunse Faith.

Era în pragul nebuniei când apăruse ambulanța acasă la Tom Coldfield. Nu se putea gândi decât la copilașul ei, neștiind dacă mai era sau nu în siguranță. Chiar și când din monitorul fetal răsunase sunetul bătăilor inimii, Faith continuase să plângă în hohote, implorându-l pe medicul de pe ambulanță să o ducă la spital. Era sigură că greșeau toți, că i se întâmplase ceva îngrozitor. Ciudat fusese că doar Sara Linton reușise să o convingă de faptul că se înșela.

Partea bună era că acum toată familia ei știa că este însărcinată, mulțumită asistentelor de la spital care o numiseră „polițista gravidă isterică” tot timpul cât stătuse în spital.

Pauline îi mângâie părul lui Felix.

— Mă îngrășasem așa de tare cât am fost însărcinată cu el. Era dezgustător.

— E greu, recunoscu Faith. Dar merită totuși.

— Presupun. Este singurul lucru bun din mine, spuse ea și își atinse blând buzele de căpșorul

fiului ei.

Și Faith spunea deseori același lucru despre Jeremy dar acum, văzând-o pe Pauline McGhee, vedea cât era de norocoasă. Faith o avea pe mama ei, care o iubea în ciuda tuturor defectelor ei. Îl avea pe Zeke, deși acesta se mutase în Germania ca să scape de ea. Îl avea pe Will și, de bine, de rău, o avea și pe Amanda. Pauline nu avea pe nimeni – doar un băiețel care avea nevoie disperată de ea.

— Când l-am născut pe Felix, spuse Pauline, m-am gândit mult la ea. La Judith. Cum putea să mă urască atât de mult? zise și ridică privirea spre Faith, de parcă aștepta ca aceasta să îi răspundă.

— Nu știu, spuse Faith. Nu îmi pot imagina cum poate un om să își urască propriul copil. Orice copil, de fapt.

— Ei, mă rog, unii copii sunt groaznici, dar chiar al tău…

Pauline rămase tăcută din nou pentru o perioadă atât de lungă încât Faith se întreba dacă nu cumva se întorseseră de unde au plecat.

— Trebuie să știm de ce s-au întâmplat toate astea, Pauline, îi zise Will. Eu trebuie să știu.

Se uita din nou pe fereastră, ținându-și fiul aproape de inimă. Vorbi atât de încet, încât Faith trebui să se concentreze ca să o audă.

— Unchiul meu m-a violat.

Faith și Will rămaseră amândoi tăcuți, permițându-i femeii să vorbească.

— Aveam trei ani, mărturisi ea, apoi patru, apoi făceam cinci. În cele din urmă i-am spus bunicii ce se întâmpla. Credeam că vaca avea să mă scape, dar a sucit povestea de parcă eu eram copilul satanei. Mama i-a crezut pe ei, zise ea rânjind amar, nu pe mine. Le-a ținut lor partea. Ca de obicei.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-am mutat. Mereu ne mutam când se întâmpla ceva rău. Tata cerea un transfer la muncă,

vindeam casa și apoi o luam de la capăt. Un oraș nou, o școală nouă, același rahat.

— Când ai început să ai probleme cu Tom? întrebă Will.

— Aveam cincisprezece ani. Aveam o prietenă, zise ea ridicând din umeri, Alexandra McGhee – de la ea mi-am luat numele când mi l-am schimbat. Trăiam în Oregon cu câțiva ani înainte să ne mutăm la Ann Arbor. Atunci au început cu adevărat problemele cu Tom, atunci au luat-o razna lucrurile. Era obsedat de mine, începu ea folosind un ton simplu, de povestitor, de parcă vorbea despre vreo mondenitate banală în loc de a dezvălui cel mai îngrozitor moment din viața ei. Adică se îndrăgostise de mine. Mă urmărea pretutindeni, îmi mirosea hainele și încerca să îmi atingă părul și…

Faith încercă să își ascundă repulsia, dar i se strângea stomacul când își imagina situația despre care vorbea cealaltă femeie.

— Dintr-odată, Alex a încetat să mai vină pe la mine, continuă Pauline. Eram cele mai bune prietene. Am vrut să știu dacă spusesem eu ceva, dacă făcusem ceva… Se pare că Tom îi făcea ceva rău. Nu știu ce. Cel puțin, nu știam de la început. Dar am aflat și eu curând.

— Ce s-a întâmplat?

— Scria aceeași propoziție la nesfârșit, mereu, mereu. Pe cărți, pe tălpile pantofilor, pe palmă.

— „Nu o să îmi refuz nimic”, ghici Will.

Pauline aprobă dând din cap.

— Era un exercițiu pe care mi-l dăduse unul dintre doctorii de la spital. Trebuia să scriu propoziția asta care avea să mă convingă să nu mă mai îndop și să vomit după aceea, de parcă scriind un rahat de propoziție de un trilion de ori avea să facă totul să dispară.

— Știai că Tom o forțează pe Alex să scrie propoziția aceea?

— Arăta ca mine, recunoscu Pauline. De aceea îi plăcea atât de mult de ea. Era ca o înlocuitoare de-a mea – avea aceeași culoare la păr, aceeași înălțime, cam aceeași greutate dar ea arăta mai grasă decât mine.

Aceleași trăsături care îl atrăseseră și la ultimele sale victime: fiecare dintre femei semăna cu sora lui.

— L-am întrebat despre asta, le zise Pauline. De ce o făcea să scrie propoziția aia? Adică, mă enervasem, știi? Și am țipat la el, iar el m-a pocnit pur și simplu. Nu cu palma, ci cu pumnul. Și când am căzut pe jos, a început să mă bată.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Pauline se uită pierdută pe fereastră, ca și când ar fi fost doar ea în cameră.

— Eram cu Alex în pădure. Ne duceam acolo după școală ca să fumăm. În ziua în care m-a bătut Tom m-am întâlnit cu ea acolo. La început nu a vrut să zică nimic, dar după aceea a cedat. Mi-a zis în cele din urmă că Tom o ducea în subsol și îi făcea tot felul de chestii acolo. Chestii urâte, zise și închise ochii. Alex a suportat fiindcă Tom i-a spus că dacă nu o face, începe să îmi facă mie asta. Mă proteja.

Deschise ochii și se uită la Faith cu o intensitate uimitoare.

— Vorbeam cu Alex despre ce era de făcut. I-am spus că nu avea niciun rost să le spun părinților fiindcă nu avea să se întâmple nimic. Așa că ne-am hotărât să mergem la poliție. Era un polițist pe care îl știam eu. Dar cred că Tom ne urmărise în pădure. Mereu ne urmărea. Ascunsese în camera mea un monitor pentru bebeluși. Ne asculta ce vorbeam și… Pauline ridică din umeri, iar Faith ghici cu ușurință ce făcea Tom când le asculta pe sora și pe prietena ei vorbind.

— Mă rog continuă Pauline, Tom ne-a găsit în pădure. M-a lovit în ceafă cu o piatră. Nu știu ce i-a făcut lui Alex. Nu am mai văzut-o o vreme. Cred

că îi făcea el ceva, o făcea să cedeze. Asta era partea cea mai grea. Oare era moartă? Oare o bătea? O tortura? Sau poate o lăsase să plece, iar ea nu zicea nimănui fiindcă îi era teamă de el. Însă nu asta se întâmpla, zise ea înghițind în sec.

— Dar ce?

— O ținea iar în subsol. O pregătea pentru chestiile cu adevărat rele.

— Nu a auzit-o nimeni acolo jos?

Pauline scutură din cap.

— Tata era plecat iar mama… scutură iar din cap.

Faith era convinsă că nu aveau să afle niciodată ce știa Judith Coldfield despre apucăturile sadice ale fiului ei.

— Nu știu cât a durat, continuă Pauline, dar în cele din urmă Alex a ajuns unde eram și eu.

— Unde anume?

— Sub pământ, spuse ea. Era întuneric. Eram legate la ochi și ne pusese vată în urechi, dar tot ne mai auzeam între noi. Eram legate. Totuși știam că suntem sub pământ. Simți un gust anume, știi? Simți în gură un gust de umezeală și țărână. Săpase o grotă. Cred că îi luase săptămâni întregi. Îi plăcea mereu să planifice tot, să controleze tot până la ultimul detaliu.

— După aceea Tom a rămas cu voi tot timpul?

— Nu la început. Cred că încă mai încerca să își găsească un alibi. Ne-a lăsat acolo câteva zile – legate ca să nu ne putem mișca, să nu putem vedea, să nu putem auzi mai nimic. La început am țipat, dar… se opri și scutură din cap, parcă încercând să își risipească acele amintiri. Ne aducea apă, dar nu și mâncare. Cred că a trecut vreo săptămână. Eu eram bine, stătusem și mai mult fără să mănânc. Dar Alex… Ea a cedat. Plângea tot timpul, mă implora să fac ceva ca să o ajut. Apoi a venit Tom și am început să îl implor eu să o facă să tacă, să-i facă ceva ca să nu o mai aud, zise și se opri iar o perioadă, pierdută în

amintiri. Apoi, într-o zi, s-a schimbat ceva. A început să stea cu noi.

— Ce v-a făcut?

— La început doar vorbea. Era interesat de poveștile biblice – povești pe care i le băgase mama în cap cum că el era un înlocuitor pentru Iuda, care l-a trădat pe Iisus. Spunea mereu cum am trădat-o eu, cum m-a crescut ea să fiu un copil bun și eu am ajuns rea, cum i-am făcut eu familia să o urască fiindcă am spus minciuni.

Faith murmură ultima propoziție pe care o auzise din gura lui Tom Coldfield:

— O, Absalom, m-am ridicat.

Pauline se cutremură, de parcă simțea cuvintele tăind-o.

— Este din Biblie. Amnon și-a violat propria soră și după ce a terminat cu ea a aruncat-o afară spunând că era o curvă, povesti ea încercând să zâmbească. Absalom era fratele lui Amnon. L-a omorât pe acesta pentru că a violat-o pe sora lor. Păcat că nu mai am un frate, zise ea râzând sec.

— Tom a fost mereu obsedat de religie?

— Nu de religia obișnuită. Adică nu cea normală. El sucea cuvintele Bibliei ca să se potrivească mereu cum îi convenea lui. De aceea ne ținea pe mine și pe Alex sub pământ, ca să ne dea șansa să renaștem ca Iisus. Ce tâmpenie, nu? întrebă ea uitându-se la Faith. O ținea ore întregi spunându-ne cât eram de rele, povestindu-ne cum avea el să ne izbăvească. Uneori ne atingea, dar nu puteam vedea…

Se cutremură din nou și i se scutură vizibil tot corpul. Felix se mișcă, dar ea îl mângâie până se liniști la loc.

Faith simțea cât de tare îi bătea inima în piept. Își amintea propria luptă cu Tom, cum îi simțise respirația în ureche când el îi spusese „zbate-te”.

— Ce a făcut Tom după ce nu a mai vorbit cu tine și cu Alex? întrebă Will.

— Ce crezi că a făcut? întrebă ea sarcastic. Nu știa ce făcea, dar știa că îi plăcea când ne rănea, zise ea și înghiți în sec, iar ochii i se umplură cu lacrimi. Eram amândouă virgine. Aveam doar cincisprezece ani. Pe vremea aceea fetele nu prea se culcau cu băieții. Nu că eram niște îngerași, dar nu eram nici zdrențe.

— A mai făcut ceva?

— Ne-a înfometat. Nu așa cum a făcut cu celelalte femei, dar destul de rău.

— Sacii de gunoi?

— Pentru el eram niște gunoaie, spuse ea aprobând din cap. Nimic altceva decât niște gunoaie.

Tom spusese asta și atunci, pe hol.

— Nu a știut nimeni că lipsiți cât v-a ținut Tom în peșteră?

— Au crezut că am fugit de acasă. Fetele fac asta, nu? Fug pur și simplu de acasă, iar dacă părinții mai și spun că fetele sunt rele, că mint tot timpul și nu poți avea încredere în ele – atunci nu e mare lucru, nu? Pun pariu, continuă ea fără să îi lase să răspundă, că lui Tom i s-a sculat când i-a mințit pe polițiști, când le-a spus că habar nu aveam unde puteam fi.

— Câți ani avea Tom când s-au întâmplat toate astea?

— Era cu trei ani mai mic decât mine.

— Doisprezece, spuse Tom.

— Nu, îl corectă Pauline. Nu îi împlinise încă. Avea doar unsprezece ani când s-a întâmplat. A făcut doisprezece o lună mai târziu. Mama a dat petrecere. Scârbosul ăla mic era ieșit pe cauțiune și ea i-a serbat ziua.

— Cum ați scăpat din grotă?

— Ne-a lăsat să plecăm. Ne-a zis că avea să ne omoare dacă spuneam cuiva, dar Alex le-a zis oricum părinților ei, iar ei au crezut-o. Să mor eu dacă n-au crezut-o, zise ea râzând forțat.

— Ce s-a întâmplat cu Tom?

— L-au arestat. A sunat poliția și l-a dus mama la secție. Nu au venit după el. Ne-au sunat și ne-au spus să îl aducem noi.

Făcu o pauză, pentru a-și aduna gândurile.

— I-au făcut o evaluare psihologică. S-a vorbit o grămadă dacă să îl judece ca adult, dar el era abia un copil și psihiatrii au început să spună că are nevoie de ajutor. Tom putea să pară mai mic dacă voia – mult mai mic decât era în realitate. Era uimit, de parcă nu înțelegea de ce spun oamenii lucrurile acelea rele despre el.

— Ce a hotărât tribunalul?

— I-au pus un diagnostic. Nu știu care. Psihopat, probabil.

— Avem dosarele lui de la Aviație. Știai că a fost înrolat? Șase ani, continuă Faith după ce Pauline clătină din cap în semn că nu știa. A fost lăsat la vatră în loc să fie judecat de curta marțială.

— Ce înseamnă asta?

— Dacă citim printre rânduri, cred că cei de la Aviație nu au vrut – sau nu au știut – să se descurce cu boala lui, așa că i-au oferit o lăsare onorabilă la vatră, iar el s-a conformat.

Dosarele militare ale lui Tom Coldfield erau scrise în acel fel de limbaj specializat pe care doar un veteran experimentat putea să îl descifreze. Fratele lui Faith, care era doctor, recunoscuse toate indiciile. Cea mai clară dovadă fusese faptul că Tom nu fusese rechemat pentru a servi în Irak, chiar și la apogeul conflictului armat când standardele de înrolare deveniseră aproape inexistente.

— Ce s-a întâmplat cu Tom în Oregon?

— Trebuia să îl ducă la un spital de stat, răspunse Pauline pe un ton măsurat, dar mama a vorbit cu judecătorul, i-a spus că avem rude în est și l-a rugat să o lase să îl ia înapoi și să îl interneze acolo unde era aproape de familia care îl iubea așa de tare. Judecătorul a zis că da. Cred că se bucurau

să scape de noi. Cam ca cei de la Aviație, nu? Cine nu se vede, se uită.

— L-a internat mama ta în spital?

— Ei, draci! făcu ea râzând. Mama a făcut același rahat ca și până atunci. A spus că eu și Alex mințeam, că fugiserăm și fuseserăm violate de un străin și acum încercam să dăm vina pe Tom fiindcă îl uram și voiam să stârnim compasiunea celorlalți.

Faith simți că i se întoarce stomacul pe dos, întrebându-se cum putea fi o mamă așa de oarbă la suferința propriului său copil.

— Atunci v-ați schimbat numele în Coldfield?

— Îl schimbaserăm în Seward după ce i se întâmplase lui Tom. Nu a fost ușor. Existau conturi bancare, tot felul de documente de completat ca să fie totul legal. Tata începuse să pună întrebări. Nu era prea fericit fiindcă trebuia *să facă* ceva, știi? Trebuia să se ducă la tribunal, să obțină cópii după certificate de naștere, să completeze cereri. Erau în mijlocul procesului de a muta totul pe numele Seward când am fugit eu. Presupun că atunci când au plecat din Michigan l-au schimbat înapoi în Coldfield. Ăia din Oregon nu l-au mai verificat pe Tom. Din punctul lor de vedere cazul era închis.

— Ai mai auzit ceva de Alex McGhee?

— S-a omorât, spuse ea cu o voce atât de rece că Faith simți un fior pe șira spinării. Presupun că nu a mai suportat. Unele femei așa sunt.

— Ești sigură că tatăl tău nu știa ce se întâmplă? întrebă Will.

— Nu voia să știe, răspunse Pauline.

Acest lucru însă nu se putea confirma. Henry făcuse atac de cord când auzise ce se întâmplase cu soția și cu fiul său. Murise pe drum spre spital.

— Nu a observat niciodată… insistă Will.

— Era mereu plecat în călătorii. Era plecat cu săptămânile, uneori lipsea o lună întreagă. Și chiar și când era acasă, nu era niciodată într-adevăr prezent. Își pilota avionul sau mergea la vânătoare

sau juca golf – orice avea el chef să facă. Aveau un fel de învoială, știi, zise ea iar vocea îi devenea mai furioasă cu fiecare cuvânt. Ea se ocupa de casă, nu îi cerea să o ajute cu nimic, iar el făcea orice voia el atâta timp cât îi dădea banii de salariu și nu punea întrebări. Frumoasă viață, nu?

— Tatăl tău ți-a făcut vreodată ceva?

— Nu. Nu era niciodată pe acasă cât să îmi facă ceva. Îl vedeam de Crăciun și de Paște. Și cam atât.

— De ce de Paște?

— Nu știu. Era mereu un moment special pentru mama. Obișnuia să vopsească ouă și agăța decorațiuni și tot felul de chestii. Îi povestea lui Tom despre nașterea lui, cum era el special, cum își dorise așa de tare un fiu, cum i completase viața.

— De aceea ai ales să fugi de Paște?

— Am fugit fiindcă Tom începuse să sape altă groapă în curtea din spate.

— Asta se întâmpla în Ann Arbor? întrebă Faith după ce stătu puțin pe gânduri.

Pauline aprobă din cap cu o privire pierdută.

— Nu l-am recunoscut, știi?

— Când te-a răpit?

— S-a întâmplat totul așa de repede. Eram așa de fericită să îl văd pe Felix. Credeam că l-am pierdut. Și apoi creierul meu a început să proceseze informația că cel care stătea acolo era Tom, dar atunci era deja prea târziu.

— L-ai recunoscut.

— L-am simțit. Nu pot să vă descriu senzația. Pur și simplu am știut cu fiecare celulă din corpul meu că era el.

Închise ochii pentru câteva secunde.

— Când mi-am revenit, în beci, îl simțeam în continuare. Nu știu ce mi-a făcut cât eram leșinată. Nu știu ce mi-a făcut.

Faith se abținu să nu se cutremure când se gândi la asta.

— Cum te-a găsit?

— Cred că a știut mereu unde sunt. Este foarte bun la a lua urma oamenilor, la a le studia obiceiurile. Cred că și eu i-am ușurat sarcina folosind numele lui Alex. M-a sunat la muncă acum vreo jumătate de an, spuse ea râzând. Vă vine să credeți? Care erau șansele să răspund la un telefon ca ăla, iar la capătul firului să fie Tom?

— Știți că era el la telefon?

— Nu, ce dracu'! L-aș fi luat pe Felix și aș fi fugit.

— Ce voia, de ce te-a sunat?

— V-am spus, a fost o conversație oarecare, zise ea scuturând din cap de parcă nu îi venea să creadă. Mi-a povestit despre adăpost, mi-a zis că acceptau donații și emiteau în schimb facturi în alb. Noi avem o grămadă de clienți bogați care își donează mobila la ajutoare ca să beneficieze de reduceri de taxe. Se simt mai bine când donează un set de sufragerie de cincizeci de mii de dolari și își cumpără unul de optzeci de mii.

Faith nici nu putea procesa cifrele acelea.

— Deci te-ai hotărât să promovezi adăpostul printre clienți?

— Mă cam enervasem pe cei de la Goodwill. Îți dau un interval orar, de genul: între zece și doisprezece. Cine poate să aștepte atâta? Clienții mei sunt milionari. Nu pot să stea să aștepte toată dimineața să apară un boschetar. Tom a spus că cei de la adăpost făceau programări exacte și apăreau la timp. Și chiar așa se întâmpla mereu. Erau prietenoși și curați, ceea ce – crede-mă – spune multe. Le-am spus tuturor să apeleze la ei. Le-am spus tuturor, repetă ea realizând însemnătatea cuvintelor.

— Inclusiv femeilor de pe forumul online?

Ea rămase tăcută.

Faith îi povesti ce descoperiseră în ultimele zile.

— Firma Annei Lindsey a început să ofere consiliere legală celor de la adăpost acum șase

luni. Banca Oliviei Tanner a devenit un donator important de anul trecut. Jackie Zabel a sunat la adăpost ca să vină să ia niște lucruri de la casa mamei sale. Au auzit toate despre adăpost de undeva.

— Nu am… Nu am știut.

Tot nu reușiseră să decodeze parola pentru a intra pe forum. Site-ul era prea sofisticat, iar spargerea parolei nu mai era o prioritate pentru cei de la FBI, fiindcă criminalii erau deja la închisoare. Dar Faith avea totuși nevoie de o confirmare. Trebuia să o audă de la Pauline.

— Ai postat pe forum informația despre adăpost, nu?

Pauline nu răspunse.

— Spune-mi, zise Faith fără să se aștepte ca ea să răspundă cererii ei.

— Da. Am scris acolo.

Faith nu își dăduse seama că își ținea respirația.

— Cum de știa Tom că sufereați toate de tulburări alimentare? întrebă ea expirând lent.

Pauline se uită în sus, iar fața ei palidă începu să se coloreze ușor.

— De unde știți?

Faith se gândi la această întrebare. Știau pentru că și ei analizaseră viețile acestor femei, la fel de metodic cum o făcuse Tom Coldfield. El le urmărise, le spionase în momentele cele mai intime. Și niciuna dintre ele nu avusese habar de ce făcea.

— Cealaltă femeie este bine? întrebă Pauline. Cea cu care eram.

— Da.

Olivia Tanner se simțea suficient de bine pentru a refuza să vorbească cu poliția.

— E tare, scârba.

— Și tu ești, îi spuse Faith. Poate te ajută dacă vorbești cu ea.

— Nu am nevoie de ajutor.

Faith nu se mai obosi să comenteze.

— Știam că Tom avea să mă găsească în cele din urmă. M-am tot antrenat. Să fiu sigură că pot să stau fără mâncare. Ca să fiu sigură că pot să rezist. Când ne-a luat pe mine și pe Alex, explică ea, el o rănea pe cea care țipa cel mai tare, pe cea care ceda prima. Am vrut să mă asigur că nu sunt eu aia. Așa m-am ajutat singură.

— Tatăl tău nu întreba niciodată de ce voia mama ta să vă schimbați numele și să vă mutați?

— Îi zicea că vrea să îi ofere lui Tom un nou început, să ne ofere tuturor această șansă. Mereu e vorba despre băieți, nu? o întrebă pe Faith, începând să râdă forțat. Mamele și fiii lor. Dă-le dracu' pe fete. Ele pe fii îi iubesc cu adevărat.

Faith își atinse burta. Acest gest devenise deja obișnuință în ultimele zile. Se gândise tot timpul că bebelușul din ea era un băiat, un alt Jeremy care să îi facă desene și să îi cânte. Un alt puști care își umfla pieptul când le spunea prietenilor lui că mama sa era polițist. Un alt tânăr care respecta femeile. Un alt adult care știa de la mama lui care îl crescuse singură cât de greu era să fii sexul slab.

Acum Faith se ruga să fie fetiță. Fiecare femeie pe care o întâlnise lucrând la acest caz găsise o metodă de a se urî cu mult înainte să pună Tom Coldfield mâna pe ea. Ele se obișnuiseră să îi refuze propriului corp totul, de la hrană și căldură la ceva așa de vital precum era dragostea. Faith își dorea să îi arate propriului copil o altă cale. Voia o fiică pe care să o poată crește în așa fel încât aceasta să aibă șansa de a se iubi. Voia să vadă o fată care devine o femeie puternică și care își știe valoarea pe lumea aceasta. Și voia ca niciunul dintre copiii ei să nu cunoască vreodată pe cineva așa de înverșunat cum era Pauline McGhee.

— Judith este în spital, îi spuse Will lui Pauline. Glonțul i-a ratat cu puțin inima.

Femeii i se umflară nările. Ochii i se umplură de lacrimi, iar Faith se întrebă dacă nu cumva exista încă o parte din ea, indiferent cât de mică, ce își

dorea să aibă parte de o legătură oarecare cu mama ei.

— Pot să te duc să o vezi dacă vrei, se oferi Faith.

— Ești vacă, ce ai? spuse ea izbucnind într-un râs nervos și ștergându-și lacrimile furioasă. Ea nu a fost niciodată alături de mine. Să fiu a dracu' dacă eu o să fiu alături de ea.

Își ridică fiul pe umăr.

— Trebuie să mă duc acasă.

— Dacă ai putea totuși să… încercă Will.

— Să ce?

El nu avea un răspuns. Pauline se ridică și se îndreptă spre ușă, încercând să îl țină pe Felix și să deschidă ușa în același timp.

— Cei de la FBI o să te contacteze, probabil, îi spuse Faith.

— FBI-ul poate să mă pupe-n fund, zise reușind să deschidă ușa. Și voi la fel.

Faith o privi îndepărtându-se pe hol, mutându-l pe Felix de pe un umăr pe altul în timp ce se îndrepta către lifturi.

— Doamne, zise ea încet. E greu să o compătimești pe femeia asta.

— Ai făcut ceea ce trebuie, îi zise Will.

Faith se revăzu stând în holul casei lui Coldfield, cu pistolul îndreptat spre capul Paulinei, cu Tom zbătându-se pe podea. Nu fuseseră antrenați să țintească în extremități când trăgeau într-un suspect. Fuseseră antrenați să tragă o serie rapidă de gloanțe în centrul pieptului.

Asta dacă nu erai Amanda Wagner. În acest caz nu era nevoie decât de un glonț care făcea suficient rău cât să îl doboare, dar nu să îl și omoare.

— Dacă ai fi pusă din nou în situația asta, întrebă Will, ai lăsa-o pe Pauline să îl omoare pe Tom?

— Nu știu, recunoscu Faith. Eram pe pilot automat. Am făcut ce am fost antrenată să fac.

— Având în vedere prin ce a trecut Pauline… începu Will, apoi se opri. Nu e foarte de treabă.

— E o scorpie fără inimă.

— Sunt surprins că nu m-am îndrăgostit de ea.

Faith începu să râdă. O văzuse pe Angie la spital când îl scoseseră pe Will din operație.

— Ce mai face doamna Trent?

— Se asigură că am polița de asigurare de viață plătită la zi. I-am spus că o să mă întorc pe la trei, spuse el și scoase telefonul.

Faith nu spuse nimic nici despre telefonul cel nou și nici despre înfățișarea lui obosită. Presupunea că Angie Polaski se întorsese acum în viața lui și trebuia să se obișnuiască pur și simplu, așa cum te obișnuiești să o vezi pe o cumnată nesuferită sau pe fiica vulgară și insuportabilă a șefului.

— Cred că ar trebui să plec, spuse Will împingând scaunul în spate.

— Vrei să te duc acasă cu mașina?

— O să merg pe jos.

Locuia într-adevăr foarte aproape, dar fusese operat în urmă cu doar trei zile. Faith deschise gura pentru a protesta, dar Will o opri.

— Ești o polițistă bună, Faith, și mă bucur că ești partenera mea.

Puține lucruri spuse de el o puteau uimi mai mult.

— Serios?

El se aplecă și o sărută pe creștet. Înainte ca ea să poată răspunde, îi zise:

— Dacă o vezi vreodată pe Angie călare pe mine așa, să nu o mai avertizezi, da? Să o împușți direct.

EPILOG

Sara se dădu în spate când îi scoaseră pacientul din sala de primire. Omul se ciocnise frontal cu un motociclist care credea că semnalul roșu al semaforului era doar pentru mașini. Motociclistul murise, dar omul avea șanse bune de supraviețuire fiindcă purtase centura de siguranță. Sara rămânea mereu uimită de câți oameni vedea la secția de urgențe a Spitalului Grady care credeau că centurile de siguranță nu erau necesare. Văzuse tot atâția la morgă în anii în care lucrase ca legist în Districtul Grant.

Mary intră în cameră pentru a o curăța pentru următorul pacient.

— Ai făcut treabă bună, îi zise.

Sara își dădu seama că zâmbește. La Grady nu ajungeau decât cele mai grave cazuri. Nu auzea aceste laude suficient de des.

— Ce mai face polițista gravidă isterică? Mitchell?

— Faith, spuse Sara. Bine, bănuiesc.

Nu mai vorbise cu Faith de când o aduseseră la urgențe cu elicopterul acum două săptămâni. De fiecare dată când se gândea să o sune ca să vadă cum se mai simțea, parcă o oprea ceva să îi formeze numărul. Nici Faith nu o sunase, până la urmă. Probabil că îi era jenă că o văzuse Sara în asemenea hal. Pentru o femeie care nu era sigură dacă vrea sau nu să păstreze copilul, Faith Mitchell plânsese ca un copil când credea că l-a pierdut.

— Nu ți s-a terminat tura? o întrebă Mary.

Sara aruncă o privire către ceas. I se terminase de douăzeci de minute.

— Ai nevoie de ajutor? spuse ea arătând spre mizeria pe care o aruncase acum câteva minute pe jos în timp ce încerca să îi salveze viața pacientului.

— Du-te, îi spuse Mary. Ai stat aici toată noaptea.

— Și tu, îi aminti Sara, dar nu era nevoie să i se mai spună o dată.

Sara merse până în camera de recreere, dându-se la o parte când treceau târgi cu bolnavi pe lângă ea. Pacienții erau înghesuiți din nou ca sardelele, iar ea se aplecă pe sub tejghea și o luă prin spatele biroului asistentelor ca să nu treacă pe lângă ei. Televizorul de pe birou era pe programul CNN. Văzu că încă se mai dezbătea cazul Tom Coldfield.

La ce proporții luase povestea, Sara era surprinsă că ieșiseră la iveală mai mulți oameni ca să povestească versiunea lor despre eveniment. Nu se aștepta ca Anna Lindsey să se expună astfel pentru bani, dar faptul că celelalte supraviețuitoare erau la fel de tăcute era surprinzător în aceste vremuri pline de exclusivități și oferte de filme. Sara se prinse din reportaj că povestea era mai de amploare decât lăsau să se înțeleagă cei de la GBI, dar fusese foarte greu să găsească pe cineva dispus să îi spună adevărul.

Însă cu siguranță încercase. Faith fusese incapabilă să îi povestească ceva când fusese adusă la urgență, dar Will Trent fusese ținut peste noapte pentru observații. Cuțitul nu secționase nicio arteră majoră, dar cu tendoanele era altă poveste. Trebuia să petreacă luni de zile făcând terapie fizică înainte de a-și recăpăta în totalitate abilitățile fizice. În ciuda acestui lucru, Sara intrase în camera lui cu intenția declarată de a scoate niște informații de la el. Se purtase altfel cu ea și tot trăgea în sus de cearceaf până când reuși să și-l aducă sub bărbie într-un fel ciudat și pudic, de parcă Sara nu mai văzuse niciodată un piept de bărbat.

Soția lui Will apăruse câteva minute mai târziu și Sara își dădu seama instantaneu că momentul acela ciudat pe care îl avusese cu Will Trent pe canapeaua ei nu era decât imaginația ei bogată.

Angie Trent era superbă și sexy, având înfățișarea aceea periculoasă care îi face pe bărbați să își piardă mințile. Stând lângă ea, Sara se simțea mai puțin interesantă și decât tapetul de pe pereți. Își inventă o scuză și plecă cât de repede putu, fără a fi nepoliticoasă. Bărbaților cărora le plăceau femeile ca Angie Trent nu le plăceau cele ca Sara.

Se simți eliberată dându-și seama de asta, însă și puțin dezamăgită. Se simțise bine gândindu-se că un bărbat credea că este atrăgătoare. Nu că ar fi făcut ceva în sensul acesta. Sara nu ar fi putut niciodată să își mai ofere inima vreunui om așa cum o făcuse cu Jeffrey. Nu era vorba că ar fi fost incapabilă să mai iubească. Dar nu mai putea să se abandoneze în felul acela.

— Bună, îi spuse Krakauer ieșind din cameră tocmai când intra ea. Pleci?

— Da, îi spuse Sara, dar doctorul ieșise deja pe hol, mergând fără a se uita într-o parte și în alta, ignorând pacienții care îl strigau.

Ea se duse la dulăpiorul ei din vestiar și învârti cifrul. Își scoase geanta și o trânti pe banca din spatele ei. Fermoarul se căscă și ea văzu marginea scrisorii îndesate între portofel și chei.

Scrisoarea. Explicația. Scuza. Rugămintea de a fi iertată. Nerecunoașterea vinei.

Ce putea avea de spus femeia care îi cauzase de una singură moartea lui Jeffrey? Sara scoase plicul. Îl pipăi între degete. În cameră nu mai era nimeni. Era ea singură, cu gândurile ei. Singură cu acele cuvinte nemiloase. Cu balivernele acelea. Cu justificările juvenile.

Ce era de spus? Lena Adams lucrase pentru Jeffrey. Era unul dintre detectivii din poliția din Districtul Grant. El o acoperise de multe ori, îi scăpase pielea din belele și îi reparase greșelile timp de mai bine de zece ani. Drept mulțumire, ea îl făcuse să se amestece cu genul de oameni care ucideau de plăcere. Nu Lena pusese acea bombă – nici nu știuse de ea. Niciun tribunal din lume nu ar

fi condamnat-o pentru faptele ei, dar Sara știa – știa cu toată ființa ei – că Lena fusese responsabilă de moartea lui Jeffrey. Lena îl amestecase cu acei mercenari fără inimă. Lena îl pusese pe Jeffrey în calea oamenilor care îl uciseseră. Ca de obicei, el o proteja pe ea și până la urmă asta l-a ucis.

Iar pentru asta, Lena era la fel de vinovată ca bărbatul care pusese bomba. Chiar mai vinovată, credea Sara, fiindcă ea știa că Lena își liniștise până acum conștiința. Știa că nu aveau să i se aducă acuzații, nu avea să primească nicio pedeapsă. Lena nu avea să fie umilită, să i se ia amprente, să fie fotografiată și percheziționată. Nu avea să fie închisă în carceră fiindcă prizonierii voiau să ucidă polițista care fusese trimisă la închisoare. Nu avea să simtă acel ac în mână. Nu avea să se uite spre zona publicului din camera unde se ispășea pedeapsa cu moartea și să o vadă pe Sara stând acolo, așteptând ca Lena Adams să moară în sfârșit pentru crimele comise.

Scăpase cu o crimă îngrozitoare și nu avea să fie pedepsită pentru asta.

Sara rupse colțul plicului și băgă degetul înăuntru, forțând lipiciul. Scrisoarea fusese scrisă pe hârtie galbenă, pe o singură parte, iar toate cele trei pagini fuseseră numerotate. Cerneala era albastră, probabil provenind de la un pix cu gel.

Lui Jeffrey îi plăceau caietele cu hârtia galbenă. Majoritatea polițiștilor le preferă. Țin în jurul lor teancuri întregi și apar mereu cu unul nou când vreun suspect se pregătește să scrie o mărturisire. Îi strecoară caietul pe masă, deschid un pix nou și urmăresc cum cuvintele se transferă de pe pix pe hârtie, iar confesorul se transformă din suspect în criminal.

Și juriilor le plac mărturisirile scrise pe hârtie galbenă. Pentru ei este ceva familiar, mai puțin formal ca o declarație dactilografiată, deși aceasta există mereu, de rezervă. Sara se întreba dacă exista pe undeva o transcriere a cuvintelor care se

înșirau pe paginile pe care le ținea ea în mână. Fiindcă era clar ca lumina zilei că aceasta era o mărturisire.

Dar oare se schimba ceva? Oare cuvintele lui Lena puteau să mai dea timpul înapoi? Aveau ele să îl aducă înapoi pe Jeffrey? Aveau să îi redea Sarei viața cea veche – cea în care își găsea locul?

După ultimii trei ani și jumătate, Sara știa că nu se mai putea. Nimic nu avea să îi aducă înapoi ce i se luase, nici implorările și nici pedepsele. Nicio înșiruire de cuvinte nu puteau descrie vreun moment din acele timpuri. Nicio memorie nu putea recrea starea de fericire totală. Nu mai avea să existe decât un gol, o gaură fără fund în viața Sarei, care fusese odinioară umplută de singurul bărbat din lume pe care ar fi putut să îl iubească.

Așadar, indiferent de ce putea Lena să spună, nu avea să îi aducă Sarei pacea. Poate îi era mai ușor dacă putea conștientiza acest lucru.

Sara se așeză pe banca din spatele ei și citi oricum scrisoarea.

MULȚUMIRI

În primul rând, vreau să le mulțumesc cititorilor din adâncul inimii pentru sprijinul lor neîncetat. Cât am scris povestea Sarei am simțit că o fac pentru voi și sper că ați considerat că a meritat.

În ceea ce privește editura, le voi mulțumi suspecților obișnuiți: celor două Kate (M. și E.), Victoriei Sanders, tuturor de la Random House U.S., U.K. și Germania. O mulțumire specială vreau să le transmit prietenilor mei de la Busy Bee. Voiam să vă mulțumesc în germană, dar singurele cuvinte nemțești pe care le știu sunt înjurăturile. *Schijten*!

Cei de la Biroul de Investigații din Georgia au fost foarte drăguți și m-au lăsat să văd ce se petrece în culise cu ajutorul câtorva dintre tehnicienii și agenții lor speciali. Am rămas cu gura căscată când am văzut ce faceți voi, fraților! Directorului Vernon Keenan, lui John Bankhead, Jerrie Gass, Șefului adjunct agent special Jesse Maddox, agentului special Wes Horner, agentului special David Norman și altora care nu sunt numiți aici – vă mulțumesc pentru tot timpul acordat și pentru răbdarea voastră, mai ales când puneam cele mai ciudate întrebări.

Pe Sara o ajută în continuare numeroșii ani de experiență în practicarea medicinii ai Doctorului David Harper. Trish Hawkins și Debbie Teague m-au ajutat din nou foarte mult să creez obstacole pentru Will – și să găsesc modalități de a trece peste ele. Don Taylor, ești un drăguț și un adevărat prieten.

Tăticul meu mi-a făcut supă de legume când eram prea ametită de medicamentele pentru răceală pentru a mai lega două propoziții. D.A. mi-a comandat pizza când aveam degetele prea amorțite de la atâta scris.

Ah! Din nou, mi-am permis niște libertăți cu drumurile și adresele. De exemplu Georgia Route 316 din Districtul Conyers nu trebuie să fie Autostrada 316, care trece prin Dacula. E doar ficțiune, fraților.

virtual-project.eu

[1] Câine de talie mare. (n.red.).

[2] Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor. (n.tr.).

[3] Dead Right There (în original) (n.tr.).

[4] Cold Field (n.tr.).

[5] Bind, torture, kill (în original) (n.tr.).

[6] *Faith* în lb. engleză (n.t.).

Table of Contents

PROLOG
PRIMA ZI
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4

A DOUA ZI
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12

A TREIA ZI
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19

ZIUA A PATRA
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24

TREI ZILE MAI TÂRZIU
- Capitolul 25

EPILOG

Table of Contents

PROLOG 2
PRIMA ZI 13
Capitolul 1 13
Capitolul 2 37
Capitolul 3 54
Capitolul 4 69
A DOUA ZI 83
Capitolul 5 83
Capitolul 6 91
Capitolul 7 101
Capitolul 8 134
Capitolul 9 169
Capitolul 10 184
Capitolul 11 210
Capitolul 12 231
A TREIA ZI 237
Capitolul 13 237
Capitolul 14 263
Capitolul 15 306
Capitolul 16 311
Capitolul 17 335
Capitolul 18 355
Capitolul 19 369
ZIUA A PATRA 389
Capitolul 20 389
Capitolul 21 397
Capitolul 22 423
Capitolul 23 454
Capitolul 24 466
TREI ZILE MAI TÂRZIU 473

Capitolul 25 473
EPILOG 490